

РИЧАРД МОРГАН СРАЗЕНИ АНГЕЛИ

Част 2 от „Такеша Ковач“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2004

chitanka.info

Посвещавам на Вирджиния Котинели

ПЪРВА ЧАСТ

ЗАСЕГНАТИ СТРАНИ

„Войната е като всяка друга лоша връзка. В един момент искате да се откажете, но на каква цена? И което е по-важно, след като се отървете, дали ще сте по-добре отпреди?“

Квелкрисст Фалконър
„Дневник на
кампанията“

1.

Първата ми среща с Ян Шнайдер беше в орбитална протекторатска болница, на триста километра над разкъсаните облаци на Санкция IV, когато изпитвах неистови болки. Ако трябва да се вярва на официалните източници, Протекторатът нямаше никаква работа в околопланетното пространство на Санкция — жалките остатъци на планетното правителство настояваха истерично, иззад дебелите стени на своите бункери, че проблемът е чисто вътрешен, а местните корпорации мълчаливо се бяха споразумели поне за известно време да се придържат към същата политическа линия.

По същата причина корабите на Протектората, които се бяха появили в системата малко след като Джошуа Кемп бе развял знамето на революцията в Индигоград, бяха с променени опознавателни кодове и с документи за дълговременно наемане от различни корпорации, засегнати от конфликта. Тези от тях, които не бяха изтеглени навреме от небето над планетата, след като Кемп нареди неочаквано да бъдат обстрелвани със закупени втора ръка, но въпреки това доста ефикасни самонасочващи се мародерни бомби, щяха да бъдат препродадени за скрап отново на Протектората, а загубите, естествено, щяха да бъдат покрити от общинските данъци. Така всички участници щяха да излязат с чисти ръце. А междувременно ранените старши офицери се евакуираха направо от полесражението и се транспортираха далеч от бойното поле, което бе една от основните причини да избира воюваща страна. Войната бе започнала да придобива доста неприятни мащаби.

Совалката ни изсипа право в товарния хангар на болницата, използвайки за целта конвейерна лента, наподобяваща тази за зареждане с бомби, само дето върху нея бяха подредени евакуационни капсули. Целият този процес бе извършен с безцеремонна припряност. Все още чувах пискливия вой на двигателите на кораба, когато някой отвори моята капсула и въздухът от хангара направо прогори дробовете ми с мраза на наскоро продухания космически вакуум. Всичко наоколо, включително и лицето ми, за секунди се покри със скреж.

— Ти! — чух женски глас, лаконичен и напрегнат. — Боли ли те някъде?

Премигнах, за да прогоня скрежа от миглите си, и погледнах окървавената си униформа.

— Опитай да познаеш — изграчих.

— Фелдшер! Инжектирайте ендорфин и антивирусен серум! — Тя се наведе над мен и аз почувствах облечените ѝ в ръкавици ръце да ме опипват по главата. В същия миг някой опря студеното дуло на инжектора и впръска в шията ми назначените лекарства. Болката намаля чувствително. — От фронта на Здрач ли те докараха?

— Не — отвърнах с отпаднал глас. — От атаката на Северния край. Защо, какво е станало при Здрач?

— Някакъв тъпак с големи звезди на пагоните току-що е наредил тактически ядрен удар — в гласа на докторката се долавяше едва спотаен гняв. Ръцете ѝ шареха по тялото ми, търсейки поразени места. — Е, поне нямаш радиационна травма. Химическа атака?

Наклоних глава към десния ми ревер.

— Ей тука има индикатор. Би трябвало да покаже.

— Няма го — отвърна тя. — Заедно с част от рамото.

— Ох! — изстенах. — Мисля, че съм чист. Защо не ми направите клетъчно сканиране?

— Е, при нас няма да стане. Клетъчните скенери са монтирани в приемното. Като разчистим там от предишните гости, ще те преместим. — Тя вдигна ръце. — Къде ти е шифърът?

— На лявото слепоочие.

Някой изтри кръвта от посоченото място и аз почувствах светлината на лазерния дешифратор да преминава по лицето ми. Машината изписука одобрително, след което ме оставиха на мира. Значи бях преминал.

Известно време просто си лежах там, оставяйки на ендорфина да се бори с болката и превъзбуденото ми съзнание. Някаква отвлечена част от ума ми продължаваше да се чуди дали тялото, което носех, може да бъде спасено, или ще трябва да ми „нахлузят“ ново. Знаех, че Клинът на Карера държи няколко неголеми, но добре заредени банки с материал за клониране, взет от т.нар. *незаменим персонал*, и като един от петимата бивши Емисари на Карера със сигурност се числях към този немногоброен елит. За съжаление понятието *незаменим* е нож с

две остриета. От една страна, то ти осигурява първокласно медицинско обслужване, включително пълно телозаместване. От друга обаче, единствената цел на споменатото обслужване е да те върнат час по-скоро обратно в пкъла, където са те пратили. За разлика от теб редовият войник, с тяло, повредено отвъд възможностите за възстановяване, ще бъде подложен на съвсем проста процедура — някой ще измъкне коровата „колода“ от гнездото в горния край на гръбначния стълб и ще я прибере в портативното хранилище, където вероятно ще изкара цялата война. Не е най-добрият изход, защото въпреки широко разпространеното мнение, че Клинът се грижи за своите, не съществува гаранция за скорошно „пренахлузване“ в ново тяло. Всъщност, след последните няколко месеца, прекарани сред разрушение и хаос, възможността да ме прехвърлят в изолираната забрава на хранилището ми се струваше повече от привлекателна.

— Полковник. Ей, полковник!

Отворих очи. Не знаех какво ме накара да дойда на себе си — дали емисарската подготовка, заради която част от съзнанието ми винаги бе нащрек, или нещо в гласа, който ме викаше. Извъртях глава да видя кой говори.

Изглежда все още се намирахме в хангара. На носилката до мен лежеше проснат млад, мускулист мъж, с късо подстригана черна коса и изненадващо интелигентни черти на лицето, които дори ендорфиновата маска не бе в състояние да замаже. И той като мен бе облечен в бойната униформа на Клина, само че не му беше по мярка, а и дупките по нея като че ли не съвпадаха с тези в тялото му. На лявото му слепоочие, там, където трябваше да е шифърът, зееше широка рана от изгаряне.

— На мен ли говориш?

— Да, сър. — Той се подпря на лакът. Явно дозата му бе по-малка от моята. — Май този път погнахме проклетия Кемп, а?

— Интересна гледна точка. — За миг пред погледа ми се мярна картината на изстребения 391-ви взвод. — И къде, според теб, ще избяга? Искам да кажа, имайки предвид, че това е неговата планета.

— Ами, аз си мислех...

— Не те съветвам да го правиш, войнико. Не си ли чел инструкцията за постъпване на служба? А сега млъквай и си пази кислорода. Ще ти трябва.

— А, слушам, сър. — Гледаше ме доста ококорено и по начина, по който се озъртаха войниците от съседните носилки, предположих, че никой от тях не е чувал офицер от Клина да се изразява така. Подобно на всички останали войни, тази на Санкция IV бе пробудила някои заспали представи за дълг и чест.

— И още нещо.

— Полковник?

— Нося лейтенантска униформа. Командният профил на Клина не включва ранга полковник. Опитай се да го запомниш.

След което тялото ми бе залято от нова вълна на нарастваща болка, която заблъска ендорфиновите стражи, заели позиция на входните рецептори на мозъка ми, а когато болката преодоля защитата им и се промъкна навътре, те започнаха да пращат истерични съобщения за заплахата от функционални нарушения. Усмивката, която от известно време бе застинала на лицето ми, се стопи като небето над Здрач и аз изведнъж изгубих интерес към всичко останало, освен пищенето.

Когато отново се събудих, някъде под мен капеше вода, а по лицето и раменете ми трепкаше слънчева светлина. Някой вероятно бе смъкнал разпокъсания ми мундир и сега бях облечен само с униформената фланелка. Помръднах с ръка и пръстите ми докоснаха добре рендосани дъски. Усецах слънцето дори през затворените си клепачи.

И нямаше и следа от болка.

Седнах, чувствайки се така добре, както не се бях чувствал от месеци насам. Лежах върху малък, простичко скован пристан, който се простираше на десетина метра навътре в нещо като фиорд или морски залив. Ниски заоблени планини затваряха залива от две страни, а над тях се носеха пухкави, безгрижни облачета. Малко по-навътре в залива едно семейство тюлени подадоха глави над водата и взеха да ме разглеждат навъсено.

Тялото ми бе познатият афрокарибски „ръкав“, който носех още от времето на атаката срещу Северен край, само че изглеждаше съвсем здраво и без драскотина по него.

Така значи.

Чух стъпки по дъските зад мен. Извъртях глава и заех инстинктивно ембрионална поза. Доста след това в съзнанието ми

изникна успокояващата мисъл, че в реалния свят никой не би могъл да се доближи на такова разстояние от мен, без да го засекат дистанционните рецептори на моя „ръкав“.

— Такеши Ковач — произнесе жената в униформа, която се бе надвесила над мен. — Добре дошли във възстановителното отделение на вашата корова колода.

— О, колко мило — изправих се и не поех протегнатата ѝ ръка. — Все още ли съм на борда на орбиталната болница?

Жената поклати глава и отметна платиненорусата си коса назад. Имаше ъгловати черти.

— Вашият „ръкав“ продължава да лежи в интензивното отделение, но съзнанието ви бе дигитално прехвърлено в Главното хранилище на Клина, където ще изчака физическото ви възстановяване.

Огледах се, после вдигнах очи към слънцето. В Северен край валеше почти непрестанно.

— И къде е това Главно хранилище? Или информацията е секретна?

— Боя се, че да.

— Брей, как познах!

— Службата ви в Протектората несъмнено ви е позволила да се запознаете със...

— Остави това. Говорех реторично. — Вече имах доста добра представа къде се намира хранилището. Стандартна практика при всяка планетна война или друга критична ситуация е да се изстрелват няколко дълбоко законспирирани станции с ниско алbedo на обшивната повърхност, следващи налудничави елиптични орбити на достатъчно голямо разстояние от горещата точка, с надеждата, че няма да се сблъскат с някой заблуден военен кораб. Надежда, която несъмнено е оправдана, като се има предвид, че космосът е нещо доста голямо.

— С какво темпо върви всичко това?

— Реалновременен еквивалент — отвърна услужливо жената. — Но мога да го ускоря, ако настоявате.

Мисълта да прекарам известно време във виртуална безгрижна отмора несъмнено бе ужасно привлекателна, но тъй като рано или късно щяха да ме дръпнат обратно във вихъра на сраженията, по-добре

беше да не се отпускам. Пък и нямаше никаква гаранция, че командването на Клина ще ми позволи да мързелувам. Два-три месеца на това сладко местенце могат да превърнат в домошар и най-закоравелия наемен убиец.

— Чувствайте се като у дома си — продължи жената. — Тук всичко е на ваше разположение. Потърсете ме, ако ви трябва нещо.

Тя вдигна ръка и ми посочи една стъклена постройка, която се открояваше в далечния край на залива.

— Тук е чудесно — подметнах нехайно. — Някъде дълбоко в мен се пробудиха първите нотки на сексуалния интерес. — Не трябваше ли да си превъплъщение на моя идеал?

Жената отново поклати глава.

— Аз съм вътрешноформатна обслужваща програма на системата, като за прототип е използвана подполковник Лусия Матаран от Върховното командване на Протектората.

— С тази коса? Ти се майтапиш.

— Освен това съм напълно дискретна. Желаете ли да се превъплътя във вашия идеал?

Също толкова изкушаващо, колкото и предложението за ускоряване на времепротичането. Но след шест месеца, прекарани в компанията на нафукани и напълно лишени от инстинкт за самосъхранение командоси, единственото, което исках, бе да остана сам.

— Ще помисля върху предложението ти. Нещо друго?

— Имате предварително записан инструктаж от Айзък Карера. Искате ли да ви го оставя в къщата.

— Не. Пусни го тук. Ще те повикам, ако ми трябва нещо друго.

— Както желаете. — Тя кимна едва забележимо и се разтвори във въздуха. На нейно място се появи мъжка фигура във военна униформа. Късо подстригана черна коса, посивяло, аристократично, насечено лице и черни, лъскави очи. Айзък Карера, орденоносец, бивш космически капитан, впоследствие основател и създател на най-страховитата военна сила на Протектората. Всеотдаен войник, командир и стратег. И от време на време, когато няма какво друго да прави, компетентен политик.

— Здравей, лейтенант Ковач. Прощавай за записа, но след Здравч се озовахме в доста тежко положение и нямам време да чакам

директна връзка. От медицинския доклад разбрах, че твоят „ръкав“ ще бъде възстановен до десетина дни, така че засега не се налага да прибягваме до клониращата банка. Искам при първа възможност да се върнеш в Северен край, макар че там в момента напредването е спряно и сигурно ще се справят без теб през следващите няколко седмици. Към инструктажа е прибавен и доклад за тактическата обстановка в района, можеш да се запознаеш накрая с него. Отдели му внимание, в тази ситуация всяка свежа идея ще ни е от полза. Опитай се да събудиш прословутата емисарска интуиция. Загубата на Северен край може да нанесе непредвидими щети на...

Вече бях скочил и вървах забързано по дъсчения кей, а сетне по стръмния склон на хълма. Небето зад мен бе закрито от облаци, но не ми приличаше на задаваща се буря. Хрумна ми, че от високо гледката ще е наистина незабравима.

Зад мен гласът на Карера постепенно отслабна, погълнат от свистенето на вятъра, а холоизображението продължаваше да засипва с думи въздуха, а може би и семейството тюлени, които сигурно нямаха какво друго по-интересно да правят, освен да го слушат.

2.

В края на краищата, останах там по-малко от седмица.

Не бях пропуснал нищо важно. Под мен облаците се носеха като разпокъсани парцали над северната полусфера на Санкция IV, ръсейки дъжд върху мъжете и жените, които се опитваха да се избият. По време на краткия отдых получавах изчерпателни доклади за развоя на събитията. Извънпланетните съюзници на Кемп бяха направили безуспешен опит да пробият блокадата на Протектората с цената на няколко разрушени вътресистемни транспортни кораба. Залп от мародерни бомби, изстреляни от неизвестно местонахождение, бе поразил и унищожил един протекторатски разрушител. Правителствените сили в тропиците задържаха своите позиции, докато на североизток части на Клина и други наемнически формирования бяха принудени да отстъпят под натиска на елитната президентска гвардия на Кемп. Здравч продължаваше да тлее.

Както казах, не бях пропуснал нищо важно.

Чувствах се като нов, когато се събудих в камерата за „пренахлузване“. Сигурно се дължеше на лекарствата — в армейските болници често тъпчат войниците с какви ли не гадости, преди да ги прехвърлят в тялото. Нещо като „добре дошъл“, но те кара да се чувстваш, сякаш си в състояние да спечелиш и най-напечената война с голи ръце, стига само да ти дадат тази възможност. Навярно има смисъл от това. За мен по-важното бе, че отново бях в познатата стара кожа и че всичко ми е наред.

Поне докато не разговарях с доктора.

— Изтеглихме ви малко по-рано — обясни ми тя — по заповед на командването на Клина. Изглежда няма да оставят раните ви да заздравеят напълно.

— Чувствам се чудесно.

— Разбира се, че се чувствате чудесно. Натъпкали сме ви с ендорфини до ушите. Но когато слезете долу, ще си дадете сметка, че лявото ви рамо се е възстановило едва на една трета. Дробовете ви също не са наред. Обгарения от „Гуерлайн 20“.

Оцъклич се.

— Не знаех, че още го използват.

— Е, и да го правят, не го признават. — Тя направи кисела гримаса. Имаше ужасно изморен вид. — Почистихме каквото можахме, заменихме изгорелите биовериги и изстребихме причинителите на вторична инфекция. Ако разполагахме с още няколко месеца, щяхме съвсем да ви оправим. Но, нали знаете... — тя сви рамене. — Опитайте се да не пушите. И правете леки упражнения. О, каква полза!

Започнах с леките упражнения. Извървях няколко пъти най-дългия коридор в болницата. Вдишвах спарен въздух с обгорените си дробове. Намествах си рамото. Коридорът беше претъпкан с други нещастници като мен. Някои дори ми бяха познати.

— Ей, лейтенант!

Тони Луманако, с лице като маска от нацепена кожа, от която стърчаха тампоните на имплантираните биорастежни стимулатори. Вече се усмихваше, макар това да разголваше напълно зъбите от дясната страна на лицето му.

— Спасил си задника, приятел! Чака ни още веселба. — Той се извърна и потърси с поглед някого сред тълпата. — Ей, Еди! Куок! Лейтенантът е тук.

Очните ябълки на Куок Юен Юе бяха запълнени с яркооранжево тъканноинкубиращо желе. Монтираната на челото ѝ микрокамера ѝ осигуряваше визуална връзка с околния свят. Ръцете ѝ представляваха клонирани израстъци върху черно, въглеродно скеле. Новата тъкан беше влажна и яркочервена.

— Лейтенант. Ние си помислихме...

— Лейтенант Ковач!

Еди Мунхарто, напъхан в мобилен скафандър, докато ръцете и краката му израстат наново, след като бяха отсечени от шрапнелен залп.

— Радвам се да те видя, лейтенант! Погледнете, всички сме на оправяне. Скоро отново ще ни съберат в 391-ви, за да можем да сригаме задниците на кемпистите.

Бойните „ръкави“ на Клина на Карера от известно време се доставяха от „Биосистеми Кумало“. Като водеща фирма в съвременните биотехнологии „Кумало“ монтираха различни екстри,

сред които най-забележителна бе системата за временно неутрализиране на серотонина, което освобождаваше способността за проява на невъздържана жестокост, и микроскопични култури, съдържащи вълчи гени, придаващи допълнителна бързина и сила на тялото, както и склонност за събиране в глутница със себеподобни. И сега, докато гледах осакатените останки на своя взвод, почувствах, че гърлото ми се свива.

Куок завъртя микрокамерата си към мен.

— Сър, ще поемете ли отново 391-ви?

— Не зная...

— Ей, Наки. Къде си бе, човек? Лейтенантът е тук.

Както се досещате, след този случай гледах повече да не излизам в коридора.

Шнайдер ме намери на следващия ден, докато седях в офицерската столова, загледан към панорамния екран, с димяща цигара в ъгъла на устата. Глупаво, от гледна точка на съветите, които ми даде докторът. Но от друга страна, какъв смисъл да се пазя, след като съвсем скоро отново щях да изложа израненото си тяло на разпокъсващ шрапнелен огън и химически атаки.

— Ах, лейтенант Ковач.

Изгубих няколко секунди, докато си спомня кой беше. Човешките лица изглеждат малко по-различно, когато са под въздействието на стреса и болката, а освен това и двамата тогава бяхме покрити с кръв. Изгледах го над дима на цигарата, чудейки се дали не е някой, на когото съм креснал да мълчи, когато се е опитвал да обсъжда заповедите ми в разгара на боя. После нещо в маниерите му ме накара да си спомня деня, когато ни разтовариха в хангара. Бях малко изненадан, че все още е на станцията, още повече, че бе успял да си пробие път дотук с измама, но въпреки това му кимнах да седне.

— Благодаря ви. Името ми е Ян Шнайдер. — Той ми подаде ръка, на която само кимнах, и си взе от моите цигари на масата. — Наистина се радвам, че вие не сте, ах...

— Забрави. Аз също.

— Травмата, исках да кажа, не е засегнала спомените ви. Нали знаете, тогава обърках чина ви...

— Виж, Шнайдер, разбери, че хич не ми пука. — Всмуквах с пълни гърди цигарения дим и се закашлях мъчително. — Единственото, което ме интересува, е да оцелея в тази проклетата война. Така че, ако продължаваш да ми досаждаш с подобни тъпи въпроси, ще наредя да те застрелят. Ясен ли съм?

Той кимна и аз забележах, че в позата му е настъпила едва забележима промяна. Вече не изглеждаше толкова напрегнат и единственото, което все още издаваше известно безпокойство, бе начинът, по който гризеше ноктите си. В погледа му имаше нещо хищно. Когато спрях да говоря, той се захили, извади пръста от устата си и постави на негово място цигара. Сетне изпусна облаче дим с почти нехаен вид и кимна бавно и замислено.

— Това е — рече.

— Кое е това?

Шнайдер се огледа със заговорнически вид, но останалите посетители в столовата се бяха скупчили около холопроектора и гледаха някакво латимерско холопорно. Той се ухили отново и се наклони към мен.

— Това е, което търсех. Човек с достатъчно здрав разум. Лейтенант Ковач, искам да ви направя едно предложение. То не само ще ви помогне да се отървете от тази война, но и ще ви направи богат — богат за цял живот, повече, отколкото сте мечтали някога.

— Моите мечти стигат доста надалеч, Шнайдер.

Той сви рамене.

— Както и да е. Става въпрос за много пари. Интересува ли ви?

Помислих за миг, преди да отвърна.

— Не, ако трябва да преминавам на другата страна. Нямам нищо против Джошуа Кемп, но тъй като в края на краищата със сигурност ще загуби...

— Политика — махна небрежно с ръка Шнайдер. — Въобще не става въпрос за политика. Не става въпрос и за войната, освен че се вихри там долу. Говоря за нещо съвсем материално. За един предмет. Стока, за която корпорациите ще платят значителна част от годишния си доход.

Искрено се съмнявах, че на изостанал свят като Санкция IV може да съществува нещо подобно, а и да е така, че ще попадне точно в ръцете на тип като Шнайдер. Но от друга страна, той бе успял да се

промъкне на орбиталната станция и да получи възможно най-добро медицинско обслужване, без да има право на това, след като половин милион души долу на планетата мечтаеха за същото. Може наистина да знаеше нещо, а точно в този момент всяка възможност да си спася кожата заслужаваше да бъде изслушана.

Кимнах и захапах цигарата.

— Добре.

— Съгласен ли сте?

— Да те изслушам, нищо повече. Дали ще се съглася, зависи от това, което ще чуя.

Шнайдер прехапа устни.

— Лейтенант, не зная дали можем да продължим при тези условия. Трябва ми...

— Трябвам ти аз. Това е очевидно, иначе нямаше да водим този разговор. А сега или ще продължим при тези условия, или ще повикам охраната и ще наредя да те изритат от тук.

Настъпи напрегната тишина. Устните на Шнайдер бяха пребледнели.

— Добре — рече той накрая. — Май наистина ви подцених. В доклада не ви описвах в подобна... светлина.

— Докладите, до които би могъл да се добереш, няма да ти кажат и половината от истината за мен. За твоя информация, Шнайдер, последният ми официален пост бе на Емисар.

Наблюдавах го внимателно, питайки се дали това ще го изплаши. Емисарите притежаваха почти легендарна слава в Протектората и в никакъв случай не заради милия си характер. Това, какъв съм бил по-рано, не беше тайна на Санкция IV, но предпочитам да не го разгласявам, освен ако не се наложи. Подобна репутация в най-добрия случай може да породи враждебно мълчание всеки път, когато вляза в помещение с други хора, а в най-лошия — предизвикателно поведение на разни млади и нахакани, „новонахлузени“ офицерчета, с повечко неврохимични стимулатори и мускулни присадки, отколкото мозъчно вещество. Карера ме повика, за да ме смъмри, след третия смъртен случай (със съхраняване на коровата „колода“). Командните офицери обикновено не гледат с добро око на изстребването между персонала. От нас се очаква да запазим този род ентузиазъм за противника. Ето защо бях решил да се помъча да запазя в тайна миналото си на Емисар

и да се представям само за офицер от кариерата на морските пехотинци.

Но дори биографията ми да изплаши Шнайдер, той с нищо не го показва. На лицето му се четеше познатото вече замислено изражение.

— Емисар, значи? И кога си служил?

— Преди много време. Защо?

— Беше ли на Иненин?

Огънчето на цигарата му припламна. За един кратък миг ми се стори, че пропадам към него. Червеното му сияние се превърна в трасиращи лазерни изстрели, които прогаряха полуразрушените стени и калта под краката ни, докато Джими де Сото се боричкаше в прегръдките ми и издъхваше, крещейки, от многобройните си рани, а Иненинският плацдарм се разпадаше около нас.

Затворих очи.

— Да, бях на Иненин. Ще ми разкажеш ли най-сетне за тази твоя идея или не?

Шнайдер се пресегна и взе още една цигара.

— Чувал ли си, че по крайбрежието на Северен край, само че понагоре, над Собървил, са открити едни от най-старите марсиански поселения, познати на нашите археолози?

А, това ли било? Въздъгнах и преместих поглед към панорамния прозорец и гледката на Санкция IV. Трябваше да очаквам нещо подобно, но по някаква причина бях разочарован от Ян Шнайдер. Изглеждаше ми прекалено напрегнат и трескав, за да ми предлага нещо, свързано с изгубени цивилизации и заровени техноархеобоклуци.

Трябва да бяха изминали близо петстотин години, откакто сме се натъкнали на първите следи от марсианската цивилизация, но човечеството все още не се бе примирило с мисълта, че предметите, оставени от нашите отдавна изчезнали съседи, са или недосегаеми, или напълно разрушени. (По-вероятно и двете, но кой може да знае със сигурност?) Единствените наистина полезни вещи, които сме били в състояние да спасим и използваме, са техните астронавигационни карти, благодарение на които успяхме да пратим наши собствени колонизаторски кораби до гарантирано подходящи за заселване светове.

Този успех, както и разхвърляните из различни планети руини и инсталации с неясно предназначение се бяха превърнали в храна за многобройни теории, идеи и религиозни вярвания. В периода, когато често пътувах напред-назад из Протектората, имах възможността да се запозная с повечето. Според някои от тях цялата тази марсианска епопея е една голяма измама, замислена и реализирана от ООН, за да се прикрие фактът, че звездните карти са ни предадени от пътешественици във времето, дошли от нашето собствено бъдеще. Според други, склонни да повярват в религиозната страна на въпроса, ние сме били изгубени потомци на марсианците, очакващи да слоят духовете си с тези на своите предци, което щяло да стане едва след като натрупаме достатъчно по обем кармично просветление. Някои учени пък все още хранеха непотвърдени надежди, че Марс всъщност не е нищо повече от далечен пост, колония, отрязана от люлката на своята цивилизация, която все още съществува там някъде сред звездите. Любимото ми сред всички тези гениални хрумвания обаче бе, че на някакъв етап от развитието си марсианците са се пренесли на Земята и са се превърнали в делфини, за да се отърват от ограниченията на технологичното общество.

В края на краищата, всичко опира до едно нещо. Тях ги няма, а ние им събираме останките.

Шнайдер се подсмивваше.

— Мислиш, че съм изкукал, нали? Че живея в нещо като детски холофилм?

— Май позна.

— Нищо де, изслушай ме поне. — Той пушеше на къси и резки дръпвания и говореше на пресекулки. — Виждаш ли, почти всички смятат, че марсианците са били като нас, не иъв физическия смисъл на думата, но са притежавали сходна на нашата културна база.

Културна база? Това не ми звучеше като нещо, на което мястото му е в устата на Шнайдер. Сигурен бях, че го е чул от другиго. Интересът ми рязко се изостри.

— Нали разбираш, идем ли някъде, все търсим центрове на изчезнала цивилизация. Достатъчно е да съобщят за нещо подобно и се изсипва цяла армия жадни за нови открития археолози.

— Е, чак пък да се изсипва цяла армия.

Имах предвид, че при полет с подсветинна скорост ще са необходими поне три години за някой кораб, стартирал примерно от Латимерската система, да се домъкне до тук. В междузвездното пространство нищо не става бързо.

— Тъй ли? Знаеш ли колко време отнема? От приемането на първите данни от сондата по хипервръзка до получаването на разрешение от местното правителство?

Кимнах. Като местен военен съветник бях длъжен да знам всички факти. Ако заинтересованата страна бе някоя заможна корпорация, цялата бюрократична процедура щеше да отнеме не повече от две седмици. Дадох му знак да продължи.

— И така — заговори отново той, размахвайки ръце в такт с думите, — стигнахме до археологията. Същото е като при всичко останало — пръв дошъл, пръв получил, и правителството играе ролята на посредник между откривателя и купувача, в случая корпорациите.

— Срещу известен процент.

— Така е, срещу известен процент. Плюс правото да прекрати договора или да промени условията, в случай че находката се окаже от жизненоважно значение за интересите на Протектората, и прочее и прочее. Същината е, че всеки археолог, който иска да се прочуе или да си напълни джоба, ще се насочи към споменатите центрове на цивилизацията. И точно това правят.

— Откъде знаеш всичко това, Шнайдер? Ти не си археолог.

Той дръпна ръкава на лявата си ръка и ми показа татуираната там с луминесцентна боя крилата змия. Люспите на змията сияеха, а крилете едва забележимо помръдваха, колкото да създадат илюзията за полет. Змията държеше в зъбите си лента с надпис „Пилотска Гилдия. Санкция IV“, а отдолу бе изписано „Повърхността е да кретат мъртъвците“. Изглеждаше почти като нова.

— Хубава изработка — рекох. — Е, и?

— Бях пилот на транспортен кораб за една група археолози, които работеха на Дангрекския бряг, североизточно от Собървил. Повечето бяха драскачи, но...

— Драскачи?

— Да. Не знаеш ли за тях?

— Не съм от тази планета. Дойдох тук да трепя хора. Какво означава това *драскачи*?

— Ами, хлапетии. Пресни-пресни от Академията. Дращят с четките и лопатките по скалите. Драскачи.

— Драскачи, значи. Разбрах. И кой не е?

— Какво? — ококори се той.

— Кой не е драскач? Ти каза: „Повечето бяха драскачи, но...“

Шнайдер ме погледна обидено. Не му харесваше, че го прекъсвам.

— Имаше и няколко от старата гвардия. Винаги вземат ветерани, за мъдрите решения. Въпросът обаче е, че онези там откриха *нещо*.

— И какво е това нещо?

— Марсиански кораб. — Шнайдер смачка цигарата. — Напълно запазен.

— Глупости.

— Да, така беше.

Въздъгнах.

— Искаш да ти повярвам, че сте изровили цял-целеничък междузвезден марсиански кораб и новината за това някак си ме е подминала? Никой не го е видял. Никой не знае, че си лежи там. Какво направихте, да не го покрихте с полиетиленово чергило?

Шнайдер облиза устни и се разсмя. Изглежда се забавляваше.

— Не съм казал, че сме го изровили, а само, че го намерихме. Ковач, той е голям колкото астероид и е някъде там, в покрайнините на Санкцийската система, на постоянна орбита. Това, което изровихме, бе врата, която води към него.

— Врата? — За първи път почувствах, че по гърба ми пробягва хлад. — Да не говориш за хипертунел? Сигурен ли си, че правилно сте разчели техноглифите?

— Ковач, това наистина беше врата. — Шнайдер говореше така, сякаш обясняваше на малко дете. — Ние я отворихме. Виждаше се съвсем ясно какво има от другата страна. Приличаше на евтин трик от холофилм. Участъкът от звездното небе напълно съответстваше на тукашния. Оставаше само да се разходим нататък.

— Към кораба? — Сега вече любопитството ми бе възбудено до крайност. Емисарите са обучени да разпознават лъжата, те самите могат да лъжат дори когато са закачени към детектор или са изложени на огромна опасност, тъй че това изкуство им е добре познато. Емисарите умеят да лъжат по-добре от всяко друго човешко същество

в Протектората, независимо дали е надарено с тази способност, или я е подсилило чрез външно въздействие, и докато гледах Шнайдер, знаех, че не ме лъже. Каквото и да се бе случило с него, той вярваше във всяка дума, която произнасяше.

— Не — поклати глава той. — Не към кораба. Вратата е фокусирана върху една точка приблизително на два километра извън корпуса. Корабът се завърта на всеки четири часа и половина, но остава неизменно на същото разстояние. Необходим ти е космически скафандър.

— Или совалка — кимнах към татуировката на ръката му. — Ти на какво летеше?

Той сбърчи вежди.

— Подорбитална моайска браква. Приличаше на летяща къща. Няма начин да мине през звездния портал.

— Какво? — задавих се аз от смях. — Няма да влезе?

— Да бе, присмивай ми се. Ако не беше тази история, хич нямаше да си рискувам задника в мръсната им война. Сега щях да нося някой тежкарски „ръкав“ в Латимерград. Замразени клонинги, доставка на резервни тъкани при необходимост, щях да съм направен безсмъртен, човече. Пълна програма.

— И никой ли нямаше скафандър?

— За какво им е? — Шнайдер разпери ръце. — Това беше чисто наземна операция. Никой не е очаквал да напускаме планетата. Дори няхмахме позволение за това, освен през космодрума до Здрач. Само че, както си спомняш, явим ли се там, влиза в силата онази клауза за експроприацията. Помниш ли я?

— Помня, помня. Всяко откритие, което може да има жизненоважно значение за Протектората и дрън-дрън. Не ти ли стигаше възнаграждението? Или не смяташе, че ще е достатъчно голямо?

— О, стига, Ковач. Мислиш ли, че жалката им премия може да се сравни с цената на подобна находка?

Повдигнах рамене.

— Зависи. Поне що се отнася до частния сектор, има значение с кого точно ще преговаряш.

Шнайдер ме дари с напрегната усмивка.

— Да не мислиш, че бихме могли да го продадем на някоя корпорация?

— Според мен щяхте да оплескате цялата работа. В този свят продължителността на живота зависи тъкмо от това с кого правиш сделка в подобна ситуация.

— А ти при кого би отишъл?

Измъкнах нова цигара от пакета и я запалих, преди да отговоря:

— Не тук е мястото да обсъждаме този въпрос. Моите консултантски услуги надхвърлят далеч възможностите ти. Виж, като твой партньор обаче — сега на свой ред му се усмихнах — съм готов да чуя края на историята. Та какво стана по-нататък?

— Какво стана ли? — Лицето му се изкриви в мъчителна гримаса и аз едва сега осъзнах, че е на път да избухне в истеричен смях. — Какво стана? — Той успя да овладее гласа си и да заговори малко по-тихо. — Избухна тази шибана война! Ето какво стана.

3.

Някъде плачеше бебе.

В продължение на няколко секунди останах да вися на перилата около люка, пропускайки екваториалния климат на борда. Бяха ме изписали от болницата с мнение, че съм готов за действителна служба, но дробовете ми все още не функционираха така добре, както ми се искаше, и влажният въздух значително затрудняваше дишането ми.

— Горещо е тук.

Шнайдер изключи двигателя на совалката и се наведе над мен. Пуснах перилата, за да му освободя място, и засенчих очи срещу слънцето. От въздуха концентрационният лагер имаше безвредния изглед на разхвърляни сред полето постройки, но с приближаване до него суровата действителност те удряше по челото. Набързо издигнатите фибропластични полусфери бяха напукани от горещината, в шахтите между тях се стичаха втечнени отпадъци. Лъхна ме тежката миризма на нагорещен полимер, при приземяването си двигателите на совалката бяха вдигнали във въздуха хартиени и пластмасови боклуци, които бяха полепнали по телената ограда, и сега течещият по нея електричен ток бавно ги разтапяше. Зад оградата, от земята стърчаха роботизирани охранителни устройства, наподобяващи уродливи железни буренаци. Приглушеният ропот на множество човешки гласове бе като далечен и слаб тътен на водопад.

Немногоброен отряд от членове на местната милиция подтичваше зад сержанта, който кой знае защо ми напомняше на баща ми, в някой от неговите по-добри дни. Те заковаха на място, когато зърнаха черната ми униформа, а сержантът измайстори нещо, наподобяващо козируване.

— Лейтенант Такеши Ковач, Клинът на Карера — представих се аз. — А това е ефрейтор Шнайдер. Дошли сме да вземем Таня Вардани, една от вашите затворнички, за разпит.

Сержантът се намръщи.

— Не съм информиран за това.

— Аз ви информирам сега, сержант.

Обикновено в подобна ситуация униформата е напълно достатъчна. На Санкция IV е добре известно, че Клинтът е нещо като неофициална служба за специални задачи и по правило винаги получава онова, което иска. Но кой знае защо имах чувството, че номерът няма да мине през гърлото на сержанта пред мен. Вероятно се бе пробудил някакъв смътен спомен за правилника, останал в съзнанието му от времето преди войната, когато всички тези неща все още имаха значение. Или това, или гледката на неговите сънародници, умиращи от глад зад стените на фиброкуполите, го накара да упорства.

— Настоявам да ми покажете писмена заповед.

Щракнах с пръсти към Шнайдер и протегнах ръка за заповедта. Не беше никак трудно да се сдобием с нея. В конфликт с планетни мащаби, какъвто е този, Карера съвсем естествено бе предоставил на своите младши офицери пълномощия, заради които един дивизионен командир от Протектората само би могъл да мечтае. Никой не си бе направил труда да ме попита за какво ми е притрябвала Вардани. Никой не се интересуваеше. Поне до този момент най-трудно бе да се сдобием със совалката, във време на война всякакъв род транспортни средства са крайно дефицитни. След като опитахме всичко останало, принудихме се да я отнемем, под заплахата на оръжията, от един армейски полковник, който командваше полева болница в югоизточния край на Сучинда. Със сигурност постъпката ни щеше да доведе до сериозни последствия, но както обича да изтъква Карера, това е война, а не състезание по популярност.

— Това ще ви удовлетвори ли, сержант?

Той пъкна нос в документа, сякаш се надяваше, че холографските печати ще се окажат евтин фалшификат. Гледах го как пристъпва нетърпеливо в прахта. Настроението в лагера беше потискащо и бебешкият рев само го правеше по-трагично. Нямах търпение да се махна от тук.

Сержантът вдигна глава и ми подаде документа.

— Ще трябва да се видите и с коменданта — рече той вдървено.
— Тези хора са под правителствен надзор.

— Хубаво — кимнах рязко, стараейки се да покажа недоволството си. — Да идем тогава при този ваш комендант. Ефрейтор Шнайдер, вие ще останете тук. Няма да се бавя много.

Канцеларията на коменданта се намираше на втория етаж на двуетажна сграда, която бе отделена от останалата територия на лагера с допълнителен ред електрическа ограда. Върху пилоните на оградата клечаха малки охранителни апарати, наподобяващи митични летящи чудовища, а униформените пазачи при вратата все още караха ранните години на своето юношество и стискаха твърде тежките плазмени пушки с недорасли ръчички. Личицата им, надзъртащи под възголемите каски, натъпкани с всякакви умни машинки, имаха изморен и озлобен вид. Какво търсеха тук, умът ми не го побираше. Или всички тези охранителни работи бяха фалшиви, или нещо куцаше в управлението на лагера. Минахме покрай тях, без да кажем нито дума, изкачихме се по леката алуминиева стълба, която някой небрежен строител бе залепил за стената с епоксидна сплав, и сержантът натисна звънеца на вратата. За миг диафрагмата на наблюдателната камера на стената се разшири, после вратата се отмести встрани. Пристъпих вътре и с облекчение вдъхнах хладния, климатизиран въздух на помещението.

По-голямата част от светлината в стаята идваше от редицата монитори на отсрещната стена. Пред тях имаше тясно бюро с клавиатура, покрито с разпилени листове — документи и всякакви подобни административни боклуци. Над всичко това стърчаха празни хартиени чаши от кафе, издигащи се като небостъргачи над индустриална пустош. Опряла ръце на хартиеното море, на стола до бюрото седеше сгърбена фигура.

— Коменданте?

Фигурата се размърда и под светлината от мониторите зърнах блясъка на стомана по протежението на една от ръцете.

— Какво има, сержант?

Гласът бе неясен и приглушен, незаинтересуван. Направих няколко крачки към бледото сияние и мъжът до бюрото вдигна бавно глава. Успях да различа синкаво фоторецепторно око и мозайка от протезираща сплав, която се спускаше надолу по едната страна на лицето и врата към обемистото ляво рамо, то приличаше на подплънка от космически скафандр, но не беше. По-голямата част от лявата страна на тялото липсваше и от хълбока до мишницата бе заменена с шарнирни сервоблокове. Ръката бе сглобена от тънки, стоманени хидравлични системи, които завършваха с черна лапа. Върху китката и

предмишницата имаше вградени половин дузина сребристи контактни розетки и в една от тях бе пхнат свързан с мониторите кабел. Непосредствено до розетката една миниатюрна червена лампичка пулсираше в трескаво темпо. Сигурно бе индикатор за напрежението във веригата.

Изправих се до бюрото и отдадох чест.

— Лейтенант Такеши Ковач, Клинът на Карера — произнесох тихо.

— Тъй значи. — Комендантът се надигна с видимо усилие.

Лейтенант, дали да не запалим осветлението? Аз съм привикнал с мрака, но вие едва ли.

Той плъзна пръст по клавиатурата и след няколко опита светлините от тавана блеснаха. Фоторецепторът изглеждаше помътнял в сравнение със здравото око от другата страна на лицето, по останките от което можех да заключа, че някога е имало правилни, дори привлекателни черти.

— Така по-добре ли е? — Човекът пред мен направи доста безуспешен опит да се усмихне. — Сигурно да, след като пристигате тук от *външния свят*. — Последните две думи той произнесе с отчетлива ирония. Ръката му описа със замах мониторите на стената. — Светът отвъд тези мънички очи. Кажете ми, лейтенанте, все още ли сме във война за безжизнената, негостоприемна, но натъпкана с археологически боклуци повърхност на тази жалка планета?

Сведох поглед към розетката и пулсиращата до нея лампичка, после го върнах обратно върху лицето му.

— Коменданте, ще помоля за цялото ви внимание.

Той ме погледна, после главата му увисна рязко надолу, сякаш под въздействието на неизвестна механична повреда.

— Ах — прошепна той. — Това ли? — Погледът му се премести към сержанта. — Ти излез навън.

Сержантът изпълни заповедта с готовност, която говореше за липса на каквото и да било желание да остане тук по-дълго. Униформените му помощници го последваха със същия ентузиазъм и последният от тях затвори безшумно вратата. Междувременно комендантът се отпусна на стола и дясната му ръка обхвана включения в розетката на лявата кабел. От устните му се изтръгна звук, който

можеше да е въздишка, покашляне или дори смях. Чаках да ме погледне.

Неразривно свързан, ето какво е положението — произнесе той и посочи мигащата лампичка. — Вероятно на този етап все още не бих могъл да издържа едно разкачване. Ако легна, най-вероятно въобще няма да стана и затова съм се закотвил в това нещо. В креслото, искам да кажа. Неудобно е и това ме държи буден. — Той се размърда, за да илюстрира думите си. — И така, с какво мога да бъда полезен на Клина на Карера? Тук, доколкото ми е известно, не притежаваме нищо, което да е чак толкова ценно. Спряха ни медицинските доставки преди месец и дори храната, която получаваме, едва стига за намалени порции. За хората ми, разбира се — имам предвид превъзходния подбор от войници, който ми бе осигурен. — Той махна към вратата. — Машините, за щастие, не се нуждаят от храна. А нашите посетители още по-малко. — Ново махване, към мониторите.

— Не съм тук заради припасите ви, коменданте.

— Тогава трябва да е, за да ме накажете. Да не съм престъпил някое неписано правило, на което всички вие в Големия свят все още държите? Или пък съм срам и позор за армията? — Това последното май доста му хареса. — Да не сте убиец? Едноличен наказателен отряд на Клина?

Поклатих глава.

— Тук съм заради един от вашите питомци. Таня Вардани.

— Ах, да, археоложката.

Нещо в мен трепна. Не казах нито дума, само положих документа върху бюрото и зачаках. Комендантът го вдигна и наклони глава, разглеждайки го под някакъв странен ъгъл, сякаш беше детска холоиграчка сменящи се изображения. Имах чувството, че си мърмори нещо под носа.

— Има ли проблем, коменданте? — попитах тихо.

Той свали ръка и се подпря на лакът, размахвайки документа пред лицето ми.

— За какво ви е притрябвала? — ме попита също така едва чуто. — Малката Таня. За какво е дотрябвала на Клина?

Изведнъж ми мина мисълта, че може би ще трябва да го убия. Нямаше да е никак трудно, само дето отвън чакаха сержантът и останалите войници. Виж, срещу тях с голи ръце щях да се поизмъча, а

и не биваше да забравям роботите часовои. Вместо това добавих повечко ледени нотки в гласа си.

— Този въпрос, коменданте, не засяга нито вас, нито мен. Аз съм тук, за да изпълнявам заповеди — както и вие. При вас ли е Вардани или не?

Но той не беше замесен от същото тесто като сержанта. Вероятно имаше нещо в миналото му, което му даваше сили и увереност. Не смяташе да поддава толкова лесно.

Усетих, че дясната ми ръка се свива зад гърба ми.

Изведнъж тялото му се отпусна напред и документът се изплъзна от пръстите му. Десницата ми изхвърча като камшик и прикова хартиятата върху крайчеца на бюрото, препи да е паднала на пода. От гърлото на коменданта се изтръгна тих, шептящ звук.

За един кратък миг двамата разглеждахме мълчаливо заповедта, после комендантът се отпусна назад в креслото.

— Сержант! — извика той пресипнало. Вратата се отвори. — Сержант, доведете Вардани от осемнайсети павилион и я предайте на лейтенанта.

Сержантът отдаде чест и си тръгна, отново с видимо облекчение.

— Благодаря ви, комендант. — Козирувах на свой ред, прибрах документа и понечих да изляза. Почти бях стигнал вратата, когато той заговори отново.

— Търсена жена.

Спрях и се озърнах.

— Какво?

— Вардани — той ме наблюдаваше иззад мътното стъкло на фоторецепторното си око. — Вие не сте първият.

— Не съм първият... какво?

— Преди по-малко от три месеца... — Докато говореше, той сведе поглед към лявата си ръка и лицето му отново се сви конвулсивно. — Преживяхме едно леко нападение. Кемписти. Неутрализираха периметърните машини и проникнаха вътре. Бяха доста добре оборудвани в техническо отношение за група, действаща в пущинак като този. — От устните му се откъсна измъчена въздишка. — Много добре оборудвани. Та те дойдоха за нея.

Чаках го да продължи, но главата му само помръдна едва забележимо. Колебаех се какво да направя. Вратата бе отворена и

войниците отвън ме разглеждаха с любопитство. Върнах се при бюрото и повдигнах брадичката му с пръсти. Човешкото му око бе обърнато с бялото навън, а зеницата плуваше в горния край като балон, който се удря в тавана на стая след края на щур купон.

— Лейтенант?

Гласът идваше откъм стълбите. Погледнах за миг пребледнялото лице на коменданта. Дишаше на пресекулки през стиснатите си устни, изкривени в подобие на усмивка. С периферното си зрение виждах мигащата червена светлинка.

— Лейтенант?

— Идвам. — Пуснах главата му и тя увисна на гърдите. Излязох и затворих безшумно вратата зад мен.

Когато се върнах, намерих Шнайдер да седи на едната от предните подпори на совалката и да забавлява цяла тълпа парцаливи хлапета с фокуси. Неколцина униформени наблюдаваха това импровизирано представление от известно разстояние. Той ме видя, че приближавам, и ми помахаша.

— Проблеми?

— Никакви. Разкарай тия хлапетии.

Шнайдер вдигна учудено вежди, но завърши поредния фокус, макар и малко припряно. На финала измъкна по една малка пластмасова фигурка зад ушите на няколко от децата. Те го наблюдаваха с ококорени очи, докато им показваше как да променят формата на играчките.

— Не им правиш кой знае каква услуга, като ги караш да мислят, че мъжете в униформи не са чак толкова лоши — отбелязах сухо.

Шнайдер ми хвърли озадачен поглед и плесна шумно с ръце.

— Това е, деца. Изчезвайте. Хайде, представлението свърши.

Децата неохотно се разотидоха. Шнайдер ги изпрати с непроницаемо лице, скръстил ръце на гърдите си.

— Откъде взе тези играчки?

— Намерих ги в товарното. Сигурно са останали от някоя пратка помощи за бежанци. Предположих, че на болницата няма да й потрябват.

— Да, настъпиха времена, когато бежанците направо ги разстрелват. Не знаеш ли, че войниците ще им ги вземат веднага щом си тръгнем?

Шнайдер сви рамене.

— И какво мога да направя? Вече им раздадох всичкия шоколад и болкоуспокояващите. Сега накъде?

Разумен въпрос, с цяла поредица от доста неразумни отговори. Загледан към най-близкия пост, обмислях цял куп от кървави по-кървави алтернативи.

— Ето я, идва — обяви Шнайдер и посочи с ръка. Проследих посоката и забелязах сержанта, двама войници, а между тях измършавяла женска фигура. Присвих очи срещу слънцето и превключих неврохимичните стимулатори на максимално увеличение.

Таня Вардани вероятно е изглеждала по-добре в отминалите дни, когато е работила като археолог. Високото ѝ тяло можеше да носи повече плът, би могла да направи нещо с черната си коса, може би дори щеше да е достатъчно само да я измие и изсуши. Освен това едва ли би държала на завяхващите рани под очите, а и една малка усмивка на лицето никак нямаше да ѝ се отрази зле.

Тя се олюля, препъна се и един от войниците вдигна ръка да я задържи. Шнайдер също понечи да ѝ се притече на помощ, но се сдържа.

— Таня Вардани — докладва наежено сержантът и извади бяла пластмасова лента, върху която бе изписан шифър. В другата ръка държеше портативен скенер. — За освобождаването ще ми трябва и вашата идентификация.

Почуках с пръст върху шифъра на слепоочието ми и изчаках безстрастно, докато лазерният лъч премине през него. Когато проверката приключи, Шнайдер пристъпи напред, улови Вардани за ръката и я поведе към совалката, опитвайки се да си придаде строг и непреклонен вид. Що се отнася до Вардани, лицето ѝ оставаше непроницаемо. Когато се извърнах да ги последвам, сержантът ме повика тихо.

— Лейтенант.

— Да, какво има? — попитах с нарастващо нетърпение.

— Ще я върнете ли?

Погледнах към люка, през който изчезваха краката на Шнайдер.

— Не, сержант — отвърнах, сякаш говорех на малко дете. — Няма да я върнем. Водим я на разпит. Можете да забравите за нея.

Изкатерих се и затворих люка. Но докато Шнайдер вдигаше носа на совалката, надникнах навън и видях сержанта да стои там, превит пред бурята от нашите двигатели.

Дори не си направи труда да закрие лице от прахоляка.

4.

Летяхме на гравитяга, в западна посока от лагера, над смесица от пустинни храсталаци и петна по-тъмна растителност, там, където планетната флора бе успяла да се докопа до повърхностните водоизточници. Около двацет минути по-късно стигнахме брега и продължихме навътре, над морето, което, според военното разузнаване на Клина, би трябвало да гъмжи от кемпистки „умни“ мини. През цялото време Шнайдер поддържаше ниска скорост.

Първата част на полета прекарах в кабината, като си давах вид, че преглеждам последните сведения от сателитната връзка, но всъщност наблюдавах Таня Вардани, опитвайки се да я преценя така, както ни бяха учили в школата за Емисари. Беше се отпуснала на най-далечната седалка от входния люк и съответно най-близката до десния страничен илюминатор, опряла чело на стъклото. Очите ѝ бяха отворени, но дали виждаше нещо отвън, не можех да кажа. Не направих никакъв опит да я заговоря — бях виждал подобна маска на хиляди други лица през последните години и знаех, че няма да излезе от това състояние, докато не бъде готова вътрешно. Вардани бе надянала емоционалния еквивалент на вакуумен скафандър, единствената възможна реакция на човешките защитни системи, когато обкръжаващата действителност стане твърде непоносима. Специалистите наричаха това състояние синдром на шок от войната, един твърде всеобхватен термин, като се има предвид, че можеше да се дължи на всякакви стресови причини. Съществуваха цял наръч психологически техники за неговото лечение, но в конкретния случай истинската цел на медицинската философия — да предпазва, вместо да лекува — очевидно на този етап не можеше да бъде осъществена.

За мен все още си остава малко странно, че се опитваме с почти неандерталски методи да овладеем и разберем елегантното наследство на изчезналата марсианска цивилизация, без да имаме и най-малка представа от същината на нейната култура. Почти същото е като да очакваш от един касапин да разбира техниките на модерната неврохирургия. Няма никакво съмнение, че със слонските си похвати

сме причинили не една и две вреди на познанията и технологиите, които марсианците така неразумно са оставили да бъдат открити. В края на краищата, ние не сме нещо повече от глутница чакали, ровичкащи с носове в полуразложени трупове от самолетна катастрофа.

— Приближаваме брега — съобщи Шнайдер по интеркома. — Ще се качиш ли при мен?

Вдигнах очи от екрана и погледнах към Таня Вардани. Тя бе завъртяла леко глава при звука от гласа на Шнайдер, но погледът ѝ си остана унесен. Не се оказа кой знае колко трудно да измъкна от Шнайдер информацията за предишната му връзка с тази жена, но все още не бях сигурен дали това може да повлияе на настоящите събития. По негови признания всичко било доста кратко и краят дошъл с избухването на войната преди около две години, тъй че миналото не би трябвало да предизвика никакви проблеми. Според най-лошия от всички сценарии, които бях премислил, цялата тази история със звездното съкровище не беше нищо друго, освен фалшификация, с цел да измъкнем археоложката от лагера. Били са правени и други опити за нейното спасяване — по думите на коменданта — и аз все още се питах дали тези мистериозни, добре екипирани командоси не са били хора на Шнайдер, опитващи се да измъкнат на свобода неговата възлюбена. Ако случаят се окажеше точно такъв, в мое лице ги очакваше среща с един ужасно разгневен човек.

Но трябва да призная, че този сценарий ми изглеждаше най-малко вероятен, имайки предвид обстоятелствата, на които се бяхме натъкнали след напускането на болницата. Досега съвпадаха всички имена и данни — в района на Собървил наистина имаше археологически разкопки и Таня Вардани бе регистрирана в ръководния състав. Името на пилота на снабдителния кораб бе Ян Мендел, но на снимката се мъдреше лицето на Шнайдер. Дори и той да стоеше зад предишните опити за измъкване, причините очевидно бяха по-скоро материални, отколкото емоционални.

А ако не беше така, значи някой някъде там играеше съвсем друга игра.

Каквото и да стане, смятах да държа Шнайдер под око.

Изключих компютъра и се изправих тъкмо когато совалката се наклони към морето. Улових се за една от дръжките на стената и

погледнах към археоложката.

— На твоето място бих си сложил колан. Следващите няколко минути ще ни раздруса здравата.

Тя не отговори, но ръцете ѝ се протегнаха машинално към колана. Продължих към пилотската кабина.

Когато влязох, Шнайдер вдигна глава, бе положил ръце върху облегалките на пилотското кресло. Кимна към екрана, на който бе дал максималното за прибора увеличение.

— Дълбокомерът показва само пет метра. Сигурен ли си, че тези шибаняци не са някъде наблизо?

— Ако бяха наблизо, щеше да ги видиш как се подават от водата — отвърнах и седнах в креслото на втория пилот. — „Умните“ мини не са по-малки от мародерните бомби. По същество това са истински, но миниатюрни подводници. — Включи ли системата?

— Всичко е готово. Достатъчно е да си сложиш маската. Оръжейният контрол е на дясната ръка.

Нахлузих еластичната мераческа маска и докоснах активиращите бутони на слепоочията. Пред погледа ми изплува пейзажът отвън — бледосиньото небе и тъмнозелените води на морето под нас. Металните предмети бяха обозначени в различни оттенъци на червено, според предварително зададените от мен параметри. Повечето от тях бяха бледорозови, мъртви останки, лишени от каквато и да било електронна активност. Оставих се да полетя право напред във виртуалната симулация на възприеманото от външните датчици, наложих си да не търся нищо специално и се отпуснах до последния душевен милиметър в дзен-стаза.

Обезвреждането на мини не е нещо, на което те учат в школата за Емисари, но пълното емоционално равновесие, което се постига — колкото и да е парадоксално — само при липсата на каквито и да било очаквания, е жизненоважно за всякакъв вид подготовка. Един протекторатски Емисар, прехвърлен като дигитален телесен товар през хиперпространствения тунел, трябва да бъде готов практически на всичко. Най-малкото, да се озове в напълно непознато тяло на чужд свят, където всичко живо незабавно открива стрелба по него. Дори при щателно събрана предварителна информация, нищо ме е в състояние да те подготви за пълната промяна на обстановката и за всички

смъртоносни опасности, тъкмо заради които са били измислени и създадени Емисарите.

Вирджиния Видура, треньор в школата за Емисари, бръкнала с ръце в джобовете, ни разглежда с хладен и преценяващ поглед. Ден първи от подготовката.

„Тъй като логически е невъзможно да се очаква всичко — произнася с равен глас, — ще ви научим да не очаквате нищо. Така винаги ще бъдете готови.“

Дори не осъзнах кога съм видял първата мина. Още щом засякох яркочервеното избухване с крайчеца на окото, ръцете ми автоматично нагласиха координатите и изстреляха самонасочващия се *микрос*. Миниатюрната ракета прокара зелено трасе през виртуалния пейзаж, гмурна се под повърхността и прониза дебнещата мина преди още тя да успее да се задейства. Ярък взрив разтърси морската повърхност и я повдигна нагоре, като човешко тяло върху маса за изтезания.

Някога, в далечното минало, хората сами са управлявали оръжейните системи. Излитали са в небесата с летателни апарати, малко по-големи и по-добре оборудвани от бидон с криле, и са стреляли направо от кабината с оръжията, които са успявали да напъхат вътре. По-късно конструирали машини, които да вършат тази работа по-бързо и по-точно, отколкото са в състояние хората, и за известно време в небето царували машините. Но междуременно биологичните науки започнали да навакват пропуснатото и дошъл мигът, когато същата скорост и точност били отново по силите на хората. Оттогава датира и надпреварата между тези две технологии — на външните машини и човешкия фактор, — всяка от които непрестанно се усъвършенства. В тази насока подсилената психодинамика на специалните агенти е като изненадващ спринт по вътрешната лента.

Съществуват военни машини, които са по-бързи от мен, но за нещастие в момента не разполагахме с такава на борда. В края на краищата совалката бе предназначена за евакуация на ранени и нейните строго отбранителни системи се ограничаваха до стрелковата куличка за микроси на носа и контейнер с електронни „примамки“ в кърмовия отсек. Така че всичко опираше до нашите собствени възможности.

— Една обезвредена. Останалите от глутницата няма да са далеч. Намали скоростта. Свали ни още надолу и пригответи диполните отражатели.

Те дойдоха от запад, плъзгайки се над морската повърхност като охранени цилиндрични паяци, привлечени от ужасната смърт на своя събрат. Усетих, че совалката се накланя напред и в същия миг зад нас се разнесе приглушеният тътен от взрива на диполната бомба. Преброих набързо мините. Седем на брой и се съсредоточавах към нас. Обикновено бяха по пет в глутница, което означаваше, че са останки от две групи, макар че нямах никакво обяснение за това кой ги е разпръснал тук. Доколкото си спомнях доклада за този район на света, тук преди войната не е имало нищо, освен заблудени рибарски корабчета. Сега всички те лежах на дупчени на морското дъно.

Прицелих се в най-предната мина и я свалих с първия изстрел. В същия миг обаче другите шест изстреляха едновременно към нас своите торпеда.

— Засякоха ни.

— Виждам — отвърна провлачено Шнайдер и совалката се изви рязко, описвайки убягваща маневра. Поръсих морето с цял рояк микроси, програмирани за автоматично търсене на целта.

Според мен „умна“ мина не е най-точното название. В действителност те са доста тъпи. И съвсем оправдано, тъй като са конструирани за строго определена дейност, която не изисква кой знае какви интелектуални способности. Обикновено се прикрепват към морското дъно с помощта на зъбци, осигуряващи по-добра стабилност при изстрелването, и чакат жертвата да мине отгоре. Някои дори се закопават в тинята, за да се скрият от спектроскенераите, или се маскират като останки от корабокрушение. По същество обаче мините си остават статични оръжия. Изстрелят ли се, могат дори да летят, но точността им значително страда от това.

И което е по-важно, мозъчетата им са снабдени с догматичната „или-или“ система за засичане на целта, която маркира всичко под и над водата, преди да се насочи към него. Срещу въздушния трафик тя използва микроси „вода-въздух“, а срещу корабите — торпеда. Последните са в състояние да преминават в ракетен режим, използвайки допълнителни реактивни двигатели, но си остават бавни.

Носейки се ниско над морската повърхност със скорост, граничеща със свободно реене, най-вероятно щяхме да бъдем разпознати като кораб. Торпедата излязоха зад нас, привлечени от примамката, и бяха унищожени от оставените там микроси, още докато се опитваха да превключат на ракетни двигатели. Друг облак микроси, който пратих на запад, свали две, после и трета от мините. При такова темпо...

Повреда.

Повреда.

Повреда.

Аварийният индикатор мигаше в горния десен ъгъл на полезрението ми и под него се нижеше информационна таблица. Спусковият механизъм отказваше да се подчини на ръцете ми и последните два микроса лежаха неизстреляни в своите установки. „Шибани тилови доставки!“ — ми мина през ума със скоростта на падащ метеор. Блъснах копчето за автовъзстановяване, но рудиментираният мозък на совалката беше твърде муден, когато се зае с блокиралите вериги. Останалите три мини изстреляха ракети „вода-въздух“ към нас.

— Шшш...

Каквито и други недостатъци да притежаваше, Шнайдер беше отличен пилот. Още преди да произнесе името му, той изправи совалката на опашка. Главата ми се блъсна назад в облегалката и пред очите ми изплува небето, из което се носеха няколко ракети.

— Блокирах.

— Зная — отвърна той със стиснати устни.

— Пусни им отражатели — извиках, опитвайки се да не обръщам внимание на алармите, които проглушаваха ушите ми. Висотомерът за секунди се изкатери над един километър.

— Готово.

Отново познатият тътен на диполната бомба, която — с двесекундно закъснение — бе осеяла небето зад нас с микроскопични електронни примамки. Като ято гладни акули, ракетите се извиха нататък. Оръжейното табло в дясната част на полезрението ми засия в зелено и сякаш за да докаже, че с нея вече всичко е наред, пусковата установка изпълни последната ми команда, изстрелвайки два микроса в пустото небе пред нас. Противонатоваващото поле не бе в състояние

да компенсира напълно рязката маневра и аз почувствах завоя в червата си, като сблъсък с леденостудена вода.

За един кратък миг останахме да висим върху крилете на антригравитационното поле, после Шнайдер прекрати изкачването и ние се понесохме право надолу към морето, откъдето вече ни посрещаше втората вълна ракети.

— Отражатели!!!

Метално дрънчене от капациите на бомбомета. Прицелих се в трите мини под нас и изстрелях последните микроси от магазина. Сега можех само да чакам и да се надявам. В същия миг Шнайдер отново включи гравидвигателя и малкият летателен съд се разтресе от единия край до другия. Диполните бомби, които сега падаха по-бързо от совалката, започнаха да се взривяват една след друга под нас. Виртуалният ми хоризонт се обсипа с алените снежинки на електронните отражатели и веднага след това с взривовете на ракетите, които сееха смърт сред тях. Моите микроси бяха далеч под тази буря, изстреляни в краткия период преди да се разпъне завесата на отражателите.

Совалката се спускаше спираловидно надолу, покрай останките от диполни отражатели и унищожени ракети. Броени секунди преди да се ударим в морето, в точно преценения момент, Шнайдер пусна още две диполни бомби. Чух детонацията им миг преди да се скрием под вълните.

— Гмурнахме се — обяви Шнайдер.

На моя екран бледата синева на водата потъмняваше, докато потъвахме към дъното, с носа надолу. Завъртях глава, търсейки мини, но засичах само безвредни корабни останки. Въздъгнах облекчено и се облегнах назад.

— Ама че лудница — произнесох, без да се обръщам към някого.

Докоснахме дъното, изравнихме се, после леко се издигнахме. Около нас бавно се спускаха шрапнелни отломъци от последните две диполни бомби. Разгледах внимателно розовите фрагменти и се усмихнах. Бях заредил лично тези две бомби — за по-малко от час, в нощта, преди да отидем за Вардани, но бях изгубил три дни в обикаляне из опустелите бойни полета и бомбардирани летищни площадки, за да събера необходимите парчета от корпусни обшивки и електронни елементи, с които да ги натъпча.

Смъкнах мераческата маска и потърках уморено очи.

— На какво разстояние сме?

Шнайдер направи справка с екрана.

— На около шест часа при този курс. Мога да стигна два пъти по-бързо, ако включа гравитягата.

— Да, и току-виж ни погне нова глутница. Не преживях последните две минути само за да се обучавам в стрелба по движещи се мишени. Остави гравидвигателя на мира и посвети мислите си на това какво ще правим по-нататък.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Ще поправам — отвърнах и станах да видя как е Таня Вардани.

5.

Огънят хвърляше скачащи сенки и превръщаше лицето ѝ в маскировъчна маска от светлина и мрак. Лице, което сигурно е било красиво, преди лагерът да го погълне и да го превърне в астероидна повърхност с кратери и стърчащи скули, хлътнали очи и бузи. Помръкнал поглед, фиксирани неподвижно зеници. Разчорлени коси, които закриват челото като слама. От тъгълчето на устата ѝ висеше незапалената цигара, която ѝ бях дал.

— Няма ли да я изпушиш? — попитах.

Все едно, че разговаряхме чрез лоша сателитна връзка — двесекундно забавяне, преди погледът ѝ да се фокусира върху мен. Гласът ѝ бе приглушен, сякаш ръждясал от продължителен застой.

— Какво?

— Цигарата. „Седморка“, най-добрите, които могат да се намерят по тези места. — Подадох ѝ пакета и тя го завъртя няколко пъти, преди да открие микрозапалителната пластинка. Допря я до върха на цигарата и всмукна, да распали огънчето. По-голямата част от дима се разсея от лекия вятър, но тя пое останалото и направи кисела гримаса.

— Благодаря — рече тихо, но задържа пакета и взе да го разглежда, сякаш бе някакво животинче. Допуших мълчаливо моята цигара, зареял поглед към дърветата на брега.

— Нещо сте направили с мен.

Беше същият тих глас, с какъвто преди това ми благодари за цигарата. Не ме питаше, само констатираше факта.

— Ето тук — тя се чукна с пръст по слепоочието. — Все едно, че ми е пробита дупка.

Кимнах, търсейки предпазливо най-точните думи. На повечето светове, където съм бил, да влезеш неканен в главата на някого, се смята за сериозно морално нарушение и само държавните агенции си позволяват подобен лукс. Нямаше никаква причина да смятам, че на Санкция IV, Латимерски сектор, ще бъде различно. Бях принуден обаче да използвам една специална техника, на която са ме учили в школата

и която по същество представлява доста брутално проникване в дълбоките резервоари от психосексуална енергия, която движи всяко човешко същество на генетично ниво. Ако бъде активирана както трябва, животинската сила, която се спотайва в тези местенца, е в състояние да ускори многократно процеса на душевно оздравяване. Започва се с лека хипноза, след което се осъществява междуличностно сближаване, за което е необходим и тесен телесен контакт, и всичко това технически почти не се отличава от сексуалната игра. Един лек, хипнотично предизвикан оргазъм заздравява допълнително процеса на свързване, но тъкмо в тази финална фаза по някаква причина Вардани неочаквано се отдръпна в себе си. Получи се така, че процесът по-скоро наподобяваше душевно изнасилване.

Но от друга страна, нуждаех се от нея в пълно психично здраве, а при нормални обстоятелства това щеше да отнеме седмици, месеци и дори години, с каквито не разполагахме.

— Това е една техника — подхванах внимателно. — Оздравителна процедура. На времето бях Емисар.

— Мислех, че Емисарите са нещо като машини за убиване — рече тя и всмукна от цигарата.

— Протекторатът иска да мислите така. Държи колониите в страх. Истината е далеч по-сложна и ако се задълбочиш в тази насока, доста по-страшна. Но хората не обичат да се задълбочават — добавих и свих рамене. — С клишетата им е далеч по-лесно.

— Така ли? И какви са те?

Почувствах, че разговорът набира сила, и това ме обнадежди.

— Вече го казах. Страх. Преклонение. Големите, лоши, високотехнологични Емисари, яздещи хипертунелни лъчи и издокарани в свръхусъвършенствани „ръкави“, за да смазват съпротивата. И това сме правила, разбира се, но хората не знаят, че най-успешните ни операции са по същество чисто дипломатически мисии, в които почти не се пролива кръв. Режимно инженерство. Идваме и си отиваме и никой не разбира, че сме били там.

— Говориш така, сякаш се гордееш с това.

— Не се гордея.

Тя ме погледна внимателно.

— Затова ли каза „на времето бях Емисар“?

— Донякъде затова.

— И какво е да не си вече Емисар? — Грешах. Това не беше разговор. Таня Вардани ме разпитваше. — Оставка ли подаде? Или те изхвърлиха?

Усмихнах се.

— Предпочитам да не говорим за това, ако нямаш нищо против.

— Предпочиташ да не говорим за това? — Тя не повиши глас, но въпреки това долових гневни нотки. — Дявол те взел, Ковач. За какъв се мислиш? Дошъл си на тази планета, с твоите шибани оръжия за масово поражение и маниери на професионален убиец, а сега искаш да ми играеш на „обиденото дете вътре в мен“! Майната ти на теб и твоята душевна болка. Аз едва не умрях в оня лагер. Жени и деца издъгнаха в ръцете ми. Пукната пара не давам какво си преживял. Щом те питам — отговаряй. Защо вече не си Емисар?

Съчките в огъня изпукаха. Потърсих кехлибареното сияние на разпалените въглени и известно време му се любувах. Пак видях онези лазерни трасета, трепкащи върху калната земя, и обезобразеното лице на Джими де Сото. Бил съм на това място в спомените си безброй пъти, но от това не ми става по-леко. Някакъв идиот някога е казал, че времето лекува всички рани, но в ония времена не са имали Емисари. Умовете ни са тренирани да помнят всичко, до последната подробност, с кристална яснота, а когато напуснеш служба, няма как да върнеш обратно и спомените.

— Чувала ли си за Иненин? — попитах я.

— Разбира се. — Трудно беше да се повярва в обратното, не се случва често да натрият носа на Протектората, а когато това стане, новината светкавично се разпространява надалеч.

— Бил ли си там?

Кимнах.

— Говорят, че всички загинали от вирусна атака.

— Не всички. Загинаха тези от втората вълна. Противникът разпръсна вируса твърде късно, за да засегне ударната група, но част от него се просмука в комуникационната мрежа и тогава изпържи повечето от хората. Аз извадих късмет. Имах повреда в свързочния блок.

— Изгуби ли много приятели?

— Всичките.

— И тогава ли напусна?

Поклатих глава.

— Освободиха ме по непригодност. Психопрофилът ми не отговарял на изискванията за Емисар.

— Но нали каза, че свързочният ти блок...

— Пострадах не от вируса, а от последствията. Имаше съдебно разследване — сигурно и за това си чула.

— Не обвиниха ли Върховното командване?

— Да, за около десет минути. После всички обвинения бяха отхвърлени. Горедолу по това време изгубих своята пригодност за служба като Емисар. Ако искаш, наречи го криза на доверието.

— Много трогателно. — В гласа ѝ вместо гняв се долавяше само безкрайна умора. — Жалко, че не са те задържали повечко, нали?

— Аз вече не работя за Протектората, Таня.

Вардани махна с ръка.

— Униформата, която носиш, говори друго.

— Тази униформа — посочих с отвлечение черната куртка — е само временна.

— Не мисля така, Ковач.

— Шнайдер носи същата — напомних.

— Шнайдер... — Тя поклати едва забележимо глава. Очевидно все още го познаваше като Мендел. — Шнайдер е задник.

Погледнах към брега и совалката, откъдето долитаха ритмични потропващи звуци. Беше се затворил и твърдеше, че щял да поправя нещо, но причината явно бе друга. Никак не му се понрави психотехниката, която приложих на Вардани, още по-малко, когато му казах, че двамата ще си поговорим край огъня.

— Така ли? Вие двамата не бяхте ли...

— Добре де — въздъхна тя, без да отделя очи от огъня. — Той е един привлекателен задник.

— Познаваше ли го преди разкопките?

Тя поклати глава.

— Никой не познаваше никого преди разкопките. Назначават те, тръгваш натам и се надяваш всичко да мине добре.

— Била си назначена на Дангрекския бряг? — попитах нехайно.

— Не. — Тя потръпна от вечерния хлад. — Аз съм капелан. Бих могла да отида на степните разкопки. Но предпочетох Дангрек.

Останалите от групата дойдоха по назначение. Драскачи. Бяха все млади и ентузиазирани, но нямаха представа за моите мотиви.

— И какви бяха твоите мотиви?

Настъпи продължително мълчание. Взех мислено да се коря за грешката, която бях допуснал. Представата ми за Гилдията на археолозите бе съвсем повърхностна, придобита от научните списания, които бях разлиствал. Никога досега не се бях срещал с капелан от Гилдията, а онова, което ми бе разказал Шнайдер за разкопките, очевидно бе само неговата, при това доста бедна на информация, версия. Трябваше ми цялата история. Но ако е имало нещо, което Таня Вардани е получавала в изобилие по време на затворничеството си в лагера, това със сигурност са били постоянните разпити. Едва доловимата хапливост в гласа ми вероятно ѝ бе действала като мародерна бомба.

Тъкмо се чудех какво да изстискам от мозъка си, за да запълня възцарилата се тишина, когато тя проговори отново с глас, на който му липсваха няколко микрона, за да е свършено непоклатим.

— Ще търсите кораба, нали? Менде... — тя се поправи — Шнайдер ли ти каза за него?

— Да, но бе доста пестелив на информация. Знаехте ли, че корабът е там?

— Не точно. Но нещо подобно трябваше да се случи рано или късно. Чувал ли си за Вичински?

— Чувал съм, разбира се. Теорията за центъра, нали?

Тя си позволи една тъничка усмивка.

— Теорията за центъра не принадлежи на Вичински, по-скоро му дължи всичко. Това, което той е казал — между многото други неща, — е, че всичко, което до момента знаем и сме открили, що се отнася до марсианците, сочи, че обществото им е било далеч по-антагонистично от нашето. Нали разбираш — крилати и месоядни, произлезли от летящи хищници, почти без културни данни за групово поведение. — Думите ѝ потекоха гладко, сякаш четеше лекция пред аудитория. — А това предполага необходимостта от далеч по-обширна лична територия, отколкото е необходима на хората, и липса на стремеж към социални контакти. Мисли за тях, като за хищни птици. Самотни и агресивни. Това, че са строили градове, идва да подсказва, че все пак са успели, макар и в известна степен, да надмогнат генетичното си

наследство, може би по същия начин, по който хората са успели донякъде да се отърват от ксенофобските си наклонности, придружаващи груповото поведение. Разликата между Вичински и останалите изследователи е, че според него подобни наклонности могат да се потискат само до време и че с развитие на технологичното общество те могат да се възродят отново. Следиш ли мисълта ми?

— Само не ускорявай темпото.

Всъщност не изпитвах никакви затруднения да я следвам, тъй като голяма част от нещата, които чувах, вече ми бяха познати. Но тъй като, докато говореше, Вардани видимо се отпусна, реших, че лекцията ще е не по-малко полезна за нея. На лицето ѝ се появи оживление, а ръцете ѝ жестикулираха развълнувано. За по-малко от минута Таня Вардани бе възвърнала голяма част от предишното си аз.

— Ти спомена Теорията за центъра, но това е една голяма тъпотия, изсмукана от пръстите на Картър и Богданович, които са плагиатствали всичко полезно в работата на Вичински по отношение на марсианската картография. Виждаш ли, има един много интересен факт, свързан с тези карти — на тях липсват каквито и да било големи центрове на цивилизацията. Всяко селище се е поставяло в центъра на своята карта, независимо от размерите и функцията, с която е натоварено. Вичински смята, че в това няма нищо изненадващо, тъй като напълно съвпада с предположенията му за начина, по който са действали умовете им. За всеки марсианец, чертаещ карта, най-важното място на тази карта е била точката, в която той се е намирал в момента на начертаването ѝ. Всичко, което са направили Картър и Богданович, е да приложат същия принцип спрямо техните звездни карти. С други думи, щом всеки марсиански град се е смятал за център на планетната карта, в такъв случай всяка колония се е смятала за център на марсианската хегемония. Ето защо фактът, че Марс е маркиран в най-голям мащаб и точно в средата на всички тези карти, не означава нищо от практическа гледна точка. Марс спокойно може да е наскоро колонизирана далечна планета, а истинският център на марсианската култура да се намира на другия край на вселената. — Тя направи презрителна физиономия. — Теория за центъра.

— Не ми звучиш твърде убедено.

Вардани изпусна облаче дим.

— Защото не съм. Както не е бил и Вичински на времето, но какво от това? Картър и Богданович въобще не са разбрали за какво става дума. След като са приели, че Вичински е прав относно марсианските пространствени възприятия, трябваше да прозрат, че цялата концепция за единна хегемония е извън техните представи.

— Ой-ой.

— Точно така. — Този път усмивката ѝ не бе толкова непринудена. — От това място всичко започва да придобива политически оттенък. Вичински излезе с официално становище пред медиите, според което, в светлината на казаното, няма никаква причина да се мисли, че планетата люлка на марсианската цивилизация би имала по-голямо значение от който и да било друг свят.

— Аха, когато марсианчетата задават въпроси от типа на „Мамо, ние откъде сме дошли?“ и прочее.

— И прочее — да. Можеш да им покажеш на картата — *ето откъде идваме*, — но тъй като *къде сме в момента* е далеч по-важно във всекидневието, това ще е всичкото внимание, което ще получи първородният свят.

— А Вичински нито веднъж ли не е помислил, че представите му може да са крайно погрешни, след като се основават на чисто човешки разбирания за света?

Вардани ме стрелна с поглед.

— Ковач, какво знаеш за Гилдията?

Разтворих леко показалец и палец.

— Извинявам се. Само се фуках. Аз съм от Харланов свят. Бях само на десет, когато изправиха на съд Минору и Грецки. Тъкмо ме бяха приели в бандата. Стандартна проява на антисоциално поведение бе да се пишат графити против процеса по стените на сградите.

— Не зная за детството ти, но що се отнася до Вичински, той не бе от хората, които лесно се отказват от идеите си. Обичаше марсианците и им се възхищаваше, признавал го е открито. Ето защо си чул за него само във връзка с шибаната Теория на центъра. Отрязаха му финансирането, не даваха гласност на разработките му и оставиха на Картър и Богданович да въртят колелото. Две курви, готови на всичко срещу дребни подаяния. В същата година Комисията на ООН гласува седемпроцентно увеличение на стратегическия бюджет на

Протектората, основавайки се на параноичните фантазии, че някъде сред звездите се спотайва свръхразвита марсианска цивилизация, която дебне да ни нападне.

— Страхотно.

— Да, още повече защото няма никакъв начин да се докаже или отхвърли. Всички звездни карти, които откриваме, потвърждават теорията на Вичински — всяка една поставя себе си в центъра на света, както се поставя Марс, и дори този факт бе напълно достатъчен, за да изплаши още повече ООН и да засили военното присъствие във всички части на Протектората. Никой не искаше да вникне в същината на изследванията на Вичински, никой не желаше да ги обсъжда, а опитите на други изследователи да използват откритията за свои разработки, различни от официалното становище, в края на краищата срещаха непробиваема преграда.

Тя хвърли фасата в огъня и го загледа как изгаря.

— И с теб ли се случи така?

— Не съвсем.

Имаше осезаемо ударение на последната дума, дори на последната сричка. Чух зад гърба си стъпки — Шнайдер се приближаваше откъм брега, след като престоят му вътре в совалката очевидно бе изчерпал търпението му. Повдигнах рамене.

— Ако искаш, по-късно пак ще си поговорим за това.

— Може би. Защо не ми кажеш каква беше тази фуклярска гравитационна фиеста, която разиграхте днес на идване?

Погледнах към Шнайдер, който приклепна от другата страна на огъня.

— Чу ли? Пътниците се оплакват от неудобства по време на полета.

— Ами да се оплакват — отвърна нехайно Шнайдер. — Писнало ми е от тях. Цял живот все едно и също.

— Ти ли ще й кажеш, или аз?

— Твоя беше идеята. Да имаш „Седморка“?

Вардани вдигна пакета и го метна в скута на Шнайдер. После ме погледна въпросително.

— Е?

— Брегът на Дангрек — подех бавно, — каквато и друга археологична стойност да притежава, е част от Северен край, който на

свой ред е определен от Клина на Карера за една от деветте най-важни цели за спечелване на войната. Съдейки по мащабите на органичните поражения, които се нанасят там в момента, кемпистите са на същото мнение.

— Е, и?

— Повече от ясно е. Да се организира археологическа експедиция до район, в който предстои да се сблъскат главните сили на Клина и кемпистите, не съвпада с представите ми за приятно прекарване на времето. Ще трябва по някакъв начин да отклоним боя.

— *Да го отклоним?! —* Тя очевидно не можеше да повярва на ушите си. Продължих да играя и вдигнах небрежно рамене.

— Да го отклоним, да го отложим. Каквото стане. Въпросът е, че ни трябва помощ. А единственото място, откъдето бихме могли да я получим, са корпорациите. Отиваме в Приземяване и тъй като аз все още съм на активна служба, Шнайдер е кемпистки дезертър, ти се избягала затворничка, а совалката ни е крадена, налага се да пуснем димна завеса, преди да се появим там. Сателитните изображения от нашето малко сдърпване с „умните“ бомби над морето биха могли да създадат впечатлението, че те са ни видели сметката. Погрижил съм се, ако претърсят морското дъно в района, да се натъкнат на подходящия набор останки, които да потвърдят скорошната ни кончина. Стига, разбира се, никой да не прояви прекомерно старание. Ще ни водят загинали, изпепелени от бомбите, а това напълно съвпада с желанието ми.

— Смяташ ли, че ще mine толкова лесно?

— Ами, ние сме насред бушуваща война. Всеки ден гинат хора и това не учудва никого. — Взех една клечка и започнах да рисувам очертанията на континента върху пясъка. — Е, може и да се запитат какво съм правил тук долу, когато би трябвало да поемам командване на отряд в Северен край, но такива въпроси се решават след края на войната. За момента Клинът разполага с твърде малко сили в региона, а кемпистите ги изтласкват постоянно към планината. На този фланг — посочих с клечката аз — скоро ще бъде разположена президентската гвардия. А тук вероятно кемпистите ще нанесат въздушни удари. Точно сега Карера има по-важни неща, отколкото да се тревожи за моето изчезване.

— И ти наистина вярваш, че Картелът е в състояние да дръпне юздите на едните и на другите, само защото си ги помолил? — Таня Вардани извъртя поглед към Шнайдер. — Ян, и ти ли си на това мнение?

Шнайдер махна с ръка.

— Таня, слушай какво ти говори човекът. Той разбира от тия работи повече от нас.

— Да бе, как не. — Тя отново извъртя настойчив поглед към мен. — Не си мисли, че съм ти благодарна, задето ме измъкна от лагера. Не съм. Вярно, че нямам нищо против да поживея на свобода. Но този ваш план е пълен боклук. Накрая всички ще ни изтрепят — или някой корпоративен самурай в Приземяване, или при кръстосан огън при Дангрек. Никой няма да ни...

— Права си — прекъснах я кротко и тя изведнъж млъкна. — Е, поне до известна степен. Големите корпорации, онези, които членуват в Картела, не биха обърнали никакво внимание на предложението ни. По-скоро ще ни видят сметката, а теб ще подложат на виртуален разпит, докато им изпееш и майчиното си мляко. Сетне ще потулят цялата работа, за да приберат те печалбата.

— Ако я приберат.

— Ще я приберат — уверих я аз. — Те винаги печелят, по един или друг начин. Но този път ние ще сме по-умните. Няма да ходим при големите батковци.

Спрях и разрових огъня с пръчката. С крайчеца на окото забелязах, че Шнайдер ме следи напрегнато. Без Таня Вардани на борда цялата работа щеше да е сапунен мехур и ние го знаехме.

Морето шепнеше на брега и се отдръпваше. Нещо изпука вътре в огъня.

— Е, добре — тя се размърда, като някой, който се нагласява сънено в леглото. — Продължавай. Слушам те.

На лицето на Шнайдер се изписа облекчение. Кимнах.

— Ето какво ще направим. Ще си изберем някой корпоративен оператор, но от по-дребните. И по-гладните. Може да ни отнеме повечко време, но си заслужава. Набележим ли целта, правим им предложение, на което не могат да откажат. Еднократно, за ограничен период, с договорени условия и гарантирано заплащане.

Двамата размениха погледи.

— Може да са дребни и гладни, Ковач, но не забравяй, че става въпрос за играчи от голяма класа. — Тя впи очи в мен.

— Хора с огромни финансови възможности. За които наемните убийства и виртуалните разпити са всекидневие. Как смяташ да ги надхитриш?

— Много просто. Като ги изплаша.

— Като ги изплашиш — повтори тя и изведнъж се разсмя.

— Ковач, ти си им като на длан. Знаят всичко за теб. А ти ще ги плашиш. И с какво? Ще им подхвърлиш някоя обезглавена кукла?

Този път и аз се засмях.

— Нещо подобно.

6.

Двамата с Шнайдер изгубихме целия предобед на следващия ден, за да изтрием информацията в паметта на совалката, а през това време Таня Вардани обикаляше отвън и от време на време подаваше глава през люка, за да си поговори с него. По някое време ги оставих сами и се отдалечих нататък по брега към една щръкнала навътре в морето черна скала. Облегнах се на един по-голям камък и зарях поглед към хоризонта, припомняйки си неволно картини от съня, който ме бе споходил през нощта.

Харланов свят е доста малка за заселване планета, а моретата ѝ се разливат по непредсказуем начин под въздействието на нейните три луни. Санкция IV е далеч по-голяма дори от Латимер и Земята, но няма свои спътници и океаните ѝ са плоски и неподвижни. На фона на спомените ми от Харланов свят това спокойствие ми изглеждаше малко подозрително, сякаш океанът е затаил дъх, подготвяйки в дълбините си някой катаклизъм. В съня, който ме споходи тази нощ, аз стоях на каменист бряг някъде на Санкция IV и наблюдавах спокойната повърхност, когато изведнъж океанът започна да се люлее и надига. Не можех да помръдна от мястото си, сякаш бях пуснал корени, а към мен се носеха грамадни черни вълни, като надут мускули. Но всеки път, щом стигаха бреговата ивица, те изчезваха, сякаш нещо ги засмукваше надолу. Въпреки това не можех да се успокоя, защото знаех без никакво съмнение — нещо чудовищно се приближаваше от вътрешността.

Но се събудих, преди да се покаже на повърхността.

Усетих внезапно болка в мускула на стъпалото и приседнах на пясъка. Останките на съня потънаха някъде в съзнанието ми, търсейки връзка с нещо по-реално.

Може би съзнанието ми беше превъзбудено след сражението с „умните“ мини. Тогава, при подводната детонация, морето също се бе надигнало. Изтегнах се по гръб и направих опит да се отпусна. Сутрешното слънце вече набираше сили и скалите бяха започнали да

се напичат. Оставих на мислите ми да се понесат на воля. Времето минаваше незабелязано.

Телефонът ми избръмча едва чуто. Пресегнах се, без да отварям очи, и го включих.

— Готови сме за танци — чух гласа на Шнайдер. — Още ли си на скалите?

Надигнах се неохотно.

— Аха. Обади ли се?

— Всичко е наред. Знаеш ли, кодиращото устройство, дето го открадна — страхотно е. Чува се, сякаш този, с когото разговаряш, е до теб. Очакват ни.

— Слизам веднага.

Все още изпитвах известна тревога. Сънят не си бе отишъл напълно.

„Нещо се мъти“ — помислих.

Прибрах телефона и заслизах надолу.

Археологията е мръсна наука.

Човек си мисли, че след всички тези високотехнологични открития от последните няколко столетия ровичкането из старите гробници ще се е превърнало във фино изкуство. В края на краищата, в наши дни можем да засичаме следи от марсианската цивилизация на междупланетни разстояния. Сателитните спътници и дистанционното сканиране ни позволяват да откриваме заровените им градове под десетки метри твърда скала и на стотици метри дълбочина под водата. Дори имаме машини, които могат да правят предположения за предназначението на останките. След почти половин хилядолетие практика би трябвало да сме станали наистина добри в тази насока.

Но си остава фактът, че колкото и да е съвършена техниката за откриване, натъкнеш ли се на нещо, трябва да го разкопаеш. Корпорациите вложиха огромни пари в опитите на учените да разберат марсианците и тяхната технология, но нивото на разкопките може да се похвали със също толкова финес, колкото посещението на зажаднял екипаж на междузвезден лайнер в някой космодрумен бардак. Корпорациите се интересуват единствено от находките, за тяхно щастие липсват досадни марсианци, които да вдигат олелия за

разрушаването на околната среда. Така че, когато работата приключи, никой не си дава труда да почисти.

Ето как се получават местенца като Изкоп 27.

Едва ли това е най-привлекателното име за градче, но поне в него има известна доза точност. Изкоп 27 е възникнал около местата на разкопките, носещи същото название, служил е в продължение на петдесетина години като спалня, столова и място за отдих на археологическата група, а след това е бил изоставен на своето постепенно отмиране. От първоначалния археологически комплекс бе останало само правоъгълно ръждясало скеле, което все още стърчеше към небето, задържано от изпънати железни въжета, и бе първото нещо, което зърнахме, докато се приближавахме от изток. Градчето започваше отвъд отсрещния край на скелето, разпръсквайки се хаотично във всички посоки, подобно на някакви напълно лишени от чувство за естетика бетонни гъби. Сградите рядко надхвърляха пет етажа и много от тях бяха в напреднал стадий на разруха, сякаш изгубили стремежа си да растат поради липсата на обитатели.

Шнайдер описа кръг над скелето, изравни полета и се спусна към гладката площадка между три потъмнели пилона, които вероятно обозначаваха мястото за кацане. Вдигна се облак прах, сред който успях да съзря напукания бетон на площадката. По интеркома някакъв дрезгав и налудничав навигационен радиофар непрестанно настояваше за идентифициране. Шнайдер не му обърна внимание, изключи главния двигател и се отпусна с прозявка в пилотското кресло.

— Краят на пътя, приятели. Всички навън.

Последвахме го назад към главната кабина, където го наблюдавахме мълчаливо, докато си слагаше кобура с един от скорострелните, малокалибрени автомати, които бяхме открили в совалката. Той вдигна глава, улови погледа ми и ми намигна.

— Не каза ли, че хората там са ти приятели? — попита го Таня Вардани с нарастващо безпокойство в гласа.

Шнайдер повдигна рамене.

— Такива са. Но човек винаги трябва да има едно наум.

— Няма що — завъртя глава Таня Вардани и ме погледна. — Ще ми намериш ли нещо не чак толкова допотопно? Нещо, което да мога да повдигна.

Разтворих краищата на куртката си и ѝ показах двата, напъхани в специални кобури, интерфейсни калашника, които бях взел от оръжейните на Клина.

— Бих могъл да ти услужа с един от тези, но са снабдени с личен код.

— Вземи си бластер, Таня — посъветва я Шнайдер, докато си нагласяше кобура. — Така има по-голяма вероятност да уцелиш някого. Куршумите са за жертви с усет за красивото.

Археоложката повдигна вежди. Усмихнах се.

— Той е прав. Ето, това няма нужда да се носи на кръста. Има удобни презрамки. Ще ти покажа как се нагласяват.

Приблжих се, за да ѝ помогна да си сложи оръжието, тя се извърна към мен и нещо необяснимо се случи в тясното пространство между нашите тела. Докато намествах кобура под извивката на лявата ѝ гръд, очите ѝ потърсиха моите. Имаха цвета на кехлибар под бързотечащ планински поток.

— Така удобно ли ти е?

— Не особено.

Понечих да вдигна кобура още малко нагоре, но тя ме спря. Пръстите ѝ изглеждаха тънки като на скелет и в същия нездрав, мъртвешки цвят.

— Остави, така е добре.

— Виж, достатъчно е да доближиш ръка и кобурът сам ще напъха оръжието в ръката ти. По същия начин се прибира. Съвсем просто е.

— Ясно.

Размяната на погледи не остана скрита за Шнайдер. Той се покашля шумно и се наведе да отвори люка. Докато го спускаше навън, остави ръката си на дръжката и направи опит да се измъкне с многократно тренирано, професионално нехайство. Ефектът обаче се развали напълно, когато скочи долу и веднага започна да кашля от прахта, която още не се бе слегнала. Едва сдържах усмивката си.

Вардани се спусна след него, без да се притеснява от несръчните си движения. Аз слязох последен, като се оглеждах внимателно, в очакване да се появят желани или нежелани посрещачи.

И те не се забавиха. Изникнаха от прахоляка като фигури върху гранитен барелеф, изчистени с четка от незнаен колега на Таня

Вардани. Преброих седем силуета, всичките снабдени с пустинна екипировка и въоръжени до зъби. Централната фигура изглеждаше някак странно деформирана и далеч по-висока от останалите. Крачеха към нас бавно и мълчаливо.

Скръстих ръце на гърдите така, че пръстите ми да докосват калашниците.

— Джоко? — извика през кашлица Шнайдер. — Джоко, ти ли си?

Отново мълчание. Прахолякът се бе разсеял достатъчно, за да различа лъщенето на оръжията им и визьорните маски, които носеха. Под широката пустинна екипировка имаше достатъчно място за бронекостюми.

— Стига глупости, Джоко.

Централната фигура се разсмя с тънък, невероятно писклив глас. Ококорих се.

— Ян, Ян, добри ми приятелю. — Това бе глас на дете. — Изплаших ли те?

— А ти какво си мислиш, шибаняк нещастен? — Шнайдер пристъпи напред и в същия миг исполинската фигура се преви надолу и се разпадна. Мигновено задействах зрителните нервостимулатори и получих картината на малко, около осемгодишно момче, което се изхлузваше от ръцете на едър мъж. То скочи на земята и се затича да посрещне Шнайдер, а мъжът се изправи със странна скованост. Нещо трепна в съзнанието ми. Дадох още малко увеличение и огледах от главата до петите почти неподвижната фигура. Не носеше визьорна маска и лицето му беше...

Ченето ми увисна, когато осъзнах какво виждам.

Шнайдер и момчето си разменяха някакви сложни ръкостискания и сипеха нечленоразделни възклицания. Някъде по средата на този ритуал момчето се извърна, пое ръката на Таня Вардани и се поклони с театрална префърцуненост. Изглеждаше безвреден като фонтан в горещ ден на Харланов свят. След като прахолякът напълно се разсея, останалата част от посрещаческия комитет също бе изгубила зловеция си изглед. В чистия въздух те се оказаха видимо изплашени, млади нехранимайковци, които пристъпваха от крак на крак и помръдваха нервно брадички под маските. Оръжията им бяха жалка сбирщина от почти безполезен

метал и когато скочих от люка, те всичките се отдръпнаха назад уплашено.

Разперих ръце с обърнати към тях длани.

— Прощавайте.

— Не се извинявай на този кретен — скастри ме Шнайдер, като същевременно стискаше вратлето на момчето, сякаш имаше намерение да го задуши. — Джоко, ела тук да кажеш здрасти на един истински Емисар. Запознай се с Такеси Ковач. Той е бил на Иненин.

— Наистина ли? — хлапето се приближи и ми подаде ръка. Имаше тъмна кожа и чудесно оформено тяло, истински, перспективен „ръкав“, който в зрелия си живот щеше да притежава мъжествена красота. Беше издокаран в безупречно ушит саронг и ватирано сако в подходящ цвят. — Джоко Руспиноджи, на вашите услуги. Извинявам се за драматичното посрещане, но по тези места човек трябва да е особено внимателен. Обадохте ми се по сателитна честота, до която има достъп само Клинът на Карера, и макар Ян да ми е скъп като брат, нямах никаква представа за връзките му из висшите сфери. Можеше да е клопка.

— Това е, защото използвахме кодиращо устройство — рече важно Шнайдер. — Отмъкнахме го от Клина. Джоко, крайно време е да свикнеш, че река ли да направя нещо, свършено е.

— Кой би могъл да ви поставя капан? — попитах.

— Ах — въздъхна момчето и в гласа му се долови умора и досада от света, сякаш трупана в продължение на няколко десетилетия. — Не са един и двама. Правителствени служби, Картелът, агенти на корпорации, кемпистки шпиони. Никой от тях няма причини да обича Джоко Руспиноджи. Да останеш неутрален, когато наоколо бушува война, не значи, че автоматично ще се отървеш от всичките си врагове. По-скоро ще загубиш и малкото приятели, които имаш, и ще си спечелиш подозрителност и завист от двете страни.

— Войната още не е стигнала толкова на юг — отбеляза Вардани.

Джоко Руспиноджи положи ръка на гърдите си.

— За което всички ние сме безкрайно благодарни. Но в наши дни да не си на фронтовата линия, означава, че си под една или друга форма на окупация. Приземяване е само на осемстотин километра западно от тук. Достатъчно близо сме да ни смятат за граничен пост,

поради което се радваме на постоянен гарнизон и на периодичните посещения на политическите съветници на Картела. — Той въздъхна отново. — Всичко това излиза много скъпо.

Погледнах го подозрително.

— Имате гарнизон? Къде е той?

— Ей го там. — Момчето посочи с пръст през рамо към изплашените нехранимайковци. — О, има още няколко в свързочния бункер, както е по правилник.

— Това е вашият гарнизон? — попита Таня Вардани.

— Ами да — Руспиноджи изгледа с натъжени очи дрипавите войници и се обърна към нас. — Когато одеве споменах, че поддържането му е скъпо удоволствие, имах предвид посещенията на политическия съветник. За нас и за него. Съветникът не е кой знае колко изтънчен в изискванията си, но все пак има известни апетити, които трябва да бъдат задоволявани. Няма как, ако искаме да бъде на наша страна. По правило ги сменят през няколко месеца.

— Той къде е сега?

— Не бих ви поканил, ако беше тук. Отпътува миналата седмица. Погрижихме се да е доволен от това, което му предложихме.

Не можах да се сдържа и се засмях.

— Май сме дошли на нужното място.

— Зависи от това за какво сте дошли — отвърна Руспиноджи и погледна към Шнайдер. — Ян не беше никак изчерпателен. Но елате. Дори в Изкоп 27 има по-уютни местенца, където да обсъждаме работата.

Той ни отведе при търпеливо чакащата група войници и когато ги наближи, издаде странен, щракащ звук с уста. Човекът, който го носеше, се наведе тронаво и го повдигна. Зад мен Таня Вардани едва сега видя какво са направили с него и дъхът ѝ секна.

Без никакво съмнение това бе най-лошото, което бях виждал да се е случило на някое човешко същество. Имаше нещо безкрайно зловещо в гледката на уродливата глава, закърпена с шевове сребрист метален цимент. Ако някой ме попиташе за мнение, щях да кажа, че това е „ръкав“, ударен от гъст шрапнелен огън. Попадението на всякакъв друг тип стрелково оръжие просто нямаше да остави нищо от него. Тук обаче неизвестен любител на експерименталната хирургия си бе направил труда да възстанови размазания череп на мъртвеца,

запълвайки празнините с гума и метал и замествайки очните ябълки с фоторецептори, които надничаха от орбитите като сребърни паяци циклопи, очакващи своята жертва. После вероятно бе възстановил достатъчно от гръбначния мозък, за да съживи вегетативната система и основните двигателни функции и бе въвел ограничен брой предварително програмирани команди.

Преди да ме гръмнат в Северен край, имах един свързочен офицер, чийто афрокарибски „ръкав“ бе неговият собствен. Една нощ, докато очаквахме поредната сателитна бомбардировка в руините на някакъв храм, той ми разказа за някаква легенда, която народът им пренесъл първо през океана между два континента на Земята, а покъсно на един далечен свят, открит с помощта на марсианските карти, който сега бе известен като Латимер. Беше история за магьосници и техните роби, стъкмявани от телата на мъртъвци. Забравих как точно бе нарекъл създанията от тази легенда, но сега вече не се съмнявах, че би разпознал едно от тях в лицето на съществото, което държеше Джоко Руспиноджи на ръце.

— Харесва ли ти? — попита момчето и прегърна нежно слепената глава.

— Е, не особено.

— Да, разбира се, от естетическа гледна точка... — той млъкна. — Но при подходящо разположение на превръзките и малко парцаливи дрехи за мен, двамата правим страхотен тандем. Раненият войник и невинното, изплашено дете, бягащи от ужасите на войната. Ако се наложи, този камуфлаж ще свърши добра работа.

— Същият стар Джоко — рече Шнайдер и ме сръга. — Както ти казвах. Винаги една стъпка пред другите.

Повдигнах небрежно рамене.

— Виждал съм да разстрелват цели колони с бежанци.

— О, зная това. Но моят приятел е бил тактически морски пехотинец, преди да срещне злата си участ. Все още е съхранил някои вкоренени рефлексии в мозъчната кора или където там ги държат. — Момчето ми намигна. — Аз съм бизнесмен, не някакъв лаборант. Имам своя софтуерна фирма в Приземяване. Вижте.

Момчето пхна ръка под сакото и мъртвецът измъкна дългоцевен бластер от завързания на гърба му калъф. Движението му бе почти светкавично. Фоторецепторите се завъртяха с тихо бръмчене в

гнездата си, оглеждайки района от ляво на дясно. Усмивката на Руспиноджи се разтегна и той извади ръката си, в която стискаше дистанционно. Едно леко мръдване на палеца и бластерът бе върнат обратно в калъфа. Ръката, която придържаше момчето, дори не бе трепнала.

— Виждате ли? — засмя се той щастливо. — Когато не можеш да разчиташ на състрадание, има и други възможности. Но все пак си оставам оптимист. Ще бъдете изненадани колко много войници все още страдат от скрупули да стрелят по малки деца, дори в тези размирни времена. И така. Стига сме приказвали. Време е да похапнем.

Руспиноджи държеше последния етаж и мансардата над олюпен склад, недалеч от края на зоната на разкопките. Той остави отвън на пост двама войници и ни поведе през някакъв сумрачен хангар към големия товарен асансьор в дъното. Възкресеният мъртвец изтегли решетката на асансьора със свободната си ръка. Металическото дрънчене отекна високо над нас.

— Спомням си — заговори момчето, докато пълзахме с кабината нагоре, — когато този склад бе натъпкан с огромно количество безкрайно интересни предмети, очакващи да бъдат прекарани до Приземяване. Инвентарната група трябваше да действа на смени, за да се справи. Работата по разкопките също никога не се преустановяваше, машините боботеха денем и нощем. Беше като равномерно туптене на сърце.

— С това ли си се занимавал? — попита го Вардани. — Транспорт на находки?

Шнайдер се усмихна, но този път изглеждаше мрачен.

— Когато бях млад — отвърна момчето насмешливо. — Но и с много други неща. Имах... нека го наречем, организационен талант.

Кабината подмина складовите етажи и спря, окъпана в неочаквано ярка светлина. Намирахме се в просторна зала, с големи прозорци, пропускащи обилно количество слънчеви лъчи. През решетката на асансьора виждах калейдоскопични съчетания от стенни килими, облицован с тъмно дюшеме под и продълговати маси, подредени покрай малък, озарен от вътрешно сияние басейн. После,

когато влязохме, открих, че кухнята на пода не е изпълнена с вода, а всъщност е широк хоризонтален видеоекран, от който пееше някаква жена. В двата края на помещението имаше други екрани с нормални размери, на които се виждаше същата картина. До една от стените бе поставена широка маса, отрупана с храна и алкохол, достатъчни за цял взвод.

— Чувствайте се като у дома си — обяви Руспиноджи, докато неговият носач го отнасяше към една сводеста врата. — Ще се върна след минутка. Храната и напитките са ей там. О, и усилете музиката, ако обичате.

Още щом го каза и музиката в залата се засили. Едва сега познах певицата — беше Лапиний, но не с дебютната ѝ песен „Открита земя“, която бе направила такъв фурор миналата година. Тази бе по-бавна, придружена от периодични оргазмени стенания. На екрана Лапиний висеше с главата надолу, стиснала между бедрата си оръдието на танк с форма на паяк, и тананикаше право в камерата. Вероятно бе рекламен клип за набиране на доброволци.

Шнайдер се приближи към масата и започна да пълни чинията си с всичко, което бе сервирано. Двама войници застанаха на пост при асансьора, а аз свих рамене и се присъединих към Шнайдер. Таня Вардани първоначално ни последва, но после се отклони и застана до един от прозорците. Протегна ръка и отмести леко плетеното перде.

— Нали ти казах — заговори тихо Шнайдер. — Ако има някой, който може да ни помогне на тази проклета планета, това е Джоко. Той има връзки с всички големи играчи в Приземяване.

— Искаш да кажеш, имал е, преди войната.

Шнайдер поклати главата.

— Преди и сега. Чу ли какво каза за съветника? Щом играе тази игра, значи още е част от машината.

— Щом е част от машината — попитах, — защо се е настанил в това говняно, жалко градче?

— Може би му харесва. Мисля, че е израснал тук. Ти бил ли си някога в Приземяване. Онова също е говнян град.

Лапиний изчезна от екрана, за да бъде заменена от някакъв документален филм, посветен на археологията. Отнесохме чиниите при една от масите и Шнайдер се готвеше да се натъпче, когато забеляза, че аз не ям.

— Да го почакаме — рекох. — Така е възпитано.

Той изсумтя.

— Какво си мислиш? Че може да ни отрови? И за какво? Нищо няма да спечели.

Но въпреки това и той остави чинията.

Нова смяна на програмата, този път предаваха новини от района на военните действия. Весели малки блещукания от лазерни изстрели, на тъмен фон, прорязван от карнавалния огън на ракетните попадения. Звукът от канонадата бе приглушен, на преден план се чуваше гласът на репортера, който коментираше последните събития. Нищожни загуби, силите на бунтовниците са неутрализирани.

Джоко Руспиноджи се появи отново, този път без сако и в компанията на две жени, които изглеждаха, сякаш са пристигнали направо от лъскав, виртуален публичен дом. Загърнатите им в прозрачни материи тела притежаваха ужасно примамливи извивки, имунизирани срещу силите на гравитацията, а лицата им бяха лишени от каквато и да било изразителност. Притиснат между споменатите две сладкарски изделия, осемгодишният Руспиноджи изглеждаше направо нелепо.

— Ивана и Кас — представи ги той, като ги посочи една след друга. — Моите неизменни спътнички. Всяко момче си има нужда от майка, нали така казват? Или две. А сега — той щракна изненадващо силно с пръсти и жените продължиха към бюфета. Джоко се настани до нас. — Да поговорим по работа. Какво по-точно мога да направя за теб и твоя приятел, Ян?

— Няма ли да ядеш? — попитах го аз.

— Ох! — Той се засмя и махна към двете си спътнички. — Те ще похапнат. — Шнайдер го наблюдаваше напрегнато. — А? Аха, това ли било? — Пресегна се, взе един сладкиш от моята чиния и отхапа. — Ето, успокоихте ли се? Сега може ли да поговорим по работа? Слушам те, Ян.

— Джоко, искаме да ти продадем совалката. — Шнайдер налапа лакомо едно пилешко бутче. — На възможно най-ниска цена.

— Наистина ли?

— Да, наречи го тилова резерва. „Вю Морисън ИСН-70“, съвсем запазена, без предишен собственик.

Руспиноджи се усмихна.

— Малко ми е трудно да ти повярвам.

— Провери, ако искаш. — Шнайдер преглътна един голям залък. — Бордовата информация е по-чиста от твоя данъчен архив. Обсег — шест хиляди километра. Универсална конфигурация, става и за космически подорбитални полети, и за подводница. Управлява се като детска играчка.

— Да, беше доста нашумял модел, когато излезе, през седемдесетте. Но както и да е. Предполагам, че тази твоя играчка е въоръжена?

Шнайдер кимна, без да спира да дъвче.

— Микроракетна куличка на носа, плюс системи за отклоняване противниковия огън. Пълен комплект самозащитен софтуер, много добре изработен.

Задавих се с един сладкиш.

Двете кукли се приближиха към Руспиноджи и се нагласиха в декоративна симетрия около него. Откакто влязоха, не бяха произнесли нито една думичка. Жената отляво започна да го храни от чинията си. Той се облегна на нея и ме погледна замислено.

— Е, добре — рече. — Шест милиона.

— ООН-ски? — попита Шнайдер и Руспиноджи се разсмя на глас.

— Архебонове. Шест милиона стаба.

СТАБ — стандартните археологически бонове, се бяха появили в онези времена, когато правителството на Санкция бе току-що основана администрация с големи надежди и малки възможности, и търсеше начин да замени употребата на латимерския франк. Поведението на боновете много напомняше това на пантера, опитваща се да се измъкне от блато със стръмни и хлъзгави брегове. Текущият курс бе двеста и тридесет стаба за един протекторатски (или ООН-ски) долар.

Шнайдер едва сдържаше гнева си.

— Не говориш сериозно, Джоко. Дори шест милиона протекторатски долара са само половината от цената. Това е „Вю Морисън“, бе човече.

— Има ли криокапсула?

— А... ъ... не.

— Тогава за какъв дявол ми е притрябвала? — попита Руспиноджи спокойно. Погледна към куклата отдясно и тя му подаде

чаша вино. — Виж, точно в този момент единственото предназначение на всеки космически съд е да те разкара час по-скоро от тук, да преодолее блокадата и да те отведе в безопасност на Латимер. Този „Вю Морисън“ може наистина да притежава обсег от шест хиляди километра и навигационната му система да е доста добра, но двигателите „ИСН-70“ са малко слабички и ще се влачат поне три десетилетия до Латимер. Какво ще правиш през това време, ако не разполагаш с криокапсула? — Той вдигна ръка и пресече възраженията на Шнайдер. — А аз не познавам никого — ама съвсем никого, — който да ми намери криокапсула. Има ги сигурно само Картелът в Приземяване, но от тях не очаквай такъв подарък. Никой няма да се измъкне жив от тази планета, Ян, поне докато не свърши войната. Такава е сделката.

— Винаги можеш да я продадеш на кемпистите — подхвърлих.
— На тях всяка машинария им е полезна.

Руспиноджи кимна.

— Да, господин Ковач, и те ще платят, но ще платят в архебонове. Защото само такива имат. Твоите приятели от Клина се погрижиха за това.

— Не са ми приятели. Тази куртка я нося за камуфлаж.

— Доста добре ти стои.

Свих рамене.

— Какво ще кажеш за десет? — попита с обновена надежда Шнайдер. — Кемпистите плащат пет пъти повече за ремонтирани подорбитални.

Руспиноджи въздъхна.

— Да, а междуременно трябва да я скрия някъде и да плащам на хора да я пазят. После — да се свържа с кемпистите, което, както вероятно знаеш, в наши дни се наказва с трайно изтриване на личността. Да организирам тайна среща, ох, и с въоръжена охрана, защото тези самопровъзгласили се революционери току-виж решили да експроприират стоката ми, вместо да платят за нея. Което правят почти винаги, ако не вземеш предпазни мерки. Погледни истината в очите, Ян. Правя ти услуга, като те отървам от нея. Кой друг ще го направи?

— Осем...

— Шест е чудесна цена — прекъснах ги бързо. — И ти благодарим за услугата. Но ще искаме да ни откараш до Приземяване, както и малко безплатна информация. Само за да покажеш, че си ни приятел.

Момчето ме погледна внимателно, после премести очи към Таня Вардани.

— Малко безплатна информация, значи? — Той повдигна два пъти вежди като клоун. — Сигурно знаете, че такова нещо няма. Но заради приятелството... Какво ви трябва да знаете?

— Става въпрос за Приземяване — отвърнах. — Освен Картела, кой друг там прави пари? Говоря за второразредни корпорации, дори треторазредни. Кой в момента е вундеркиндчето в групата на начинаещите?

Руспиноджи сръбна малко от виното.

— Хъммм. Вундеркиндче. Не ми се вярва на задънено място като Санкция IV да имаме такива. А и на Латимер също.

— Аз съм от Харланов свят.

— О, така ли. Сигурно си квелист? — Той кимна към униформата на Клина. — Като имам предвид текущата ти политическа съпричастност.

— Имаш повърхностни представи за квелизма. Кемп обича да си служи с цитати, но както повечето политици, подбира само онова, което му е изгодно.

— Е, да знаеш, че хич не ме интересува. — Руспиноджи разпери пръсти, за да покаже на куклата, че не желае повече да го храни. — Та за твоето вундеркиндче. Може да се намерят пет-шестима. Наскоро пристигнали от Латимер, жадни за успех и печалба. Никак не е лесно обаче, тъй като Картелът прибира лъвския пай. Третостепенните, дето ги спомена, сигурно са готови да си съберат багажа и да се връщат у дома. Войната им дойде малко отгоре. — Той се погали по въображаемата брада, спомен от предишния „ръкав“. — А второразредните... хъм... може би „Сатакарн Ю асошиейтс“, ПКН, корпорация „Мандрейк“. Тези са от малките хищници. Може да изровя още няколко. Имате ли нещо, което да им предложите?

— Чрез посредник — отвърнах.

— Ще ви дам един безплатен съвет, в комплект с безплатната информация. Хранете ги на дълга пръчка. — Руспиноджи вдигна

чашата си към мен и я пресуши. — Защото ако не го сторите, ще ви отхапят ръчичката до рамото.

7.

Подобно на повечето градове, които дължат съществуването си на космопорт, Приземяване няма свой център. Градът е разпръснат хаотично из просторна, полупустинна равнина в южната полусфера, където са се приземили първите колонистки шлепове преди близо едно столетие. Всяка от корпорациите, участници в първоначалното начинание, е построила своя площадка за кацане някъде из равнината, заобиколена впоследствие от пръстен спомагателни постройки. С течение на времето тези пръстени са се разширили, срещнали са се един с друг и постепенно са се смесили в лабиринт от гъсто заселени квартали. Сетне пристигнали нови инвеститори, които закупували или вземали под наем парцели и създавали свои ниши на пазара. Междувременно възникнали и други градове на различни места из планетата, но клаузата за експортна карантина налагала всички богатства, натрупани от археологическите предприятия, да преминават по един или друг начин през Приземяване. Подхранван от този неограничен приток свежи постъпления, дължащ се както на експорт на археологически находки, така и на продажба на лицензи и разрешителни за проучвания, някогашният космопорт се разраснал до чудовищни размери. В момента той покриваше две трети от равнината и със своите дванайсет милиона обитатели се бе превърнал в дом на почти трийсет процента от общото население на Санкция IV.

Но си оставаше една дупка.

Двамата с Шнайдер крачехме по зле поддържаните улици, покрити с градски боклуци и червеникав, пустинен прах. Беше горещо и сухо и сенките, хвърляни от високите сгради от двете страни, бяха почти незначително укритие от жулещите кажи-речи отвесно лъчи на слънцето. Лицето ми бе плувнало в пот, яката на ризата бе подгизнала. Черните ни униформи се отразяваха във витрините на околните магазини. Улицата бе почти пуста в обедния пек, цареше странно, мъртвешко спокойствие. Пясъкът хрущеше под краката ни.

Не беше никак трудно да открием мястото, което търсехме. То стърчеше в далечния край на квартала — полирана, бронзова на цвят

кула, два пъти по-висока от заобикалящите я сгради и напълно лишена от отличителни черти. Подобно на повечето постройки в Приземяване, тя бе облицована с огледални стъкла, отразяващи слънчевите лъчи. Не беше най-високата сграда в града, но в конструкцията ѝ се долавяше спотаена сила и мощ, надвиснала над съседните постройки и достатъчно изразителна за характера на нейните обитатели.

Изпитанията за издръжливостта на човешкото тяло...

Тази фраза изплува в мислите ми като труп от блато.

— Колко още ще се приближим? — попита нервно Шнайдер.

— Още малко.

Кхумалоският „ръкав“, според изискванията на Клина, бе оборудван с дисплей за сателитно позициониране, който бе доста полезен, когато не го заглушаваха смущенията, от които гъмжеше ефирът на Санкция IV. Само с едно премигване го извиках на фокус пред лявото си око и получих мрежа от квартали и улички, на една от които пулсираха две червени точки.

Изпитанията за...

Поисках мащабно увеличение и след едно кратко помътняване разполагах с нова картина на улицата и околния район, гледани право отгоре.

— Мамка му!

— Какво има? — До мен Шнайдер се напрегна в поза, която вероятно си въобразяваше, че съответства на бойната стойка на нинджа. Изглеждаше ужасно смешно с черните си слънчеви очила и напрегнатата физиономия.

Изпитанията...

— Нищо. — Разширих мащаба на картата, докато в единия ѝ край се появи високата кула. Най-краткият път до нея бе маркиран в жълто, обозначавайки, че сме само на няколко пресечки от нея. — От тук.

Изпитанията за издръжливостта на човешкото тяло са само една от свръхмодерните...

След още няколко минути по протежение на жълтата линия улицата се превърна във висящ мост над пресъхнал канал. Мостът се издигаше леко, за да се изравни с бетонната подпора от другата страна. Другите два моста, построени успоредно на стотина метра вляво и вдясно, също се издигаха. Дъното на канала бе осеяно с боклуци,

каквито раждаше всеки голям град — захвърлени домашни уреди, от чиито вътрешности бяха изтекли електронни компоненти, празни пликосе за храна и избелели от слънцето парцали, напомнящи за покосени от картечен огън трупове. Извисяваща се над всичко това, на другия бряг ни очакваше кулата.

Изпитанията за издръжливостта...

Шнайдер се помайваше в началото на моста.

— Ще минаваш ли от другата страна?

— Да, и ти също. Ние сме партньори, нали помниш? — побутнах го леко по гърба и го последвах толкова бързо, че той бе принуден да продължи, усещайки, че съм зад гърба му. Завладя ме някакво истерично, весело настроение, което вероятно се дължеше на повишеното ниво на хормони.

— Не мисля, че е разумно да...

— Ако нещо се обърка, можеш да стовариш вината върху мен — успокоих го. — Хайде, не се мотай.

— Ако нещо се обърка, и двамата ще сме мъртви — промърмори той уплашено.

— Да, най-малкото.

Прекосихме моста, а Шнайдер не пускаше перилата, сякаш се боеше, че ще ни издуха някой внезапен порив на вятъра.

Бетонната подпора от другата страна се оказа стена на равен, широк петдесетина метра площад. Спряхме на няколко метра по-нататък и огледахме безстрастната фасада на кулата. Преднамерено или случайно, но архитектът на този бетонен плац бе създал идеална зона за обстрел. Нямаше никакво прикритие във всички посоки и единственият възможен път за отстъпление бе през тесния открит мост или след костотрошачески скок в пустеещия канал.

— „Открита земя“ наоколо — изтананика под нос Шнайдер, припомнил си революционния химн на кемпистите. Не можех да го виня. Аз самият неволно бях подхванал същата мелодия, или по-скоро версията, която представяше Лапиний. Доколкото си спомням, в оригинала се пееше за някакъв обкръжен взвод от доброволци, които удържали позициите си срещу многократно превъзходящия ги противник, движени единствено от всеотдайността си към Джошуа Кемп и неговата революция. Повечето от моите войници в Северен край знаеха текста наизуст и често я запяваха, за огромното

неудоволствие на картелските политкомисари, които обаче бяха твърде изплашени от нашите черни униформи, за да ни направят забележка.

Мелодията ѝ бе толкова прилепчива, че я пееха дори най-верните на корпорациите граждани, вследствие на което затворите се пълнеха с арестанти, обвинени в опит за музикално-политическа пропаганда. В края на краищата, за да се справи с тази меломания, бе създаден специален консултативен комитет и той сътвори нов, безвреден текст за оригиналната мелодия, в който пък главен герой бе малко момче, отвлечено при разбойнически набег на кемпистите, спасено от отряд на „добрите“ корпорации и издигнало се до важен, ръководен пост. После наеха Лапиний да я изпее и нещата се успокоиха, макар че като балада, тя несъмнено страдаше от липсата на кървава романтика и съзливо величие. Консултативната група получи огромен хонорар, Лапиний — слава и почести, песента се въртеше непрестанно по официалните канали и предстоеше да бъде тиражирана в албум.

Шнайдер спря да си тананика.

— Как мислиш, държат ли ни под обстрел?

— Със сигурност. — Кимнах и посочих подножието на сградата, където бяха поставени метални, високи почти пет метра врати. От двете им страни се издигаха абстракционистки статуи, които можеха да носят всякакво название — от „Симетричен сблъсък на яйца“ до „Автоматично разгръщане на машина за масово изстребление“.

Шнайдер присви очи.

— Часовой?

Кимнах.

— Виждам две картечни гнезда и поне четири отделни лъчеви оръжия. Но всичко това е изработено с много вкус и прикрито изгънките на скулптурите.

Кое то, в известен смисъл, бе положителен признак. То сочеше, че ако кемпистките сили проникнат в града, корпорация „Мандрейк“ е готова да ги посрещне.

Изпитанията за издръжливостта на човешкото тяло са само една от множеството свръхмодерни насоки в текущата изследователска програма на корпорация „Мандрейк“. Крайната ни цел е максимална използваемост на всички ресурси.

Корпорацията се бе сдобила с този парцел само преди десетина години. Това, че бяха построили добре защитен център, говореше за

стратегическо мислене и намерение да останат дълго в играта. Знакът на корпорацията бе верига от ДНК на фона на споменатия лозунг, рекламната им кампания се доближаваше на косъм до истеричния тон със своята агресивност, настоявайки упорито, че всеки цент на инвеститорите се влага в свръхмодерни проучвания, а печалбите ѝ бяха нараснали шеметно след избухването на войната.

Толкова по-добре.

— Дали ни наблюдават сега?

Свих рамене.

— Винаги някой те наблюдава. Една от истините на живота. Въпросът е дали ни забелязват.

Шнайдер си придаде изморен вид.

— И как смяташ, дали ни забелязват?

— Съмнявам се. Автоматичната им система не е настроена за това. Войната е все още твърде далеч, за да вдигат тревога за щяло и нещяло. Носим униформи на съюзници, а полицейският час започва в десет. С нищо не се отличаваме от обичайните минавачи.

— Засега.

— Засега — съгласих се аз. — Да вървим и да направим така, че да ни забележат.

Отправихме се назад през моста.

— Не ми приличате на артисти — обяви импресариото, докато въвеждаше последните цифри от нашите шифри. Без униформи и с нищо неотличаващи се цивилни дрехи, купени същата сутрин, двамата бяхме преценени в мига, когато прекрачихме прага, и очевидно бяхме събудили нечие подозрение.

— Ние сме охраната — отвърнах любезно. — Тя е артистка.

Той премести поглед към Таня Вардани, скрита зад големите слънчеви очила и стиснала устни. Беше се поналяла през последните две седмици, но това все още не си личеше под дългото черно палто, а лицето ѝ бе почти мършаво. Импресариото се усмихна, поуспокоен от това, което бе видял.

— Добре. Но трябва да ви предупредя, макар да не зная какво точно предлагате, че ви очаква доста сериозна конкуренция.

— Като Лапиний, например?

Импресариото се облегна назад и повдигна обутите си в армейски ботуши крака върху бюрото. Беше се изтупал в ръчно шит военен мундир, а отзад, в подножието на бръснатата му глава, стърчаха няколко фалшиви розетки за бойни имплантанти, нищо повече от доста добра имитация на оригиналните, ако се съдеше по полирания им блясък и натруфения дизайн.

— Не се присмивайте на големите батковци, господа — подметна той нехайно. — Ако държах дори само два процента от акциите в компанията на Лапиний, сега щях да си живуркам в Латимерград. Казвам ви, най-добрият начин да обезвредиш военновременното изкуство е да го купиш. Корпорациите го знаят добре. Те разполагат с необходимите сили и средства да го разпродават в големи количества и властта да цензурират и заглушат конкуренцията. И така — той чукна по екрана, където очакваше да се изпише информацията за нас. — Каквото и да имате тук, дано да е доста горещо, щом сте намислили да плувате срещу течението.

— Така ли се отнасяте с всички ваши клиенти? — попитах го аз.

Той се усмихна мрачно.

— Аз съм реалист. Ако ми платите, ще ви осигуря зелена светлина. Разполагаме с най-добре защитения софтуер в Приземяване, за да доставим материала ви цял и непокътнат до крайния потребител, без някой по пътя да го отмъкне. Точно както пише в рекламата. „Ние караме да ви забележат.“ Но не очаквайте от нас да масажираме егото ви, защото това не се включва в обслужването. Там, където искате да ви пратим, стават твърде много неща, за да изпитваме оптимизъм относно шансовете ви.

Прозорецът зад нас бе широко отворен и в помещението нахлуваха улични шумове. Свечеряваше се и навън бе позахладняло, но въздухът в стаята на импресариото оставаше застоял. Таня Вардани пристъпи нетърпеливо от крак на крак.

— Каквото и да е — подметна раздражено тя. — Да свършваме по-бързо.

— Разбира се — импресариото метна още един поглед към екрана, където трансферът на хонорара се изобразяваше вменящи се, зелени цифри. — По-добре затегнете коланите. Бързината изисква допълнително заплащане.

Той чукна един клавиш. За миг там се мярнаха някакви графични изображения, погълнати почти веднага от непробиваемата стена на корпоративната охранителна система. Зелените цифри подхванаха нов, още по-трескав танц.

— Нали ви казах — рече надутото импресариото. — Екранираща система от такъв калибър изисква огромни разходи за инсталация.

— Очевидно — кимнах, но всъщност наблюдавах как бързо се топи нашата кредитна сметка, завладян от внезапното желание да сграбча импресариото за врата. Въпросът не беше в парите, разполагахме с предостатъчно. Шест милиона стаба е доста жалка цена за един „Вю Морисън“, но сумата щеше да ни стигне да си живеем като крале за времето на нашия престой в Приземяване.

Та въпросът не беше в парите.

Подразниха ме модните дизайнерски дрешки на импресариото и надменните му разсъждения за това как трябва да се постъпва с военновременното изкуство, тази престорена поза „всичко съм видял, навсякъде съм бил“, докато по същото време от другата страна на екватора мъже и жени се изстребяха едни други в името на почти незначителни корекции в системата, която изхранваше Приземяване.

— Готово — импресариото изтрополи някакъв марш с пръсти по клавиатурата. — Отидоха право у дома — доколкото можах да определя. А сега, момчета и момичета, време е и вие да направите същото.

— Доколкото можах да определя? — повтори Шнайдер. — Какво, мамка му, означава това?

Той си спечели познатата мрачна усмивка.

— Ей. Прочетете си клаузите на договора. Обслужваме според възможностите си. Което е и според възможностите на най-добрите на Санкция IV. Когато купуваш шедьовър, не питаш за гаранция.

Той извади изсмукания ни кредитен чип от машината и го хвърли на масата. Таня Вардани се пресегна и го прибра.

— И колко ще трябва да чакаме? — попита тя.

— Аз да не съм ясновидец? — въздъхна импресариото. — Може да стане бързо, за няколко дни, а може да отнеме и месеци. — Всичко зависи от демото, а аз не видях такова. Разберете — аз съм само пощальон. Може и никога да не стане. Вървете си у дома, ще ви съобщя.

Излязохме, изпратени със същата хладна липса на интерес, с каквато бяхме посрещнати и обслужени. Навън вече се стъмваше. Прекосихме улицата и открихме едно кафене на трийсетина метра от сияещата холореклама на офиса на импресариото. Наближаваше полицейският час и улиците бяха опустели. Оставихме чантите си върху масата и поръчахме малки кафета.

— Колко ще чакаме? — попита отново Вардани.

— Трийсетина минути — отвърнах. — Зависи от техния Изкуствен интелект. Четирийсет и пет, в най-лошия случай.

Все още не бях допил кафето, когато те дойдоха.

Първо видях скутера — стар, допотопен модел, но съдейки по обемистия му силует, снабден с броня. Той изникна зад близкия ъгъл, спусна се на нивото на улицата и се насочи към сградата на импресариото.

— Започва се — промърморих и в същия миг кхумалоският „ръкав“ задейства неврохимичните стимулатори. — Останете тук и двамата.

Изправих се, без да бързам, прекосих улицата с нехаен вид и пъхнати ръце в джобовете. На десетина метра пред мен скутерът се изравни с тротоара и една от страничните му врати се плъзна надолу. Отвътре излязоха петима, облечени в тъмни комбинезони с качулки, и изчезнаха в сградата с показателна пестеливост на движенията. Вратата на скутера се затвори.

Ускорих едва забележимо крачка, изравнявайки се със закъснелите минавачи на отсрещния тротоар, и стиснах предмета, който държах в джоба си.

Предното стъкло на скутера беше почти непрозрачно. Зад него невростимулираното ми зрение различаваше смътните очертания на две фигури на предните седалки и силуета на трета зад тях. Огледах се за миг и пристъпих към предницата на скутера. На по-малко от половин метър от него измъкнах лявата си ръка от джоба. Замахнах рязко и стоварих плоския диск на термитовата бомба върху стъклото, като същевременно отстъпих настрани и се наведох.

Тряс!

Когато боравиш с термитова граната, трябва да очистиш бързо района. Новите модели са конструирани така, че да съсредоточават целия си шрапнелов пълнеж и деветдесет и пет процента от ударната

си мощ върху контактната повърхност, но и петте процента, които излизат от другата страна, могат да те направят на кайма, ако им се озовеш на пътя.

Скутерът се разтресе от единия до другия край. Ограничена зад стените на бронирания корпус, експлозията бе редуцирана до приглушен тътнеж. Шмугнах се през входната врата към офиса на импресариото и се затичах нагоре по стълбите.

(На площадката на първия етаж посегнах към интерфейсите автомати, усещайки как имплантираните биопластици в дланите на ръцете ми вече се свиват рефлекторно.)

Бяха оставили един-единствен пост на площадката на третия етаж, очевидно не очакваха заплаха откъм тила. Застрелях го в главата в мига, когато изкатерих последното стъпало — стената зад него се изпъстри с капки тъмна кръв и сивкаво-белезникава тъкан — прекосих площадката преди още тялото му да е рухнало на пода и свих зад ъгъла към офиса на импресариото.

Ехото на първия изстрел, изгарящо, като първо срѣбване от чашата уиски...

Кадри като от бавно въртяща се лента...

Импресариото се опитва да се надигне от седалката, където двама от мъжете са го притиснали, с извита назад глава. Ръката му се протяга и разтреперана, сочи към мен.

— Това е то...

Главорезът до вратата започва да извъръща глава...

Повалям го с къс откос от три изстрела, от лявата ръка.

Кървави пръски във въздуха — извивам се свръхсветкавично благодарение на стимулаторите, за да ги избегна.

Водачът — отличавам го по нещо неуловимо от другите. Ръст, маниери, поведение. Чувам гласа му:

— Какво, мамка му...

Откос по торса. Гърдите, ръката с оръжието, нея направо я прекъсвам.

Остават още двама, които се опитват да се освободят от боричкация се импресарио и да извадят оръжия...

Сега вече стрелям едновременно и с двете ръце — глава, тяло, навсякъде.

Калашниците лаят като ядосани кучета.

Потръпващи тела, които падат...

Свърши се.

Тишината се стовари върху малкия офис. Импресариото не смееше да помръдне, притиснат от трупа на един от нападателите. Отнякъде се чуваше тихо, електрическо пращане — клавиатурата беше строшена от заблуден куршум и даваше на късо. Откъм площадката долетяха гласове.

Коленичих до останките от тялото на водача и положих „умните“ автомати на пода. Пресегнах се, измъкнах виброножа от калъфа на гърба ми и задействах мотора. Натиснах със свободната си ръка гръбнака на мъртвия и започнах да режа.

— Ох, какво правиш бе, човек! — импресариото се задави и започна да повръща върху строшената клавиатура. — Мамка му, о, мамка му шибана!

Погледнах го.

— Млъквай, само ми пречиш.

Той наведе глава.

След три-четири неуспешни опита виброножът най-сетне прекъсна гръбначния стълб на няколко прешлена под мястото, където влизаше в основата на черепа. Притиснах с коляно главата към пода и отново се захех с операцията. Ножът прорязваше с еднаква лекота кости и тъкани.

— Мамка му!

Гласовете на площадката се увеличиха и изглежда се приближаваха. Спрях това, което бях подхванал, вдигнах с лявата си ръка един от калашниците и пуснах кратък откос по срещуположната стена и вратата. Гласовете бързо се отдалечиха надолу по стълбите.

Обратно към ножа. Успях да подпъхна върха, разсякох костта и после използвах ножа като лост, за да повдигна отсечения участък от кост и мускули. Истинска касапница, но нямах никакво време. Прибрах отрязаното парче в джоба, изтрих си ръцете в една по-чиста част от куртката на мъртвия и напъхах ножа в калъфа. Сетне вдигнах автоматите и се отправих предпазливо към вратата.

Беше тихо.

На излизане се извърнах и погледнах за последен път импресариото. Гледаше ме, сякаш току-що ми бяха пораснали червени рога.

— Прибирай се у дома — рекох му. — Те ще се върнат. Ако ме питаш, вече са близо.

Успях да се спусна две площадки надолу, без да срещам никого, но усещах любопитни погледи през шпионките на вратите. Излязох навън, огледах улицата и в двете посоки, прибрах автоматите и се отдалечих, заобикаляйки изтърбушената от взрива каросерия на скутера. Тротоарът бе съвсем пуст в радиус от петдесет метра, а магазините от двете страни на поразения участък вече бяха спуснали автоматично бронираните си щори. От другата страна на улицата се бе събрала малка тълпа, но изглежда никой нямаше представа какво трябва да се направи. Неколцината минувачи, които ме срещаха, бързаха да свърнат в друга посока.

Безупречно.

8.

Никой не говореше по пътя към хотела.

По-голямата част изминахме пешком, прокрадвайки се през задни улички и тесни алеи, за да избегнем сателитните камери, до които корпорация „Мандрейк“ би могла да има достъп. Движихме се тронаво, натоварени с големи сакове. Двайсетина минути по-късно излязохме под сенчестата козирка на някакъв склад за замразени продукти, там размахвах транспортен маркер към небето и само след няколко минути успях да повикам такси. Настанихме се мълчаливо на задната седалка, без да се налага да излизаме изпод прикритието на козирката.

— Мой дълг е да ви информирам — посрещна ни с механичен тембър машината, — че след седемнайсет минути ще бъдете в нарушение на полицейския час.

— В такъв случай постарай се да ни откараш бързо до вкъщи — рекох аз и му дадох адреса.

— Приблизителна продължителност на полета — девет минути. Моля, въведете кредитен чип.

Кимнах на Шнайдер, който извади една неизползвана карта и я пхна в процепа. Таксито изписука радостно и ни издигна гладко към нощното, почти опразнено от движение небе, след което се понесе на запад. Облегнах се на седалката и се загледах в светлините на града под нас, като същевременно си припомнях всички наши стъпки от последния час, за да проверя дали сме прикрили достатъчно добре следите си.

Когато отново извърнах глава, открих, че Таня Вардани ме наблюдава. Тя не отмести поглед.

Върнах се към блещукащите светлини и открих, че се снижаваме насреща им.

Хотелът бе внимателно подбран, най-евтиният от поредица подобни, използван предимно от проститутки и жичкоглави. Администраторът беше „нахлузил“ евтино тяло от „Синтета“ — силиконовата му плът показваше белези на износване по кокалчетата

на ръцете и имаше зле прикрита пренахлузваща присадка на предмишницата на дясната ръка. Писалището му бе омазнено и надупчено от външния край с поставки за щитови генератори. В ъглите на оскъдно осветеното фоайе се навъртаха жени с празни лица и момчета, които се появяваха и изчезваха като духнати от вятъра пламъчета на свещи.

Погледът на администратора бе като скалпел на патолог.

— Десет стаба на час, предварителен депозит от петдесет. За душа и телевизора се заплаща допълнително.

— Стаята ни трябва за цялата нощ — рече му Шнайдер. — Ако не си забелязал, току-що настъпи полицейският час.

Лицето на администратора остана безстрастно, но може би причината беше в „ръкава“. За „Синтета“ се знаеше, че пести от дреболии, като интерфейса на лицевите нерви и мускули.

— В такъв случай осемдесет стаба плюс петдесет предплата. За душа и телевизора още петдесет.

— Няма ли отстъпка за гости за цялата нощ?

Очите му се преместиха върху мен и дясната му ръка се плъзна под писалището. Почувствах прилив на стимулатори, все още настръхнал от акцията.

— Искате ли стаята, или не?

— Искаме я — отвърна Шнайдер и ми хвърли предупредителен поглед. — Може ли да платим с кредитен чип?

— Това ще струва още десет стаба — той млъкна, сякаш преравяше паметта си за обяснение. — Трансферни разходи.

— Става.

Администраторът се надигна с видимо разочаровано изражение и отиде да донесе чипомата от съседното помещение.

— Джобни — промърмори Вардани. — Трябваше да помислим за това.

Шнайдер вдигна рамене.

— Не мога да мисля за всичко. Кога за последен път не си плащала с чип?

Тя поклати глава. Замислих се и за миг се озовах три десетилетия назад във времето и на огромно разстояние отвъд звездите, където, съвсем за кратко, бях използвал предметни средства вместо кредит. Дори бях привикнал с покритите с фолио банкноти, с техните сияещи

холографски знаци. Но това беше на Земята, а Земята е място, на което се връщам само в спомените си.

За известно време дори ми харесваше, както ми харесваше и Земята, но да харесваш, обичаш или мразиш нещо, са само глупави емоции. Все пак, някаква частица от мен бе умряла там, на Земята.

Друга планета, друг „ръкав“.

Прогоних нежеланите мисли и се огледах, опитвайки се да се върна в настоящето. От сенките продължаваха да надничат бледи, призрачни лица.

Администраторът се върна, пъкна чипа на Шнайдер в машината и тресна на писалището един пластмасов ключ.

— Отзад и надолу по стълбите. Четвърти етаж. Отключих душа и телевизора до изтичането на полицейския час. Ако ви трябва за по-дълго, ще се наложи да дойдете и да си платите. — Силиконовото лице се сгърчи в нещо, което вероятно трябваше да наподобява усмивка. Нямахме смисъл да си прави труда. — Стаите са звукоизолирани. Забавлявайте се както ви хрумне.

Коридорът и стоманената стълба бяха още по-мръсни от фойето. На места фосфоресциращите панели на тавана се бяха откачили и висяха. Перилата на стълбището бяха боядисани с луминесцентна боя, но и тя се бе изтрила, оставяйки по малко върху всяка длан, плъзгаща се отгоре.

Разминахме се с неголяма групичка хотелски проститутки, заобиколени от настойчиви клиенти. Бизнесът тук явно процъфтяваше. Забелязах неколцина униформени сред клиентите, а на стената се подпираше човек с отличителни знаци на картелски политкомисар. Никой обаче не ни обърна внимание.

Стаята бе продълговата, с нисък таван, облицована с бързосъхнеща, шумопоглъщаща смола и боядисана в агресивночервени тонове. Някъде от средата нататък, от срещуположните стени стърчаха закрепени на стената легла, проходът между които бе не повече от половин метър. Едното от леглата бе оборудвано с пластмасови вериги, прикрепени на стената. В отсрещния край на стаята имаше прозрачна душ-кабина, достатъчно широка да побере трима души едновременно, ако възникне подобна необходимост. Срещу всяко от леглата бе поставен широкоекранен,

плосък телевизор. Екранните менюта на двата телевизора светеха в бледорозово.

След като приключих с огледа, пуснах сака на пода и въздъгнах.

— Проверете дали вратата се заключва.

Извадих от сака миниатюрно сканиращо устройство и го размахвах из стаята. Имаше три „бръмбара“ на тавана — по един над всяко легло, а третият — над душ-кабината. Много изобретателно, няма що. Шнайдер постави по един стандартен клинов неутрализатор до всеки от тях. Хитроумните машинки проникваха в паметта на „бръмбарите“, извличаха записите от последните няколко часа и започваха да ги проиграват отново и отново. По-усъвършенстваните модели преглеждаха записите и редактираха нежеланите сцени, импровизирайки с помощта на заложените в паметта им картини, но не мисля, че тук ни се налагаше да прибъгваме до такива. Ако се съдеше по външния вид на администратора, никоя от големите агенции не проявяваше интерес към тази дупка.

— Къде да го сложа? — обърна се Шнайдер към Вардани, докато опразваше своя сак на леглото.

— Тук е добре — отвърна тя. — Остави на мен. Има някои особености.

— Хубаво де — отдръпна се нацупено Шнайдер. — Само ще гледам.

Каквито и да бяха тези особености, на Вардани ѝ трябваша не повече от десетина минути, за да сглоби своето оборудване. Когато приключи, тя извади чифт микроскопски очила от един страничен джоб на сака и си ги постави. След това се обърна към мен.

— Ще ми подадеш ли *това*?

Бръкнах в джоба и извадих парчето, което бях изрязал от гръбначния стълб на убития. По неравната му повърхност все още бяха полепнали кървави, потъмнели повлекла, но тя го взе без някакво видимо отвращение и го постави върху автоматичната стъргалка, която току-що бе сглобила. Бледа, виолетова светлина озари от долната страна защитния, прозрачен капак. Двамата с Шнайдер гледахме като хипнотизирани, докато тя включи очилата в една от розетките на машината, кръстоса крака на леглото и се зае за работа. От вътрешността на машината се чуваха тихи, пукащи звуци.

— Работи ли? — попитах.

Тя изсумтя.

— Колко време ще ти отнеме?

— По-дълго, ако продължаваш да ми задаваш глупави въпроси — отвърна Таня, без да вдига глава. — Нямате ли какво да правите, вие двамата?

С крайчеца на окото забелязах, че Шнайдер се хили.

Когато ние с него приключихме със сглобяването на втората машина, Вардани също бе почти на привършване. Надникнах над рамото ѝ и разгледах остатъка от гръбначния сегмент. По-голямата част от костта бе изстъргана и отдолу се виждаше лъскавата цилиндрична повърхност на корова „колода“. Не можех да откъсна очи от нея. Не за първи път виждах извадена от гръбначния канал „колода“, но досега не бях присъствал на толкова елегантна операция. С помощта на миниатюрните си инструменти Таня Вардани първо изстъргваше, а после засмукваше микроскопични парченца от костта, а металният цилиндър отдолу изглеждаше почти като нов.

— Зная какво правя, Ковач — произнесе Вардани с глас, в който се долавяше напрежение. — В сравнение с почистването на марсианските командни пултове това е направо като да метеш пясък от улицата.

— Не се и съмнявам. Просто се любувах на работата ти.

Този път тя вдигна глава и избута очилата си на челото, за да провери дали не ѝ се подигравам. Когато видя, че не е така, отново намести очилата, нагласи инструментите и продължи. Малко след това виолетовата светлина угасна.

— Готово. — Тя бръкна под капака, извади „колодата“ и я вдигна, държейки я между палеца и показалеца. — Не мисли, че машината ми е нещо особено. На такива драскачите си правят дипломните работи. Датчиците са нискочувствителни. Ще ми трябва някоя далеч по-съвършена, когато отидем в Северен край.

— Не бери грижа. — Взех коровата „колода“ от ръката ѝ и се преместих при машината на другото легло. — Ако работата потръгне, ще ти купят апаратура по поръчка. А сега, слушайте внимателно и двамата. Не е изключено в „колодата“ да е вградено виртуално засичащо устройство. Доста корпоративни самураи са снабдени с такива. Не зная какъв е случаят тук, но ще приемем, че е така. Това означава, че разполагаме с не повече от една минута, преди

устройството да се задейства. Ето защо искам от вас на петдесетата секунда да изключите захранването. Разполагаме с най-обикновен полеви прибор за идентифициране и преценка, но като му дам малко газ, ще получим съотношение трийсет и пет към единица реално време. Малко повече от половин час, но ще ми стигне.

— Какво ще правиш с него? — попита ме Вардани, с видимо обезпокоен вид.

Протегнах се и взех шапката с датчиците.

— Нищо. Нямаме много време. Само ще си поговорим.

— Ще си поговорите? — в очите ѝ блеснаха странни светлинни.

— Понякога — отвърнах — и това е напълно достатъчно.

Проникването бе доста грубо.

ППИП (полеви прибор за идентифициране и преценка) е сравнително ново устройство във военната отчетност. На Иненин все още не разполагахме с него, прототипните системи се появиха чак след като ме изхвърлиха от армията, а дори след това трябваше да изминат десетки години, преди приборът да стане достъпен за всички извън протекторатските елитни части. Първите по-евтини модели се появиха преди петнайсет години, за голяма радост на военните инспектори, макар че, разбира се, не само те използваха тази система. Полевото идентифициране и преценка обикновено се извършва от лазаретните фелдшери, евакуиращи ранените и убитите от бойното поле, нерядко под огъня на противника. При подобни обстоятелства гладкоформатното прехвърляне се смята за излишен лукс и приборът, който бяхме взели от совалката, не се отличаваше с нещо повече.

Затворих очи, изолирайки се от тясната стая, и встъпителната програма ме изрита в главата като четворен ускорител. В продължение на няколко секунди потъвах надолу в океан от статични смущения, а когато най-сетне изплувах, се озовах сред безкрайно житно поле, под палещите лъчи на слънцето. Нещо ме блъсна в подметките и ме изправи и когато сведох поглед, открих, че стоя на дървена веранда, пред която се е ширнало полето. Зад мен имаше къща, към която се числеше верандата — скромна, дървена, едноетажна постройка, доста стара на вид, но построена със завидно майсторство. Дъските ѝ се долеяха с геометрична точност, без никакви фуги. Приличаше на

нещо, създадено от Изкуствен интелект, без точна представа за възможностите на човешкото строителство и вероятно бе точно така.

Трийсет минути, припомних си аз.

Време за идентификация и преценка.

Характерът на съвременната война е такъв, че от убитите войници рядко остава кой знае колко материал, което е в състояние да вгорчи живота на военните инспектори. Винаги си заслужава да бъдат „пренахлузени“ някои от по-умелите войници, опитните офицери са постоянен дефицит, докато от мрънкалата никой не се нуждае. Проблемът обаче е как да се идентифицират тези войници достатъчно бързо и как да се отсеят от негодните, които не заслужават „пренахлузване“. Как сред оглушителния хаос на войната да се извърши подобна операция? Слепоочните шифри изгарят заедно с кожата, металните табелки се топят от директен огън. ДНК сканирането е алтернатива, но е твърде сложно осъществимо, особено в полеви условия, а и някои от химическите оръжия могат да опорочат резултатите.

И което е по-лошо, нито едно от тези изследвания не би могло да определи дали убитият е все още психологически годен за „пренахлузване“. Начинът на смъртта — бавно, бързо, сам или с приятели, в агония или в безсъзнание — определя пряко размера на психотравмата, която ще получиш. От своя страна психотравмата въздейства на бойните ти способности. Също както и броят на „пренахлузванията“. Твърде многото нови „ръкави“ могат да породят синдрома на повтарящо се „пренахлузване“, какъвто бях наблюдавал миналата година при един пенсиониран сержант, сапър от Клина. Бяха го прехвърлили — за девети път от началото на войната — в токущо клониран двайсетгодишен „ръкав“ и той седеше като недоносче в собствените си лайна, пицеше, хлипаше и разглеждаше пръстите си, сякаш са играчки, с които повече не иска да се занимава.

Та думата ми е, че няма никакъв начин да се узнае всичко това само по обгорените останки, с които разполагат фелдшерите. За късмет на инспекторите обаче технологията на коровите „колоди“ създава възможност не само да се идентифицира съдържателята се в нея личност, но и да се извърши преценка на душевното ѝ здраве. Поставена в горната част на гръбначномозъчния канал, в основата на черепа, тази човешка „черна кутия“ е на възможно най-безопасното

място. Заобикалящите я кости са сред най-здравите в човешкото тяло и дори ако доброто старо еволюционно инженерство не си е свършило работата, материалите, които се използват при изработването на коровите „колоди“, са сред най-устойчивите, създадени от човечеството. Можеш да издухаш малкия метален цилиндър с каквото ти падне от там, без да му причиниш и най-малка повреда, а ако разполагаш подръка с виртуален генератор, да го включиш и да се свържеш със своя обект.

Насочих се към перфектно изработената дървена врата.

Върху медна табелка от едната ѝ страна бяха изписани с безукорна точност осем цифри и името: „Денг Жао Жун“. Натиснах дръжката. Вратата се отвори безшумно навътре и аз се озовах в малка стая, която блестеше от чистота. Насред помещението имаше дървена маса, от двете ѝ страни бяха поставени столове, обърнати към разпалената камина. В дъното други две врати водеха към кухнята и спалнята.

Той седеше на масата, опрял чело на скръстените си отгоре ръце. Изглежда не чу отварянето на вратата. Устройството трябваше да го изведе на линия няколко секунди преди да ме допусне вътре, тъй че вероятно бе разполагал с десетина виртуални минути, за да преодолее първоначалния шок и да осъзнае къде се намира.

Изкашлях се леко.

— Добър вечер, Денг.

Той вдигна глава и втренчи поглед в мен. Думите потекоха от устата му като водопад.

— Прецакаха ни, човече, направо ни прецакаха. Някой ни чакаше там, кажи на Хенд, че охранителната му система нищо не струва. Те сигурно...

Той млъкна и ококори очи, когато осъзна, че вижда непознат.

— Да.

Денг скочи на крака.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Това няма значение. Виж...

Но беше късно. Нахвърли се върху мен, стиснал гневно юмруци. Отстъпих назад.

— Виж, няма никакъв смисъл да...

Той скъси дистанцията и нанесе последователно два удара — с крак на височината на коляното и с ръка — към гръдната ми кост. Отбих ритника, блокирах юмручния удар и го повалих на земята. Опита се да нанесе още един удар с крак, докато падаше, и се наложи да отскоча, за да не получи ритник в лицето. Междувременно Денг се надигна с пъргавината на котка и отново се хвърли към мен.

Този път го пресрещнах, отбих атаките му и го повалих с точни попадения с коляно и лакът. Той се преметна във въздуха и се стовари с трясък на пода, притискайки лявата си ръка отдолу. Метнах се след него, тръшнах се на гърба му и му извих другата ръка, докато китката изпука.

— Така, достатъчно. Намираш се в шибаната *виртуалност*. — Поех си дъх и снижих глас. — Ако още ми се опъваш, ще ти счупя ръката. Ясен ли съм?

Той кимна, доколкото можеше, с лице, притиснато в пода.

— Добре. — Поотпуснах леко натиска върху ръката му. — Сега ще те пусна и двамата ще си поговорим цивилизовано. Искам да ти задам няколко въпроса. Не е нужно да ми отговаряш, ако не желаеш, но в твой интерес е да ме изслушаш.

Надигнах се и се отстраних от него. Той се изправи, масажирайки навехнатата си ръка, и се отпусна на стола. Настаних се от другата страна на масата.

— Имаш ли проследяващо устройство?

Той поклати глава.

— Всъщност, какво те питам. И без това няма да ми кажеш истината. Поставили сме ти отразителен шифрозаглушител. А сега, искам да знам кой ти е началникът?

Той ме погледна.

— И защо да ти казвам, шибаняк такъв?

— Защото, ако го сториш, ще върна твоята „колода“ на корпорация „Мандрейк“ и те най-вероятно ще те „пренахлузят“. — Наведох се напред. — Денг, предлагам ти го само веднъж. Сграбчвай възможността, докато я има.

— Ако ме убиеш, „Мандрейк“ ще...

— Не — поклатих глава. — Гледай реално на нещата. Ти какъв пост имаше? Оператор на охранителни системи? Специалист по тактическо разгръщане? Такива като теб „Мандрейк“ може да ги рине

с лопата. Във военните хранилища има взводни командири, които са готови да направят свирка, за да ти вземат службицата. Никой не ще да е на фронта. Никой не държи на теб, приятелче. Повярвай ми. Никой.

Мълчание. Той седеше и ме наблюдаваше с нескрита омраза.

Измъкнах и последния си коз.

— Понякога корпорациите обичат да провеждат показни наказателни операции. Един вид, ние не позволяваме никой да докосва с пръст хората ни. Вдигат голям шум, правят си реклама, „Мандрейк“ сигурно са същите. Но това е показен шум, Денг. Сигурно си даваш сметка за това. На теб самия случвало ли ти се е да те пращат на подобна операция? Случвало ли ти се е да прибирате „колода“ на ваш отвлечен и убит колега?

Оставих въпроса да увисне между нас като хвърлено на удавник въже.

„Хайде де. Хващай се. Достатъчно е да кажеш една думичка.“

Но в стаята цареше тишина. Денг бе стиснал устни.

Налагаше се да опитам отново.

— Не чух, имал ли си такъв случай, Денг?

— Най-добре ме убий още сега.

Усмихнах се едва забележимо.

— Няма да те убия, Денг.

Зачаках.

Сякаш наистина разполагах с отразителен шифрозаглушител. Сякаш не можеха да ме засекат. Сякаш имах цялото време на света. Дано ми повярва.

Цялото време на вселената.

— Ти няма да ме убиеш? — попита той накрая.

— Няма да те убия, Денг. Точно това казах. Аз... няма... да... те... убия. — Повдигнах рамене. — Прекадено лесно е. Все едно да те изключат. Толкова лесно не се става корпоративен герой.

Напрежението му постепенно се преля в изненада.

— А, и не си мисли, че ще те измъчвам. Не ми е по вкуса тази работа. Пък и сигурно са те натъпкали с достатъчно съпротивителен софтуер. Много кръв, малко резултат. И пак няма да получа отговори на въпросите. Та, както вече казах, това е еднократно предложение. Отговаряй на въпросите ми сега, докато все още имаш възможност.

— Или какво? — Храброст, но под нея нарастващо безпокойство. Вече на два пъти той се бе приготвял за това, което предполагаше, че го чака, и два пъти бях излъгвал очакванията му.

Отново свих рамене.

— Или ще те оставя тук.

— Какво?

— Ще те оставя тук. Намираме се наскре Чарисетския пуцинак, Денг. В едно малко, лайняно градче, дето сигурно го няма и на картата. Заобиколени сме от пустиня на хиляди километри наоколо. Ще те оставя тук, включен.

Той премигна, осмисляйки чутото. Отново се наведох към него.

— Ти си в системата на ППИП. На захранване от фронтови акумулатор. Ще изкара поне десетина години. Стотици години виртуално време. Всяка една секунда от тях ще е напълно реална за теб, в тази къщичка, наскре житното поле. Не зная дали въобще е въведена възможност за някаква промяна на пейзажа. Няма да огладнееш, нито ще ожаднееш, но съм готов да се обзаложа, че ще си изгубиш разсъдък. Преди още да удариш стотина годинки.

Облегнах се назад. Нека помисли върху това.

— Или ще отговаряш на въпросите ми. Еднократно предложение. Помниш ли? Решавай!

Отново мълчание, но този път беше различно. Погледът му бе втрещен в мен. Надигнах се.

— Е, поне ти предложих.

Почти стигнах до вратата, преди да се пречупи.

— Чакай! — Звук като скъсана струна на пиано. — Добре, получи го. Получи го, човече.

Спрях, положил ръка на дръжката. Гласът му изтъня още.

— Казах ти, че го получи, бе човече. Хенд. Ето кой. Матиас Хенд. Той ни прати там, само спри сега, бе човече. Всичко ще ти кажа.

Хенд. Името, което бе изпуснал одеде. Напълно възможно бе да казва истината. Извърнах се бавно.

— Хенд?

Той кимна.

— Матиас Хенд?

Лицето му бе прорязано от дълбоки бръчки.

— Имам ли думата ти?

— Вече ти я дадох. „Колодата“ ти ще бъде върната на „Мандрейк“. А сега... за този Хенд.

— Матиас Хенд. Патентен отдел.

— Този ти е началник? — намръщих се аз. — Шеф на подразделение?

— Не е точно мой началник. Всички тактически отреди са на подчинение на началника на охранителната дейност, но след началото на войната известна част от нас бяха прехвърлени към Хенд от патентния.

— Защо?

— Откъде мога да знам, за Бога?

— Поразсъждавай малко. Дали е било по инициатива на Хенд? Или е обща политика?

Той се поколеба.

— Казваха, че идеята била на Хенд.

— Той от колко време работи в „Мандрейк“?

— Нямам представа. — Денг забеляза промяната в изражението ми. — Не зная, бе човек! По-дълго от мен. С него шега не бива.

— Е, за това и аз мога да се досетя. Кажете ми нещо, което не знам.

— Само слухове. Преди две години някакъв ръководител на отдел обвинил Хенд пред борда на директорите в нарушаване на корпоративната етика...

— Корпоративната какво?

— Да бе, смейте ми се. Но в „Мандрейк“ за това те заплашва и изтриване.

— Само не и него.

Денг поклати глава.

— Хенд се оправи с борда — никой не знае как. А две седмици по-късно онзи го намериха убит в едно такси. Изглеждаше сякаш нещо е избухнало вътре в него. Казват, че Хенд е бил *хоган*^[1] в Кейрфорското братство на Латимер. Нали си чувал за онези вуду дрънканици?

— Ах, онези вуду дрънканици — повторих аз, но далеч по-равнодушно, отколкото се чувствах. Религията си е религия, но уменията да общуваш с отвъдния свят, както обича да посочва Квел, говори за способност да се справяш и с този. Кейрфорското братство,

доколкото ми бе известно, бе убежище на едни от най-злокобните екзорсисти, на каквито съм се натъквал при редките си посещения в задните улички на човешката душевност, в компанията на якудза^[2] от Харланов свят, Шаряанската религиозна полиция и, разбира се, самите Емисари. Ако Матиас Хенд наистина е бивш кейрфорец, значи съзнанието му е белязано с далеч по-тъмни оттенъци, отколкото на обикновен корпоративен служител. — Та ако оставим настрана тези вуду дрънканици, какво друго говорят за него?

Денг сви рамене.

— Че му сече пипето. Успял е да склучи доста тлъсти договори с различни държавни агенции преди войната. Хвалел се също, че щял да си осигури място в борда на директорите до края на годината. Никой не му се присмива.

— Разбираемо. Кой смее да си изложи на риск кариерата. Мисля, че ние трябва...

Пропадане.

Излизането от програмата на ППИП се оказа също толкова приятно, колкото и влизането. Имах усещането, че внезапно в пода се е образувала пролука, през която съм пропаднал, и сега се нося право към вътрешността на планетата. От всички страни бях заобиколен с море от „бял шум“, което поглъщаше мрака и блъскаше върху сетивата ми с интензивността на развилнял се сутрешен махмурлук. После, съвсем внезапно, всичко свърши и аз отново се озовах в реалния свят, с увиснала глава и капеща от ъгъла на устата слюнка.

— Как си, Ковач?

Шнайдер.

Премигнах няколко пъти и замижах, сякаш бях гледал твърде дълго към слънцето.

— Ковач? — Този път бе гласът на Таня Вардани. Избърсах уста и се огледах. До мен ППИП бръмчеше едва чуто и броячът бе замръзнал на цифрата 49. Вардани и Шнайдер стояха от двете страни на леглото и ме разглеждаха с комична загриженост. Приличаха ми на актьори в зле скалъпен фарс, на фона на тази порнографски червена окраска на стаята. Усетих, че неволно се подсмиввам, и вдигнах ръка да сваля шапката с електродите.

— Е? — попита Вардани, която първа се бе свързала от тревогата. — Не ни се хили такъв. Какво научи?

— Достатъчно — отвърнах. — Мисля, че сме готови да правим сделката.

[1] Хоган — притежаващ сили, които демоните и ангелите черпят от природата. — Б.пр. ↑

[2] Название на японската мафия. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ТЪРГОВСКИ СЪОБРАЖЕНИЯ

„Осъществяването на всеки замисъл, политически или друг, има цена, която трябва да бъде платена. Винаги питайте каква е тази цена и кой ще я плаща. В противен случай изпълнителите на плана ще се възползват от мълчанието ви и докато се усетите, вие ще бъдете този, който трябва да заплати цената.“

Квелкрисст Фалконър

*„Неща, които вече
трябваше да зная“, II том*

9.

— Дами и господа, моля за вашето внимание.

Аукционерката почука леко с пръст по микрофона и в тясното помещение се разнесе слаб тътнеж, като от назряваща буря. За да е в крак с традицията, тя се бе издокарала във вакуумен скафандър — без ръкавиците и шлема, — но съдейки по начина, по който й стоеше, бе по-скоро дело на моден дизайнер, отколкото на някоя забравена фабрика за скафандри на Марс. Имаше сладникав глас като кафе, подсилено с ром.

— Партида седемдесет и седем. Нова находка, от Долен Дананг. Триметров пилон с лазерно гравирани техноглифи. Първоначална цена двеста хиляди стаба.

— Не ми се вярва. — Матиас Хенд сръбна от чая и хвърли небрежен поглед към мястото, където се въртеше холографско изображение на предмета. — Не днес и не с тази грамадна пукнатина между втори и трети техноглиф.

— Е, човек никога не знае — подхвърлих нехайно. — Тук сигурно е пълно с всякакви идиоти с натъпкани джобове.

— О, има ги. — Той се извъртя леко на стола, сякаш искаше да огледа тълпата от потенциални купувачи, събрани под терасата. — Но аз наистина не вярвам, че този пилон струва повече от сто и двайсет хиляди.

— Щом казвате.

— Казвам го. — Уверена усмивка разкриви правилните, европoidни черти на лицето му. Подобно на повечето корпоративни служители той бе висок и добре сложен. — Но се е случвало и да греша. Рядко. Ах, това май е наше.

Пристигна храната, поднесена от келнер, който бе облечен в поевтин и опростен вариант на скафандъра на аукционерката. И двамата изчакахме мълчаливо, докато приключи със сервирането, после го изпроводихме със сходна предпазливост.

— Не е ли от вашите хора? — попитах.

— Съмнявам се. — Хенд взе една клечка и разрови съдържанието на чинията си. — Знаете ли, трябваше да си изберете друга кухня. Все пак сме във война, а най-близкият океан е на две хиляди километра от тук. Наистина ли вярвате, че сушието е добра идея?

— Аз съм от Харланов свят. Там това ядем.

И двамата пропуснахме факта, че суши барът бе разположен в центъра на почти пустата тераса, изложен на снайперов обстрел от позиции от всички околни сгради. Тъкмо в една такава позиция се намираше в момента Шнайдер, долепил око до окуляра на лазерна карабина и не свалящ мерника от лицето на Матиас Хенд. Не се съмнявах, че други мъже и жени извършваха същото по отношение на мен.

На холоекрана над главите ни началната цена започна да се изменя в трепкащи, оранжеви цифри, слезе до сто и петдесет и там замръзна. Хенд кимна към екрана.

— Какво ви казвах. — Той започна да се храни. — Е, ще приказваме ли по работа?

— Затова съм тук. — Хвърлих един предмет върху масата. — Това, струва ми се, е ваше.

Металният цилиндър се изтърколи върху повърхността и спря в ръката му. Той го взе с грижливо маникюрираните си пръсти и го погледна с вдигнати вежди.

— Денг?

Кимнах.

— Какво измъкнахте от него?

— Не много. Нямахме време, заради риска от проследяващ сигнал. Той спомена името ви, преди да си даде сметка, че не съм психохирург на „Мандрейк“, но след това гледаше да си държи устата затворена. Костелив орех.

Лицето на Хенд придоби скептично изражение, но той прибра коровата „колода“ в един от вътрешните си джобове без повече коментари. Известно време предъвкваше замислено поредната хапка *сашими*.

— Трябваше ли да го застрелвате? — попита накрая.

Свих рамене.

— Така действваме ние на север. Може и да не сте чули, но там се води война.

— Ах, да. — Изглежда той за първи път забеляза униформата ми. — Питам се, как ли ще реагира Айзък Карера, ако узнае за появата ви в Приземяване?

— Офицерите от Клина разполагат с голяма свобода на действие. Сигурно ще се затрудня да намеря подходящо обяснение, но винаги бих могъл да се оправдая, че работя под прикритие, изпълнявайки стратегически важна мисия.

— Така ли е наистина?

— Не. Това си е моя, лична работа.

— Ами ако запиша нашия разговор и му го пратя?

— Щом съм под прикритие, мога да говоря каквото си искам, за да го запазя, нали?

Настъпи пауза, докато и двамата се оглеждахме безстрастно. После на лицето му разцъфна професионално премерена усмивка.

— Така е — рече той. — Много добре измислено. Поздравления, лейтенант. Направо не зная на какво да вярвам. Може наистина да работите за Клина.

— Да, възможно е — отвърнах също усмихнато. — Но знаете ли какво? Сега не е време да се безпокоите за това. Защото същата информация, която получихте вчера, е заложена и готова за изпращане на още петдесет места из мрежата на Приземяване. И времето тече. Ако до месец не решите проблема, с него ще бъдат запознати всички ваши конкуренти — немалко от тях от далеч по-тежка категория.

— По-тихо — предупреди ме Хенд с привидно любезен глас, в който обаче за първи път се доловиха стоманени нотки. — На открито сме все пак. Ако искате да правите бизнес с „Мандрейк“, ще трябва да се научите на известна дискретност. Без повече имена, ако обичате.

— Чудесно. Стига само да се разбираме.

— Мисля, че се разбираме.

— И аз се надявам. Подценихте ни, когато пратихте вчера вашите главорези. Не го правете повече.

— Не бих си и помислил...

— Това е добре. Да си говорим на ти, Хенд. Това, което се случи вчера с Денг и компания, е детска забава в сравнение с нещата, на които съм бил свидетел и участник през изминалите осемнадесет

месеца. Може в момента да ти се струва, че войната е далече, но ако „Мандрейк“ се опита да се разправи с мен и съдружниците ми отново, ще намериш Клина забит толкова навътре в задника си, че ще вкусиш собствените си лайна. Разбираме ли се сега?

Хенд направи обидена физиономия.

— Да. Изрази се пределно ясно. Уверявам те, няма да позволя да се случат подобни неща. Стига, разбира се, ти и твоите хора да отвърнете по същия начин. Какъв хонорар очаквате да получите?

— Двайсет милиона долара. ООН-ски. Не ме гледай така, Хенд. Това не е дори една десета от сумата, която ще прибере „Мандрейк“, стига всичко да мине успешно.

На холоекрана цената бе достигнала сто и деветдесет и аукционерката подклаждаше интереса на присъстващите с възбудени, пискливи подвиквания.

— Хмм. — Хенд сдъвка замислено поредната хапка. — Заплащане при доставката?

— Не. Предварително, с депозит в „Латимер сити банк“. По-късно ще ти дам номера на сметката.

— Това е нелепо, лейтенант.

— Наречи го застраховка. Не че не ти вярвам, Хенд, но ще се чувствам далеч по-спокоен, ако вече сте прехвърлили парите. По такъв начин няма опасност да ми видите сметката, когато всичко приключи.

— Доверието трябва да е взаимно, лейтенант. Защо да ти плащаме, преди да си изпълнил обещанието си?

— Ами, първо, защото ако не ми платите, ще си тръгна от тази маса, а вие ще изгубите най-голямата археологическа находка в историята на човечеството. — Оставих го да сдъвче това, преди да го поляя със следващото. — Виж, погледни от тази страна. Не мога да се добера до парите, докато не свърши войната, районът е под военна карантина. Така че, ако парите ви изчезнат, няма да са у мене. За да ги взема, трябва да съм на Латимер. Това е вашата гаранция.

— А, на всичко отгоре искаш да отидеш на Латимер? Двайсет милиона долара плюс пропуск отвъд кордона?

— Не се прави на загубеняк, Хенд. Какво друго очакваше? Да не мислиш, че ще стоя тук, докато Кемп и Картелът решат да се сдобряват? Не съм чак толкова търпелив.

— Добре. — Той се поизправи и остави клечките за хранене на масата. — Да видим дали съм те разбрал правилно. Ние ти плащаме двайсет милиона долара сега. Това не подлежи на обсъждане.

Погледнах го, но не отговорих.

— Така ли е?

— Не се безпокой, ще те спра, когато излезеш от релсите.

Усмивката му се стопи.

— Благодаря ти. После, при успешно изпълнение на твоя замисъл, ние трябва да те прекараме — теб и вероятно твоите сподвижници — с хипертунел на Латимер. Това ли е всичко?

— Плюс смяна на телата.

Хенд ми хвърли изненадан поглед. Изглежда бе свикнал той да води преговорите.

— Плюс смяна на телата. Някакви особености по този въпрос?

Свих рамене.

— Ще искаме отбрани „ръкави“, но това можем да го обсъдим по-късно. Не е необходимо да са правени по поръчка, но да са от най-добрата стока.

— Ах, най-добрата.

Повече не можех да се сдържам и се разсмях.

— О, я стига, Хенд. Знаеш добре, че сделката си заслужава.

— Това ти го казваш. Но не е толкова просто, лейтенант. Проверихме регистъра за находки в Приземяване — през последните пет години няма и следа от предмета, който ти ни описваш. — Той разпери ръце. — Никакви доказателства. Нали разбираш в какво положение съм поставен?

— Разбирам те напълно. Само след две минути ще изпуснеш най-великата археологическа находка през последните петстотин години само защото не е спомената в регистрите. Ако това е позицията ти, Хенд, значи съм подбрал неподходящия човек.

— Да не искаш да кажеш, че тази находка не е регистрирана? В пряко нарушение на Хартата?

— Казвам ти, че това няма никакво значение. Казвам ти, че това, което ви пратихме, има достатъчно достоверен изглед за вас и вашия Изкуствен интелект, та само след половин час да реагирате с малък отряд командоси. Може би данните са били изтрети или са се

изгубили. Защо трябва да го обсъждаме? Ще платите ли, или се отказвате?

Мълчание. Той беше много добър — все още не можех да определя накъде съм наклонил везните. Чаках. Той се облегна назад и изтърси една невидима троха от скута си.

— Боя се, че въпросът налага обсъждане с моите колеги. Нямам право да подписвам сделки от подобна величина, с толкова малко като начало. Дори само разрешението за хипертунелна връзка ще изисква...

— Дрън-дрън — прекъснах го, но с приятелски тон. — Но нищо де. Иди, консултирай се. Мога да ти отпусна половин час.

— Половин час?

За първи път в погледа му долових страх. Усетих как ме изпълва задоволство.

„Пипнах ли те, копелдак.“

— Ами да. Трийсет минутки. Аз ще остана тук. Чух, че зеленият им чай бил доста добър.

— Не говориш сериозно.

— Напротив, сериозен съм като смъртта — погледнах го право в очите. — Предупредих те за това. Хенд, не ме подценявай втори път. Донеси ми решението си до трийсет минути, иначе няма да ме намериш. Обзалагам се, че и други ще искат да чуят предложението ми.

Той завъртя нервно глава.

— И при кого смяташ да отидеш?

— „Сатакарн Ю“? Или ПКН? — размахвах пръчиците. — Кой знае? Това няма да е твоя грижа. Все ще измисля нещо. А ти ще трябва да обясняваш на вашия борд на директорите как си допуснал да ви се изплъзне толкова важна сделка. Готов ли си за това?

Матиас Хенд сподави една въздишка и се надигна.

— Добре — кимна той с неразгадаемо изражение. Ще се върна съвсем скоро. Но ще трябва да научиш някои неща за изкуството на преговорите, лейтенант Ковач.

— Сигурно. Както вече казах, прекарал съм доста време на север.

Изпратих го с поглед, докато си проправяше път през тълпата от потенциални купувачи. Не можах да съържа потръпването си. Ако ще ми пекат лицето с лазер, сега бе най-подходящият момент.

Разчитах твърде много на интуитивното си впечатление, че Хенд е получил достатъчно широки пълномощия от „Мандрейк“ да взема самостоятелни решения. В търговския свят „Мандрейк“ бе нещо като еквивалент на Клина на Карера, което означаваше, че от определено ниво нагоре чиновниците трябва да разполагат с инициатива. Инак е твърде сложно да се управлява подобен гигантски организъм.

„Не очаквай нищо и така ще бъдеш готов за всичко.“ Постарах се да запазя спокойствие, поне на повърхността, но умът ми непрестанно търсеше пролуки в иначе добре замисления план.

Двайсет милиона не бяха кой знае каква сума от корпоративна гледна точка, не и за някой като „Мандрейк“, който разчиташе на постоянен, солиден доход. Надявах се, че съм им взел страха, за да не помислят втори път да получат своето, без да плащат. Дали обаче бях прав? Ако грешах, ако „Мандрейк“ държеше кучетата си изкъсо и ако Хенд не успееше да убеди корпорацията да му даде зелена светлина, тя можеше да реши да упражни сила. Ако „Мандрейк“ нареди на снайперите си да ме свалят точно сега, Шнайдер и Вардани не можеха да направят нищо, освен да изчезнат и да си покрят следите.

„Не очаквай нищо и...“

Само че едва ли ще могат да се крият дълго. Не и от някого като Хенд.

„Не...“

„Тази проклета война.“

И тогава видях Матиас Хенд, който си проправяше път през тълпата, с познатата вяла усмивка и изписано на лицето решение. Над главата му марсианският пилон замига и оранжевите цифри отдолу спряха да се менят. Сто двама и три хиляди и седемстотин стаба.

Продадено.

10.

Дангрек.

Брегът се отдръпваше навътре от леденостудения зелен океан — обветрени гранитни скали, покрити със зеленикава растителност и отделни петна от скупчени дървета. На по-малко от километър навътре в сушата вече се издигаха стръмни и високи върхове, оформящи една от най-древните планински вериги на планетата. Късното следобедно слънце обагреше в бронзово краищата на легналите на хоризонта облаци.

Откъм океана подухна слаб ветрец, който погали лицата ни. Шнайдер погледна настръхналите косми по ръцете си и се намръщи. Носеше фланелка с къси ръкави и рисунка на Лапиний отпред, която бе купил същата сутрин.

— Очаквах да е по-студено — промърмори той.

— Аз пък очаквах да е покрито с мъртви командоси на Клина — заобиколих го и спрях до Матиас, който бе пъхнал ръце в джобовете на официалния си костюм и разглеждаше небето, сякаш очакваше дъжд. — Това е от архивите, нали? Запис без осъвременяване в реално време?

— Поне засега. — Хенд сведе поглед към мен. — По-точно, виждаме проекция на армейски Изкуствен интелект. Все още не сме получили сведения от синоптичното наблюдение. Картината е необработена, но на първо време става.

Той се обърна към Таня Вардани, която бе втренчила очи в противоположна посока. Жената кимна, без да се обръща към нас.

— Ще свърши работа — рече. — Предполагам, че армейските ИИ не пропускат много.

— В такъв случай ще можете да ни покажете онова, което търсим.

Настъпи продължителна тишина. Ако не бях приложил онази оздравителна техника на Вардани, сега щях да си помисля, че нещо с ума й не е наред. Но тя се обърна и ни изгледа спокойно.

— Да. — Нова пауза. — Разбира се. От тук.

Отправи се с дълги крачки по склона на хълма, а вятърът развяваше пешовете на самото ѝ. Разменихме погледи с Хенд, който повдигна безупречно скроените рамене на своя костюм и направи елегантен жест в смисъл на „след вас, моля“. Шнайдер вече бе последвал археоложката, така че ние се озовахме зад него. Оставих Хенд да води и тръгнах подире му, като се забавлявах да го гледам как се пързала с крайно неподходящите си за ходене на открито паркетни обувки.

На стотина метра пред нас Вардани бе открила една тясна, животинска пътека и се спускаше по нея към брега. Вятърът от време на време се усилваше и превиваше жилавите треви по склоновете. Далеч навътре в морето завесата от облаци бавно се разтваряше.

Изпитвах известни затруднения да свържа картината със спомена ми от последния път, когато бях в Северен край. Пейзажът беше същият на хиляди километри в двете посоки на брега, но аз го помнех изцапан с кръв и смазочна течност от разбитите хидравлични системи на тежките военни машини. Помнех зейналите гранитни рани в разкъсаните хълмове, небето, от което се сипеше шрапнелен и картечен огън. Спомнях си писъците.

Прехвърлихме невисокото било и спряхме, загледани в неравния скалист бряг, който ту щръкваше навътре в морето, ту се отдръпваше назад. Между тези закривени пръсти от суша се мяркаха белезникави полумесеци на пясъчни заливчета. Още по-нататък се виждаха малки островчета и крайбрежни рифове, които караха водата да се покрива с пяна. Брегът постепенно се издигаше и завиваше на изток, където...

Спях и присвих очи. Отвъд далечния, източен край на брега тъканта на виртуалността сякаш се беше износила и под нея се показваха разфокусирани сиви петна. На неравни интервали зад тях проблясваше някакво червеникаво сияние.

— Хенд? Какво е това?

— Това ли? — той погледна, накъдето сочех. — А, това ли? Сива зона.

— Това и аз го виждам. — Сега вече Вардани и Шнайдер също гледаха нататък. — Какво става там?

Но някаква част от мен вече се беше гмурнала в паяжината на холокартата и почти бе открила отговора. Беше на върха на езика ми.

Таня Вардани обаче ме изпревари.

— Това е Собървил — рече тя. — Познах ли?

Хенд поне си направи труда да си придаде засрамен вид.

— Познахте, госпожице Вардани. Армейският ИИ изчислява петдесетпроцентова вероятност Собървил да бъде поразен с тактически ядрени средства през следващите две седмици.

Усетих внезапен студен полъх, който се завъртя около мен, Вардани и Шнайдер и накрая увисна във въздуха между нас. Собървил имаше население от сто и двайсет хиляди души.

— Поразен от кого? — попитах.

Хенд сви рамене.

— Ами, това още не се знае. Ако е Картелът, най-вероятно ще използват някое от техните стационарноорбитални оръдия. Сравнително чиста работа, пък и няма да изплашат вашите приятелчета от Клина, в случай че решат да си пробиват с бой пътя насам. Ако го направи Кемп, няма да е толкова чисто, нито толкова фино.

— Тактически ядрен удар — обади се с равен глас Шнайдер.

— Ами да — пак сви рамене Хенд. — Тръгне ли да отстъпва, Кемп едва ли ще иска да остави градчето в ръцете на противника.

— Да, това звучи логично — кимнах аз. — Той постъпи така при Здрач.

— Този нещастен психопат! — рече Шнайдер, който сякаш говореше на небето.

Таня Вардани мълчеше и чоплеше замислено с език предните си зъби.

— И така — Хенд отново прие делови вид. — Госпожице Вардани, мисля, че искахте да ни покажете нещо.

Жената се обърна.

— Трябва да е долу, на брега.

Пътеката, която следвахме, извиваше покрай едно от заливчетата и свършваше до широка, нацърбена скала, която изглеждаше сякаш половината от нея се е откъртила и е рухнала долу върху бледия пясък. Вардани скочи, присвивайки умело крака в коленете, и продължи по пясъка до мястото, където се бяха скупчили най-едрите камъни, а скалата над тях се надвесваше като козирка. Следвах я само на няколко крачки, като оглеждах хоризонта с професионално безпокойство. Точно на това място в скалата се бе образувала ниша, почти с

размерите на товарната площадка в орбиталната болница, където бях срещнал Шнайдер. По-голямата част от пода на тази ниша бе покрита с грамадни камъни и стърчащи зъбери.

Събрахме се около неподвижната фигура на Таня Вардани. Тя не откъсваше поглед от каменистата падина като взводен разузнавач, изправил се пред своята цел.

— Това е — рече тя и кимна. — Тук я заровихме.

— Заровихте? — Хенд ни огледа, сякаш очакваше поне ние двамата с Шнайдер да се разсмеем. — И как, по-точно, сте я заровили?

Шнайдер посочи с ръка търколилите се, сивкави канари.

— Отвори си очите бе, човек. Как мислиш, е станало?

— Взривили сте скалата?

— Сондажни заряди. — Шнайдер очевидно се забавляваше.

— На два метра дълбочина и всичко хвърква нагоре. Трябваше да присъствате на представлението.

— Вие... — подхвана Хенд и с мъка си пое дъх. — Сте взривили... такава находка?

— О, за Бога, Хенд! — Вардани го разглеждаше с нескрито раздражение. — Къде, според теб, намерихме проклетото нещо? Цялата тази скална стена се е срутила върху него преди петдесет хиляди години, а когато го изровихме, то изглеждаше съвършено здраво. Това не са ти грънци — става въпрос за хипертехнология. Направено е да издържи.

— Надявам се, че сте прави — Хенд заобиколи външния край на каменната река и се опита да надникне през една цепнатина. — Защото „Мандрейк“ няма да ви плати двайсет милиона долара за повредена стока.

— Какво е срутило скалата? — попитах, осенен от внезапна идея.

Шнайдер се обърна и ме погледна, като се хилеше.

— Нали ти казах бе, човече. Сондажни...

— Не — гледах не него, а Таня Вардани. — Питам за първия път. Това са едни от най-старите скали на планетата. В Северен край не е имало сериозна геологична активност доста повече от петдесет хиляди години. Океанът също не е обяснение, защото би означавало, че първоначалната марсианска конструкция се е намирала под водата, а

това не е в техния стил. Та какво може да се е случило преди петдесет хиляди години?

— Да, Таня — закима ентусиазирано Шнайдер. — Ти също не се сети за това, нали? Обсъждахме какви ли не въпроси...

— Да, това е важен въпрос — съгласи се Матиас Хенд, който явно отново се смяташе за част от екипа. — Имате ли някакво обяснение, госпожице Вардани?

Археоложката изгледа тримата мъже, които я бяха наобиколили, и изведнъж избухна в смях.

— Е, не аз съм го направила — мога да ви уверя.

Едва сега забелязах, че и тримата сме се надвесили заплашително над нея. Отдръпнах се и приседнах на един камък.

— Да, било е доста преди твоето време. Но ти си се ровила месеци наред из тези места. Сигурно имаш някои идеи.

— Да бе, Таня, кажи им за утечката.

— За каква утечка? — попита със съмнение в гласа Хенд.

Вардани хвърли на Шнайдер пълен с досада поглед. Тя също приседна на един камък, извади цигари и запали. Бяха „Седморка“, най-добрите цигари, които можеш да намериш в Приземяване.

— Вижте — рече замислено накрая. — Тази врата е толкова по-напред от най-модерните ни открития, колкото е подводницата спрямо кануто. Знаем какво прави, или поне си мислим, че знаем. За съжаление нямаме ни най-малка представа как го прави. Всичко това са само мои предположения.

Тя замълча, но никой не посмя да я прекъсне. Таня всмукна от цигарата и въздъхна.

— Е, добре. Каква е средната продължителност на транспортен хипертунел? Говоря за многоелементно, ДВЧ^[1] хипертунелно излъчване. Трийсет секунди, нали? Минута, като абсолютен максимум. И отварянето, и задържането на хипертунела изискват пълния капацитет на нашите най-мощни конверсионни реактори. — Тя пъхна цигарата в устата си и изпусна облаче дим, което мигом бе подхванато от вятъра. — Така. Когато отворихме вратата последния път, можехме да виждаме какво има на другия ѝ край. Говоря ви за стабилно изображение, широко няколко метра и поддържано безкрайно дълго време. Говоря ви за *безкрайно* стабилно предаване на информацията, съдържаща се в това изображение, фотонен еквивалент на всяка една

звезда от небосвода с координатите ѝ, синхронизирани секунда по секунда в реално време, толкова, колкото ви хрумне да държите вратата отворена и готова за употреба. В нашия случай това бе в продължение на няколко дни. Около четирийсет часа, което е две хиляди и четиристотин минути. Две хиляди и петстотин пъти по-дълго от най-продължителното хипертунелно предаване, с което можем да се похвалим. И без никакъв признак, че вратата се е намирала в някакъв друг режим, освен „готовност“. Започвате ли да схващате?

— Да, това изисква доста енергия — рече нетърпеливо Хенд. — Та какво, за тази утечка?

— Ами, опитвам се да си представя какви ще са енергийните нужди на такава една конструкция. Освен това предаване с подобна продължителност рано или късно трябва да бъде изложено на външни въздействия. Това е неизменен фактор навсякъде в хаотичния космос. Знаем какво става с радиопредаванията, но за щастие до момента не сме имали подобни проблеми с хипертунелите.

— Може би защото в хиперпространството няма смущения, госпожице Вардани. Не пишеше ли нещо подобно в букварите?

— Да, може би. — Вардани изпусна облаче дим право в лицето на Хенд. — Или пък досега сме имали късмет. Няма да е чак такава рядкост от статистическа гледна точка. В края на краищата, ние познаваме хипервързката едва от петстотин години насам и при средна продължителност на излъчванията от три-четири секунди нищо чудно, че досега ни се е разминавало. Но ако марсианците са ползвали постоянно подобни врати, тяхното експониращо време трябва да е стотици пъти по-голямо от нашето и при цивилизация с хилядолетна история рано или късно можем да очакваме някое и друго късо съединение. Проблемът е, че при енергийните нива, за които говорим в момента, подобно *късо съединение*, идващо през тази врата, вероятно би разцепило кората на планетата.

— Хооп!

— Точно така — кимна Вардани. — Хооп. Вижте, марсианците не са били глупави. Щом технологията им е била податлива на подобни неща, вероятно са конструирали и безопасителен механизъм. Нещо като прекъсвач.

Кимнах.

— Така че вратата да се затвори автоматично при първия изблик...

— И да се зарови под петстотин хиляди тона скали? Госпожице Вардани, струва ми се доста пресилено като обичайна обезопасителна мярка.

Археоложката направи нетърпелив жест.

— Не казвам, че се е случило точно това. Но ако енергийният изблик е бил с изключителна сила, прекъсвачът може да не е задействал навреме, за да изключи вратата.

— Или — допълни Шнайдер, — възможно е през вратата да е преминал микрометеорит. Това си е моя теория. Другият ѝ край е отворен към космоса. Какво ли не може да се пъкне през него, стига да мине достатъчно време.

— Вече говорихме за това, Ян. — Вардани все още беше раздражена, но и малко уморена, като в края на продължителен спор. — Не е въз...

— Възможно е, зная.

— Добре де, изглежда малко вероятно. — Тя обърна гръб на Шнайдер и ме погледна. — Никой не знае със сигурност — голяма част от техноглифите ми бяха съвършено непознати, но лично аз съм сигурна, че съществува прекъсвач под някаква форма. Над определени скорости нищо не преминава през вратата.

— Не го знаеш със сигурност — инатеше се Шнайдер. — Ти сама ми каза, че...

— Да, но сега ми изглежда разумно, Ян. Не можеш да отвориш врата към космоса без никакви предпазни мерки.

— О, стига вече, Таня. Ами ако...

— Лейтенант Ковач — произнесе със силен глас Хенд. — Би ли ме придружил до брега? Бих искал да получа оценката ти на военен специалист за този район.

— Разбира се.

Оставихме Вардани и Шнайдер да се карат на скалите и поехме по пясъка с темпо, диктувано единствено от обувките на Хенд. В началото нямаше какво да си кажем и единственият звук бе от потъващите ни в пясъка крака и кроткото шляпане на вълните. Хенд пръв заговори.

— Забележителна жена.

Изломотих нещо.

— Представи си само, да се измъкне толкова запазена от концентрационния лагер. Само това изисква огромно усилие на волята. И веднага е готова да се хвърли в кипежа на своята работа...

— Тя ще се справи — подметнах безстрастно.

— Да, сигурен съм в това. — Деликатна пауза. — Разбирам защо Шнайдер е толкова увлечен по нея.

— Тази история, доколкото знам, е приключила.

— О, тъй ли?

В тона му се долавяше неподправена изненада. Метнах му кос поглед, но лицето му оставаше непроницаемо.

— Хенд, за тази оценка на специалист...

— О, да. — Той спря на няколко метра от мястото, където се разбиваха вълничките, обърна се и посочи сушата зад нас. — Не съм войник, но имам усещането, че мястото е доста уязвимо от стратегическа гледна точка.

— Съвсем точно казано. — Огледах брега, търсейки поне нещо, което би могло да ни обори. — Пристигнем ли тук, ще бъдем лесна мишена за всеки, заел позиция на хълмовете и въоръжен с нещо, поподходящо от заострена пръчка. От тук, та до хълмовете е все незащитена земя.

— А зад нас е морето.

— А зад нас е морето — повторих мрачно. — Откъдето също могат да ни чешат задниците както пожелаят. Каквото и да правим тук, ще ни е нужна малка армия да ни пази, докато го вършим.

— Хмм — Матиас Хенд хвърли замислен поглед към водата. — Разговарях с нашите адвокати.

— Дезинфекцира ли се след това?

— Според междукорпоративната харта притежанието на всяка археологическа находка в неорбитално космическо пространство се смята за валидно само ако в радиус от километър около находката бъде поставен постоянно действащ маяк. Никакви законови вратички, колкото и да ги търсихме. Ако от другата страна на тази врата наистина има космически кораб, длъжни сме да го обозначим веднага щом я преминем. А това, доколкото разбирам от думите на госпожица Вардани, може да ни отнеме известно време.

— Значи ще ни е нужна една малка армия.

— Малката армия може да привлече доста внимание. На сателитните снимки ще стърчи като циците на холопорнозвезда. А ние не можем да си позволим подобно нещо, нали?

— Циците на холопорнозвезда ли? Не зная, в наши дни пластичната хирургия прави какви ли не чудеса.

Хенд изви глава, погледна ме свъсено, сетне неочаквано се разсмя.

— Много остроумно. Благодаря ти. Исках да кажа, че не можем да си позволим да ни засекаат от спътник.

— Не, разбира се, освен ако не търсиш слава.

— Ех, лейтенант, славата е хубаво нещо, но... — Той се наведе и започна да драска с пръст по пясъка. — Тъй значи. Ще трябва да организираме един малък, сплотен и добре оборудван отряд. Кое то на свой ред означава, че за времето на нашето посещение този район трябва да бъде освободен от всякакъв оперативен персонал.

— Да, ако искаме да се измъкнем от тук живи.

— Така е. — Неочаквано Хенд се наклони силно назад и тупна по задник на пясъка. Отпусна ръце на коленете и зарея поглед към хоризонта, унесен в мисли. С черния си официален костюм и широките ревери ми приличаше на скица от милспортското абсурдистко училище.

— Кажи ми, лейтенант — рече след време. — Ако успеем да прочистим полуострова, по твое професионално мнение какъв е най-малкият брой охранителни единици, които са ни нужни за това начинание? Коя е долната граница?

Обмислих въпроса му.

— Проблемът е, доколко са добри. Говоря за специални части, не за мрънкала от армията. Да кажем шестима. Пет, доверим ли на Шнайдер пилотския пост.

— Е, той не ми изглежда като някой, който ще си плюе на петите, ако инвестициите му са изложени на опасност.

— Съгласен.

— Специални части, значи. Имаш ли предвид някакви по-конкретни умения?

— Не съвсем. Сапъори може би. Това скално свлачище ми изглежда доста солидно. Няма да е зле някой от тях да има пилотски умения, в случай че стане нещо с Шнайдер.

Хенд извъртя глава и ме погледна.

— Съществува ли подобна вероятност?

— Човек никога не знае — свих рамене. — Светът е опасно място.

— Така си е. — Хенд отново се загледа към точката, където морето се срещаше с нерешената съдба на Собървил. — Доколкото разбирам, нямаш желание да се заемеш с подбора.

— Не, ще оставя удоволствието на теб. Но ще присъствам и искам право на вето върху всяка кандидатура. Имаш ли представа откъде можеш да се снабдиш с половин дузина доброволци от специалните части? Без да вдигаме шум, имам предвид.

За миг ми се стори, че не ме е чул. Сякаш тялото и душата му се бяха слели с хоризонта. После помръдна лекичко и в ъгълчетата на устата му се появи усмивка.

— В тези размирни времена — промърмори, сякаш на себе си — няма да е особено трудно да открием изгубени войници.

— Радвам се да го чуя.

Той ме погледна изпитателно.

— Това обижда ли те, Ковач?

— Смяташ ли, че щях да съм лейтенант от Клина на Карера, ако се обиждах толкова лесно?

— Не зная. — Той отново се загледа към хоризонта. — Досега беше пълен с изненади. Доколкото ми е известно, Емисарите са доста умели в приспособителния камуфлаж.

Така значи.

По-малко от два дни бяха минали от срещата ни на аукциона и Хенд вече бе проникнал в информационната банка на Клина и бе пробил защитата на моя файл. И сега ми намекуваше, че го е направил.

Отпуснах се на пясъка до него и си избрах свое място на хоризонта, което да зяпам.

— Вече не съм Емисар.

— И аз така чух. — Той не ме погледна. — Вече не си Емисар, вече не си от Клина. Лейтенант, това отхвърляне на принадлежност към една или друга група започва да придобива патологични размери.

— Някои неща си нямат граници.

— Ах. Типично поведение на човек от Харланов свят. „Същинското зло на човешката маса...“ Така ли го наричаше Квел?

— Не съм квелист, Хенд.

— Разбира се, че не. — Той очевидно се забавляваше. — Това би означавало да си част от някоя група. Каж ми, Ковач, ти мразиш ли ме?

— Не, засега.

— Наистина? Това ме изненадва.

— Сам каза, че съм пълен с изненади.

— Не изпитваш никакви неприязнени чувства към мен въпреки топлото посрещане, което ти осигурих чрез отряда на Денг?

Свих рамене.

— Сега те са на командно дишане.

— Но аз ги пратих.

— Което показва само липса на въображение. — Въздъгнах. — Виж, Хенд. Знаех, че *някой* в „Мандрейк“ ще прати отряд, защото това е начинът, по който действат организации като вашата. Предложението, което ви подхвърлихме, си беше направо предизвикателство да дойдете и да ни спипате. Можехме да сме повнимателни, да избегнем директния подход, но не разполагахме с време. Ето защо размахох червена пелерина пред очите на местния бик и в резултат стана хубаво изтрепване. Да те мразя за това, би било равносилно да мразя рогата на бика, задето могат да ме набодат. Не изпитвам никакви чувства към теб, докато не ми дадеш повод за обратното.

— Но мразиш „Мандрейк“.

Поклатих глава.

— Нямам излишни сили да мразя цели корпорации, Хенд. Какво бе казала Квел: „Разкъсай болното сърце на корпорацията и какво ще изтече отвътре?“

— Хора.

— Точно така. Хора. Хората и техните глупави групички. Покажи ми *някой* отделен отговорен служител, който ми е причинил зло, и аз ще му стопя „колодата“ за скрап. Покажи ми група, обединена от общата цел да ми стори зло, и аз ще се погрижа за тях, доколкото е по силите ми. Но не очаквай от мен да пиляя време и сили в някаква абстрактна омраза.

— Колко уравновесено от твоя страна.

— Вашето правителство вероятно би го категоризирало като антисоциален упадък, за което щяха да ме тикнат в лагер.

— Това не е моето правителство — озъби се Хенд. — Търпим тези клоуни, докато Кемп се успокои.

— Какво ви пука? Не можете ли да се разберете направо с него?

Не го гледах внимателно, но имах усещането, че погледът му трепна. Изгуби няколко секунди, докато формулира отговора си.

— Кемп е кръстоносец и се е заобиколил с други като него. Кръстоносците не разбират от здрав разум, докато не им го набиеш в главата. Кемпистите трябва да бъдат разгромени, окончателно и докрай, преди да склонят да седнат на масата за преговори.

— Виждам, че се стараете по въпроса — ухилих се аз.

— Не съм казал това.

— Не, разбира се. — Взех едно виолетово камъче и го метнах по вълните. Време беше да сменим темата. — Не ми каза къде възнамеряваш да намериш нашия специален ескорт.

— Не можеш ли сам да се сетиш?

— На Пазара на души?

— Това влиза ли в разрез с представите ти за живота?

Поклатих глава, но вътре в мен нещо се сви.

— Между другото — Хенд се извъртя и погледна към срутената скала. — Имам друго обяснение за това каменно стълпотворение.

— Не ти ли хареса теорията за микрометеорита?

— Склонен съм да вярвам на идеята на госпожица Вардани за високоскоростната спирачка. Както и на теорията за прекъсвача — до известен предел.

— И какво следва отвъд този предел?

— Че ако една раса, напреднала колкото марсианците, конструира прекъсвач, той ще функционира при всякакви обстоятелства. Няма да допусне утечка.

— Така е.

— С което отново се връщаме на първоначалния въпрос. Защо е рухнала тази скала преди петдесет хиляди години? Или, по-точно, защо някой я е съборил?

— Да, и аз се питах същото — рекох и метнах второ камъче.

— Отворена врата към всяка точно определена точка в космоса, дори на междупланетни разстояния. Това е опасно, отвъд всякакви

представи. Излишно е да теоретизираме какво би могло да премине през подобна врата. Призраци, пришълци, чудовища с половинметрови зъби. — Той ме погледна изпод вежди. — Дори квелисти.

Този път намерих един по-голям камък.

— Е, това последното е наистина страшно — съгласих се, преди да запокитя камъка към вълните. — Ще бъде краят на цивилизацията — поне такава, каквата я познаваме.

— Точно така. Нещо, за което марсианците, без никакво съмнение, са помислили и са се погрижили. Заедно с прекъсвача и спирачната система вероятно са вградили и охранителна система, която да се разправя с чудовища, с половинметрови зъби.

Хенд също вдигна един камък и го метна с плоското над вълните. Беше добро хвърляне, от седяща позиция, но въпреки това камъкът потъна по-близо от моя. Трудно е да се надпреварваш с невростимулирана физика. Хенд млясна разочаровано.

— Трябва да е доста сериозна, тази охранителна система — казах. — За да зарови вратата под близо половин милион тона камънак.

— Така си е. — Той все още се мръщеше заради по-слабото си хвърляне и гледаше как вълните от неговото камъче се сливат с тези от моето. — Човек започва да се пита, от какво толкова са се страхували.

[1] Директно високочестотно. — Б.пр. ↑

11.

— Харесваш го, нали?

Беше по-скоро обвинение, изстреляно право в лицето, под фосфоресциращата светлина на баровото осветление. От говорителите се лееше дразнещо-сладникава музика, която се прибавяше към общата шумотевица. Притиснат в свивката на лакътя ми подобно на грамаден, смачкан бръмбар, персоналният пространствено-резониращ заглушител, който от „Мандрейк“ бяха настояли да носим постоянно, сияеше в зелена, нормофункционална светлина, но очевидно не беше в състояние да изолира външния шум. Колко жалко.

— Кого да харесвам? — попитах и погледнах отблизо Вардани.

— Не се прави на тъпанар, Ковач. Онзи евтин хитрец в скъпи костюми. Направо си падаш по него.

— Той е нашият спонсор, Вардани. Какво искаш от мен? Да го заплювам всеки десет минути, за да му доказвам колко по-извисени морално сме всички ние? — Чукнах с пръст единия от пагоните си. — Аз съм платен убиец, Шнайдер е дезертъор, а ти, каквито и да са предишните ти грехове, си тясно обвързана с нас в контрабандната продажба на най-великото археологическо откритие на хилядолетието срещу билет за друга планета и доживотен пропуск до света на богоизбраните в Латимерград.

Тя се отдръпна.

— Но той се опита да ни убие.

— Е, имайки предвид как свърши всичко, готов съм да му простя. В края на краищата пострадаха само Денг и хората му.

Шнайдер, който седеше зад Вардани, се разсмя, но тя го сряза с поглед.

— Да, това е вярно. Той прати тези хора на смърт, а сега е сключил договор с човека, който ги избя. Този тип е калтак.

— Ако най-лошото, което е направил — не се предавах аз, — е да погуби осем души, значи аз съм далеч по-грешен от него. И всеки друг с чин като моя.

— Ето, виждаш ли? Пак го защитаваш. Сравняваш го дори със себе си, само за да го изкараш чист и неопетнен.

Погледнах я строго, допих си чашата и я поставих внимателно на барплота.

— Благодаря ти за загрижеността, Вардани, но искам да ти напомня, че не си експерт по това, което става в моята глава. Бих предпочел да пазиш своите процъпулни, шибани опити в психохирургията за теб самата. Ясно?

Тя стисна устни, но не се предаде.

— Но няма да скриеш, че...

— Момчета — Шнайдер се подпря на Вардани и ми наля още ром от бутилката. — Момчета и момичета, това трябваше да е нашето малко празненство. Дойдохме тук, за да се разберем, че никога повече няма да се караме, а вие разваляте всичко. Таня, защо не вземеш да...

Той се опита да напълни чашата на Вардани, но тя избута настрани гърлото на бутилката. Гледаше го с такова съжаление, че неволно потреперих.

— Само това има значение за теб, Ян, нали така? — произнесе тя тихо. — Да се измъкнеш с натъпкан джоб. Да пробягаш най-късата и лесна дистанция до безгрижното съществуване на върха на живота. Какво стана с теб, Ян? Вярно, че винаги си бил малко повърхностен, но чак толкова...

Тя махна безпомощно с ръка.

— Благодаря ти, Таня. — Шнайдер надигна шишето и когато отново зърнах лицето му, то бе разкривено в свирепа усмивка. — Права си, не бива да съм чак такъв егоист. Трябваше да остана по-дълго при Кемп. В края на краищата, кое е най-лошото, което можеше да ми се случи?

— Не се вдетинявай само, моля те.

— Не, наистина. Сега вече всичко взе да ми се прояснява. Такеша, хайде да идем при Хенд и да му кажем, че сме променили намеренията си. — Той посочи Вардани с пръст. — А ти. Ти можеш да се прибереш в лагера, откъдето те измъкнахме, и да се отдадеш на аристократично страдание.

— Измъкнахте ме от лагера, защото имахте нужда от мен, Ян, не се преструвай, че причината е била друга.

Разтворената длан на Шнайдер бе изминала половината път до лицето ѝ, когато осъзнах, че възнамерява да я зашлеви. Невростимулираната ми реакция ме накара да се озова между двамата, преди да е станало съприкосновението, но Вардани бе донякъде на пътя ми и аз я съборих от стола с рамо. Чух вика ѝ, преди да се тръшне на пода. Чашата ѝ се претърколи и съдържанието ѝ изтече върху барплота.

— Достатъчно — рекох тихо, но заплашително на Шнайдер. Притисках ръката му под моята върху барплота, а другата ми ръка стоеше в замах някъде над лявото ми ухо. Лицето ми бе толкова близо до неговото, че забелязах миниатюрните сълзи в ъгълчетата на очите му. — Нали каза, че никога повече няма да се караме?

— Да бе. — Гласът му бе като на полузадушен. Той се изкашля. — Прав си, разбира се.

Почувствах, че се отпуска, и освободих ръката му. Когато се обърнах, Вардани тъкмо се надигаше от пода. Зад нея неколцина от посетителите бяха наскочали и ни разглеждаха с видимо безпокойство. Срегнах погледите им и те побързаха да насядат отново. Дори притиснат до стената, един тактически морски пехотинец от Клина струва повече от пет-шестима кръчмарски побойници. По-скоро усетих, отколкото видях, че барманът почиства барплота зад мен. Облегнах се върху подсушената повърхност.

— Мисля, че ще е най-добре всички да се успокоим.

— Аз нямам нищо против. — Таня отново се намести върху столчето. — Ти беше този, който ме събори. Ти и твоето другарче в борбата.

Шнайдер отново се наливаше. Когато приключи, посочи Вардани с пресушената чаша.

— Искаш да ти кажа какво се случи с мен, така ли, Таня?

— Имам чувството, че и без да настоявам, ще го узная.

— Наистина ли искаш да знаеш? Видях едно шестгодишно момиче. Умря от шрапнелна рана. Аз я убих, беше се скрила в някакъв бункер, а аз метнах вътре няколко гранати. — Той премигна и си наля нова порция ром. — И нямам никакво намерение да ставам свидетел отново на подобни картини. Приключих с тази история, на каквата и да било цена. Колкото и *повърхностен* да ти се струвам. Това да ти е за шибана информация.

Той ни изгледа последователно, в продължение на няколко секунди, сякаш не можеше да си спомни кои сме. После се надигна от стола, измина в почти права линия разстоянието до вратата и излезе. Последното му питие остана неизпито на барплота.

— Мамка му — изруга тихо Вардани в настъпилата помежду ни тишина. Гледаше празната си чаша, сякаш бе аварияен люк за бягство.

— Тъй де — не бях готов да подклаждам нови разговори.

— Мислиш ли, че трябва да го настигна?

— Ами не.

Тя остави чашата и затършува из джобовете си за цигари.

— Наистина не исках...

— Вярвам ти — прекъснах я. — И той също, но ще го разбере, като изтрезнее. Не се кахъри за това. Сигурно е носил този спомен закътан нейде из душата си, откакто се е случило. А ти само му осигури необходимия катализатор, за да го изплюе навън. Може така да е по-добре.

Тя запали цигара и изпусна облак дим. После ме погледна с преценяващ поглед.

— На теб такива неща не ти ли влияят вече? Колко време е необходимо, за да претръпнеш?

— Ами аз съм бивш Емисар. Това ми е специалността. „Колко време“ е безсмислен въпрос. Става въпрос за система. Психодинамично инженерство.

Този път тя се завъртя върху столчето и втренчи поглед в мен.

— Добре де, поне това не те ли ядосва? Че някой е бърникал из теб?

Взех бутилката и налях и на двама ни. Тя не понечи да ме спре.

— Не ми пукаше, когато бях млад. Даже идеята ми се струваше страхотна. Влажен тестостеронов сън. Виждаш ли, преди да стана Емисар, служех в редовните части и вече бях привикнал с имплантантите и придружаващия ги софтуер. Всичко това ми се струваше усъвършенствана версия на същото. Броня за душата. А когато поостарях и взех да мисля по друг начин, пренастройката беше приключила.

— Не можеш ли да я надвиеш? Пренастройката?

Свих рамене.

— В повечето случаи — да. Но не искам. Това е природата на добрата настройка. А моята е много висококачествен продукт. Функционирам далеч по-добре, когато съм в синхрон с нея. Да ѝ се съпротивлявам, е трудна работа и ме забавя. Откъде взе тия цигари?

— Тези ли? — тя погледна замислено пакета. — О, от Ян, мисля. Да, той ми ги даде.

— Много мило от негова страна.

И да беше забелязала сарказма в гласа ми, не реагира.

— Искаш ли?

— Защо не? Като гледам как се развиват събитията, този „ръкав“ може да не ми послужи дълго време.

— Наистина ли мислиш, че ще можем да се доберем до Латимерград? — Тя ме наблюдаваше над стелещата се пелена от цигарен дим. — Вярваш ли, че Хенд ще спази своята част от сделката?

— Няма кой знае какви причини да се съмняваме в него. — Аз също изпуснах едно облаче. — Парите вече са прехвърлени, „Мандрейк“ не може да си ги върне. Ако ни отрежат, ще си спестят само усилията около хипертунелното прехвърляне на три поизхабени „ръкава“. В замяна на което ще трябва да се безпокоят от заложените от нас в мрежата „мини“.

Погледът ѝ се спря на резониращия заглушител на ръката ми.

— А това нещо? Върши ли работа?

— Кой знае? Взех го от търговец на стари бръмбазъци, но ни го препоръча „Мандрейк“, та нищо чудно, да е свързано с тях. Но какво значение? Аз съм единственият, който знае как са програмирани нашите „ответни удари“, и нямам никакво намерение да ти го казвам.

— Благодаря. — В гласа ѝ обаче не се долавяше и капчица ирония. Когато си бил в концентрационен лагер, познаваш цената на собственото си незнание.

— Няма за какво.

— Че защо да не ни видят сметката, когато всичко приключи?

Разперих ръце.

— От къде на къде? „Мандрейк“ не се интересува от нашето мълчание. Това ще е най-голямото откритие в историята на междупланетните корпорации. Те нямат нищо против гласността. А нашите „мини“ ще са само остаряла информация. Докопат ли се веднъж до космическия кораб, „Мандрейк“ ще бъдат съобщения по

всички канали на Санкция IV. Хенд сигурно светкавично ще получи място в борда на Картела, а вероятно и в Протекторатския търговски съвет. Само за една нощ „Мандрейк“ ще се издигнат до ранга на най-големите играчи. Ние с теб ще бъдем някакви дребни мушици.

— Всичко си обмислил, а?

Свих рамене.

— Тези неща дори няма какво да ги обсъждаме.

— Така е — тя направи неопределен жест. — Просто си мислех, че си прекалено мил с онова вмириено, корпоративно говно.

Въздъгнах.

— Виж. Мнението ми за Хенд няма никакво значение. Той ще свърши онова, което очакваме от него. Това е важното. Платиха ни, дадоха ни зелена светлина, а Хенд ми изглежда малко по-човечен от средния корпоративен чиновник, което според мен си е чист късмет. Харесвам го достатъчно, за да работя с него. Но ако се опита да ни измами, няма да имам никакви скрупули да му смачкам „колодата“. Това задоволява ли те?

Вардани чукна с цигарата по капачката на заглушителя.

— Моли се да не са ни турили подслушвателно устройство. Ако Хенд сега те чува...

— Е, и? — пресегнах се и взех недовършеното питие на Шнайдер. — Ако ме чува, вероятно си дава сметка, че и той мисли като мен. Да прием за недоверието и взаимното възпиране.

Гаврътнах последните остатъци от рома и преобърнах чашата на масата. Вардани завъртя очи.

— Страхотно. Политиката на отчаянието. Точно каквото ми трябваше.

— Това, което ти трябва — възразих аз, — е свеж въздух. Искаш ли да се връщаме в кулата? Ако си тръгнем сега, ще успеем преди полицейския час.

— Аз пък мислех, че той не важи за такива като теб, с военни униформи.

Сведох поглед към черния мундир.

— Е, сигурно. Но сега е най-добре да не се набиваме на очи. Освен това, ако се натъкнем на автоматизиран патрул, няма как да се разберем с тъпите машини. По-добре да не рискуваме. Какво ще кажеш за една разходка?

— Ще ме държиш ли за ръчичката? — Трябваше да е шега, но излезе различно. И двамата се изправихме, чувствайки се неловко от близостта на телата ни.

Мигът отмина като непроизнесена покана за среща.

— Разбира се — подметнах нехайно. — Навън е тъмно.

Прибрах заглушителя и цигарите, но думите ми не бяха разсеяли напрежението. По-скоро го бяха разпалили като лазерен огън.

Навън е тъмно.

Когато излязохме, и двамата бяхме напъхали ръце в джобовете.

12.

Горните три етажа на небостъргача на „Мандрейк“ са жилищни помещения за персонала и достъпът до тях е ограничен. На самия покрив има градини и кафенета, които работят по всяко време на деня и нощта. Над терасите са разпънати транспаранти, които филтрират неблагоприятните въздействия на лъчистата енергия. Когато се качихме там, насреща ни се изправи един безупречен Хенд, който явно ни очакваше. Дори и да бе подслушвал снощния ни разговор, не личеше нещо да го е потиснало.

— Добро утро, госпожице Вардани. Господа. Надявам се разходката снощи из града е била по-спокойна, благодарение на предпазните мерки, които взехме.

— Имаше някои интересни моменти — рекох, докато се настанявахме около масата. Скрита зад непроницаемите си слънчеви очила, Вардани имаше унесен вид. Засега поне разговорът не вървеше особено. Хенд също взе един стол и се настани. От близо си личеше, че е доста изморен.

— Аз вече обядвах — обяви той. — Госпожице Вардани, апаратурата, която поръчахте, вече пристигна. Ще наредя да отнесат всичко във вашия апартамент.

Археоложката кимна и извърна лице към слънцето. Когато стана ясно, че няма да дочака друга реакция от нея, Хенд се обърна към мен и повдигна вежди. Поклатих едва забележимо глава.

Не питай.

— Добре. Лейтенант, ако сте готов, да се заемем с вербуването...

— Разбира се — отпих от чая и се надигнах. Атмосферата, която тегнеше над масата, започваше да ми действа на нервите. — Да вървим.

Никой не каза нищо. Шнайдер дори не вдигна глава, но непроницаемите очила на Вардани проследиха оттеглянето ни към вратата като фасетните лещи на киберпазач.

Спуснахме се надолу в бързив асансьор, който ни съобщаваше сведения за всеки подминаван от нас етаж и не пропускаше да го

допълни с подробности за текущи корпоративни проекти. Никой от нас не проговори и само след трийсет секунди вратата се отвори и ние се озовахме на остъкления подземен етаж. Сини луминесцентни лампи отсреща обозначаваха изхода. Зад прозрачната врата, паркиран напреко на тунела, ни очакваше лишен от опознавателни знаци и боядисан в пясъчносиво скутер.

— Тайсауасдийско поле — разпореди Хенд веднага щом се настанихме на седалките. — Пазарът на душите.

Двигателят започна бързо да ускорява оборотите си. Издигнахме се право нагоре, като паяк на конец. През неполяризираните стъкла, които ни делеха от кабината на пилота, виждах светещия отвор на тунела, който след секунди се превърна в ослепително кълбо от слънчева светлина. После кълбото избухна и ни обгърна от всички страни и ние се издигнахме още веднъж — този път в безжалостно синьото небе над Приземяване.

Хенд докосна едно копче на вратата и стъклото се поляризира в синьо.

— Снощи бяхте проследени — заговори той.

Погледнах го учудено.

— Защо? Не сме ли от един отбор?

— Не от нас. — Той направи нетърпелив жест. — Е, от нас също, но от високо — така ги забелязахме. Не говоря обаче за това. Двамата с Вардани се прибрахте отделно от Шнайдер — което не е било никак разумно. Имало е опашки след вас и след него. Шнайдер е забелязал преследвачите си, вероятно докато се е озъртал за Вардани, и се е отървал от тях. Другата група е проследила двама ви до улица „Откритие“, малко преди моста.

— Колко души?

— Трима. Двама мъже и един боен киборг — съдейки по начина, по който се е придвижвал.

— Заловихте ли ги?

— Не. — Хенд чукна с нокът по прозореца. — Дежурната машина е била със зададени параметри за наблюдение и охрана. Докато получим доклада от нея, те се бяха скрили в един от тунелите под канала Латимер, а когато отидохме там, вече ги нямаше. Търсихме ги, но...

Той разпери ръце. Торбичките под очите му вече имаха своето обяснение. Стоял е буден цяла нощ, бдейки над своята инвестиция.

— На какво се хилиш толкова?

— Извинявай. Направо съм трогнат. Дежурна машина за наблюдение и охрана, значи.

— Ха-ха. — Той ме фиксира със зелените си очи. — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Кой знае защо се сетих за коменданта на лагера и разказа му за неуспешния опит да спасят Таня Вардани. После поклатих глава.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Ако знаех, че някой ме следи, мислиш ли, че сега щеше да е в по-добро състояние от Денг и главорезите му?

— И кои може да са те?

— Казах ти, че нямам понятие. Улична измет?

Той ме погледна с досада.

— Улична измет, която да следи човек с униформа на Клина на Карера?

— Добре де, може да са по-организирани. В Приземяване нямате ли престъпност?

— Ковач, моля те. Дръж се сериозно. Щом ти не си ги забелязал, как можеш да твърдиш, че са били обикновени престъпници?

— Да, прав си — въздъгнах.

— Така де. Въпросът е кой още иска да си вземе парче от баницата?

— Не зная — повторих мрачно.

Останалата част от полета премина в мълчание.

Най-сетне скутерът се наклони и аз надникнах през прозореца. Спускахме се спираловидно към нещо, което наподобяваше разлато петно от лед, поръсено с бутилки и консервни кутии. Присвих очи и увеличих мащаба.

— Това да не са оригиналните?...

Хенд кимна.

— Някои от тях само. По-едричките. Останалите са водоеми и други по-големи предмети, които изпадат от пазара. Спреш ли да си плащаш тарифата за площадката за кацане, вземат ти стоката и я прекарват с гравивлекач на друго място, докато възстановиш сумата.

Но откакто започна хаоса на пазара, никой не си прави труда да плаща наеми, та управата на космодрума се е принудила да праща направо специализиран отряд, който отстранява нередовните с плазмени резачки.

Снижихме се над най-близкия от грамадните колонизаторски шлепове. Все едно, че летяхме над гигантско, повалено метално дърво. От едната му страна, там, където се намираше ракетният двигател, с помощта на който шлепът бе прекосил разстоянието между Латимер и Санкция IV, се виждаха грамадни смачкани плоскости, някои от които се сливаха с площадката, а други стърчаха към небето. Шлепът никога вече нямаше да излети, всъщност той така и бе конструиран — за еднократен и еднопосочен полет. Сглобен преди стотина години в орбитата на Латимер, той бе предназначен за едно-единствено пътуване в междупланетното пространство и приземяване в крайната цел, с помощта на самоизгарящи се антигравитационни спирачни системи. Именно при детонацията в момента на приземяването се бе развила тази чудовищна температура, превърнала пустинния пясък в овална стъклена площадка, която по-късно била разширена от инженерите, за да се слее с подобни площадки, оставени от другите шлепове, създавайки Тайсауасдийското поле, върху което бе разцъфтяла колонията през първите десетина години от своето съществуване.

По времето, когато пристигнали корпорациите, за да построят свои площадки и обслужващите ги комплекси, шлеповете вече били изкормени, използвани първоначално за жилищни помещения, сетне като източник на метал и строителен материал. На Харланов свят съм влизал в някои от оригиналните шлепове, оставени от флотилията на Конрад Харлан, където дори палубите са били отнесени, изтръгнати от оребрените стени на корпуса. Бяха останали само кухите черупки, поради някакво необяснимо религиозно страхопочитание, подтиквало по-ранните поколения да отдават целия си живот на издигането на катедрали.

Скутерът подмина хребета на шлепа и се спусна от другата страна, където се приземи в сянката, хвърляна от гигантската метална конструкция. Изскочихме навън и ни посрещна почти вледеняващ вятър, както и слабите, приглушени гласове на хората зад металния корпус.

— Оттук. — Хенд кимна към извитата стена пред нас и ни поведе към един триъгълен товарен отвор, разположен на приземно ниво. Улових се, че неволно оглеждам постройките за възможни снайперови постове, разтърсих глава, да прогоня рефлекс, и го последвах. Вятърът вдигаше прахоляк под краката ни.

Отблизо товарният отвор се оказа доста голям, висок поне няколко метра до острия си връх и достатъчно широк в основата, за да пропусне количка, натоварена с мародерна бомба. Товарната платформа, която по време на полета бе изпълнявала функцията на външен люк, сега клечеше отпусната върху чифт масивни хидравлични крака, които не бяха работили от десетилетия. Над острия връх на отвора бяха изрисувани изображения, които можеха да са марсианци или пък летящи ангели.

— Археоарт — обяви Хенд с вид на познавач. Секунди след това прекрачихме прага и бяхме обгърнати в относителен мрак.

Споходи ме същото усещане за разлагащо се пространство, каквото бях изпитал на Харланов свят, но докато черупките на Харлановите шлепове бяха съхранени като музейни експонати, тези тук бяха изпълнени със звуци и шум. Покрай дъговидните стени на корпуса бяха подредени стелажи, сглобени от пластмасови тръби и жици и залепени за стените с епоксид, създавайки впечатлението, че вътрешността на шлепа е била нападната от бързорастящи отровни гъби. По-горните етажи, мостикът и жилищните помещения бяха свързани със сложна конструкция от висящи метални стълби. Тук-там се виждаха още картини, някои холографски, други озарени от нарочно поставени прожектори. От монтираните във вентилационните отвори колони се лееше музика. Високо над всичко това някой бе пробил широки няколко метра отвори в тавана, през които слънчевите лъчи проникваха под различни ъгли.

В обления от най-близкия подобен сноп светлина кръг стоеше висока, облечена в парцаливи дрехи фигура, чието извито нагоре лице бе покрито с едри капки, като от топъл душ. Беше нахлузил смачкано бомбе и един също толкова износен черен фрак загръщаше прегърбените му рамене. Дочул стъпките ни, той се извърна и разпери гостоприемно ръце.

— Ах, господи. — Гласът бе изкуствен, механичен и бликаше от миниатюрното апаратче, прикрепено за израненото му гърло. — Тъкмо

навреме идвате. Аз съм Семетайр. Добре дошли в Пазара на душите.

Изкачихме се на трета палуба, откъдето имахме възможността да наблюдаваме целия процес от самото начало.

Когато излязохме от клетката на асансьора, Семетайр се отдръпна настрани и ни посочи с обвитата си в парцали ръка.

— Гледайте! — рече той.

Точно под нас, на долната палуба, една верижна товарна машина повдигаше с хидравличните си ръце отворен отгоре метален контейнер. Контейнерът се наклони напред и през ръба му започнаха да изтичат сребристи на цвят метални предмети, които падаха с трополене на палубата и се търкаляха във всички посоки.

Корови „колоди“.

Трудно ми бе да преценя, без да задействам невростимулаторите, но имах чувството, че повечето от тях не са почистени. Бяха облепени с жълтеникави парченца от кости и гръбначномозъчна тъкан, все още полепнала по метала. Контейнерът се наклони още и този път изсипа истински метален водопад. Машината пълзеше бавно назад, оставяйки широка диря върху пода. Купчината пред нея бързо растеше, сетне сребристият поток секна и последните „колоди“ се изтърколиха от върха.

Контейнерът бе обърнат с отвора надолу — беше изпразнен. Възцари се тишина.

— Прясна стока — поясни Семетайр и ни поведе към купчината. — Повечето са от бомбардировките на Сучинда, цивилни и редовни части, но вероятно има и други. Карат ни ги от целия изток. Някой трябва да се е объркал относно наземното разположение на кемпистите.

— Не е за първи път — промърморих.

— Нито за последен, надявам се. — Семетайр клекна и напълни шепи с корови „колоди“. Полепналите по тях частици от кост наподобяваха жълтеникава слана. — Бизнесът никога не е бил толкова процъфтяващ.

Откъм тъмната част на палубата долетя неприятен стържещ звук. Вдигнах глава, следвайки посоката му.

От всички страни на грамадната купчина се приближаваха търговци, въоръжени с лопати и кофи, които се боричкаха помежду си за по-добър достъп. Тъкмо металните остриета на лопатите им издаваха дразнещия звук, докато ги пълнеха с „колоди“, които после изсипваха в кофите.

Но колкото и да бе ожесточено съперничеството им, забелязах, че бяха оставили на Семетайр най-широкото място. Извърнах поглед към коленичилата фигура пред мен и видях как на лицето му разцъфна широка усмивка, въпреки че бе обърнат гърбом към мен. Разширено периферно зрение, предположих. Търговецът разтвори пръсти и металните цилиндърчета изтрополиха обратно в купчината. След като изпразни ръце, той избърса дланите си една в друга и се изправи.

— Повечето от тези се продават на кило — обяви. — Евтин и непретенциозен материал. Ако искате, можете да поговорите и с тях — той кимна към другите търговци. — Но за по-специална стока ще трябва да се обърнете към мен.

— Давай по същество — сръза го Хенд.

Стори ми се, че очите на търговеца се присвиха ядно за миг, но не бях сигурен, тъй като лицето му се криеше в сянката на широкополата шапка.

— По същество — повтори той любезно. — Въпросът е какво ви трябва. Семетайр задоволява всякакви нужди на клиента. Какви са твоите нужди, човече от „Мандрейк“? Или може би трябва да попитам твоя Клинов вълк?

Почувствах горещия полъх на задействаната невростимулация. Не бях с униформа. С каквото и да бе оборудван този тип, не беше само усилено периферно зрение.

Хенд произнесе нещо на странен, многосричен език, който не познах, и направи едва забележим знак с лявата си ръка. Семетайр замръзна.

— Подхващаш опасна игра — произнесе бавно Хенд. — Но не знаеш какво идва накрая. Ясно ли ти е?

Семетайр остана неподвижен в продължение на няколко секунди, сетне лицето му отново бе разцепено от усмивка. Той бръкна едновременно с две ръце под парцаливия си фрак и се озова срещу дулото на единия интерфейсен калашник, който стисках в лявата си

ръка на пет сантиметра от челото му. Бях реагирал почти несъзнателно.

— Бавно — предупредих го аз.

— Няма никаква опасност, Ковач — гласът на Хенд бе мек, но очите му не слизаха от лицето на Семетайр. — Вече се разбрахме, че сме част от семейството.

Усмивката на Семетайр не потвърждаваше думите му, но той измъкна ръцете си бавно изпод пешовете на фрака. Във всяка от тях стискаше по един метален краб. Малките, лъщящи рачета помръдваха със стоманените си крачета, сякаш нямаха търпение да се захванат за работа. Семетайр сведе поглед и ги разгледа отблизо. Държеше се, сякаш не го е страх от оръжието.

— Та какви са желанията ти, човече от „Мандрейк“?

— Ако още веднъж ме наречеш така, ще дръпна спусъка.

— Ковач, той не говори на теб. — Хенд кимна към автомата и аз неохотно го прибрах. — Специални части, Семетайр. Прясно придобит опит, нищо по-старо от месец. Освен това бързае. Давай, каквото имаш на склад.

Семетайр сви рамене.

— Най-пресните са тук — каза той и хвърли двата метални краба върху купчината от „колоди“, където те веднага се заловиха с трескава активност, повдигайки един след друг цилиндрите с мъничките си механични ръце и задържайки ги под микроскопичната светлина на синкавата леща, преди да ги захвърлят обратно. — Но ако много бързате...

Той се обърна и ни поведе към един от стелажите. На бюрото пред него жена с изпити черти и бледо лице се прегърбваше върху апарата за почистване на костни фрагменти от „колодите“. Едва доловимото бръмчене от бормашината, която изстъргваше и едновременно засмукваше жълтеникавите парченца, бе като музикален контрапункт на грубото стържене на лопатите.

Семетайр заговори жената на езика, който преди малко бе използвал Хенд, и тя вдигна глава от прибора. Приближи се до стелаж, взе една метална кутия, голяма колкото наблюдателна сонда и я постави пред нас. След това чукна с пръст по гравирания върху капака символ и произнесе нещо на същия език.

Погледнах към Хенд.

— Избраниците на Огон — преведе той, без никакви признаци за насмешка. — Облечени в желязо, за господаря на желязото. Войни.

Той кимна и жената се отдалечи. Тя извади изпод тезгяха купа с парфюмирана вода и потопа в нея ръцете си до китките. Гледах я като омагьосан как поставя отново ръце върху капака на кутията и подхваща тих напев. Накрая отвори очи и повдигна бавно капака.

— Колко килограма ви трябват? — попита неизменно прагматичният Семетайр.

Хенд се пресегна през масата и загреба една шепа „колоди“ от кутията. Идеално почистените им телца сияеха в шепата му.

— Колко ще ме одереш за тези? — попита той.

— По седемдесет и девет и петдесет за кило.

Хенд се усмихна.

— Последния път, когато бях тук, Правет ми взе по четирийсет и седем и петдесет, и се извиняваше, че е много.

— Това е смешна цена и ти го знаеш, човече от „Мандрейк“. Правет търгува с боклуци и дори не ги почиства както трябва. Ако искаш да профукаш безценното си корпоративно време в чистене на кости и тъкани и накрая да се обзаведеш със стандартен наборен материал, върви да се надлъгваш с Правет. Това тук са отбрани войни, почистени и каталогизирани, и всеки от тях си заслужава цената. И да не си губим повече времето.

— Добре — Хенд премери на ръка тежестта на шепата капсуловани животи. — Ти също имаш разходи за покриване. Шейсет хиляди. Знаеш, че пак ще се върна при теб някой път.

— Някой път — Семетайр сякаш опитваше вкуса на думите. — Някой път Джошуа Кемп може да подпали Приземяване с термоядрена факла. Някой път, човече от „Мандрейк“, когато и двамата ще сме мъртви.

— Така е, наистина. — Хенд изсипа „колодите“ обратно в металната кутия. Тракаха по пода ѝ като зарчета. — На някои от нас това може да се случи по-скоро, ако продължават да правят антикартелски изявления за победата на кемпистите. Бих могъл да наредя да те арестуват за тези думи, Семетайр.

Бледата жена зад бюрото просъска, вдигна рязко ръка и изрисува някакъв символ във въздуха, но Семетайр я скастри и тя млъкна.

— Какъв смисъл да ме арестуваш? — попита той с все така спокоен глас, бръкна в кутията и извади едно-единствено блестящо цилиндърче. — Прави си сметка. Ако ме няма, ще трябва да се обърнеш към Правет. Седемдесет.

— Шейсет и седем и петдесет и ти обещавам да те направя преференциален доставчик на „Мандрейк“.

Семетайр завъртя „колодата“ между пръстите си, докато обмисляше предложението.

— Съгласен — рече накрая. — Шейсет и седем и петдесет. Но за тази цена ще ти дам минималното количество. Пет килограма.

— Дадено. — Хенд извади кредитен чип с холограма на „Мандрейк“. Докато го подаваше на Семетайр, на лицето му цъфна неочаквана усмивка. — Всъщност, смятах да взема десет. Увий ми ги.

Семетайр хвърли „колодата“ в кутията. Той кимна на бледата жена и тя извади от едно чекмедже електронни везни. След това наклони кутията и започна да вади „колодите“ една по една и да ги подрежда на везните. На миниатюрния циферблат се меняха виолетови цифри.

С крайчеца на окото долових някакво движение на долното ниво и се извърнах нагам.

— Ето ти находка — подметна Семетайр и се засмя.

Единият от двата метални краба бе обърнал гръб на купчината и след като достигна краката на Семетайр започна бавно да се катери по крачола му. Когато достигна колана, Семетайр се пресегна, откачи оттам дребната машинка, дръпна нещо от ръчичките ѝ и я запрати обратно към купчината. Докато летеше, киберкрабът махаше безпомощно с крайници, но веднага щом падна, се претърколи по корем и отново се захвана за работа.

— Ах, погледнете. — Семетайр триеше с мазолести пръсти засъхналата мъртва тъкан върху „колодата“. — Гледай тук, Клинов вълк. Знаеш ли какво е това? Виждаш ли как се събира реколтата?

13.

Изкуственият интелект на „Мандрейк“ представяше съхранените в „колоди“ войници, които бяхме донесли, като тримерна, кодирана информация и още след първия преглед отписа една трета от тях поради психологическа непригодност. С тези дори не си заслужаваше да разговаряме. Възкресени във виртуалността, те можеха само да крещят до пълно изтощение.

Хенд посрещна новината спокойно.

— Това е съвсем според очакванията — рече той. — Винаги има брак, от когото и да купуваш. Останалите са на оздравителна сънотерапия. Така поне засега не се налага да ги събуждаме.

Взех разпечатката от масата и я прегледах.

— Опит от работа в радиационни условия? — погледнах Хенд учудено. — Трябва ли да знам нещо по въпроса.

— Стига де, Ковач. Ти вече знаеш.

— Аз... — спомних си сиянието над планината. — Надявах се, че няма да се стигне дотам.

Хенд разглеждаше масата намръщено, сякаш тя имаше нужда от полиране.

— Налага се да разчистим онзи полуостров — обясни той предпазливо. — И това ще стане — до края на седмицата. Кемпистите отстъпват.

Все пак успях да срещна погледа му — над масата.

— Значи всички ние ще умрем.

Той сви рамене.

— Неизбежно е, както и да го погледнеш. Имайки предвид, че ще отидем там малко след взрива. Е, за новото попълнение бихме могли да използваме клонирани тела с повишен лъчев толеранс, а ние да вземаме антирадиационни лекарства, но дори тогава...

— Да, дори тогава ще трябва да разчитаме на нови „ръкави“.

— Именно.

— И какви са тези „ръкави“ с повишен лъчев толеранс?

Поредното свиване на рамене.

— Не зная, но мога да разговарям с биониците. Маорска изработка най-вероятно. Защо, искаш ли и ти?

Усетих, че кхумалоските биопластици се пробуждат в дланите ми, сякаш ядосани от предложението, и поклатих глава.

— Благодаря, ще се задоволя с това, което имам.

— Не ми ли вярваш?

— Като стана дума за това — не. Но въпросът е в друго. — Посочих с пръст гърдите си. — Това ми е наследство от Клина. Кхумалоски биосистеми. Никой не изработва по-добри бойни „ръкави“.

— Радиационна защита?

— Ще изкарам достатъчно, за да си свършим работата. Кажи ми нещо, Хенд. Какво предлагаш на новото попълнение? Освен „ръкава“, който евентуално би издържал на радиация? Какво ще получат, когато приключим?

Той се намръщи, сякаш въпросът го дразнеше.

— Ами... работа.

— Те вече имаха. И виж докъде ги докара.

— Работа в Приземяване — поправи се той. — Договор за охранителна дейност на територията на „Мандрейк“, гарантиран за период от пет години, или докато свърши войната. Това успокоява ли твоите квелистко-анархистки скрупули?

Повдигнах вежди.

— Това са две съвсем противоположни философии, Хенд. Не бива да ги смесваш с лека ръка. Но щом питаш, предполагам, че ще се чувстват по-добре, отколкото да са мъртви. Цената си заслужава.

— Е, значи се разбрахме. Сега вече и аз съм спокоен.

— Хубаво, да се захващаме за работа — хвърлих списъка на бюрото. — Колко още ще ги държите на сънотерапия?

Според психириурзите, ние проявяваме истинската си същност далеч повече по време на сън, отколкото при всяка друга ситуация, включително миговете на оргазъм и последните секунди от живота. Може би заради това повечето от нещата, които правим наяве, нямат никакво разумно обяснение.

След като зададохме необходимите параметри, компютърът прегледа останалите седем килограма от функциониращи човешки души, държани в съностаза, и ни подаде общо триста осемдесет и седем възможности, като двеста и осемнайсет от тях бяха с висока степен на съвпадане с търсените параметри.

— Време е да ги будим — рече Хенд, докато тракаше по клавиатурата и се прозяваше уморено.

— Трябва ли да разговаряме с всеки един от тях?

Хенд поклати глава.

— Не е наложително. В компютъра е въведена моя виртуална версия, към която се включени няколко психохирургични диагностициращи програми. Ще я пратя да ни подбере най-добрата дузина и половина. Стига да ми се довериш, разбира се.

Аз също не можах да сдържа прозявката си.

— Вярвам ти. Действай. Искаш ли да излезем на въздух и да пийнем по едно кафе?

Отправихме се към терасата на покрива.

Навън денят бавно гаснеше в индиговата мараня на хоризонта. На изток звездите вече бяха изгрели и пълзяха нагоре по стъмващото се небе на Санкция IV. Транспарантите на покрива бяха свалени и от север подухваше приятен вечерен ветреца.

Огледах се. Терасата бе запълнена от служители на корпорацията. Повечето се бяха разделили на малки групички около масите и покрай бара и разговаряха с тихи, уверени гласове. Никой не ни обръщаше внимание. Чуваха се откъслечни фрази на английски, френски и тайландски. Смесицата от езици ми напомни нещо.

— Хенд, кажи ми... — пъхнах една цигара между зъбите си и я запалих. — Каква беше тази история днес на пазара? Този език, на който разговаряхте тримата, и знаците, които си разменяхте?

Хенд остави чашата с кафе и ме погледна.

— Не се ли досещаш?

— Вуду?

— Може и така да го наречеш. — Съдейки по смръщената му физиономия, той не би го нарекъл така и след милион години. — Макар че никой не е прибягвал до този термин от няколко века.

Всъщност в началото се е използвало съвсем друго название. Но, като повечето хора, ти обичаш да опростяваш нещата.

— Че религията не е ли за това? Да опростява нещата.

— Ако беше така, повечето хора щяха да са тъпаци, не мислиш ли?

— Ами те не са ли такива?

— Е, може и да си прав. — Хенд отпи от кафето. — Ти смяташ, че няма Бог, нали? Нито някаква висша сила. На Харланов свят повечето май сте шинтоисти? Или някаква християнска секта бяхте?

— Не принадлежа към нито една от двете.

— Значи нямаш никаква утеха срещу падането на нощта? Нямаш си съюзник за мига, когато безмерната тежест на сътворението ще се стовари върху крехкия ти гръбнак като каменна колона, висока хиляда стъпки?

— Хенд, аз бях на Иненин — изгасих цигарата и го дарих с една от редките си усмивки. — На Иненин, където същата тази твоя *колона на сътворението* караше ранените войници да крещат и да проклинат всякакви висши и нисши сили. Доколкото си спомням, нито една от тях не дръзна да се появи от небето. Не ми трябва на мен такива съюзници.

— Не е наша работа да се разпореждаме с Божията воля.

— Сигурно е така. Разкажи ми за Семетайр. Това бомбе и фракът. Каква роля играе?

— Каква ли? — Хенд се засмя. — Преструва се на Геде, господаря на мъртвите...

— Колко духовито.

— Опитва се да въздейства върху умовете и съзнанията на полабилните сред неговите конкуренти. Той е познавач на материята и не без влияние в духовното царство, макар и недостатъчно, за да призове точно този персонаж. Аз имам далеч по-големи... — Хенд млъкна и ме погледна, но сетне се засмя, — да речем, пълномощия. Постарах се да му го докажа. Нещо като връчване на акредитивни писма, с което всъщност го поставих на мястото му.

— Любопитно защо този Геде не се появи, за да свърши същото?

Хенд въздъхна.

— Не е изключено Геде — също като теб — да намира ситуацията за смешна. Премъдрите обичат да се забавляват.

— Брей, така ли? — наклоних се напред и потърсих в лицето му поне някаква следа от ирония. — Ти наистина ли вярваш в тия тъпащини? Имам предвид — сериозно?

Хенд ме разглежда в продължение на няколко секунди, след това се облегна назад и посочи небосклона.

— Погледни нагоре, Ковач. Седим тук и си пием кафето, но сме толкова далеч от Земята, че ще ти е нужен телескоп, за да различиш там горе Слънцето. Донесени сме тук от вятър, духащ през пространства, които не можем нито да видим, нито да докоснем. Били сме съхранени като сънища в мозъка на машина, която мисли толкова по-съвършено от нас, че преспокойно можем да я обявим за божество. Били сме възкресени в тела, които никога преди това не са ни принадлежали, отгледани в тайна градина, а не в женска утроба. Такива са фактите на нашето съществуване, Ковач. Нима са различни или по-малко мистични от вярата, че съществува отвъден свят, където мъртвците живеят в компанията на същества, толкова по-могъщи и извисени, че трябва да ги наричаме богове?

Отместих поглед, смутен от разпадеността в гласа на Хенд. Религията е странно нещо и често има непредсказуем ефект върху хората. Изгасих поредната цигара и заговорих, стараяйки се да подбирам внимателно думите си.

— Добре, щом питаш — разликата е, че тези факти от нашето съществуване не са били измислени от болните мозъци на невежи свещеници векове преди първият човек да се издигне над земната повърхност или да построи нещо, наподобяващо машина. Бих казал, че опирайки се на тях, се чувствам далеч по-пригоден за среща с реалността, отколкото би ме подготвило твоето царство на душите.

Хенд се разсмя, очевидно не ми се беше обидил. Дори изглежда се забавляваше.

— Това е ограничен светоглед, Ковач. Вярно е, че повечето църкви бележат възникването си в преиндустриалната ера, но вярата е метафора и никой не знае как информацията, криеща се в тази метафора, е стигнала до нас, нито откъде се е взела. Ние крачим сред руините на цивилизация, която вероятно е притежавала богоподобни сили хилядолетия преди нашите предци да тръгнат на два крака. Твоят роден свят, Ковач, е обкръжен от ангели с огнени мечове...

— Ехей — вдигнах ръце да го спра. — Да оставим за момент метафората. Харланов свят има система от орбитални бойни платформи, които марсианците са забравили да обезвредят, когато са си отишли.

— Да — Хенд нетърпеливо махна с ръка. — Станции, направени от материал, който се съпротивлява на всички наши опити за сканиране. Станции, снабдени с достатъчно мощни оръжия, че да разрушават цели планини, но те стрелят само по издигащите се в небето кораби. Кой друг, освен един ангел, би сътворил нещо подобно?

— Хенд, говорим за някаква скапана машина. С програмирани команди, които вероятно са били зададени по време на планетен конфликт...

— Сигурен ли си в това?

Сега той се наведе напред. Позата му бе точно отражение на моята.

— Бил ли си някога на Харланов свят, Хенд? Предполагам, че не. Е, аз пък съм израсъл там и ти казвам, че тези твои орбитални станции не са по-мистични от която и да било друга марсианска находка...

— Като например пеещите спирали? — Той почти шепнеше. — Дървета от камък, които пеят при изгрев и залез-слънце? Не са по-мистични от врата, която се отваря като проход към...

Той млъкна и се огледа боязливо. Седях и го разглеждах, развеселен.

— Забележителна страст за човек, издокаран в толкова скъп костюм. Какво — да не се опитваш да ми продадеш марсианците като вуду богове? Това ли е?

— Нищо не се опитвам да ти продам — промърмори той и се облегна назад. — Прав си, марсианците напълно се вместили в този свят. Излишно е да прибъгваме до нематериалната сфера, за да ги обясняваме. Опитвам се само да ти покажа колко е ограничен твоят мироглед, когато затваряш очи за чудесата на света.

Кимнах.

— Много мило от твоя страна — посочих го с пръст. — Направи ми една услуга, Хенд. Когато стигнем там, закъдето сме тръгнали, запази тези глупости за себе си. Ще си имам предостатъчно ядове, за да се занимавам и с твоите чудеса.

— Вярвам само в това, което съм видял — произнесе той натъртено. — Виждам съм Геде и Кейрфор да крачат между нас в човешка плът и съм чувал гласовете им от устата на хоган, дори съм ги *призовавал*.

— Да бе, вярвам ти.

Той ме погледна внимателно, оскърбен от презрението ми към неговата вяра.

— Странна история, Ковач. Твоята вяра е дълбока също колкото моята. Питам се само, защо толкова много се стараеш да не повярваш.

За известно време между нас се възцари мълчание. Шумът от околните маси утихна и дори вятърът съвсем спря, сякаш затаил дъх. После аз се наведох напред и произнесох тихо:

— Грещиш, Хенд. Нямам нищо против да разполагам с постоянен достъп до глупостите, в които ти вярваш. Готов съм да призова всеки, който може да се признае виновен за неуспехите на това твое „сътворение“. Защото тогава ще мога да го убия. Много бавно.

Когато се върнахме при компютъра, виртуалният двойник на Хенд бе скъсил списъка на подходящите кандидатури до единадесет. На нас това щеше да ни отнеме поне три месеца. Заехме се да ги прегледаме под дразнещо ярката светлина в помещението. За целта първо изключихме виртуалния двойник на Хенд, а после се прехвърлихме в машината.

Последен подбор.

14.

Още си спомням техните лица.

Не лицата на чудесните, издръжливи на радиация маорски бойни „ръкави“, които носеха при Дангрек и из димящите руини на Собървил. Не, помнех лицата, които са имали, преди да умрат. Лицата, които Семетайр бе съхранил и продал в хаоса на войната. Лицата, с които те се помнеха, лицата, с които ми се представиха във виртуалната хотелска стая, където ги видях за пръв път.

Лицата на мъртъвците.

Оле Хансен:

Европоидни черти, снежнобяла кожа, късо подстригана русолява коса, очи, сини като цифров дисплей на медицински монитор в некритичен режим. Пристигнал от Латимер с първия отряд криокапсуловани подкрепления на ООН, в самото начало, когато никой не даваше на Кемп повече от шест месеца.

— Надявам се, че няма пак да ме пращате в пустинята. — По темето и бузите му все още се виждаха червени петна от изгаряния. — Защото ако това възнамерявате, направо ме връщайте в кутията. Не мога да понасям сърбежите.

— Там, където ще ходим, е хладно — уверих го аз. — Като люта зима в Латимерград. Знаеш ли, че всички от твоя отряд са мъртви?

Кимване.

— Видях взрива от хеликоптера. Последното, което си спомням. Но нищо чудно. Открихме неизбухнала мародерна бомба. Казах им, да я взривим на място, но те не ме послушаха. Упорити копелдаци.

Хансен бил част от един сапърски отряд на име „Меко докосване“. Бях чувал за тях в осведомителните предавания на Клина. Хвалеха ги, че винаги се озовават на мястото в точното време. Е, бяха се озовавали.

— Ще ти липсват ли?

Хансен вдигна глава и втренчи поглед в Хенд.

— Може ли? — кимна той към бутилките на масата.

— Чувствай се като у дома си.

Хансен се надигна, избра измежду шишетата едно, пълно с кехлибарена течност, и си наля. Преди да отпие, стисна устни и сините му очи блеснаха.

— Това е за „Меко докосване“, където и да се намират сега разпердушинените им атоми. Епитафия: трябваше да се вслушат в шибаните ми заповеди. Сега щяха да са тук.

Той изля съдържанието на чашата право в гърлото си и я запрати към насрещната стена. В очите му блеснаха сълзи, но аз реших, че са от алкохола.

— Други въпроси? — попита Хансен с вибриращ глас.

Ивет Крюкшенк:

Двайсетгодишна, с кожа толкова черна, че почти синее, черти, напомнящи донякъде носовия профил на височинен прехващач, опъната и пристегнатата назад коса, окичена с опасни на вид стоманени украшения, и няколко резервни розетки за имплантанти, оцветени в зелено и черно.

— Тези за какво са? — попитах.

— Лингвапакет, тайландски и мандарин, седми дан шотокан — посочи тя една по една розетките. — Полеви фелдшер за напреднали.

— А другите в косата ти?

— Сателитно-навигационен интерфейс, концертна цигулка. — Тя се засмя. — Последното не се търси особено в наши дни, но пък ми помага да преборя стреса.

— Седем пъти през изминалата година сте поискали да ви преместят на друга служба — обади се Хенд. — Защо?

Тя го погледна с любопитство.

— Нали вече ме питахте.

— Била е друга моя версия.

— Ах, ясно. Духът от машината. Добре де, както казах и по-рано. Близък фокус, възможност за въздействие върху изхода от сражението, интересни играчки. Миналия път се засмяхте, като го изтърсих.

Жиан Жианпин:

Бледи азиатски черти, интелигентни очи, наклонени навътре, надменна усмивка. Имаш чувството, че се наслаждава на току-що разказан анекдот. Ако се изключеха мазолите по ръбовете на дланите му и овладяното тяло под широките дрехи, нямаше никакви други белези за същината на неговия занаят. Разглеждаше ме по-скоро като уморен учител, отколкото като някой, който познава петдесет и седем различни начина да прекъсне нишката на човешкия живот.

— Тази експедиция — заговори той — не ми изглежда свързана с войната. За търговско начинание ли става въпрос?

— Цялата война е едно голямо търговско начинание, Жиан — отвърнах аз.

— Сигурно може и така да се каже.

— Слушай, Жиан — намеси се Хенд със строг глас. — Имам достъп до правителствените кръгове на най-високо ниво. Ако не беше Картелът, кемпистите щяха да влязат в Приземяване още миналата зима.

— Така е. Точно срещу това се борехме. — Той скръсти ръце. — И затова умряхме.

— Хубаво — кимна Хенд. — Разкажи ни по-подробно как стана.

— Вече отговарях на този въпрос. Защо го повтаряте?

Хенд потърка уморено очи.

— Не бях аз, а сортиращата програма. Нямах време да прегледам доклада, така че, ако обичаш...

— Беше при една нощна атака в Данангската низина, срещу подвижна предавателна станция за насочване на кемпистките мародерни бомби.

— И ти ли участва в атаката? — погледнах с известна доза уважение нинджата, който седеше пред мен. В Данангския театър на бойните действия диверсионните нападения срещу кемпистките средства за комуникация бяха единственият реален успех, с който можеше да се похвали правителството през последните осем месеца. Тези операции спасиха живота на много войници, някои от тях мои приятели.

— Имах честа да бъда назначен за отделен командир.

Хенд погледна дланта си, където течаха потоци от информация, подобно на някакво трепкащо кожно заболяване. Системна магия.

Виртуални играчки.

— Твоето отделение е изпълнило задачата, но ти си бил убит по време на отстъплението. Как стана това?

— Допуснах грешка. — Жиан произнесе тези думи със същото отвращение, с което говореше за кемпистите.

— И каква беше тя?

Никой не би дал на Хенд и една точка за тактичност.

— Помислих си, че автоматичната охранителна система ще се изключи с взривяването на станцията. Но това не стана.

— Виж ти.

Хенд ме погледна многозначително.

— Отделението се нуждаеше от прикриващ огън, за да се изтегли. Аз останах.

Хенд кимна.

— Поздравления.

— Грешката беше моя. Не беше кой знае каква цена, за да се спре кемписткото настъпление.

— Май не си голям почитател на кемпистите? — стараех се да говоря спокойно. Изглежда си имахме работа с фанатик.

— Кемпистите проповядват революция — отвърна той с нескрито презрение. — Но какво всъщност промениха на Санкция IV?

Почесах се зад ухото.

— Ами... май построиха доста статуи на Джошуа Кемп. Освен това, нищо друго.

— Точно така. И за това трябваше да пожертват живота на стотици хиляди невинни?

— Трудно е да се каже. Виж, Жиан, ние не сме кемписти. Ако получим това, което искаме, мога да ти обещаю, че ще се създадат условия Кемп никога да не спечели тази война. Харесва ли ти?

Той постави ръце на масата и втренчи в тях замислен поглед.

— Имам ли друга възможност?

Амели Вонсава:

Издължено лице с ястребови черти и цвят на потъмняла мед. Късо подстригана коса, която расте във всички посоки.

На тила кичурите едва прикриват сребристите пилотски розетки. Под лявото око — татуиран черен знак, сочещ мястото, откъдето да проникват инфонишките. Окото отгоре бе като сив течен кристал, примесен с тъмнокафявото на зеницата.

— Болнични резерви — обясни тя, когато подсиленото ѝ зрение забеляза накъде гледам. — Миналата година попаднах под обстрел над Буткинарската кула и изгубих инфонишките. На орбиталната платформа ми поставиха нови.

— Летяла си назад с прекъснати инфонишки? — попитах с недоверие в гласа. Натоварването би трябвало да раздробил и последните останки от биовериги в скулата ѝ и да изгори тъканта на една педя във всички посоки. — Какво стана с автопилота ти?

Тя се намръщи.

— Изпържиха го.

— И как успя да управляваш машината в подобно състояние?

— Изключих компютъра и летях на ръчно управление. Използвах само задните и маневрените двигатели. Летях на локхийдска „Митома“ — те все още имат ръчно управление.

— Не, питах те как успя да управляваш машината в състоянието, в което беше ти?

— Ах — тя махна с ръка. — Имам висок праг на болка.

Ясно.

Люк Дьопре:

Висок и размъкнат, светлоруса коса, не по военному дълга, нито сресана в някакъв особен стил. Остри, европоидни черти, дълъг, костелив нос, квадратна челюст, любопитни зелени очи. Изтегнат в нехайна поза на креслото, с глава, наклонена на една страна, сякаш не ни вижда добре въпреки ярката светлина.

— Е? — поде той, пресегна се и дръпна една от цигарите ми. — Ще ми кажете ли за какво е тази пиеска?

— Не — отрязва го Хенд. — Строго поверително, докато не се качиш на борда.

Гърлен смях, преди да го задави с дим от цигарата.

— Това го чух и предния път. И както ти отвърнах тогава — на кого ще кажа, бе човек? Ако не ме харесате, връщам се обратно в

консервната кутия, не е ли така?

— Няма значение.

— Хубаво де. Ще ме питате ли нещо?

— Разкажи ни за последната ти операция — предложих.

— Това е поверително — той огледа за миг сериозните ни лица.

— Ей, пошегувах се бе. Вече го разказах на вашия колега. Той не ви ли предаде?

Хенд издаде мъчителен стон.

— Била е само сортираща програма — побързах да обясня.

— Срещаме се с теб за първи път. Така че повтори всичко, ако обичаш.

Дъопре сви рамене.

— Разбира се, що пък не? Трябваше да ударим по местния щаб на кемпистите. По-специално, дебнехме скутера на един от командирите.

— И успяхте ли?

Той ми се ухили.

— Може и тъй да се каже. Имайки предвид, че го скъсихме с една глава.

— Чудех се, защото сега си мъртъв, нали разбираш?

— Щото извадих лош късмет. Оказа се, че кръвчицата на онзи тип била натъпкана с антитоксини. Бавнодействащи. Узнахме го едва когато литнахме към къщи.

— Изпръска ли те? — попита озадачено Хенд.

— Не бе, човек. — Изпълнено с досада изражение. — Опръска партньорката ми, когато му срязва шийната артерия. Право в очите. — Той пусна едно облаче към тавана. — Лошото е, че тя ни беше пилот.

— Ясно.

— Аха. Врязахме се в една сграда. — Той се захили отново. — Стана доста бързо, човече.

Маркус Сучиади:

Красавец, с правилни, почти геометрични черти на лице, достойно да се появи в някой рекламен видеоклип на Лапиний. Маслиненочерни очи, широко чело, леко изпъкнали скули, масивна

брадичка, лъскава черна коса, сресана назад. Усещане за стаена енергия, за очакване.

— Съществуват сериозни обвинения срещу вас — поде Хенд със строг поглед.

Черните очи почти не трепнаха.

— Да.

Замълчахме, но Сучиади очевидно нямаше никакво намерение да продължава по темата. Започна да ми харесва.

Хенд вдигна ръка и разпери пръсти като някой фокусник и между тях се появи миниатюрен екран. Пак тази шибана системна магия. На екрана се виждаше главата и раменете на войник, облечен в униформа като моята, а отстрани се нижеха колонки с биоинформация. Лицето ми се стори познато.

— Убили сте този човек — продължи студено Хенд. — Ще обясните ли защо?

— Не.

— Не е и необходимо — намесих се аз. — Вьотин Кучето — кимнах към лицето от екрана — често изкарва хората от нерви. Това, което ме интересува, е как сте успели.

Този път в очите му блесна искрицата на любопитството и той плъзна поглед по черния ми клинов мундир.

— Застрелях го в тила.

Кимнах.

— Много изобретателно. Той мъртъв ли е наистина?

— Да. Използвах фотонер на максимален заряд.

Хенд щракна с пръсти и екранчето изчезна.

— Совалката, в която сте се намирали, е паднала, но от Клина смятат, че „колодата“ ви е оцеляла. Определена е награда за всеки, който я предаде. Все още ви издирват за официална екзекуция. — Той ме погледна изпод вежди. — Доколкото знам, процедурата е доста неприятна.

— Да, така е. — Бях присъствал на няколко показни екзекуции в началото на военната кампания. Отнемаха доста време.

— Нямаме никакъв интерес да ви предаваме на Клина — продължи Хенд. — Но не мога да рискувам да приема в експедицията човек, който в извънредни ситуации отказва да се подчинява на заповеди. Трябва да зная какво се е случило.

Сучиади ми хвърли въпросителен поглед. Кимнах едва забележимо.

— Той нареди да изтребят хората ми — рече лаконично.

Кимнах отново, този път на себе си. Типично в стила на Вьотин.

— И какво го накара да вземе подобно решение?

— О, за бога, Хенд — завъртях се на стола. — Не го ли чу? Искал е да спаси хората си, затова не се е подчинил. На мен това обяснение ми е достатъчно.

— Съществуват някои фактори, които...

— Губим си времето — прекъснах го и се обърнах към Сучиади. — При подобна ситуация би ли постъпил по друг начин?

— Да — той показа два реда снежнобели зъби. Не бях сигурен дали да го нарека усмивка. — Щях да наглася фотонера на максимално широк лъч. Така щях да изпържа целия му отряд и нямаше да могат да ме арестуват.

Погледнах към Хенд. Той само клатеше глава, закрил очите си с длан.

Сън Липинг:

Черни, монголоидни очи, скрити под арковидни епикантови гънки, широки скули. Устни, извити надолу и застинали в мрачно подобие на сардонична усмивка. Дълга, катранена на цвят коса, спускаща се към дясното рамо и прихваната с пръстеновиден статичен генератор. Излъчва непоклатимо спокойствие.

— Разбрах, че си се самоубила? — попитах със съмнение.

— Така ми казаха — бе отговорът. — Помня само, че дръпнах спусъка. Хубаво е да знам, че въпреки обстоятелствата съм съхранила точния си мерник.

Куршумът от пистолета бе проникнал отдясно през долната челюст и преминавайки през мозъка, бе направил симетрично изходно отворище в темето.

— Трудно е да се пропусне целта от подобно разстояние — отбелязах безпристрастно.

Черните ѝ очи не трепнаха.

— Но казват, че не е невъзможно.

Хенд се покашля.

— Нещо против да ни кажете защо го направихте?

Тя се намръщи.

— Пак ли?

— Това — поясни Хенд — бе само подборна програма.

— Аха.

Тя изви леко нагоре очи, изглежда търсейки да задейства вътрешна информационна програма. Параметрите на виртуалността не позволяваха да се ползва никакъв друг софтуер, освен този, който принадлежи на „Мандрейк“, но тя не прояви изненада заради липсата на отговор. Постара се да си припомни всичко по обичайния начин.

— Натъкнахме се на взвод от автобронирани машини. Бронепаяци. Опитах се да минирам зададения им район на действие, но там вече бяха поставени вирусни капани, които ги поразяваха право в контролната система. От роулингов тип, ако не се лъжа. — Отново тази мека гримаса. — Нямах време да предприема каквито и да било ответни действия, нито имаше смисъл да се изключвам — усещах вече първите признаци на вируса. Това бе единственото възможно решение.

— Много впечатляващо — бе коментарът на Хенд.

Когато приключихме, върнахме се на терасата да си проветрим главите. Облегнах се на парапета и сведох поглед към опустелите заради полицейския час улици на Приземяване. Хенд отиде да си налее кафе. Терасата зад мен бе почти празна, масите бяха разхвърляни като йероглифен надпис. Нощта бе студена и вятърът ме накара да потреперя. Кой знае защо си спомних думите на Сън Липинг.

От роулингов тип...

Тъкмо роулинговият вирус бе изтребил иненинското предмостие. Бе накарал Джими де Сото да си издере очите, преди да издъхне. Тогава бе последен хит на военното изкуство, сега — стока с отминала слава. Единственият вирусен софтуер, който кемпистите можеха да си позволят.

Времето тече, но пазарните механизми са вечни. Светът се мени, само мъртвите си остават мъртви.

А ние, останалите, трябва да продължаваме.

Хенд се върна с две чаши от кафемашината. Подаде ми едната и се облегна на парапета до мен.

— Е, какво мислиш? — попита след време.

— Има вкус на пикня.

Той се изкиска.

— Питам какво мислиш за нашия отряд?

— Стават. — Сръбнах от кафето и се загледах към светлините на града. — Не ми хареса само нинджата, но той притежава някои полезни умения и е готов да изпълни дълга си, дори ако трябва да загине, което винаги е било голямо предимство за всеки войник. Колко време ще отнеме подготовката на клонираните тела?

— Два дни. Около.

— И още толкова, докато хората привикнат с новите си „ръкави“. Не можем ли да започнем с привикването във виртуалността?

— Не виждам причини да не го направим. Бихме могли да извлечем биопараметрите на подготвящите се „ръкави“ и да ги зададем във всяка от „колодите“. При времеускорение от петдесет пъти отрядът ще получи цял месец виртуално време за тренировка в новите „ръкави“ на Дангрекски терен, което е само няколко часа реално време.

— Чудесно — кимнах, но кой знае защо не го мислех.

— Моите собствени резерви са по отношение на Сучиади. Не съм убеден, че този човек ще приема безропотно заповеди.

Свих рамене.

— Ами тогава, назначи го за командир.

— Сериозно ли говориш?

— Защо не? Той има нужната квалификация, чин и опит. Освен това е лоялен към хората си.

Хенд не отговори. Забелязах, че се мръщи.

— Какво има?

— Нищо — той се изкашля. — Мислех си, че ти ще поискаш командването.

Затворих очи и за миг мярнах картината на поваления от шрапнелен огън отряд, в калта, под несекващия, проливен дъжд и острия пукот на бластерите в далечината.

Письци.

Това, което се изписа на лицето ми, не беше усмивка, макар да приличаше на такава.

— Кое е смешното?

— Хенд, нали си чел досието ми?

— Да.

— И все още смяташ, че бих искал да командвам? Ти да не си побъркан?

15.

Кафето поне ме държеше буден.

Хенд отиде да си легне, или да се навре в металната дупка, която „Мандрейк“ му бе отпуснал за часовете, в които нямаше нужда от него. Огледах небето за Слънцето и го открих да блещука далеч в източния край над хоризонта, като връх на едно съзвездие, което тукашните жители наричат Дом на палеца. В съзнанието ми изникнаха думите на Хенд:

„... толкова далеч от Земята, че ще ти е нужен телескоп, за да различиш там горе Слънцето. Донесени сме тук от вятър, духащ през пространства, които не можем нито да видим, нито да докоснем. Били сме съхранени като сънища в мозъка на машина...“

Опитах се да прогоня гласа му.

Че аз дори не бях роден там. Земята за мен бе планета като всяка друга и дори баща ми някога да се е опитвал да ми показва Слънцето на небосвода, аз нямам спомен за това. Оттук не можех да различа дори звездата, около която кръжеше Харланов свят.

Може би точно в това е проблемът.

Престани, Ковач. За твоя информация, светлината, която наблюдаваш, е тръгнала насам преди петдесет години.

Така де?...

Допих остатъците от кафето и се намръщих, защото бе съвсем изстинало. Ако се съдеше по заревото на източния хоризонт, скоро щеше да се зазори и аз внезапно бях завладян от странното желание да не съм тук, когато това стане. Оставих картонената чашка на парапета и се отправих между разхвърляните маси към най-близкия асансьор.

Слязох на третия етаж, където бе моята стая, и тръгнах по леко извития коридор. Не срещнах никого. Тъкмо издърпвах ретиновия скенер от гнездото във вратата, когато шумът от приближаващи се стъпки в инак мъртвешката тишина на коридора ме накара да се прилепя към отсрещната стена и да посегна към интерфейсния автомат, който носех затъкнат в колана си, по-скоро по навик.

Настръгнах.

Ти си в централата на „Мандрейк“, Ковач. На етажа за служители. Тук дори прашинка не може да прехвъркне без разрешение. Успокой се, ако обичаш.

— Ковач?

Гласът на Таня Вардани.

Въздъгнах и се отстраних от стената. Вардани излезе иззад ъгъла и застана пред мен, със смутено изражение на лицето.

— Съжалявам, да не те уплаших?

— Не. — Дръпнах отново ретиновия скенер, който се бе прибрал обратно в гнездото, теглен от нишка с дебелината на проточена слюнка.

— Цяла нощ ли си на крак?

— Да. — Допрях скенера до окото си и вратата се отвори. — А ти?

— Може да се каже. Опитах се да поспя преди няколко часа, но... — тя повдигна рамене. — Сигурно съм прекадено напрегната. Свършихте ли?

— С вербуването ли?

— Да.

— Да.

— Как са те?

— Добре.

Вратата издаде жален сигнал, сякаш за да ми напомни, че е време да вляза и да я затворя.

— Ти...

— Ти първа... — поканих я аз.

— Благодаря — тя ме заобиколи и влезе.

Отсрещната стена на стаята бе изцяло стъклена. На излизане я бях оставил затъмнена и градските светлини едва се процеждаха през мътноватата ѝ повърхност. Вардани спря наред стаята и се огледа.

— Аз...

— Седни. Бледоморавите тела са фотъйли.

— Благодаря. Още не мога да привикна с...

— Истински шедьоври. — Докато я гледах, тя се подпря на ръба на един от мебелните модули и той веднага направи опит да обгърне тялото ѝ. — Нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Е, как е апаратурата?

— Всичко е наред. — Тя кимна, по-скоро на себе си. — Да. Снабдяването им си го бива.

— Така си е.

— Как мислиш, дали сме готови?

— Да, но... — млъкнах, без да зная как точно да продължа. — Нали чакаме да видим какво ще се случи.

— Да.

И двамата замълчахме.

— Мислиш ли, че ще го направят?

— Кой? Картелът ли? — поклатих глава. — Не, ако може да се избегне. Но Кемп е в състояние. Виж, Таня. Може въобще да не се случи. Но дали ще стане или не, никой от нас не може да направи нещо по въпроса. Твърде късно е за каквато и да било намеса. Така е на война. Унищожение на индивида.

— Това какво е? Някакъв квелистки цитат?

Усмихнах се.

— Да, в най-общо перифразиране. Искаш ли да знаеш какво казва Квел за войната? За насилието?

— Не съвсем — тя махна с ръка. — Добре де, ако настояваш, кажи ми. Защо пък не? Кажи ми нещо, което досега не съм чувала.

— Тя казва, че причината за войната се крие в хормоните. По-скоро в мъжките хормони. Не става въпрос за победа или поражение, а за освобождаване на натрупаните хормони. Написала е дори поема за това, на времето, когато е живяла в нелегалност. Я да опитам...

Затворих очи и се върнах на Харланов свят. Уютна къщурка сред хълмовете над Милспорт. В ъгъла са струпани крадени биоелектронни компоненти, въздухът е задимен, шумно е, защото празнуваме успешния завършек на операцията. Вирджиния Видура спори на политически теми с хора от групата ѝ, там е и скандално известният Малък голям микроб. Из помещението отекват квелистки лозунги и откъси от стихотворения.

— Боли ли те?

Отворих очи и я погледнах обидено.

— Таня, повечето от тези неща са писани на стрипджап. Това е най-разпространеният език на Харланов свят. Опитвам се да си припомня амер-английската версия.

— Просто изглеждаше, сякаш нещо те боли. Не се престаравай заради мен.

— Ами това е мъчителен процес. Не ме вини за лошия превод.

— Вдигнах ръка. — Започва така:

*„Мъжки «ръкави»,
укротете своите хормони
или ги изразходвайте
в стонове
от друго естество.
(Намерете утеха в нас.)
Нека кръвта ви
блъска по други причини в слепоочията.
Нека легнем с вас,
нека ви чукаме.
(Пък нищо, че ще кажете:
цената не си заслужаваше.)“*

Седнах. Тя се подсмивваше.

— Малко странна форма за революционна поезия. Тя не беше ли водачка на едно доста кърваво въстание? На бой до смърт срещу тиранията на Протектората, и прочее?

— Да. Няколко кървави въстания, ако трябва да бъдем точни. Но няма никакви доказателства за смъртта ѝ. Изчезнала при последната битка край Милспорт. Така и не намериха „колодата“ ѝ. Но до последния си дъх тя не промени възгледите си за природата на насието, защото си даваше сметка, че е нещо, което не може да бъде избегнато. Вместо това сменяше начините на действие, за да се нагажда към реалността.

— Не е кой знае каква философия.

— Не е, права си. Но квелизмът никога не се е отличавал с изявен догматизъм. Единственото кредо, което Квел защитаваше, бе: „Приеми фактите“. Искаше да го изпишат на надгробния ѝ камък. Това означава да се отнасяш творчески към тях, без да ги пренебрегваш или

да се опитваш да ги обясниш като някаква историческа последователност. Тя често повтаряше, че никой не може да контролира войната. Дори когато тя самата започна своята война.

— Звучи ми някак пораженчески.

— Ни най-малко. Нищо повече от възприемане на опасността. Приемане на фактите. Не започвай война, ако можеш да я избегнеш. Защото избухне ли, тя бързо излиза изпод контрол. Никой не прави нищо друго, освен да се опитва да оцелее или да следва своя хормонален курс. Да се държи за седлото и да подскача. Да остане жив и да чака момента на освобождаването.

— Както и да е. — Таня се прозя. — Ковач, ще ти призная, че не ме бива особено в чакането. Може да ти прозвучи странно от устата на археолог, но е така. Въпреки лагера...

Изправих се.

— Ще ти донеса нещо за пиене.

— Не. — Тя не помръдна, но гласът ѝ стана неочаквано твърд. — Нямам нужда да забравям, Ковач. Това, от което се нуждая... — Тя се покашля. — Искам да направя нещо за мен. С мен. Това, което направи и по-рано. В началото, имам предвид. Защото то... — тя погледна потрепващите си ръце — ... имаше... неочаквано за мен въздействие.

— Ах — рекох и се отпуснах назад. — Това ли било?

— Да, това. — За миг в гласа ѝ долових яд. — Сигурно има разумно обяснение. След като успокоява емоциите.

— Да, така е.

— Да, така е. Е, точно сега има едно нещо в мен, което се нуждае от успокояване, и единственият начин да го направя е, като се чукам с теб.

— Не съм сигурен, че...

— Не ми пука — прекъсна ме рязко тя. — Ти ме промени. Ти ме *оправи*. — Тонът ѝ се поуспокои. — Навярно трябва да съм ти благодарна, но не се чувствам така. Чувствам се *поправена*. Ти създаде тази неуравновесеност в мен и сега искам всичко да се върне постарому.

— Виж, Таня, още не си в състояние да...

— О, това ли? — тя се подсмихна с ъгълчето на устата. — Давам си сметка, че в момента не съм кой знае колко привлекателна, освен

може би...

— Нямах предвид това...

— За някой извратен тип със странни представи за чукането. Виж, това е моя грижа. Ще го направим виртуално.

Имах чувството, че сънувам.

— Искаш да го направим сега?

— Ами да. — Още една съкрушителна усмивка. — Иначе не мога да спя. А се нуждая от почивка.

— Да не си намислила нещо?

— Да. — Беше като някаква странна, детска игра.

— И къде, по-точно?

— На долния етаж. — Тя се изправи и ме изгледа отвисоко. — Знаеш ли, задаваш доста въпроси за мъж, когото предстои да изчукат.

Долният етаж, според бърбивия асансьор, беше предназначен за отдих и забавления. Веднага щом се отвориха вратите, се озовахме в просторен фитнес център, с подредени в два реда чудновати машини, напомнящи насекоми. В дъното се виждаха лежащи клетки за виртуална връзка.

— Там ли ще го направим? — попитах сконфузено.

— Не. В затвореното помещение зад тях. Тръгвай де.

Минахме през гората от застинали машини, а светлините ни следваха, като се палеха пред нас и гаснеха зад гърбовете ни. Имах странното усещане, че вече съм попаднал във виртуалния свят, а това обикновено е ранен симптом, че се прекалява.

Отзад имаше девет затворени кабини, но вратите само на две от тях — осма и девета, зееха открехнати. Отвътре бликаше ярка, оранжева светлина.

Тя се обърна и ме погледна.

— Хайде — подкани ме. — Влизай в осма, тя е свързана с тази. Само натисни „по взаимно съгласие“ на главното табло.

След тези думи тя изчезна в оранжевото сияние.

Отвътре осма бе облепена с евтени илюстрации на емпатично психограмно изкуство, наподобяващи помръдващи рибешки опашки под хипнотичната светлина от тавана. Всъщност повечето произведения на емпатистите имат подобно въздействие и на дневна

светлина. Вътре бе задушно, на стената висеше закачалка във формата на двойна спирала. Съблякох се, изтегнах се на кушетката и натиснах клавиша „по взаимно съгласие“ веднага щом таблото светна. Едва успях да сваля ограничителите, когато оранжевата светлина потъмня и се скри зад мъглива пелена, из която плуваха психोगрами и точки. Тъкмо започнах да разсъждавам над смисъла от емпатичното изкуство, когато светлината избледня, стопи се и се превърна в тесен сноп, погълтан от някаква черна фуния, а от двете ми страни изникнаха светещи плоскости, подхранвани от мигащи червени диоди, които се простираха до безкрайност.

Точно пред мен малко оранжево облаче продължи да подскача и да се мята, а сетне застина и придоби очертанията на женско тяло. Гледах като омагьосан как там отпред изниква Таня Вардани, в началото само като общ контур от мъждукащ оранжев дим, който започна бързо да се изпълва със същата оранжева субстанция и когато процесът бе завършен, аз установих, че тя е съвсем гола.

Сведох поглед и видях, че аз също съм гол.

— Добре дошъл на товарната платформа.

Достатъчно бе да ѝ хвърля един поглед, за да установя, че вече бе поработила върху себе си. Повечето платформи въвеждат изображенията, които носим в себе си, като се стараят да филтрират всякакви свърхилюзорни представи — така в края на краищата изглеждаш почти както в действителност, най-много с няколко килограма по-лек и с няколко сантиметра по-висок. Но версията на Таня Вардани, която виждах пред себе си, нямаше подобни промени — по-скоро правеше впечатление видимо по-здравият ѝ и възстановен изглед, с какъвто все още не можеше да се похвали в действителност. А може би бе достатъчна и липсата на *болнавост*. Ребрата ѝ все още се брояха под леко щръкналите гърди, но плътта бе значително повече, отколкото си бях представял, че има под развлечените ѝ дрехи.

— В лагера нямаше огледала — рече тя, явно разгадала изражението ми. — Освен в стаята за разпити. А след известно време човек избягва да се оглежда в прозорците, покрай които минава. Сигурно изглеждам доста по-зле, отколкото си представям. Дори след твоя опит да ме *поправиш*.

Не можах да измисля подходящ отговор.

— Но ти от друга страна... — тя пристъпи напред, пресегна се и ме улови за члена. — Я да видим какво имаш тук.

Усетих, че се втвърдявам, почти веднага.

Вероятно бе нещо, въведено в програмите на системата, или защото отдавна не го бях правил. А може би изпитвах подсъзнателен стремеж да стисна в обятията си това голо женско тяло, с все още видими следи от продължително гладуване и мъчения. Някаква странна, извратена представа за сексуално удоволствие. Никой няма представа как би трябвало да се държи един боен „ръкав“ на подсъзнателно ниво. Започнеш ли да се ровиш из тъмните кътчета на човешкото подсъзнание, не знаеш какво може да изскочи от там.

— О, много добре — рече тя задъхано и изведнъж почувствах устните ѝ до ухото си. — Но не се пресилвай. Изглежда си се позанемарил, войнико.

Усетих другата ѝ ръка да ме докосва отзад и да се спуска надолу, между гънката, докато стигна до корена на члена ми. Повдигнах ръце към нея, но тя се отдръпна.

— О, не. Още не съм готова. Гледай сега.

Тя стисна гърдите си в шепи, изтегли ги нагоре и когато отново ги пусна, те бяха по-големи и по-добре оформени. Зърната ѝ имаха цвят на шоколад — подпухнали, щръкнали напред.

— Харесват ли ти така? — попита ме тя.

— Много.

Тя повтори масажирания процес, като този път ги завъртя в кръг. След този опит двете гърди спокойно можеха да красят безупречните форми на някоя от любовниците на Джоко Руспиноджи. Таня се пресегна отзад и взе да мачка седалището си. Когато след малко се завъртя, дупето ѝ имаше безукорно примамливите форми на анимационна героиня. Тя се наведе и си разтвори бузите.

— Ближи ме.

Коленичих и притиснах лицето си в цепката, усещайки как езикът ми се плъзга по здраво стиснатия ѝ сфинктер. Обгърнах с една ръка бедрата ѝ, а другата пъхнах отдолу и открих, че вече е влажна и готова. Палецът ми хлътна в нея, докато с езика продължавах да галя сфинктера, стараяйки се да синхронизирам и двете движения. Тя изстена, някъде от дълбините на гърлото си и ние...

... се озовахме...

... сред течна синева. Подът изчезна, заедно с него и усещането за гравитация. Измъкнах палеца си от нея, Вардани се обърна и се оплете около мен като бръшлян около камък. Течността не беше вода, защото телата ни бяха покрити с влажна пот, а аз вдишвах горещ тропически въздух. Вардани се плъзгаше надолу по мен, докато накрая спря, с ръце и устни върху щръкналия ми член.

Не можах да издържа дълго. Носех се из безкрайната синева, докато новите, пневматични гърди на Таня Вардани се притискаха в бедрата ми, зърната ѝ чегъртаха хлъзгавата ми кожа, устните ѝ ме засмукваха, а пръстите ѝ стискаха ритмично бузите ми, издържах точно колкото да забележа някакъв източник на светлина над нас, след което мускулите на врата ми започнаха да се изпъват, извивайки главата ми назад, а по нервите ми потекоха трескави сигнали, предупреждаващи за приближаването на върховното удоволствие.

Изглежда в системата имаше вграден вибрационен ефект, защото оргазмът ми продължи близо трийсет секунди.

Когато се отдръпнах назад, открих, че Таня Вардани плува пред мен с разпилени коси, а от захилената ѝ уста се стича слюнка и сперма. Пресегнах се, сграбчих я за крака и я придърпах към мен. Тя изстена и аз запуших устата ѝ с език. Стонът ѝ накара средата, из която се носехме, да завибрира отново и аз почувствах, че в отговор пак се втвърдявам. Напъхах езика си вътре, забравяйки в началото да дишам, но бързо установих, че дори не се налага да го правя. Тялото ѝ се извиваше все по-трескаво, тя ме обгърна с бедра, повдигна се и допря влажния си орган в лицето ми. След това сграбчи главата ми с две ръце и я притисна навътре. Започнах да я смуча, тя млъкна, после изпищя и потрепери, преди да се успокои.

Двамата бавно изплувахме на повърхността. Астрономически невъзможно червено слънце се спускаше бавно над хоризонта, къпейки внезапно придобилата нормален изглед вода около нас в петниста, червеникава светлина. Две луни висяха в небето на изток, а зад нас вълните се разбиваха в белия пясък под палмите.

— Ти ли... създаде всичко това? — попитах, като кимнах към гледката.

— Ами! — Тя избърса водата от лицето си. — Имаше готови шаблони. Харесва ли ти?

— Поне засега. Но имам чувството, че със слънцето малко са прекалили.

— Да, както и с дишането под водата.

— Аз направо забравих да дишам. — Вдигнах ръка и изпружих напред показалец. — Бях зает с по-важни неща. Това напомня ли ти нещо?

За моя изненада тя се изчерви. След това се засмя, изпръска ме и се отправи към брега. Полежах още малко във водата, сетне я последвах.

Пясъкът бе топъл и фин и благодарение на нечия досетлива глава въобще не се лепеше по тялото. Отвъд бреговата ивица се виждаха нападали от палмите кокосови орехи, някои от които бяха строшени от яките челюсти на пълзящите около тях раци.

Любихме се отново, на самия бряг сред вълните, като този път Таня Вардани ме възседна, шляпайки по бедрата ми с идеално оформеното си дупе. Зарових лице в гърдите ѝ, повдигнах я отдолу с длани и я спусках бавно обратно, докато усетих, че отново потреперва и застива върху мен, а тръпките, които я разтърсваха, ме подлудяваха не по-малко. И този път повтарящата програма завъртя оргазма между двама ни, прехвърляйки го напред-назад като осцилиращ сигнал, който постепенно отслабваше, докато накрая се стопи.

Това беше любов. Идеално допълваща се страст, впримчена, дестилирана и усилена до предела на поносимост.

— Ти ли свали ограничителите? — попита ме тя, малко задъхано този път.

— Разбира се. Да не смяташ, че съм готов да премина през всичко това и да изляза подпухнал от хормони и пълен със сперма?

— Да премина през всичко това? — Тя вдигна глава и ме погледна ядосано. Ухилих ѝ се.

— Ами тъй де. Това е за теб, Таня. Нямахте да съм тук, ако... ей, не хвърляй пясък!

— Шибан...

— Чакай...

Отбих шепата пясък с едната ръка, а с другата я съборих във водата. Не можех да си сдържа смеха.

— Само не ми посягай, жено — произнесох с престорено сериозен глас, като герой от „Демони с юмруци на сирени“.

— Като те гледам, май нямаш нищо против да ти посегна — рече тя.

Беше права. Гледката на разхубавеното от системната магия тяло бе породила съответните сигнали в тялото ми и членът ми отново се изпълваше с кръв като завъртян на бърз кадър филм за узряването на сливов плод.

Размахах ръце и се огледах.

— Знаеш ли, Таня, шаблон или не, ама си го бива местенцето.

— Първо място на миналогодишния фестивал за киберсекс симулатори. — Тя сви рамене. — Искаш ли да поплуваме? Или да се разходим до водопада зад дърветата?

— Идеята е чудесна.

Докато крачехме между дърветата, се наведох и взех един току-що паднал кокосов орех. Раците се разбягаха с комична припряност и се заровиха в пясъка, откъдето надничаха само ядосаните им очички. Завъртях ореха в ръце. Черупката му от едната страна бе съвсем зелена. Пробих вътрешната мембрана с палец и го доближих до устните си, навеждайки го като катуна. Млякото вътре бе приятно изстудено.

Още едно чудесно хрумване.

Както и следваше да се очаква, земята под краката ни бе почистена от клечки и насекоми. Една тясна пътека водеше между дърветата. Поехме по нея, хванати ръка за ръка, докато над главите ни чуруликаха пъстроперести птички, а от клоните малки, сладки маймунки издаваха различни звуци.

Водопадът бе на две нива и се изливаше под широка дъга в просторно езеро, от което започваше ромолящ ручей. Стигнах малко преди нея и се изправих, разперих ръце и погледнах надолу. Усмихнах се. Сега бе моментът да ме блъсне във водата.

Нищо.

Обърнах се да я погледна и открих, че трепери.

— Ей, Таня — взех лицето ѝ в ръце. — Добре ли си? Какво има?

Но вече знаех какво има. Спомени от шибания лагер. Оздравителната техника, която ѝ бях приложил, е сложен процес, който понякога, макар и временно, може да поеме в обратна посока.

Шибаната война.

Ако сега, насред тази райска красота, ми попаднеха Айзък Карера и Джошуа Кемп, щях да ги убия с голи ръце. Щях да ги съборя в езерото и да ги удавя там.

„Не можеш да го направиш — промърмори някаква част от мен. — Нали видя, че в тази вода може да се диша.“

Мъже като Карера и Кемп нямаше да могат.

„Да, надявай се.“

Ето защо протегнах ръце, улових Таня Вардани през кръста и двамата заедно цопнахме във водата.

16.

Изплувах на бял свят с киселинен дъх в устата и засъхнала върху корема сперма. Топките ме боляха, сякаш някой ги беше настъпвал. В ъгъла на кабинната премигваше червен циферблат. Две минути и половина реално време.

— Мамка му... — покашлях се и се огледах. От другата страна на кушетката имаше руло с големи салфетки — вероятно точно за тази цел. Откъснах едно парче и се избърсах, докато все още се опитвах да прогоня виртуалността от очите си.

Бяхме се чукали в езерцето под водопада, без дори да излизаме на повърхността.

После на брега.

И накрая на товарната платформа, малко преди всичко да приключи.

Откъснах още салфетки и си изтрих лицето. Облякох се бавно, напъхах „умния“ автомат в колана и потръпнах болезнено, когато се опря в изтощения ми член. Намерих огледалото и се огледах в него, опитвайки се да си изясня какво се бе случило с мен там вътре.

Емисарска психика.

Бях използвал някои трикове върху Вардани и сега тя бе добре, или поне показваше признаци на бързо възстановяване. Точно това исках. Не очаквах обаче, че Вардани ще се привърже към сексуалните аспекти на техниката и ще изпитва нужда от нови процедури.

Никога досега не се бе случвало. Поне на мен.

Не бях наясно и с моите чувства. Нямах никакъв начин да го разбера, докато се разглеждам в огледалото. Сложих си усмивка на лицето и излязох навън, при застиналите машини за мускули. Вардани ме чакаше до една от тях...

... и не беше сама.

Тази мисъл още се просмукваше през приятно отпуснатата ми нервна система, когато дулото на едрокалибрен фотонер се подпря в тила ми.

— Съветвам те да избягваш резки движения, друже. — Странен, екваториален акцент, какъвто не се чуваше по тези места. — Инак ти и приятелката ти ще си тръгнете оттук без глави.

Опитна ръка опипа пояса ми и измъкна автомата, след това го хвърли към другия край на помещението. Чух приглушен тропот от падане.

Опитах се да си представя къде лежи.

Екваториален акцент.

Кемписти.

Погледнах към Вардани, с безпомощно увиснали ръце до тялото, и към другия, който бе притиснал малък компактен бластер в тила ѝ. Носеше плътно прилепнал, черен стелт костюм и маска от прозрачна пластмаса, която се нагъваше, следвайки движенията на лицевите му мускули. Само на мястото на очите имаше два симетрични отвора. Беше нарамил раница, в която вероятно държеше пълно оборудване за проникване в сгради. Като минимум би трябвало там да има биоиндикаторен скенер, шифрочетящо устройство и автоблокатор на охранителната система.

... много добре оборудвани...

— Свършено е с вас, момчета — рекох, с удивително спокойствие.

— Много смешно, друже. — Този, който ме обезоръжи, ме извъртя и сега гледах във фунията на фотонера. Същите дрехи, идентична лицева маска. Същата черна раница. Още двама техни близнаци се мотаеха някъде отзад и държаха под постоянно наблюдение изхода на помещението. Дулата на техните фотонери сочеха към пода. Ентусиазмът ми да изравня шансовете за успех на двете страни започна да се топи като екранчето на изключен монитор.

Игра на време.

— Кой ви праща, момчета?

— Виж какво — прекъсна ме първият. — Нещата стоят така. Дошли сме за нея, ти си само купчина крачещ въглерод. Затвори си устата и може би ще вземем и теб, да сте си чифт. Но продължаваш ли да ме дразниш, ще те изпека на грил, колкото да видя как изглеждат в печено състояние емисарските ти клетки. Ясен ли съм?

Кимнах, полагайки отчаяни усилия да се освободя от постсъвкупителната вялост, която ме бе завладяла. Пристъпих едва

забележимо от крак на крак...

... и прогоних скорошните спомени.

— Добре. А сега, да ви видя ръцете. — Той бръкна в един от джобовете на костюма си и извади контактен парализатор. Дулото на фотонера не мръдна и на милиметър от центъра на челото ми. — Един по един, разбира се.

Вдигнах лявата си ръка и я протегнах. Дясната стиснах зад гърба си, завладян от безсилен гняв.

Малкото сиво апаратче се опря в дланта ми и в горния край премигна едно индикаторче. Наложих се все пак да отместя встрани фотонера, инак парализираната ми ръка щеше да падне върху него...

Сега.

Парализаторът избръмча.

Пълна безчувственост. Студено. Локалната версия на усещането при прострелване с лъчев парализатор. Ръката ми увисна като мъртва риба и едва не забърса дулото на фотонера, въпреки че го бе изместил. Той се отдръпна едва забележимо, но това бе само рефлекс. Маската се захлади.

— Чудесно. А сега и другата.

Усмихнах се и го застрелях...

Гравитационна микротехнология — най-новото изобретение на компания „Калашников“.

... от хълбока. Три пъти в гърдите, надявайки се да пробия бронята и да засегна раницата. Алена кръв...

На близка дистанция „Калашников АКС91“ е в състояние да се издигне във въздуха и да преодолее разстоянието до биоимплантанта в дланта.

... обagri стелт костюма и ме опръска по лицето. Той се олюля, размахвайки във въздуха фотонера. Другарите му...

Почти безшумен, максимална мощност при десетсекундни откоси.

... все още не бяха осъзнали какво е станало. Стрелях високо към двама от тях, вероятно уцелих единия някъде. Те се претърколиха и потърсиха прикритие. Отекна ответен огън, далеч от мен.

Извъртях се, влачейки парализираната си ръка като чувалче с пясък, и потърсих Вардани и нейния похитител.

— Не го прави, човече. Защото аз...

Стрелях право в прозрачната маска.

Куршумът го отхвърли поне три метра назад, в разперените ръчища на една фитнес машина, където остана да лежи неподвижно.

Вардани рухна на земята, сякаш костите ѝ се бяха втечнили. Хвърлих се до нея, преследван от изстрели на фотонер. Озовахме се един до друг.

— Как си? — попитах задъхано.

— Добре — прошепна тя, притисната към пода.

И двете ѝ ръце бяха парализирани.

— Хубаво. Не мърдай оттук. — Надигнах предпазливо глава и се огледах.

Никакъв признак от другите двама кемписти. Можеха да са навсякъде. Да ме чакат на пусия.

Прицелих се в раницата на поваления водач. Два изстрела я пробиха, от отворите потекоха раздробени електронни компоненти.

Едва сега охраната на „Мандрейк“ се пробуди.

Блеснаха светлини. Вой на сирени изпълни помещението, от вентилационните отвори в стените нахлуха ята насекомоподобни нанокоптери. На няколко метра от мен едно ято от микромашинките посипа с огън пространството между фитнес машините.

Письци.

Широк лъч от фотонер проряза въздуха. Нанокоптерите, които докосваше, се възпламеняваха като подпалени пеперуди. Лазерната канонада на останалите се усили.

Письците преминаха в болезнени стонове. Долових гадната миризма на изгоряла плът. Това вече ми бе познато.

Нанокоптерите се издигнаха и бавно се отдалечиха, изгубили интерес. Последните няколко пуснаха прощални изстрели. Стоновете утихнаха.

Тишина.

До мен Вардани сгъна колене, но не можа да се изправи. Погледна ме изплашено. Подпрях се на единствената си здрава ръка и коленичих до нея.

— Стой там. Веднага се връщам.

По навик първо проверих състоянието на противника, като се стараех да избягвам пряка среща с нанокоптерите.

Маските им бяха застинали в следсмъртни усмивки, но на места все още се забелязваха неголеми бръчици. Приближих се до двамата, застреляни от нанокоптерите, и едва отблизо забелязах, че от главите им се издигат тънички струйки дим.

— Уф, мамка му.

Изтичах при онзи, когото бях застрелял в лицето, но и там бе същата история. Основата на черепа му отзад вече бе почерняла и обгорена и главата му висеше под неестествен ъгъл настрани. Под входното отворище от моя изстрел устата зееше в насмешлива усмивка.

— Ковач?

— Да, извинявай. — Прибрах „умния“ автомат и отидох да изправа Вардани. В отсрещния край на помещението вратата на асансьора се отвори, отвътре бликна цял отряд въоръжени пазачи.

— Започва се — въздъгнах аз.

Забелязаха ни. Капитанът вдигна бластера си.

— Не мърдайте! Горещите!

Вдигнах единствената си функционираща ръка. Вардани само помръдна с рамене.

— Не обичам да се ослушват на заповедите ми!

— И двамата сме ранени — извиках в отговор. — Контактни парализатори. Освен това — лошите са мъртви. До един. Само че имаха микродетонатори на „колодите“. Тъй че няма къде да се бърза. Някой да събуди Хенд.

Хенд го прие доста спокойно. Накара да претърколят по корем един от трупите и се зае да ровичка в обгорилото отворище към гръбначния канал с тънка метална сонда.

— Имало е контейнерче с молекулярна киселина — рече той замислено. — Миналогодишен хит от „Шорн биотех“. Не знаех обаче, че кемпистите са се снабдили с такива.

— Те имат всичко, което имате и вие, Хенд. Само дето е в по-малки количества. Така е на война.

— Да, благодаря за съветите, Ковач. — Той потърка уморено очи. — Сигурно не знаеш, че имам докторат върху военновременно

инвестиране. Това, което искам да знам, е какво търсехте вие двамата тук в два часа след полунощ.

Спогледахме се с Вардани. Тя повдигна рамене.

— Чукахме се — рече.

Хенд се ококори.

— Ах — въздъхна той. — Вече.

— Какво означава то...

— Ковач, моля те. Не ми причинявай главоболие. — Той се изправи и кимна на двамата криминолози, които се навъртаха наблизо. — Добре, изнесете ги оттук. Вижте дали няма да намерите съвпадение с тъканните проби от улица „Откритие“ и стената на канала. Те са в документ Ц22.

Останахме да гледаме как откарват труповете на колички. Хенд подаде сондата на един от криминолозите и избърса ръце една в друга.

— Някой много иска да сложи ръка върху вас, госпожице Вардани — подметна той. — Някой с възможности. Предполагам, това би трябвало да ме убеди, че съм постъпил правилно, като съм инвестирал във вас.

Вардани се поклони иронично.

— Този някой трябва да разполага с вътрешни хора — добавих замислено. — Дори с раница, натъпкана със заглушаваща апаратура, ще му е доста трудничко да се промъкне вътре без чужда помощ. Имаме изтичане на информацията.

— Така изглежда.

— Кого прати да провери „опашките“, които доведохме от бара предната нощ?

Вардани ме погледна разтревожено.

— Някой ни е проследил?

Посочих Хенд.

— Той го казва.

— Хенд?

— Така е, госпожице Вардани. — Изглеждаше ужасно изморен и ми хвърли укоризнен поглед. — Мисля, че беше Денг.

— Денг? Сериозно ли говориш? Не трябваше ли да е на подготовка за новия „ръкав“?

— Денг имаше замразен клонинг — срязва ме той. — Това е стандартна политика при ръководителите на охранителни звена, а и

той е разполагал с цяла виртуална седмица за възстановяване, преди да бъде въведен в обстановката и прехвърлен в новото тяло. Мисля, че беше напълно готов за работа.

— Мислиш ли? Защо не му се обадиш?

Хенд вече посягаше към телефона.

— Събудете Денг Жао Жун, ако обичате. — Той почака. — Ах, така ли? Е, опитайте това, в такъв случай.

Поклатих глава.

— Хенд, осъзнаваш ли какво правиш. Този човек тъкмо се е възстановил от предишната си смърт. Намирал се е в ужасно нестабилно състояние на духа. А ти го пращаш на акция, при това свързана с нашия случай? Остави този телефон. Няма да го откриеш. Той вече те е продал, и то за жалки грошове.

Хенд стисна зъби и продължи да притиска телефона до ухото си.

— Хенд, че аз почти го подтикнах да го направи. Да, не се блещи такъв. Казах му, че „Мандрейк“ не дава пукната пара за него и такива като него, а ти го потвърди, като сключи сделка с нас. А след това го върна в строя, за да му покажеш къде му е мястото.

— Не съм го пратил аз, Ковач — просъска ядно той. Ръката, с която стискаше телефона, бе побеляла. — А и ти нямаше защо да му дрънкаш подобни неща. А сега, затвори си устата, ако обичаш. Да, Хенд е на телефона.

Той се заслуша. От слушалката долитаха кратки, отривисти реплики, в които се долавяше гняв. Накрая затвори.

— Рано снощи Денг е напуснал сградата със собствен транспорт. Около полунощ са му изгубили следите на улица „Старото кметство“.

— Нещо май губим връзка със служителите в последно време?

— Ковач. — Той протегна ръка, сякаш възнамеряваше да ме спира. — Не искам да чувам такива неща. Ясно ли е? Не желая да ги чувам.

Повдигнах рамене.

— Че кой иска? Тъкмо по тази причина се случват.

Хенд дишаше тежко.

— Ковач, не възнамерявам да обсъждам с теб служебните си проблеми. При това в пет часа сутринта! — Той се извъртя рязко на токове. — Най-добре да се пригответе. В девет се прехвърляме в Дангрекската симулация.

Метнах поглед на Вардани и забелязах, че ми се усмихва. Двамата си разменихме намигвания зад гърба на Хенд. Духът на бунтовничеството беше заразителен.

Хенд спря на десетина крачки от нас. Сякаш ни беше усетил.

— Ох — той се извърна и ни погледна. — Между другото. Преди около час кемпистите са хвърлили мародерна бомба над Собървил. С висока мощност. Няма оцелели.

Мярнах бялото на очите на Вардани, когато тя отмести поглед от мен. Долната ѝ челюст беше увиснала.

Хенд постоя още малко, да се порадва на ефекта от думите си.

— Помислих, че ще искате да го знаете — подхвърли накрая.

17.

Дангрек.

Небето бе в цвят на стари джинси, избелялосиньо, примесено с повлекла от бели облаци на голяма височина. Слънцето бе достатъчно ярко да те накара да замижиш. Топлите му лъчи галеха приятно голите части на тялото. Растителността наоколо бе покрита с черна пепел от радиоактивния облак.

Точно отпред се виждаше горящият Собървил. Димът се издигаше право нагоре към небето в цвят на избелели джинси.

— Гордееш ли се със себе си, Ковач? — прошепна Таня Вардани в ухото ми, докато ме подминаваше, за да се изкатери на близкия хълм. Това бяха първите й думи, откакто чу новината от Хенд.

Последвах я.

— Ако смяташ да се оплакваш, най-добре се обърни към Джошуа Кемп — срязах я, след като я застигнах. — А и не се прави, че не знаеше. Всички очаквахме да се случи.

— Да, и затова сега ми е толкова гадно.

Беше невъзможно да се отървем от тази гледка. Прожектираха я непрестанно върху транспарантите на терасата на „Мандрейк“. Показвах я по всички видеоканали из цялата планета. Първо ослепителното, яркочерно изригване, после, с известно закъснение, грохотът от взрива. Всичко това на фона на развълнувания коментар. А после, любимите на всички зрители картини в едър план, снимани от голямо разстояние и увеличени дигитално.

Армейският ИИ бе събрал достатъчно информация, за да я въведе в новата си симулация на терена.

— Сучиади, погрижи се групата ти да заеме позиции.

Беше гласът на Хенд, от слушалките, които всички носехме. Последвах кратки команди, разменени по радиото, но някъде към средата вдигнах ръка и смъкнах ядосано слушалката. Някой се изкачи зад мен и спря, загледан в гърба на Таня Вардани, но аз не му обърнах внимание.

— Предполагам, че е станало бързо — подметна тя.

— Както се пее в песента. Няма нищо по-бързо.

— Госпожице Вардани. — Беше Оле Хансен, в чиито черни очи, с които се бе сдобил заедно с новия „ръкав“, сякаш се долавяше далечен отглас на оригиналните му, сините. — Налага се да огледаме района, в който ще действаме.

Тя се обърна и го погледна. На устните ѝ трепкаше неразгадаема усмивка.

— Разбира се. Последвайте ме.

Двамата се спуснаха по склона и продължиха покрай брега.

— Ей! Емисарчето!

Обърнах се неохотно и открих, че Ивет Крюкшенк катери новичкия си маорски „ръкав“ нагоре по хълма, притиснала фотонер към гърдите си, и с комплект мерачески лещи, обърнати на челото. Изчаках да ме достигне, което направи, без да се спъне във високата трева повече от няколко пъти.

— Как е новият „ръкав“? — попитах я, когато се спъна за втори път.

— Ами... — Тя поклати глава, застана до мен и ме погледна отблизо. — Малко е странно, ако разбираш какво имам предвид.

Кимнах. Първото ми „пренахлузване“ беше преди повече от трийсет субективни години, което в реално време е близо две столетия, но човек никога не забравя подобни неща.

— И ми го подбраха толкова светъл! — тя се плесна с ръка по кожата и се засмя. — Защо не ми намериха нещо черничко, като на теб?

— Защото убиха теб, а не мен — припомних ѝ аз. — Освен това, като започне да ни прояжда радиацията, ще си в по-изгодна позиция. Това, което носиш, ще поеме два пъти по-голяма доза от мен, преди да усетиш първите признаци на лъчева болест.

Тя се намръщи.

— Всички ни очаква един край.

— Крюкшенк, това е само един „ръкав“.

— Не ми се перчи с емисарското си хладнокръвие. — Тя се разсмя, обърна наопаки фотонера и го улови за дръжката със слабичката си ръка. След това замижа и се прицели в мен през мерника. — Харесваш ли „белоръкавни“ момиченца като мен?

Огледах я. Маорските бойни „ръкави“ са с малко дълги крайници и широки в раменете и гърдите. Повечето от тях, както беше този, са с бяла кожа, което донякъде се дължи на скорошното им изваждане от клониращите вани. Лицата им са с повдигнати скули, очите — разположени широко. Но въпреки безформения комбинезон...

— Ако ще ме разглеждаш така — отбеляза Крюкшенк, — по-добре да ти покажа кое става за купуване.

— Извинявай. Просто събирах информация за отговор.

— Да бе. Остави. Да не мислиш, че съм се притеснила? Действал си по тези места, нали?

— Преди няколко месеца.

— Е, и как беше?

— Ами как? Разни типове стрелят по теб, а из въздуха се носи повече метал, отколкото можеш да си представиш. Нищо особено, всъщност. Защо питаш?

— Чух, че наврели Клина в миша дупка. Вярно ли е?

— Може и така да се каже.

— И как стана така, че кемпистите изведнъж решиха да преминат в отстъпление и да изпържат района?

— Крюкшенк. — Млъкнах, тъй като не знаех как да пробия бронята на младостта, в която бе оковала душата си. Тя беше на двайсет и две и като всяка двайсет и две годишна девойка смяташе, че е безсмъртна и че вселената се върти около нея. Едва ли можеше да си представи, че съществуват възгледи, според които всичко, в което вярва, е маловажно и странично.

Тя все още чакаше отговора ми.

— Виж — рекох накрая. — Когато бях там, никой не ми каза за какво се бием и от малкото, което научих при разпитите на пленниците, стигнах до извода, че те също нямат представа. Отдавна съм се отказал да търся и капчица здрав разум в тази война и те съветвам да постъпиш по същия начин, ако искаш да оцелееш.

Тя повдигна една вежда — жест, който още не бе овладяла в новия си „ръкав“.

— Значи и ти не знаеш.

— Не.

— Крюкшенк! — Дори от метър разстояние чух съвсем ясно гласа на Маркус Сучиади в слушалката ѝ. — Смяташ ли да слезеш

долу и да поработиш за заплатата, както всички нас?

— Идвам, шефе. — Тя ми се изплези и затича надолу по хълма. На няколко крачки по-нататък спря и се обърна.

— Ей, Емисарчето.

— Слушам те?

— Онова, дето Клина го наврели в миша дупка. Не исках да те обиждам, да знаеш. Просто ме интересуваше.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Няма нищо, Крюкшенк. И на мен не ми пука, макар че сигурно отвън не си личи.

— Ох. — Тя също ми се усмихна. — Е, трябваше да те попитам. — Очите ѝ се стрелнаха към слабините ми и тя задържа поглед демонстративно. — Какво ще кажеш да проверим двамата какво има там?

— Нямам нищо против.

Сега и моята слушалка избръмча подканящо.

— Слушам те, Сучиади.

— Сър, ако не ви представлява трудност — чух гласа му, изпълнен с нескрита ирония, — бихте ли оставили войниците ми да се разгърнат?

— Разбира се. Извинявай. Няма да се повтори.

— Благодаря.

Тъкмо смятах да прекъсна връзката, когато се намеси гласът на Таня Вардани. Всъщност всичко, което се чуваше, бяха приглушени ругатни.

— Какво е това? — попита рязко Сучиади. — Сън?

— Ами това е госпожица Вардани, сър — отвърна с типичното си спокойствие Оле Хансен, надвиквайки неспирните проклетия на археоложката. — Мисля, че ще е най-добре да дойдете и сам да видите това.

Застигнах Хенд на брега, но не можах да го задмина. Цигарите и болните дробове не важат във виртуалността, та сигурно загрижеността му за инвестициите на „Мандрейк“ му бе придала допълнителни сили. Все още непривикнали с новите си „ръкави“,

останалите от групата изостанаха зад нас. Двамата първи се озовахме до Вардани.

Открихме я на почти същото място, на което бе спряла и предишния път, докато разглеждаше каменопада. В първия момент не можах да разбера накъде гледа.

— Къде е Хансен? — попитах объркан.

— Слезе долу — махна тя към каменната джунгла. — Един Господ знае защо.

И тогава ги видях. Белезникави белези от наскорошен взрив, обкръжили двуметров, назъбен проход, през който се виеше тясна пътечка.

— Ковач? — бе единственото, което успя да каже Хенд.

— Виждам. Кога за последен път допълвахте симулацията?

— Днес — отвърна Хенд и се приближи към отвора.

Таня Вардани кимна.

— Високоорбитално сателитно сканиране, ако не се лъжа?

— Точно така.

— Чудесно. — Таня се извърна и бръкна в якето си за цигари. — Значи може и да не открием нищо там.

— Хансен! — Хенд сви ръцете си на фуния и се провикна, забравил, че разполагаме с радиовръзка.

— Чувам те — долетя глас зад стената от камъни. — Тук няма нищо.

— Разбира се, че няма — подхвърли Вардани, без да се обръща към някого.

— Виждам приблизително кръгла площадка, широка двайсетина метра, но камъните около нея изглеждат странно. Сякаш са били разтопени.

— Това е импровизация — произнесе нетърпеливо Хенд в микрофона. — Армейският ИИ само предполага какво може да има там.

— Попитай го вижда ли нещо в средата — рече Вардани и хвърли цигарата си по вятъра.

Хенд предаде въпроса. Отговорът дойде незабавно.

— Да, купчина, наподобяваща сталагмит.

Вардани кимна.

— Това е нашата врата — рече тя. — Вероятно реконструирана от компютъра въз основа на стари данни от някой разузнавателен полет над района...

— Някой е идвал тук — прекъсна я Хенд.

— Така изглежда. — Вардани изпусна тютюнев дим и посочи с ръка. — А също и това.

Закотвен в плитчините, само на неколкостотин метра нататък по брега, се виждаше малък, разнебитен траулер, който се полюшваше леко над вълните. Една от мрежите му бе спусната през борда и се изпъваше, сякаш пълна с улов.

Небето започна да избледнява.

Беше почти толкова неприятно, колкото излизането от ПППП. Отворих очи и пред мен изплуваха налудничавите изображения на емпатичното психопрограмно изкуство.

— Уф, мамка му — въздъхнах и се надигнах, смъквайки машинално електродите.

Вратата на кабината се отвори с тихо свистене. Хенд пристъпи вътре, докато все още си навличаше дрехите. Примижах към него.

— Необходимо ли беше това?

— Обличай си ризата, Ковач. — Докато говореше, той си закопчаваше копчето на яката. — Чака ни работа. Искам до довечера да сме на полуострова.

— Не прекаляваш ли...

Той вече се обръщаше.

— Хенд, войниците не са привикнали с новите си „ръкави“. Имат още да учат.

— Оставих ги там — той посочи с палец през рамо. — Ще им дам още десетина минути — това са два дни виртуално време. После си събираме багажа и потегляме. Ако някой ни е изпреварил на онзи бряг, ще го накарам дълбоко да съжалява.

— Ако е бил там, когато са ударили Собървил — извиках след него, — вероятно вече съжалява дълбоко. Заедно с всички останали.

Стъпките му се отдалечаваха по коридора. Беше си сложил и самото и крачеше с уверената походка на истински бизнесмен. Способен на всичко. Готов да изпълни дълга си към компанията, докато аз все още седях на кушетката и се озъртах объркано.

ТРЕТА ЧАСТ

РАЗРУШИТЕЛНИ СИЛИ

„Разликата между виртуалността и живота е много проста. В симулацията знаеш, че всичко се управлява от една всемогъща машина. Реалността не предполага подобна вероятност и човек лесно може да се излъже, че той контролира всичко.“

Квелкрисст Фалконър
„Морал на ръба на
пропастта“

18.

Няма начин да прехвърлиш незабелязано междупланетен кораб до другата страна на планетата. Затова и не се опитвахме.

„Мандрейк“ ни запази приоритетен старт и парабола за приземяване чрез подорбиталната платформа на Картела и ние излетяхме от един анонимен космодрум в покрайнините на Приземяване още късно същия следобед. Бяха ни осигурили сияещ, новичък щурмови кораб „Локхийд Митома МП“, който ужасно приличаше на опушен скорпион, комуто някой е откъснал щипките. Когато го видях, Амели Вонсава кимна одобрително.

— От серията „Омега“ — рече ми тя, най-вече защото се бях озовал до нея на стъпалото на скутера. Докато говореше, пригладдаше машинално назад косата си и търкаше нетърпеливо симбиотните розетки на врата. — Можеш да кацнеш с това бебче право на булевард „Инкорпорация“, без дори да обгориш дръвчетата. После да пуснеш две плазмени торпеда през сенатския портал, да се изправиш на опашка и да изхвърчиш на орбита преди още да се взривят.

— Например — кимнах сухо. — Но подобна задача могат да поставят само на някой кемпист, който ще лети на разнебитена браква от типа на „Маои 10“. Така ли е, Шнайдер?

Шнайдер се захили.

— Така е, колкото и да е неприятно на някого.

— Какво да е неприятно? — намеси се Крюкшенк. — Да си кемпист?

— Не, да летиш на „Маои“ — отвърна Шнайдер, докато плъзгаше поглед надолу по маорския ѝ боен „ръкав“. — Да си кемпист, не е чак толкова лошо. Е, освен дето трябва да им пееш маршовете.

Крюкшенк се облеци.

— Ти наистина ли си бил кемпист?

— Шегува се — намесих се и скастрих Шнайдер с поглед. С нас нямаше политкомисар, но Жиан Жианпин ми изглеждаше със здрави кемпистки възгледи и не знаех дали не ги споделят и други членове на

групата. Излишно бе още в началото да пораждам вражда между хората.

Един от страничните люкове на „Локхийд“ се отвори и отвътре се показа Хенд, в прилежно изгладен маскировъчен, хамелеонохромиран комбинезон, който мигновено се обагри в сиво, като преобладаващия цвят на щурмовия кораб.

— Добре дошли на шибаното пътешествие — произнесе Хансен.

Бяхме готови за старт пет минути преди определения от „Мандрейк“ прозорец. Амели Вонсава въведе полетния план в компютъра на локхийда, включи последователно всички системи и сетне, поне както ми се стори, потъна в сън. С пъхнати кабели в тила и бузата и затворени очи, тя се изтягаше в своя новичък маорски „ръкав“ като криокапсулна принцеса от полузабравена приказка през Заселническите години. Беше ѝ се паднал вероятно най-тъмният и най-стройният от наличните „ръкави“ и инфокабелите контрастираха с кожата ѝ като червеи албиноси.

На седалката на втория пилот се бе настанил Шнайдер, който мятеше развълнувани погледи изпод шлемофона.

— И ти ще получиш своя шанс — рекох му.

— Да бе, кога?

— Когато станеш милионер на Латимер.

Той ме стрелна с гневен поглед и опря крак на пулта пред него.

— Много смешно, няма що.

Забелязах, че Амели Вонсава се усмихва презрително. Никой от дангрекската група не знаеше за сделката с „Мандрейк“. Хенд ни бе представил като консултанти, нищо повече.

— Смяташ ли, че ще мине през вратата? — попитах Шнайдер, опитвайки се да го разведря.

— Откъде, по дяволите, мога да знам?

— Ами само като...

— Господа — прекъсна ме Амели Вонсава, без да отваря очи. — Ще можете ли да ми осигурите малко спокойствие преди полета?

— Да, Ковач, млъкни — подкрепи я злобничко Шнайдер. — Защо не отидеш отзад при пасажерите?

Върнах се в главната кабина, където местата от двете страни на Вардани бяха заети от Хенд и Сън Липинг. Настаних се от другата страна до Люк Дьопре. Той ме изгледа с любопитство и отново се зае да разглежда новите си ръце.

— Харесват ли ти? — попитах го.

Той сви рамене.

— Хубави са. Но не съм свикнал да изглеждам толкова едър.

— Ще свикнеш. Спането помага.

Отново любопитен поглед.

— Очевидно имаш опит. По какво си консултант, всъщност?

— Аз съм бивш Емисар.

— Наистина? — Той се изправи на седалката. — Брей, че изненада. Трябва да ми разкажеш за това.

Забелязах раздвижване и на съседните седалки, където бяха чули разговора ни. Изглежда за миг се бях превърнал в център на вниманието.

— Дълга история. И не особено интересна.

— До старта остава една минута — обяви Амели Вонсава по интеркома. — Искам да използвам тази възможност, за да поздравя всички с добре дошли на борда на „Наджини“ и да ви предупредя, че ако не сте си поставили предпазните колани, не бих могла да гарантирам физическата ви цялост през следващите петнайсет минути.

Отново раздвижване по редовете, придружено от усмивките на онези, които вече се бяха вързали.

— Струва ми се, че тя преувеличава — обади се Дьопре, докато нагласяваше своя колан. — Тези кораби са оборудвани с компенсатори.

— Човек никога не знае. Може да попаднем под обстрел, докато излизаме на орбита.

— Точно така, Ковач — ухили ми се Хансен. — Гледай винаги откъм позитивната страна.

— Опитвам се да мисля напред.

— Страх ли те е? — попита неочаквано Жиан.

— Винаги. А теб?

— Страхът е неудобство. Трябва да се научиш да го потискаш. Това е призиванието на професионалния войник. Да изоставя страха.

— Не, Жиан — прекъсна го Сън Липинг. — Това е да си мъртъв.

Щурмовият кораб се наклони неочаквано и върху раменете и гърдите ни се стовари огромна тежест. Кръвта се стече в краката ни. Ставаше все по-трудно да се диша.

— Исууусе Хриисте! — произнесе Оле Хансен през стиснатите си зъби.

Скоро след това положението се поуспокои. Изглежда бяхме излезли на орбита и Амели Вонсава бе прехвърлила част от мощността на ускорителите към бордовата гравикомпенсираща система. Завъртях глава към Дъопре.

— Значи преувеличава, а?

Той близна с език юмрука си и отгоре остана червено петънце кръв от прехапаниа му език.

— И това ако не е преувеличаване.

— Излязохме на орбита — потвърди предположенията ми Вонсава. — Разполагаме с приблизително шест минути безопасен полет под геосинхронизирания чадър на Приземяване. След това ще бъдем изложени на опасността от засичане и прехващане и вероятно ще се наложи да прибягвам до внезапни маневри, затова дръжте си езиците зад зъбите.

Дъопре кимна мрачно и показа на околните окървавения си юмрук. Из кабината отекна дружен смях.

— Ей, Хенд — провикна се Ивет Крюкшенк. — Защо твоят любим Картел още не се е сетил да докара пет-шест високоорбитални оръдейни платформи и да приключи войната?

Малко по-нататък по редицата Маркус Сучиади се подсмихна лекичко, но не каза нищо. Двамата с Оле Хансен си размениха погледи.

— Ей, Крюкшенк — сапърът вероятно бе решил да отговори, по незабележимо нареждане на Сучиади. — Не си ли чувала за мародерни бомби? Имаш ли представа каква голяма цел става от високоорбиталните оръдейни платформи?

— Сигурно — отвърна Крюкшенк, без никакво намерение да се предава. — Но сега повечето от кемпистките мародерни бомби са на повърхността и при съответното геосинхронизиране...

— Опитай се да го обясниш на жителите на Собървил — прекъсна я Вардани и това като че ли сложи край на дискусията.

— Обстрелът на Собървил е от наземно базиране, госпожице Вардани — обади се не след дълго Жиан.

— Така ли?

Хенд се покашля многозначително.

— Ще отбележа само, че Картелът няма точна представа за броя на въоръжените с ракети автопилотни устройства, които летят над повърхността на планетата...

— Да бе — изсумтя Хансен.

— ... но всеки опит за разполагане на оръжейни системи на висока орбита в този момент би бил крайно рискован...

— Финансово? — прекъсна го Вардани.

Хенд я дари със зловна усмивка.

— Всеки момент ще напуснем защитния чадър на Приземяване — обяви Амели Вонсава по интеркома. — Пригответе се за известни сътресения.

Почувствах едва доловимо нарастване на напрежението в слепоочията. Вонсава се приготвяше за акробатични изпълнения по време на навлизането в долните слоеве на атмосферата. Излизахме извън обсега на високоорбиталните оръдейни платформи, които вече не можеха да упражняват бащинския си надзор върху нас. Оттук нататък можехме да разчитаме само на себе си.

Те експлоатират и търгуват, и сменят територията си постоянно, но въпреки това лесно можеш да привикнеш с тях. Да привикнеш със сияещите им небостъргачи и нанокоптерната сигурност, с техните картели и високоорбитални оръдейни платформи, с тяхното проточило се през вековете нечовешко търпение и априори приетата роля на кръстници на човешката раса. Можеш да се изпълваш с безкрайна благодарност заради жалкото, но осигурено съществуване на някоя корпоративна платформа. И да го намериш за милион пъти по-предпочитано от трескавото мятане в човешкия хаос извън стените на корпорацията.

Можеш да си им толкова благодарен.

Трябва да се внимава с това.

— Напускаме високата орбита — обяви Амели Вонсава от пилотската кабина.

Гмурнахме се надолу.

С бордови компютър на минимален режим това приличаше на гравискок, преди да се задейства спирачната система. Червата ми се повдигнаха до ребрата, напрежението в очите се засили.

Невростимулаторите внезапно се пробудиха и биопластините в дланите ми потрепериха. Вонсава се стараеше да изстиска всичко, на което бяха способни двигателите, без да я е грижа, че така може да ни сплеска на пода. Единственото, което я интересуваше, бе да изпревари кемпистките системи за ранно предупреждаване...

И изглежда, че успя.

Приводнихме се в морето на два километра от Дангрекския бряг, в типично десантен стил, използвайки водата за бързо охлаждане на нагрятата външна обшивка. На други планети подобно поведение щеше да предизвика воя на цяла армия еколози, загрижени за опазването на океанската флора и фауна, но имах чувството, че точно в този момент на Санкция IV не ни заплашваше подобна опасност. Войната има своя успокоителен ефект върху политиката. Вече не се налага да се съобразяваш с цял куп условности и всичко е далеч по-простено. Бий се и победи, и отнеси победата вкъщи. Всичко останало избледнява като небето над Собървил.

— На повърхността сме — обяви с монотонен глас Вонсава.

— Предварителните наблюдения не показват наличието на подозрително раздвижване. Продължавам към брега на спомагателни двигатели, но ще ви помоля да останете по местата си до второ нареждане. Командир Хенд, получихме хиперсъобщение от Айзък Карера, което вероятно ще ви заинтересува.

Двамата с Хенд разменихме погледи. Той се пресегна и доближи микрофона до устните си.

— Подайте го на персоналните инфомаски. Моята, на Ковач и Сучиади.

— Разбрано.

Смъкнах слушалките и си нахлузих инфомаската. Пред мен се появи Карера, на фона на потоци от кодирана информация. Носеше бойна униформа, на челото му зееше набързо обработена рана. Определено имаше изморен вид.

— Тук е Северен край. До полет 931/4. Получихме потвърждение за текущото ви местонахождение и посока на движение, но съм длъжен да ви предупредя, че при сегашните обстоятелства не сме в състояние да ви осигурим наземна и въздушна поддръжка. Силите на Клина са отстъпили от бреговете на езеро Мейсън и са преминали на резервна отбранителна позиция. В района на радиационно поражение

се очаква мощна заглушителна завеса, така че това вероятно е последният ни контакт с вас. В добавка към стратегическите особености на операцията ви предупреждавам за още една подробност. В покрайнините на Собървил по нареждане на Картела са били разгърнати експериментални наноремонтни системи. Не можем да предвидим какво ще е поведението на тези системи при съответните промени в обстановката. Моят личен съвет е да се отдалечите на спомагателни двигатели до Мейсън и да изчакате, докато получим подробни сведения за района. Това обаче може да отнеме повече от седмица. — Той направи кисела гримаса, сякаш бе доловил неприятна миризма. — Преценете сами дали си заслужава рискът да продължите с изпълнението на корпоративната задача, каквито и ползи да носи успешното ѝ завършване. Прилагам код за директна връзка с Клина, в случай че решите да извършите спешна евакуация. Нямам друго за вас. Успех. Край на предаването.

Свалих си маската и забелязах, че Хенд ме наблюдава с едва забележима усмивка в ъгълчето на устата.

— Не мога да кажа, че звучеше твърде оптимистично. Такъв ли е винаги?

— Да, пред лицето на клиентската глупост. Какво беше това, за експерименталните...

Хенд ми направи незабележим знак да замълча и поклати глава.

— Не се безпокой. Стандартна пропаганда на Картела. Така се държат настрани нежеланите гости.

— Искаш да кажеш, че са само приказки?

Хенд се засмя отново. Сучиади не каза нищо, но устните му се изпънаха. Отвън шумът на двигателите се усили.

— На брега сме — съобщи Амели Вонсава. — Намираме се на двайсет и един километра и седемстотин метра от собървилския кратер. Ще слезете ли за снимки?

19.

Пухкаво бяло.

За един кратък миг, докато стоях на стълбичката на „Наджини“, имах усещането, че навън вали сняг.

— Чайки — произнесе Хенд с вид на познавач, скочи долу и разрина с крак натрупаната перушина. — Радиацията ги е изстребила.

Вълните на иначе спокойното море бяха покрити със застинала, бяла пелена.

Когато колонизаторските шлепове за първи път се приземили на Санкция IV, а също и на Харланов свят, за местните обитатели те били истински катаклизъм. Колонизацията на една планета е невероятно разрушителен процес и модерните технологии не са направили много по въпроса. И досега хората се разполагат на върха на хранителната верига главно като унищожават конкурентите си в екосистемата — големи и малки. Неизбежно унищожение, което започва от мига, когато шлеповете докоснат повърхността.

Гигантските колонизаторски кораби изстиват бавно, ала вътре вече кипи трескава активност. Потоци от клонирани ембриони напускат криорезервоарите и се разтоварват от грижовните машини в камерите за ускорено израстване. Тук те получават огромни количества растежни хормони и хранителни вещества, с помощта на които всеки един от клонингите достига зряла възраст само за няколко месеца. А през това време навън вече излизат първите групи, отгледани през последните месеци от междузвездния полет, готови да заемат полагаемото им се място в новия световен ред. Нищо общо с романтиката на обетованата земя, за която така обичат да пишат хроникьорите.

Но най-разрушителни от всички са машините за промяна на обкръжаващата среда.

Всеки сериозен план за планетно колонизиране неминуемо е свързан с няколко изкуствени екоинтелекта. След първоначалните катастрофи на Марс и Адорацион започна да става ясно, че опитите да

се създаде изолирана среда от земна екосистема на чужд и враждебен терен са обречени на неуспех.

Първите колонисти, които вдъхнали от тераформирания въздух на Марс, измрели до няколко дни, а мнозина от онези, които останали вътре, станали жертви на червеите, родени от зловещи буболечки, които никой преди това не бил виждал. Тези буболечки се оказали далечни наследници на една земна пустинна пеперуда, която се развила по непредсказуем начин в тераформираните условия на новата планета.

И така. Обратно в лабораториите.

Изминали две поколения, преди марсианските колонисти да могат най-сетне да дишат атмосферен въздух.

На Адорацион било дори по-лошо. Колонизаторският шлеп „Лорка“ потеглил няколко десетилетия преди марсианската епопея, запокитен към най-близкия от подходящите за заселване светове, обозначени върху марсианските карти, с храбростта на захвърлен срещу танк коктейл „Молотов“. Това бил почти отчаян щурм срещу бронираните дебри на космическото пространство, акт на технологично предизвикателство пред лицето на деспотичната физика, която владее космоса, и наивна проява на доверчивост към наскоро разшифрованите марсиански архиви. Всъщност още от самото начало всички очаквали само и единствено провал. Дори онези, които предоставили копираното си съзнание на колонизаторските „инфоколоди“ и своите гени в ембриобанката, не хранели кой знае какви надежди, че техните съхранени в машината съзнания ще видят края на пътуването.

Адорацион^[1], както подсказва названието, в началото приличал на осъществен блян. Зелено-оранжев свят, с приблизително същото съдържание на кислород и азот, каквото има в земната атмосфера, и с далеч по-благоприятно съотношение земя-вода. Растителни форми, които се оказали напълно подходящи за храна на клонирания добитък, и почти никакви хищници. Всичко това изглежда предизвикало някакъв странен религиозен екстаз у първите колонисти, защото още щом слезли от „Лорка“, те се заели да строят катедрала.

Изминала една година.

По онова време хипервръзката все още била в своя зародиш, способна да пренася не повече от кратки шифровани съобщения.

Новините, които достигнали до Земята, били като писъци от затворена стая в подземията на пустеещ замък. Двете екосистеми се срещнали и сблъскали като армии на бойното поле, всяка от които нямала накъде да отстъпи. Осемнайсет месеца след приземяването от приблизително един милион колонисти на борда на „Лорка“ седемдесет процента загинали.

Обратно в лабораториите.

В наши дни колонизирането се е превърнало в цяло изкуство. Нито една органична форма на живот не напуска кораба преди екомодулиращата програма да създаде цялостен образ на екосистемата. Пускат се автоматизирани сонди, които кръжат над новооткритата планета и събират образци. Изкуственият интелект поглъща информацията и изработва модел, съобразен с присъствието на земни форми на живот, като се набелязват потенциалните конфликтни точки. За всеки възможен проблем той написва и съответното решение — геннотехнично или нанотехнично, а накрая, базирайки се на цялостното изследване, създава протокол за заселване. Въоръжени с този протокол, колонистите излизат навън.

Ако прегледате протоколите за трийсетте заселени свята, ще забележите, че някои определени видове се появяват отново и отново. Това са успехите на земната еволюция — силни, адаптативни, еволюционни атлети. Повечето от тях са растения, микроби и насекоми, но има и няколко от по-едрите животни. Мериносовата овца, мечката гризли и морските чайки са по правило на челни позиции в списъка. Те са трудни за изстребване.

Навсякъде около траулера беше покрито с трупове на птици, които едва се полюшваха в спокойните води на залива.

Корабът бе пострадал сериозно. Откъм Собървил боята му бе почерняла и изгоряла, на места дори бе разтопен металът. Прозорците бяха изпотрошени, а палубата бе покрита с останки от изгоряла рибарска мрежа. Съдейки по размера на пораженията, всеки, който се бе намирал на палубата в момента на взрива, би трябвало да загине от изгаряния трета степен.

Не се виждаха никакви трупове. Всъщност, вече го знаехме от виртуалната симулация.

— Тук долу няма никой — докладва от трюма Люк Дьопре. — Ако питате мен, не е имало от месеци насам. Дори от година. Храната е изядена от буболечки и плъхове.

— Каква храна? — попита намръщено Сучиади.

— О, храна е имало доста. — Дьопре се покатери на палубата и примижа с очи, докато привикне с ярката светлина. — Изглежда са вдигнали голям купон, само дето никой не е останал след това да почисти.

— И аз съм ходила на такива купони — обади се Вонсава.

Откъм трюма долетя характерният пукот на фотонер. Сучиади, Вонсава и моя милост настръхнахме. Дьопре се ухили.

— Крюкшенк стреля по плъховете — обясни той. — Тук са доста едрички.

Сучиади прибра оръжието и надърна през отвора към трюма.

— Дьопре, колко, по твоя преценка, е имало долу?

— Плъхове ли? — усмивката на Дьопре се разшири. — Трудно е да се каже.

— Питам за екипажа, *сержант*. Моряците колко са били.

Дьопре повдигна рамене, демонстрирайки безразличие към очевидното напомняне да спазва субординацията.

— Не съм готвач, *капитане*. Не мога да кажа.

— Аз бях готвач — обади се Амели Вонсава. — Ще слеза да погледна.

— Ти ще останеш тук. — Сучиади доближи перилата и изрита една мъртва чайка във водата. — Оттук нататък бих искал по-малко да се приказва и повече да се изпълнява. Първо, ще почистите палубата. Дьопре, слез в трюма и помогни на Крюкшенк да изстреби плъховете.

Дьопре въздърна и метна фотонера си на ремък. Извади от кобура на кръста архаичен заряден пистолет и провери пълнителя.

— Обичам такива задачи — промърмори той и изчезна надолу по стълбата, вдигнал оръжието високо над главата си.

Слушалките изпукаха. Сучиади наведе глава, заслушан. Побързах да наглася своята.

— ... е обезопасен — докладваше Сън Липинг. Сучиади я бе назначил за командир на другата половина от групата и ги бе изпратил нататък по брега, заедно с Хенд, Вардани и Шнайдер.

— Да чуя подробности! — нареди Сучиади.

— Разположихме периметърни охранителни системи в дъга покрай брега. Петстотинметрова базова линия, сто и осемдесет градуса постоянно наблюдение. Би трябвало да засече всичко, което се приближава от вътрешността или идва по брега. — Сън млъкна, след това продължи по-неуверено, сякаш се извиняваше. — Това е само в зоната на пряка видимост, но стига, за да държим под око близките няколко километра. Повече нищо не може да се направи.

— А какво е положението с целта на експедицията? — намесих се аз. — Запазена ли е?

Сучиади ме стрелна ядно с поглед. Знаех какво мисли. Той бе дълбоко уверен, че сме пристигнали тук да гоним вятъра. Без никакво съмнение смяташе, че Вардани е жертва на някаква своя археологическа фантазия, че Хенд е позволил да го подмамат в играта, а от „Мандрейк“ са се съгласили, подтиквани единствено от ненаситната си алчност. Дори не поиска да се запознае с плановете за действие и размахваше твърдата си убеденост в неизбежния провал като знаме.

Не можех да го виня. Истината бе, че половината от групата бяха на същото мнение. Ако Хенд не им бе предложил толкова примамливи условия, сигурно щяха да му се изсмеят в лицето.

Преди по-малко от месец бях готов да постъпя по същия начин с Шнайдер.

— Да, тук е — гласът на Сън прозвуча някак странно, може би дори тревожно. — Това е... никога досега не бях виждала нещо подобно.

— Сън? Отворена ли е?

— Не, доколкото сме в състояние да определим, лейтенант Ковач. Но за подробностите ще е най-добре да разговаряте с госпожица Вардани.

Покашлях се.

— Вардани? Там ли си?

— Заета съм — отрязва тя. — Какво открихте на корабчето?

— Нищо, засега.

— Хубаво. Тук е същото. Край на връзката.

Погледнах крадешком Сучиади, но на новото му маорско лице не се четеше нищо. Изхъмках, смъкнах слушалките и отидох да проверя

дали работи палубната лебедка. Чух го зад гърба ми да пита Хансен как е положението при него.

Успях да пусна лебедката с помощта на Вонсава, която заяви, че е от същия тип, като тази на совалките. Сучиади намина да види как се справяме. Изтеглянето на мрежата обаче се оказа далеч по-сложно. Изгубихме двайсетина минути, докато му хванем цаката, по това време ловът на плъхове бе приключил и Крюкшенк и Дьопре се присъединиха към нас. Дори с тяхна помощ не беше никак лесно да вдигнем тежката, неуправляема и подгизнала мрежа и да я спуснем на палубата. Никой от нас не е бил моряк, а беше ясно, че за тази работа се изискват определени умения и опит. Хлъзгахме се и падахме доста.

Но се оказа, че усилията си заслужават.

Заплетени в последните дипли на мрежата, на борда се стовариха останките на два трупа — голи, ако се изключат лъщящите вериги, с които бяха оковани краката им. Бяха полуизядени, със зеещи очници и черепи, склонени един към друг, като главите на пияници, кискащи се над някоя тъпа шега. Тънки вратлета и широки усмивки.

Известно време ги разглеждахме мълчаливо.

— Добре, че я вдигнахме — рекох на Сучиади.

— Да, заслужаваше си да проверим какво има в нея. — Той се надвеси над труповете. — Съблекли са ги, преди да ги хвърлят в морето. Но са им сложили веригите. Който и да го е направил, не е искал да ги види отново над водата. Не мога да разбера. Защо им е трябвало да крият труповете в мрежата, след като траулерът е тук и се вижда чак от Собървил?

— Да де, само дето няма кой да го види — припомни му Вонсава.

Дьопре се извърна и засенчи очи, втренчил поглед в димящите останки на Собървил.

— Войната?

Припомних си дати, скорошни събития и направих някои изчисления.

— Не е идвала толкова далеч на запад от около година, но на юг нещата излизат извън контрол. — Кимнах към опушените градски развалини. — И да има някой там, сигурно се спотайва и не смее да си покаже носа. Особено при риска да привлече върху себе си орбитален

огън или да задейства някоя мина. Спомняте ли си какво стана в град Буткинари?

— Като да беше вчера — отвърна Амели Вонсава и неволно докосна с пръст лявата си буза.

— А е било преди година. Сигурно са го показвали по всички видеостанции. Грамадният авионосец, който потопиха насред залива. След този случай на планетата не остана нито един цивилен спасителен екип.

— Което пак ни връща на първия въпрос — намеси се Крюкшенк. — Защо е трябвало да крият тези двамата?

Свих рамене.

— Кой знае? Заради неприятната гледка. За да не ги забележат при въздушно разузнаване в района. Да не предизвикат местно разследване. Може да е станало преди размириците в Кемпополис.

— Индигоград — поправи ме Сучиади навъсено.

— Само внимавай Жиан да не чуе, че му казваш така — ухили се Крюкшенк. — За малко да ми издере очите, задето нарекох Дананг терористична атака. А аз го имах за комплимент!

— Голяма работа — той завъртя очи. — Факт е обаче, че ако изключим трупове, това си е най-обикновено рибарско корабче. Което едва ли би привлякло вниманието в хаоса на глобалната революция.

— Не и ако е било наето в Собървил — поклати глава Сучиади. — И в двата случая това е чисто местен инцидент. Кой са били тези типове? Какво е станало с тях? Помисли, Ковач, ние сме само на няколко десетки километра от Собървил.

— Няма никакви причини да смятаме, че траулърът е местен — отвърнах и магнах към спокойното море. — На тази планета можеш да прекосиш половината свят, без да ти се разлее кафето на борда.

— Да де, само че щеше да е далеч по-добре да скрият трупове в трюма — намеси се Крюкшенк.

Люк Дьопре се наведе и дръпна леко мрежата. Главите на мъртъвците се чукнаха.

— „Колодите“ им са извадени — рече той. — Скрили са ги под водата заради телата. Щяха да се отърват по-бързо, ако ги бяха хвърлили на плъховете.

— Зависи от плъховете.

— Ти да не си специалист?

— Може да е било погребение — предположи Амели Вонсава.

— В *мрежата*?

— Губим си времето — прекъсна ни на висок глас Сучиади. — Дъопре, извади ги, увий ги в нещо и ги прибери някъде, където плъховете не могат да ги докопат. Ще им направим аутопсия на „Наджини“. Вонсава и Крюкшенк, искам да огледате кораба от предницата до задницата. Потърсете нещо, което да ни разкрие какво се е случило тук.

— Казва се от носа до кърмата, сър — отбеляза кротко Вонсава.

— Както и да е. Важното е да намерите някакви следи. Дрехите на тези двамата например... — той поклати глава, подразнен от новите неизвестни. — Всичко може да ни свърши работа. Захващайте се. Лейтенант Ковач, ще ви помоля да дойдете с мен. Искам да огледаме периметърната защита.

— Разбира се — преглътнах очевидната лъжа и се засмях.

Сучиади нямаше никакво желание да оглежда периметъра. Беше чул докладите на Сън и Хансен. Те си знаеха работата.

Не периметърът го интересуваше.

Искаше да види вратата.

[1] Обожание — Б.ред. ↑

20.

Шнайдер ми я бе описвал — няколко пъти. Вардани ми я бе рисувала, още докато бяхме при Руспиноджи. Бяхме направили примерна реконструкция в едно видеоателие, когато се готвехме да хвърлим примамката на „Мандрейк“. По-късно друг компютър в „Мандрейк“ бе направил пълномащабно изображение, въз основа на тази реконструкция.

Нито едно от тях не беше в състояние да даде дори приблизителна представа.

Тя се издигаше наред издълбаната от човешка ръка пещера като някаква вертикална скулптура на пространствено-реалистичната школа, като кошмарно видение от техномилитаристичните пейзажи на Мхлонго и Осупиле. Имаше някаква неуловима, но осезаема *гъвкавост* в тази структура, наподобяваща шест-седем десетметрови вампири, опрели гърбове в отбранителна фаланга. Не виждах и следа от пасивната откритост, която предполагаше думата врата. В меката светлина, която се процеждаше през цепнатините на тавана, чуждоземната машина изглеждаше сгърбена и затаена в очакване.

Основата ѝ бе триъгълна, със страни от по пет метра, и бе толкова солидна, че сякаш се бе сраснала със скалния под. Беше изработена от сплав, позната ми от други марсиански конструкции — с полирана черна повърхност, наподобяваща при допир оникс или мрамор, но винаги със слаб статичен заряд. Таблото с техноглифите бе тъмносиво, насечено от причудливи, вълнообразни сегменти в долната част, докато в горната символите постепенно избледняваха и ставаха все по-разкривени и дори стилът им бе по-неуверен. Сякаш — както каза по-късно Сън — марсианските технописари са се бояли да застанат твърде близо до онова, което бяха създали отвъд таблото.

По-нагоре инсталацията се сгъваше навътре в себе си, прераствайки в поредица от черни ъгловати издатини и стърчащи нагоре плоскости, които завършваха с къс шпил. Още по-навътре се

виждаха участъци от сложни машинарии с неразгадаема конструкция и предназначение.

— Сега вече повярва ли? — обърнах се към Сучиади, който стоеше неподвижно до мен и в първия миг не отговори, а когато го направи, гласът му бе променен, като този на Сън по радиовръзката.

— Тя не е неподвижна — рече той. — Усещам в нея... някакво движение. Сякаш... се върти.

— Може и да се върти — Сън бе застанала до нас, следвана от останалия екипаж на „Наджини“.

— Предполагаме, че е неизвестен вид хиперпространствен тунел — обясних, докато пристъпвах леко встрани. — Ако поддържа постоянна връзка с някой предмет в космоса, който се движи, възможно е да усещаме това движение дори когато е затворена.

— А може би тя самата се върти — предположи Сън. — Като маяк.

Тревога.

Усещах я, как се надига в мен и в същия миг я зърнах на лицето на Сучиади. Не стига, че бяхме притиснати на това изолирано късче от брега, ами странната машинария пред нас можеше да изпраща сигнали от типа на „елате и ме приберете“ до когото и да било там отвъд.

— Ще трябва да осветим пещерата — рекох.

Магията бе разрушена. Сучиади премигна и погледна към сноповете светлина от тавана. Те бързо избледняваха с приближаването на вечерта.

— Но първо да взривим покрива — предложи той.

Погледнах обезпокоено Сън.

— Да го взривим? — попитах предпазливо.

Сучиади вдигна ръка.

— Ами да, цялата скала. На „Наджини“ има носова ултрарезонаторна батарея за наземни атаки. Хансен сигурно ще може да разчисти проход до тук без дори да одраска тази чудесия.

Сън се покашля.

— Сър, не мисля, че командир Хенд ще го одобри. Той ми нареди да донеса няколко анжирски прожектора, преди да се стъмни. А госпожица Вардани помоли за дистанционна мониторна система, с помощта на която да работи върху вратата от...

— Добре, лейтенант. Благодаря ви — Сучиади огледа отново пещерата. — Аз ще говоря с командир Хенд.

Той си тръгна, а двамата със Сън се спогледахме.

— Обичам да слушам такива разговори — рекох.

Край „Наджини“ Хансен, Шнайдер и Жиан вече издигаха първия жилищен фибробалон. Хенд бе застанал под товарната рампа на кораба и наблюдаваше приседналата върху пясъка Вардани, която скицираше нещо в органайзера си. Лицето му, лишено от маската, която обичайно си слагаше, когато го наблюдаваха, имаше невинно, детинско изражение.

— Проблеми ли има, капитане? — попита той, когато се приближихме към рампата.

— Искам това чудо — Сучиади посочи с палец през рамо — да е на открито. Там, където може да го държим под око. Ще накарам Хансен да събори покрива с резонаторно оръдие.

— Изключено — отсече Хенд и отново погледна към Вардани. — Не можем да рискуваме да ни открият на този етап от операцията.

— Нито да повредим вратата — добави Вардани рязко.

— Нито да повредим вратата — повтори Хенд. — Боя се, капитане, че групата ви ще трябва да се примири с пещерата. Не ми се вярва да има някакъв риск в това. Подпорите, поставени от предишните посетители, изглеждат солидни.

— Видях тези ваши „подпори“ — тросна се Сучиади. — Епоксидни конструкции, които не са подходящи за...

— Сержант Хансен ги смяташе за напълно достатъчни — прекъсна го с видимо раздражение Хенд. — Но ако не ви харесват, направете каквото смятате за необходимо.

— Не е въпросът в подпорите — продължи неотстъпчиво Сучиади. — Думата ми беше за онова, което е в пещерата.

Вардани вдигна глава от скицата, която правеше.

— Но това е чудесно, капитане — произнесе тя развеселено. — Само за двацет и четири часа вие преминахте от състояние на пълно недоверие в целта на операцията към истинска загриженост за успешния ѝ завършек. Какво по-точно ви притеснява?

Сучиади имаше смутен вид.

— Тази... находка — рече той. — За която вие твърдите, че е врата. Можете ли да ми дадете някакви гаранции, че нищо няма да

дойде през нея от другата страна?

— Не мога, разбира се.

— Имате ли някаква представа *какво* може да дойде?

— Не, нямам — Вардани се засмя.

— В такъв случай, искрено съжалявам, госпожице Вардани. От военнотактическа гледна точка ми се струва целесъобразно да разположим оръжията на „Наджини“ в непосредствена близост до вратата.

— Капитане, това не е военна операция — намеси се Хенд с тон, в който се долавяше досада. — Струва ми се, че ви го обясних по време на първата оперативна. Вие сте участник в комерсиално начинание, чиято специфика налага вратата да не бъде излагана на риск от въздушно засичане, докато не достигнем определен стадий. А по-точно, съгласно Междукорпоративната харта, докато не преминем от другата страна и не разположим там маяк за обозначаване на собствеността на компания „Мандрейк“.

— Ами ако тази врата реши да се отвори, преди да сме готови, и през нея проникне нещо враждебно?

— Нещо враждебно? — повтори Вардани, която очевидно се забавляваше. — Като какво, например?

— Вие по-добре от мен би трябвало да знаете, госпожице Вардани — отвърна непреклонно Сучиади. — Моя грижа е безопасността на експедицията.

Вардани въздъхна.

— Те не са били вампири, капитане — рече тя уморено.

— Моля?

— Марсианците. Не са били вампири. Нито демони. Те са просто технологично напреднала раса с крила. Това е всичко. Няма нищо от другата страна на това „чудо“ — тя посочи с пръст към скалите, — което да не сме в състояние да построим след няколко хиляди години. Стига дотогава да овладеем милитаристичните си стремежи за разрушение.

— Това обида ли е, госпожице Вардани?

— Приемете го както ви харесва, капитане. Ние всички умираме от лъчева болест. Само на няколко десетки километра от нас цял един град е бил напълно обезлюден. Стотици хиляди цивилни граждани са били избити вчера. — Тя постепенно повишаваше глас. — Шансовете

да ви застрелят, изгорят или премажат на тази планета никога не са били по-големи. Дори и да се измъкнете, очакват ви концентрационни лагери, където смъртта е малко по-бавна. И всичко това, едното и другото, е дело на войници като вас. Има ли нещо, което да добавя, за да си изясните отношението ми към милитаризма?

— Госпожице Вардани — намеси се с напрегнат глас Хенд. Под рампата Хансен, Жиан и Шнайдер бяха преустановили работата си и гледаха към нас, привлечени от високия тон на разговора. — Струва ми се, че изместихме темата. Обсъждахме въпроси, свързани с нашата сигурност.

— Така ли? — Вардани се разсмя, но после си пое дъх. — Добре, капитане. Ще бъда кратка. Занимавам се с археология от седемдесет години, но нито веднъж не съм се натъквала на каквито и да било сведения, че марсианците са в състояние да ни предложат нещо по-неприятно от това, което хората правят едни с други на Санкция IV. Като изключим радиационното заразяване около Собървил, ще бъдете в далеч по-голяма безопасност, ако седите на прага на вратата, отколкото където и да било другаде на повърхността на тази планета.

Настъпи кратка тишина.

— Защо не насочите оръдията към входа на пещерата? — предложих аз. — Същият ефект. Дори още по-добре, след като поставим там монитори. Ако се появят чудовища с половинметрови нокти, можем да ги затрупаме в пещерата.

— Чудесна идея — подкрепи ме Хенд и застана на платформата между Вардани и Сучиади. — Това май е най-доброто решение, капитане?

Сучиади се взря в очите на Хенд и изглежда схвана намека. Козирува и се завъртя на токове. Погледнах го отблизо, докато се спускаше от рампата. Лицето му не бе така безизразно, както по-рано, докато още привикваше с маорския „ръкав“.

Всъщност имаше вид, сякаш е бил предаден.

Понякога срещаш наивността на странни места.

В основата на рампата той се спъна в един труп на чайка и едва не падна. Изрита го ядосано, вдигайки фонтан от тюркоазен пясък.

— Хансен! — чухме го да вика. — Жиан. Изчистете тези боклуци от брега. Да няма и перушинка на два метра около кораба!

Оле Хансен повдигна вежди и козирува иронично. Сучиади дори не го забеляза — вече се отдалечаваше към водата.

Нещо тук не беше наред.

Хансен и Жиан използваха двигателите на два от гравибайковете, с които бе оборудвана експедицията, за да издихат трупове на чайките, и вдигнаха истинска буря от перушина. В пространството, което разчистиха, започна бързо да се оформя лагерът, с помощта на върналите се от траулера Дьопре, Вонсава и Крюкшенк. Докато се стъмни, вече бяха вдигнали пет фибробалона, заобикалящи дъговидно щурмовия кораб. Всичките бяха с еднакви размери, маскировъчна окраска и напълно неотличими един от друг, ако се изключеха номерата над вратите. Всеки от тях бе предназначен за четирима души и разполагаше с две двойни помещения и централно пространство. В един от тях бе оборудвана лабораторията на Таня Вардани.

Открих археоложката там, наведена над своите скици.

— Какво искаш? — посрещна ме тя, без да вдига глава от разработките си.

— Ей, аз съм.

— Знам, че си ти, Ковач. Питам, какво искаш?

— Трябва ли ми покана, за да идвам тук?

Тя спря да чертае, въздъхна и вдигна глава.

— Ковач, вече не сме във виртуалността. Аз...

— Не съм дошъл с намерение да те чукам.

Поколеба се, накрая намери сили и срещна погледа ми.

— Толкова по-добре.

— Та мога ли да вляза?

— Заповядай.

Наведох глава и пристъпих под ниския таван. Подът бе покрит със скици, чертежи и рисунки. Повечето бяха на техноглифи, с множество бележки покрай тях.

— Напредваш ли?

— Бавно. — Тя се прозина. — Паметта ми е отслабнала. Ще се наложи да си водя бележки за всяка стъпка.

Подпрях се на ръба на масата.

— Колко време ще ти отнеме?

Тя сви рамене.

— Няколко дни. А после и изпитанията.

— Те колко ще продължат?

— Общо, първоначалните или окончателните? Не зная. Защо питаш? Да не те сърби вече костният мозък?

Погледнах през прозореца към мястото, където пожарищата на Собървил хвърляха червеникави отблясъци в нощното небе. Толкова скоро след взрива и на такова близко разстояние разрушителните сили на лъченията вероятно действаша с пълната си мощ. Стронций 90, йод 131 и всички техни многобройни приятелчета, унищожавачи каквото срещнат на пътя си с убийствен ентузиазъм. Неволно потреперих.

— Просто съм любопитен.

— Което трябва да бъде поощрено. Но не бива да прекаляваш, че ще ти навреди на военната кариера.

Разпънах едно сгъваемо столче и седнах до масата.

— Струва ми се, че бъркаш любопитството със съчувствието.

— Така ли?

— Да, точно така. Любопитството е нещо, което притежават и маймуните. Инквизиторите са пълни с него. Това обаче не те прави по-извисено човешко същество.

— Е, предполагам, че ги знаеш тези неща.

Ответен удар, който заслужаваше възхищение. Не бях споменал нарочно инквизиторите, но едва сега си спомних, че е била в лагер.

— Защо се държиш така, Вардани?

— Казах ти, вече не сме във виртуалността.

— Така е.

Чаках. Тя се изправи и пристъпи към отсрещната стена, където бяха подредени няколко реда монитори. На повечето от тях се виждаше вратата, под различни ъгли.

— Ще трябва да ми простиш, Ковач — рече с усилие. — Избиха стотици хиляди невинни само за да разчистят пространство за едно чисто комерсиално начинание. Зная, че не аз съм го направила, но това не ме успокоява. Всеки път, когато съм навън, си представям, че вдишвам от техните атоми. Съжалявам, Ковач. Не съм се научила да преглъщам подобни неща.

— Ако искаш, да поговорим за двата трупа в мрежата на траулера.

— Има ли нещо, което трябва да обсъждаме? — тя дори не ме погледна.

— Дъопре и Жиан току-що приключиха с киберпатоанатома. Никакви следи от травми по костната структура, а почти няма върху какво друго да се работи. — Заставах зад нея и по-близо до мониторите. — Съществуват тестове, които можем да направим на молекулярно ниво, но се съмнявам, че те ще ни кажат нещо повече.

Тя ме погледна.

— Защо?

— Защото каквото и да ги е убило, има нещо общо с това — чуках по един от мониторите, на който се виждаше вратата.

— Смяташ, че нещо по късна доба е дошло през вратата? — попита тя презрително. — Жадуващи за човешка кръв вампири?

— *Нещо* ги е убило, Таня. Не са умрели от старост. „Колодите“ им липсват.

— Това не изключва ли от подозрение твоите вампири? Изваждането на „колодите“ е чисто човешка дейност.

— Не е задължително. Всяка цивилизация, открила технологии като хиперпортала, би трябвало да може да дигитализира съзнанието.

— Няма никакви данни в подкрепа на това твърдение.

— Ами здравият разум какво ти казва?

— Здравият разум? — отново презрение в гласа. — Същият този здрав разум, който преди хиляда години е заявил, че Слънцето очевидно се върти около Земята? Здравият разум, към който призоваваше Богданович, когато публикува своята Теория за центъра? Здравият разум е антропоцентричен, Ковач. Той предполага, че щом хората правят нещо по определен начин, трябва да е така и при други технологични цивилизации.

— Чувал съм доста убедителни аргументи в подкрепа на това становище.

— Да, и не само ти. Здравият разум, Ковач, е за овцете — защо трябва да ги храним с нещо различно? Ами ако марсианският морал не позволява „пренахлузване“? Помислял ли си някога за това? Ако смъртта ти означава, че не си достоен да живееш? И че нямаш право да се върнеш към живота, дори ако съществува такава възможност?

— В една технологично напреднала цивилизация? Цивилизация, която е покорила звездите? Това са глупости, Вардани.

— Не, това е теория. Моралът на хищниците. Ферер, Йошимото и Бредбъри. Поне засега няма данни, които да я оборват.

— А ти вярваш ли в нея?

Тя въздъхна и се облегна назад.

— Разбира се, че не й вярвам. Опитвам се само да ти покажа, че не бива да се уповаваме само на нашите жалки, човешки представи за света. Не знаем почти нищо за марсианците, при това ги изучаваме вече стотици години. Нищо чудно дори малкото, което сме си изградили като представа за тях, да бъде оборено по-нататък. Нямаме никаква представа какво е било предназначението на половината от предметите, които изкопаваме и все още разпродаваме като антични сервиси за кафе. Може би точно в този миг някой на Латимер окачва на стената на спалнята си закодираната тайна на свръхсветлинния двигател. — Тя въздъхна. — И нищо чудно да го е поставил наопаки.

Разсмях се. Изведнъж напрежението се разреши. На лицето на Вардани се появи някакво подобие на усмивка.

— Не, аз говоря сериозно — продължи тя. — Ти си мислиш, че щом можем да отваряме вратата, значи знаем как да я управляваме. Нищо подобно. Нямаме никаква представа какво вършим. И това е, защото разсъждаваме с човешките си мозъци.

— Добре де, разбрах — върнах се след нея до средата на помещението и отново се настаних на стола. Трябва да призная, мисълта, че човешка „колода“ може да е попаднала в лапите на някой зловец марсиански командос и съдържанието ѝ да е било прехвърлено в марсианска виртуалност, накара косата ми да настръхне. Какво ли не можеха да направят с нея? По-добре да не мисля за това. — Но сега ти говориш така, сякаш отвъд ни дебнат вампири.

— Само те предупреждавах.

— Хубаво, смятай, че съм предупреден. Кажете ми сега нещо друго. Колко археолози знаят за това място?

— Освен моята група? — Тя се замисли. — Въведохме данните в архивите на Латимер, но това беше преди да знаем какво има тук. Тогава находката още се водеше като обелиск. Артефакт с неизвестно предназначение, каквито непрестанно откриваме.

— Знаеш ли, Хенд каза, че нямало никакви сведения в регистрите на Приземяване.

— Да, четох доклада. И друг път са се губили файлове.

— Съвпадението обаче е подозрително. Файлове са се губили, но не и за най-голямото откритие, след Бредбъри.

— Казах ти, тогава още се водеше артефакт с неизвестно предназначение. Обелиск. Поредният обелиск. Вече бяхме изровили половин дузина покрай брега.

— И нямаше ли нови доклади? След като разбрахте какво сте намерили?

— Не. — Тя ме погледна с крива усмивка. — Гилдията винаги ми е създавала проблеми заради привързаността ми към учението на Вичински и повечето от драскачите, които бях взела със себе си, споделяха незавидното ми положение. Нямах дори достъп до академичните издания. Нали знаеш — и там имаше слагачи. Когато осъзнахме какво сме намерили, всички решихме, че Гилдията може да почака, докато сме готови да ги накараме да ядат собствените си говна.

— А после започна войната и ти реши да скриеш находката си — по същата причина?

— Точно така. Може сега да ти прозвучи детински, но по онова време всички бяхме много ядосани. Не зная дали ще можеш да разбереш какво е, когато всяко твое откритие, всяка теория, която предлагаш, се осмива само защото някога си застанал на губещата страна в политически спор.

Спомних си за Иненинското разследване.

— Знаеш ли, звучи ми познато.

— Сигурно е така. — Тя се поколеба. — Но има и нещо друго. Нощта, когато за първи път отворихме вратата. Тогава всички бяхме като полудели. Направихме щур купон, надрусрахме се, приказвахме какво ли не. Всички твърдяха, че сега вече в Латимер професорите ще бъдат принудени да ме признаят за учен от голям ранг. Да признаят работата ми. — Тя се засмя. — Мисля, че дори изрепетирах речта си по случай награждаването. Всъщност, последните часове от купона ми се губят, както и следващата сутрин.

Тя въздъхна и прогони усмивката.

— На идната сутрин, когато изтрезняхме, като че ли започнахме да проглеждаме. Представяхме си какво ще се случи в действителност.

Давахме си сметка, че обявим ли откритието си, ще изгубим контрола върху него. Гилдията щеше да прати някой мастит изследовател с правилни политически възгледи, който да поеме ръководството на проекта, а нас щяха да ни пратят у дома, с потупване по гърба. Е, сигурно щяха да ни допуснат в академичните среди, но срещу съответната цена. Щяха да ни позволят да публикуваме, но само след внимателна цензура на всичко, което намирисва на Вичински. Щяха да ни платят добре и да ни помолят да си затворим устите.

— По-добре, отколкото въобще да не ви платят.

Гримаса.

— Ако исках да съм втора лопата на някой кръглолик, политически правилно ориентиран шибаняк с половината от моя опит и квалификация, щях да отида в равнините като всички останали. Причината да дойда тук бе, че исках свои разкопки. Търсех възможността да се докажа в нещо самостоятелно.

— И другите ли мислеха като теб?

— На края. В началото се съгласиха да дойдат само защото никой не ги искаше другаде. Бяха млади, лесно повярваха в това, на което ги учех. Имаха енергията да се гневят.

Кимнах.

— Дали трупове в мрежата не принадлежат на някои от тях?

— Възможно е — тя отмести поглед.

— Колко души имаше в групата ти? Колко от тях биха могли да се върнат и да опитат да отворят вратата?

— Не зная. Само пет-шест от тях разполагаха с разрешителни от Гилдията, двама или трима от тези биха могли да го направят. Аирбоу. Уенг, може би. Текакриенгкрай. Тези са най-добрите. Но да опитат сами? — тя поклати глава. — Не зная, Ковач. Това беше друго време. Нямам представа как биха се държали при различни обстоятелства. Не зная дори как аз бих се държала.

За миг в мен се пробуди споменът за нея, гола под водопада. Опитах се да си събера мислите.

— Но сигурно в архивите на Гилдията ще има ДНК образци.

— Сигурно.

— Ако ги сравним с пробите от костите...

— Да, разбирам те.

— Само че ще е трудно оттук да получим достъп до архивите в Приземяване. А и, честно казано, не съм сигурен за какво може да ни послужи това. Не ме интересува кои са били тези хора. Искам само да знам как са се озовали в мрежата.

Тя потрепери.

— Ако са те — рече, после млъкна. — И аз не искам да знам кои са били, Ковач. Мога да живея и без това.

Доця ми се да се пресегна в тясното пространство помежду ни и да я прегърна. Но не можах да се досетя за което и да било местенце от тялото ѝ, където докосването ми да не изглежда съблазняващо и подканящо.

Мигът отмина. Умря.

— Отивам да поспя — рекох и се надигнах. — Ти най-добре направи същото. Сучиади сигурно ще ни събуди в ранни зори.

Тя кимна замислено. Вниманието ѝ отново бе приковано другаде. Може би бе погълната от спомени.

Тръгнах си и я оставих надвесена над техноглифите.

21.

Събудих се изморен — от радиацията или от лекарствата, които бях погълнал, за да я наутрализирам. През прозорчето на фибробалона се прецеждаше сивкава светлина. Постепенно започнах да си припомням сцени от съня, който ме бе споходил през нощта...

Виждаш ли Клинов вълк? Виждаш ли?

Семетайр?

Разсея ме шумът от ентузиазизирано миене на зъби, идващ откъм санитарната ниша. Извих глава и видях Шнайдер, който търкаше главата си с пешкир.

— Добро утро — подвикна ми той.

— Добро утро. — Подпрях се на лакът. — Колко е часът?

— Пет и нещо — той повдигна рамене, сякаш се извиняваше. — Нямах да стана толкова рано, но Жиан не само се излюпи по тъмно, ами и излезе навън да тренира някакви бойни хватки, а аз спях леко.

Извих глава на другата страна и се заслушах. Зад стената на спалното от време на време се дочуваше рядко издишване и търкане на дрехи.

— Шибан психопат — промърморих.

— И не само той. Половината от тия, дето сте ги наели да ни пазят, са същите.

— Да, но изглежда само Жиан страда от безсъние. — Надигнах се, малко подразнен от времето, което бе отнело на бойния „ръкав“ да се отърси от съня. Може би точно с това се опитваше да се пребори и Жиан Жианпин. Изглежда лъчевата болест оказваше разяждащото си влияние и организмът реагираше като алармена система. Пинк-пинк-пинк. Иде краят.

Уууш! Хряс!

— Хайй!

— Прав си. — Притиснах очните си ябълки с пръсти. — Вече се събудих. Свърши ли с миенето?

Шнайдер кимна и се измъкна от санитарната ниша. Станах и заех мястото му там.

Когато излязох в общото помещение, поосвежен от водните процедури, Жиан бе приключил със замявката. Беше заел отбранителна позиция и се извърташе бавно, следвайки една след друга определените стъпки. Беше разчистил пространството между спалните помещения от столове и маси, а чергилото на изхода бе отметнато нагоре. Отвън проникваше светлина и се виждаше пясъчна ивица.

Взех си подсилена с амфетамин кола от машината, сръбнах и го загледах.

— Има ли нещо? — попита Жиан, когато главата му се извъртя към мен, зад вдигнатата във висок блок дясна ръка. По някое време снощи той бе обръснал почти до кожа мургавата глава на своя маорски „ръкав“. Лицето му беше костеливо и сурово.

— Всяка сутрин ли го правиш?

— Да. — Отговорът дойде с поредното рязко издишване. Блок, контраудар в слабините и гръдната кост. Беше много бърз, когато искаше.

— Впечатляващо.

— Необходимо е. — Още един удар във въздуха, вероятно в слепоочието, следван от поредица блокове и бавно отстъпление. Красиво. — Всяко умение трябва да се практикува. Всяко движение — да се репетира. Острието е острие само когато реже.

Кимнах.

— Хаяши.

Движенията му едва забележимо се забавиха.

— Чел ли си го?

— Срегнахме се веднъж.

Жиан спря и ме погледна с присвити очи.

— Ти си се срещал с Тору Хаяши?

— По-стар съм, отколкото изглеждам. Спуснаха ни заедно на Адорацион.

— Да не си Емисар?

— Бях.

В първия миг очевидно не знаеше какво да каже. Помислих си, че ще се пошегува, но той неочаквано изпъна ръце напред, долепи

юмрука на дясната до разтворената длан на лявата и ми се поклони леко.

— Такеши-сан, простете, ако вчера съм ви оскърбил с намеците си, че се страхувате. Аз съм глупак.

— Няма проблеми. Не съм се обидил. Всеки се справя с тези неща посвоему. Ще закусваш ли?

Той посочи към другия край на помещението, където бе изтикал масата до платнената стена. Върху нея имаше купа с пресни плодове и резени черен хляб.

— Нещо против да ти правя компания?

— За мен ще бъде чест.

Все още закусвахме, когато Шнайдер мина покрай нас.

— Среща в централния балон — подметна той през рамо и изчезна в тоалетната. Появи се след малко. — След петнайсет минути. Сучиади държи всички да присъстват.

Сетне отново излезе.

Жиан почти бе скочил на крака, когато поставих ръка на рамото му и му кимнах да седне.

— Успокой се. Той каза петнайсет минути.

— Искях да се изкъпя и преоблека — обясни сконфузено Жиан.

— Ще му кажа, че идваш след малко. Довърши си закуската, за Бога! След няколко дни ще ти е толкова зле, че ще си повръщаш червата. Наслаждавай се на вкусовете, докато ги усещаш.

Той се отпусна със странно изражение на лицето.

— Такеши-сан, мога ли да ви попитам нещо?

— Защо вече не съм Емисар ли? — видях потвърждението в очите му. — Наречи го криза на доверието. Бях на Иненин.

— Чел съм за това.

— Пак ли Хаяши?

Той кимна.

— Да, описанието на Хаяши е точно, но нека не забравяме, че той не е бил там. Ето защо не е пълно. Всъщност, той самият е осъзнавал, че няма право да отсъжда. Аз, за разлика от него, съм бил там и имам това право. Те ни прецакаха. Никой не знае дали предварително са възнамерявали да го сторят, но това едва ли има значение. Изгубих приятели — те наистина умряха — без да има нужда за това. Ето кое е важното.

— Да, като войник, вие сигурно сте...

— Жиан, не искам да те разочаровам, но вече не се смятам за войник. Опитвам се да еволюирам над това понятие.

— И какъв сте тогава? — Гласът му бе любезен, но в него се долавяше напрежение. Беше забравил за храната. — В какво се опитвате да еволюирате?

Свих рамене.

— Трудно е да се каже. В нещо по-добро, надявам се. В платен убиец, може би?

Очите му блеснаха. Въздъгнах.

— Жиан, съжалявам, ако те обиждам, но това е истината. Сигурно не желаш да го чуеш, както повечето войници. Навлечеш ли военната униформа, ти признаваш, че се отказваш от правото си да разсъждаваш самостоятелно за вселената и връзката си с нея.

— Това е *квелизъм* — в гласа му се долови презрение.

— Може би. Но не пречи да е истина. — Все още не можех да разбера защо му отделях толкова много внимание. Може би ме предизвикваше наложената привидно равнодушна маска на нинджа. Или пък задето ме бе пробудил със сутрешните си бойни танци. — Жиан, задай си въпроса, какво би направил, когато началниците ти наредят да хвърлиш плазмена бомба в болница, пълна с ранени деца?

— Има определени действия...

— Не! — троснах се аз и бях изненадан от рязката си реакция. — Войникът няма право на подобни решения. Погледни през прозореца, Жиан. Сред пепелта, която се сипе върху нас, има и молекули, които са принадлежали на хора. Мъже, жени, деца, всичките изпепелени от някой войник, по заповед на висш офицер. Защото са се изпречили на нечий път.

— Било е дело на кемписти.

— О, моля те.

— Не бих изпълнил...

— В такъв случай вече не си войник, Жиан. Войниците изпълняват заповеди. Независимо от всичко. В момента, когато откажеш да изпълниш някоя заповед, преставаш да бъдеш войник. Ти си само платен убиец, опитващ се да промени условията на своя договор.

Той се изправи.

— Отивам да се преоблека — заяви с хладен тон. — Ако обичате, предайте на капитан Сучиади извиненията ми за забавянето.

— Разбира се — взех едно киви от масата и го захапах. — Ще с видим там.

Изпратих го с поглед, сетне се надигнах и излязох да вдъхна от свежия въздух на утрото.

Лагерът отвън бавно се пробуждаше. По пътя към централния балон срещнах Амели Вонсава, която бе коленичила до една от подпорите на „Наджини“ и с помощта на Ивет Крюкшенк преглеждаше здравината на хидравличната система. След като Вардани превърна своя фибробалон в лаборатория, дали случайно или не, останалите три жени дележа втория балон. Крюкшенк ме видя и ми помахна.

— Добре ли спа? — попитах я.

Тя се ухили.

— Като убита.

Хенд ме чакаше при вратата на балона, безупречно избръснат и с хромирания си маскировъчен костюм.

— Добро утро.

— Добро утро, лейтенант. Как спа?

— Кратко.

Три четвърти от пространството вътре бе отделено за зала за срещи, останалото Хенд бе запазил за себе си. В полукръг, в голямото помещение, бяха подредени столове, оборудвани с меморизатори, а в центъра Сучиади сновеше около прожекционен екран, на който се мяркаха картографски изображения и уголемени снимки на отделни участъци. Когато влязохме, той вдигна глава.

— Ковач, хубаво, че дойде. Ако не възразяваш, смятам да те пратя на разузнаване със Сън. Ще вземете гравибайкове.

Прозях се.

— Звучи като забавна разходка.

— Да, но не това е истинската цел. Искам да разположите втори кръг от охранителни датчици на няколко километра отвъд периметъра. Сън ще го свърши, а ти ще й пазиш задника. Ще пратя Хансен и Крюкшенк на север, да навлязат по-навътре в сушата. Вие със Сън потегляте на юг. — Той ме изгледа усмихнато. — Гледай да се срещнете някъде по средата.

Кимнах.

— Много смешно. — Дръпнах един стол и се тръшнах на него.
— Но щом настояваш. Дръж ни под око.

От височината на Дангрекските възвишения картината на разрушение бе далеч по-впечатляваща. Съвсем ясно се виждаше гигантският кратер, оставен от огнената топка, в който впоследствие бе нахлула морска вода. От опушените брегове около него все още се вдигаше дим, още по-нататък блещукаха хиляди неизгаснали пожарища.

Не беше останало нищо, нито от сградите, нито от самия град.

— Трябваше да го оставите на Кемп — рекох, говорейки най-вече на вятъра. — Той не е от онези, които си поплюват. Пък и без това рано или късно ще загуби.

— Ей? — подвижна ми Сън Липинг, все още надвесена над поредния монитор, който настройваше. — На мен ли говориш?

— Не точно.

— Значи на себе си? — Тя повдигна вежди. — Това е лош признак, Ковач.

Изсумтях и се отпуснах на седалката в стрелковия кош на гравибайка. Бях подпрял машината на стойка, а дулото на фотонера сочеше ниско надолу, към хоризонта.

— Добре, готова съм. — Сън затвори капачето и се изправи, проследявайки с поглед сдвоените дула на фотонера, които мърдаха напред-назад в търсене на цел на автоматичен режим.

Включих микрофона.

— Крюкшенк, тук е Ковач. Чува ли ме?

— И още как. Къде сте, Ковач?

— Тъкмо поставихме номер шест. Отправляме се към номер пет. Би трябвало вече да се виждаме. Гледай да си обозначила правилно зоните.

— Не се безпокой. С това се прехранвам.

— Не че ти помогна последния път, нали?

Сумтене.

— Удар под пояса, човече. Колко пъти досега си умираш, Ковач?

— Няколко — признах неохотно.

— Така значи. Млъквай, тогава — добави тя.

— Ще се видим скоро, Крюкшенк.

— Не и ако първа те зърна в мерника си. Край.

Сън се качи на байка.

— Тя те харесва — рече ми през рамо. — Казвам го само за информация. Почти цялата нощ ни е разказвала на двете с Амели какво би направила, ако се озовете затворени в спасителна капсула.

— Хубаво е, че ме предупреди. Значи не си се кледа да го пазиш в тайна?

Сън включи двигателя и вятърът засвири в ушите ми.

— Напротив. Постарах се да ти го кажа при първа възможност. Тя е от Лимоновите планини на Латимер, а доколкото знам, момичетата от този край не си губят времето, когато харесат някого. — Тя се обърна и ме погледна. — Всъщност, знам го от нея.

Ухилих се.

— Разбира се, ще трябва да побърза — продължи Сън. — След няколко дни на никого от нас няма да му остане и капчица либидо.

Усмивката ми помръкна.

Издигнахме се и продължихме покрай брега. Гравибайкът бе удобна машина, а и не беше трудно да се чуваме, след като вдигнахме ветроупорното стъкло.

— Как мислиш, археоложката ще може ли да отвори вратата? — попита ме Сън.

— Ако въобще е възможно.

— Ако въобще е възможно — повтори тя замислено.

Сетих се за психодинамичните корекции, които бях направил в съзнанието на Вардани, за наранения ѝ вътрешен мир, в който се наложи да проникна, както хирургът прониква със сонда в гноясала рана. За здравото ядро, което бях открил в самата сърцевина и което ѝ бе помогнало да оцелее.

В началото тя се бе разплакала, с широко отворени очи, от които капеха едри сълзи. Беше се разплакала като дете. Но накрая, когато я събудих, тя бързо дойде на себе си.

— Не се безпокой — рекох на Сън. — Тя ще се справи. Без никакво съмнение.

— Проявяваш забележителна вяра в способностите ѝ — отвърна Сън, но в гласа ѝ не се долавяше критика. — Което е странно за човек,

който полага такива големи усилия да се зарине под тежестта на недоверието.

— Не става въпрос за вяра, а за знание. Това е голямата разлика.

— Ах, да не намекваш за прословутата емисарска проникателност?

— Кой ти каза, че съм бил Емисар?

— Ти самият — този път тя се усмихваше. — Всъщност, каза го на Дъопре, а аз ви подслушвах.

— Много хитро от твоя страна.

— Благодаря ти. Вярна ли е информацията ми?

— Не съвсем. Къде си го чула?

— Моето семейство е от Дом Хън. Ние имаме китайско название за Емисарите. — Тя произнесе няколко напевни звука. — Това означава Превръщащият вярата в реалност.

— Чувал съм нещо подобно преди десетина години в Нов Пекин. Повечето колониални култури са изградили митове около Емисарите.

— Не изглеждаш впечатлен.

— Защото преводът е лош. Всъщност това, което притежават Емисарите, е само подсилена интуиция. Нали разбираш? Смяташ да излизаш, времето навън е хубаво, но ти кой знае защо си вземаш чадър. А после завалява. Как се получава това?

Тя ме погледна през рамо.

— Късмет?

— Може и да е късмет. Но по-възможно е организмът ти да долавя скрити сигнали от природата и да ги подава на подсъзнанието. Обучението на Емисарите цели да усъвършенства този процес и да направи крайния резултат по-разбираем. Талантливите детективи го могат от столетия насам. — Не зная защо, но изведнъж ми омръзна да разговарям на тази тема. — Каж ми нещо, Сън. Как стигна от Дом Хън чак дотук?

— Не съм го сторила аз, а родителите ми. Работеха по договор като биосистемни аналитици. Пристигнаха тук през хипертунела още в началото, когато Дом Хън помагаше за заселването на Санкция IV. Имам предвид техните съзнания. Директно прехвърляне в клонирани по поръчка тела от „Сино“ на Латимер. Всичко това като част от сделката.

— Още ли са тук?

Тя повдигна едва забележимо рамене.

— Не. Пенсионираха се на Латимер преди няколко години. Взеха доста добри пари от договора.

— А ти защо не отиде при тях?

— Родена съм на Санкция IV. Тук е моят дом. — Сън ме погледна отново. — Сигурно ще ти е трудно да го разбереш.

— Е, не съвсем. Виждал съм и по-лоши места.

— Наистина?

— Ами да. Шарая, например. *Надясно! Карай надясно!*

Гравибайкът се наклони рязко. Сън показваше забележителни реакции в новия си „ръкав“. Пуснах дръжките на фотонера и се опрях в стената на коша.

— Там нещо се движи — продължих, този път в микрофона. — Крюкшенк, засякохме някакво движение. Ще се присъединиш ли към нас?

Отговорът дойде незабавно.

— Идвам веднага. Стойте на линия.

— Виждаш ли го? — попита Сън.

— Ако го виждах, вече да съм го гръмнал. Има ли нещо на детектора?

— Нищо, засега.

— Е, това поне е добре.

— Мисля си... — Изкачихме билото на хълма и Сън изведнъж започна да ругае, този път на мандарин. Тя извъртя рязко байка и едва го задържа в изправено положение, на около метър над земята. Надникнах през рамото ѝ да видя къде гледа.

— Какво, по дяволите, е това? — прошепнах.

При други обстоятелства бих си помислил, че виждам прясно разровено гнездо на биореконструирани червеи, каквито използват за почистване на рани. Сивкавата маса, която се гърчеше на тревата под нас, имаше същата влажна и лъскава повърхност и кой знае защо ми напомняше на милиони микроскопични чифтове ръце, които се миеха една друга. Само дето тук имаше достатъчно червеи да почистят всички ранени на планетата за последния месец. Наблюдавахме сфера от трескава активност с диаметър около метър, която се търкаляше бавно по склона, подобно на надут балон. Там, където на повърхността ѝ падаше сянката на байка, се образуваха мехури, които бързо се

издуваха и се пукаха като пришки, за да бъдат погълнати обратно от сферичното тяло.

— Виж — рече тихо Сън. — То ни харесва.

— Какво, за Бога, е това?

— Не знаех и първия път, когато ме попита.

Тя подкара гравибайка нагоре по склона. Смъкнах дулото на фотонера и го насочих към нашия непознат спътник.

— Как мислиш, дали сме достатъчно далеч от него? — попита ме Сън.

— Не се тревожи — рекох мрачно. — Ако свие насам, ще го пръсна, пък каквото ще да става.

— Доста примитивно поведение.

— Ами такъв съм си. Викай ми Сучиади.

След като се отдалечихме от нея, странната сфера сякаш се поуспокои. Вътрешното ѝ гърчещо се движение продължаваше, но нямаше никакви признаци за странично придвижване в наша посока. Наведох дулото на фотонера и се зачудих дали по някакъв начин не сме се озовали в симулацията на „Мандрейк“, където са ни подали поредната възможна промяна на реалността, като сивкавия облак, който бе закрил Собървил още когато съдбата му не беше решена.

До слуха ми достигна ниско бръмчене.

— Ето я и групата „бум-бум“ — подхвърлих, докато се оглеждах на север, очаквайки да зърна гравибайка. Веднага щом усилих зрението си, забелязах развятата коса на Крюкшенк в нейния стрелкови кош. Бяха смъкнали ветроупорното стъкло за по-голяма скорост. Хансен се бе привел над кормилото и гледаше право пред себе си. Останах изненадан от топлото чувство, което ме изпълни при тази гледка.

„Сигурно са се обадили вълчите гени. Стремежът към глутница. От тези неща няма отърване.“

Добрият стар Карера. Никога не пропуска и най-малката подробност.

Хансен спря до нас и се облегна на ръкохватките. Беше сбърчил вежди.

— Какво?...

— Какво и ние не знаем — сряза го Сън.

— Мисля, че знаем — рекох.

22.

Хенд продължи да гледа към замръзналото изображение на екрана дълго време след като Сън спря проектора. Никой от останалите не гледаше натам. Насядали в кръг или скупчени при вратата, всички бяха втренчили погледи в него.

— Нанотех, нали? — попита Хансен, изразявайки мнението на останалите.

Хенд кимна. Лицето му беше маска, но изострените ми сетива долавяха кипящия отдолу гняв.

— *Експериментален* нанотех — добавих. — Хенд, доколкото си спомням, мерките за сигурност не трябваше да надхвърлят обичайното.

— Така беше — кимна той замислено.

— Работил съм с военни наносистеми — обади се Хансен. — Но никога не съм виждал нещо подобно.

— Не би трябвало да си виждал — рече Хенд и се приближи към екрана. — Това е съвсем ново. Наричаме го *нулева конфигурация*. Нанолите са лишени от специфична програма, която да следват.

— И какво всъщност правят? — попита Амели Вонсава.

Хенд я погледна учудено.

— Нищо. Нищо не правят, госпожице Вонсава. Точно така. Хранят се с радиация от взрива и се възпроизвеждат. Освен това те съществуват. Това са зададените параметри.

— Значи са безвредни — подметна Крюкшенк със съмнение в гласа.

Видях, че Сучиади и Хенд разменят погледи.

— Безвредни, поне засега — Хенд докосна едно копче на неговия стол и изображението изчезна. — Капитане, датчиците, които разположихте, ще бъдат ли в състояние да ни предупредят, ако се появи неочаквано раздвижване?

Сучиади се намръщи.

— Всичко, което мърда, ще излезе на екрана — рече той. — Но...

— Чудесно. В такъв случай, да се захващаме за работа.

Чу се тих ропот. Без да обръща внимание на никого, Хенд се надигна и излезе навън, като остави покривалото на входната врата вдигнато. Оле Хансен вирна брадичка по маниера на Хенд и се зае да имитира наперената му походка, но Сучиади го сгълча. След това започна да разпределя задачите.

Чаках да приключат. Войниците излизаха един по един. За миг зърнах Таня Вардани при вратата, тя също погледна към мен, но Шнайдер ѝ пошушна нещо и двамата излязоха. Накрая останах сам. Почаках още няколко минути, след това отидох в помещението на Хенд. Намерих го да се изтяга на койката, вперил поглед в тавана. Дори не погледна кой влиза.

— Какво искаш, Ковач?

Дръпнах един стол и седнах.

— За начало, да не хвърляш толкова много прах в очите.

— Не помня да съм лъгал някого напоследък. А внимавам за тези неща.

— Но и не си казал много истини. Само сумтиш, а в работа като нашата това е вредно. Момчетата не са глупаци.

— Не са, вярно е — кимна той с безразличието на ботаник, който говори за своите екземпляри. — Но им се плаща, а това е важното.

— На мен също, което не би ми попречило да ти извия врата, ако нещата се объркат.

Мълчание. И да го бях изплашил, не си пролича с нищо.

— И така — продължих, — ще ми кажеш ли какво става с тези наноли?

— Нищо не става. Чу какво обясних на госпожица Вонсава. Нанолите са в нулева конфигурация, защото не правят абсолютно нищо.

— Стига вече, Хенд. Щом не правят нищо, какво толкова си се стегнал?

Той продължи да гледа към тавана. Очевидно обмисляше някакъв много важен въпрос.

— Знаеш ли — промърмори — какво им е великото на войни като тази?

— Че пречат на населението да мисли?

На лицето му трепна бледа усмивка.

— Потенциалът за модернизиране — рече.

Тази мисъл внезапно го изпълни с енергия. Той спусна крака на пода, сплете пръсти и втренчи поглед в мен.

— Ковач, какво мислиш за Протектората?

— Шегуваш се, нали?

Той поклати глава.

— Никакви игрички. Каж ми, какво е за теб Протекторатът?

— „Ръка на скелет, стиснала яйце, преди да се излюпи“?

— Много поетично, но не исках да ми цитираш Квел. Питам те какво мислиш.

Повдигнах рамене.

— Мисля, че е била права.

Хенд кимна.

— Да — рече. — Била е права. Човешката раса достигна звездите. Преодоля пространства, надхвърлящи нашето въображение. Създаде общества на планети, толкова отдалечени, че и най-бързите кораби ще пътуват хилядолетия, за да ги достигнат. И знаеш ли как успяхме?

— Мисля, че съм чувал тази реч.

— Корпорациите — ето кой го направи. Не правителствата. Не политиците. Нито шибаният Протекторат. Корпоративното планиране ни даде идеята, корпоративното инвестиране плати, да я превърнем в реалност, корпоративните служители я построиха.

— Три пъти „ура“ за корпорациите. — Плеснах с ръце.

Хенд не ми обърна внимание.

— А когато свършим, какво става? Идва ООН и ни изтиква. Отнемат ни властта, която са ни дали по време на преселението. Вдигат отново данъците, написват нови правила. Те ни *кастрират*, Ковач!

— Хенд, разбиваш ми сърцето.

— Не е смешно, Ковач. Имаш ли представа с какви открития щяхме да разполагаме сега, ако не бяха рестриktivните действия на ООН? Знаеш ли колко *бързи* бяхме по време на преселението?

— Чел съм за това.

— В космическите полети, в криогениката, в биологичните науки, в изкуствения разум — той ги изброяваше на пръсти. — Открития за цял век за по-малко от десетилетие. Истински скок за

научното общество. И всичко това спряно от законите на Протектората. Ако не ни се бяха изпречили на пътя, Ковач, досега щяхме да разполагаме със свръхсветлинни кораби. Гарантирано.

— Лесно е да хвърляш обвинения. Но май пропускаш няколко неудобни исторически подробности. Всъщност това едва ли има значение. Но не е ли вярно, че Протекторатът отново е променил правилата, само за да можете ти и твоите корпорации да спечелите по-скоро тази война?

— По същество — да. Говоря неофициално, разбира се. Също както неофициално е присъствието на протекторатски разрушители в космическото пространство около Санкция IV. И също толкова неофициално всички военни разработки на Картела сега са получили зелена светлина.

— Значи това представлява онази гърчеща се маса? Неофициална военна разработка?

Хенд стисна устни.

— Нарича се ИСУКЖ — интелигентна система с ултракратък живот.

— Звучи многообещаващо. И какво всъщност прави?

— Не зная.

— О, за Бога...

— Почакай — той се наклони напред. — Аз не зная. Това е свръхнова разработка. Наричат ги „взаимодействащи със средата реактивни наносистеми с отворена програма“. Съкратено ОПРО-ни.

— ОПРО-ни, значи? Ама че хитро. Оръжие ли е това всъщност?

— Разбира се.

— Как действа?

— Ковач, ти не ме слушаш. — Той въздъхна изморено. — Това е еволюираща система. Интелигентна еволюция. Никой не знае какво прави. Опитай се да си представиш какво би станало с живота на Земята, ако ДНК молекулата можеше да разсъждава, дори по свой, примитивен начин. Представи си колко по-бърза щеше да е еволюцията. А сега ускори този процес приблизително един милион пъти, защото, когато ги наричат с *ултракратък живот*, имат предвид точно това. Последния път, когато четох сведения за проекта, ставаше въпрос за продължителност на живота до четири минути. Какво означава това? Ковач, ние едва сега осъзнаваме неговите възможности.

Опитаха с високоскоростно моделиране в компютъра, но всеки път резултатът е различен. Веднъж строи роботизирани оръдия, наподобяващи скакалци, с размер на паякотанк, само дето могат да скачат по седемдесет метра и да водят огън от въздуха. Друг път се превръща в спороносен облак, който при допир прекъсва връзките между въглеродните молекули.

— О, страхотно.

— Само дето не биваше да е там, отвън. Този район не е обозначен като военен полигон.

— Но сигурно може да прави и други неща?

— Да — кимна Хенд. — Не бих искал да си ги представям. Веднага щом премине към активна фаза.

— И колко време ще отнеме това?

Хенд повдигна рамене.

— Докато събуди охранителната система на Сучиади. Открийт ли огън по него, веднага ще започне да еволюира, за да може да противодейства.

— А ако го унищожим още сега? Бас държа, че Сучиади ще го предложи.

— С какво? Ако използваме резонаторното оръдие на „Наджини“ само ще ускорим развитието му. Това е интелигентна наносистема. Състои се от наноли — не можеш да ги убиеш поотделно. Все няколко ще оцелеят. По дяволите, Ковач, в нашите лаборатории ги изтребвахме до осемдесет процента от първоначалното количество и пак получавахме отлични резултати. Нали такъв е принципът. Оцеляват най-здравите и приспособените шибаняци и тъкмо те побеждават следващия път. Каквото и да направиш на нулевата конфигурация, само можеш да си влошиш положението.

— Трябва да има някакъв начин да ги спрем.

— Да, има. Но когато разполагаш с неутрализиращ код. Аз не го зная.

От радиацията, лекарствата или нещо друго, но изведнъж се почувствах ужасно изморен. Каквото и да кажех, щеше да е в тон с тирадата на Таня Вардани срещу военщината. Хабене на топъл въздух. С тези хора не се разговаря. Войници, корпоративни служители, политици. Най-добре е да им теглиш куршума, но и тогава едва ли ще постигнеш нещо.

Хенд се покашля.

— Ако имаме късмет, ще се измъкнем оттук, преди да се развие прекалено много.

— Ако Геде е на наша страна, искаш да кажеш?

Той се усмихна.

— Щом така ти харесва.

— Хенд, не вярваш и на думичка от това.

Усмивката му се стопи.

— Откъде знаеш в какво вярвам?

— ОПРО-ни. ИСУКЖ-и. Ти ги рецитираш наизуст. Знаеш всичко за тези шибани програми. Когато Карера ни предупреждаваше за ускореното развитие на нанотехнологиите, ти дори не мигна. А сега изведнъж си ядосан и уплашен. Нещо тук ми намирисва.

— Съжалявам, Ковач. Казах ти всичко, което ми е известно.

Сграбчих го. Изправих го на крака и тикнах един от автоматите под носа му.

— Слушай ме внимателно.

— Ковач, не ставай сме...

— Казах да млъкваш!

— Ковач, ако ми направиш нещо, ще съжаляваш дълбоко. Парите ти са на Латимер, но пропускът за там...

— Като гледам, май няма голяма надежда да си ги прибера.

— Подсигурил съм се, Ковач. Дори да ме убиеш, само ще си похабиш куршумите. В Здрач ще ме пренахлузят и...

— А получавал ли си куршум в корема?

Той втренчи поглед в мен. Не смееше да проговори.

— Това са високоскоростни осколочни проектили. Противопехотни, за стрелба на къси разстояния. Предполагам, че си видял какво направиха с групата на Денг. Влизат цели, а излизат на множество осколци. Ако те гръмна в червата, ще агонизираш чак до вечерта. Ще преживееш всяка секунда от края си. Веднъж ми се случи нещо подобно и повярвай ми, бих направил всичко, за да не се повтори.

— Сигурен съм, че капитан Сучиади ще иска да каже нещо по въпроса.

— Сучиади ще направи каквото му кажа, както и другите. Нямах приятели сред тях и никой няма да поиска да стане жертва на вашите

наноли. А сега, имаш ли нещо против да довършим този разговор по цивилизован начин?

Виждах го как търси потвърждение на лицето ми доколко са сериозни намеренията ми. Сигурно и той като мен бе преминавал през нужната психологическа школовка, само дето обучението на Емисарите е несравнимо по-усъвършенствано. В този момент дори аз самият не знаех дали няма да го застрелям.

Той обаче изглежда видя твърда решимост. Прочетох го в очите му. Прибрах бавно автомата в кобура.

— Каквото ще ти кажа, не бива да напуска това помещение — рече той. — Кажи на другите за ОПРО-ните, но останалото ще бъде между нас. Инак последствията може да са непредсказуеми.

— Толкова ли е лошо? — повдигнах вежди.

— Изглежда... — подхвана бавно, — че съм се надценил. Някой ни е скроил номер.

— Кой?

— Не ги познаваш. Съперници.

— Друга корпорация?

Той поклати глава.

— ОПРО-ните са приоритет на „Мандрейк“. Наехме специалисти по ИСУКЖ от други компании, но проектът си е наш. Всичко е строго засекретено. Но и при нас, както навсякъде другаде, има чиновници, които драпат нагоре. Колеги — последната дума я изплю като хрчка.

— И имаш ли много такива колеги?

Това предизвика насмешлива гримаса.

— Ковач, в „Мандрейк“ не се сприятеляваш. Другите ще са с теб само докато това им носи изгода. Поискаш ли повече, смятай се за загубен. Всеки си има територия. Боя се, че съм надхвърлил пределите на моята.

— Какво излиза? Че са пратили тук ОПРО-ните с надеждата да не се върнеш обратно от Дангрек? Не е ли твърде егоистично? Като се има предвид над какво работим?

Хенд разпери ръце.

— Те не знаят какво правим тук. Информацията е закодирана в главния компютър на „Мандрейк“. Единствен аз имам достъп до нея.

Струвало им е цяло състояние само да определят местоположението ми.

— Доколко е сигурен този компютър?

— Питаш за проникване отвън ли? Почти непробиваем е. Но виж, отвътре — не зная. Трябваше да бързаме. Защитните кодове са доста стари. Ако имат достатъчно време... — Той сви рамене. — Въпросът винаги опира до време, нали?

— Можем да се изтеглим — предложих. — Да използваме опознавателния код на Карера.

Той се усмихна напрегнато.

— Защо, според теб, Карера ни даде този код? Експерименталните технологии са под юрисдикцията на Картела. За да ги разположат, моите противници са имали влияние във Военния съвет. А това означава достъп до опознавателните кодове на Клина, както и до всички останали, които са на страната на Картела. Забрави за Карера. Той им е вързан в кърпа. Дори и да не е така, кодът със сигурност вече им е известен. — Отново същата напрегната усмивка. — Доколкото знам, когато Клинът се прицели в нещо, обикновено уцелва.

— Така е — кимнах. — Обикновено.

— Разбрахме се. Доволен ли си?

Замислих се.

— Значи единственият начин да се измъкнем оттук е като...

— Точно така. — Той се загледа към прозореца. — Като излъчим сигнал, описващ подробно нашето откритие, придружен от серийния номер на маяк, маркиращ, че това е собственост на „Мандрейк“. Само така можем да се върнем обратно в играта, и то на достатъчно високо ниво, че да смажем тези негодници.

Почаках още малко, но той изглежда бе приключил. Все още не поглеждаше към мен. Докато го разглеждах, изведнъж ми стана мъчно за него. Зная какво е да не дооцениш обстановката. Случвало ми се е.

Тръгнах си, но спрях при вратата.

— Какво има?

— Защо не кажеш няколко молитви? — подметнах. — Може да ти стане по-добре.

23.

Вардани изглеждаше съсипана от работа.

Беше започнала атаката срещу вратата със съсредоточеност, граничеща с ярост. Беше прекарала дълги часове в скициране на техноглифите и изчисляване на вероятното им взаимовръзка. Беше опитвала различни последователности, въвеждайки ги дистанционно на пулта, подобно на джаз пианист, взел тетрамет. Беше заобиколила вратата с цял оркестър от синтезираща апаратура, след което бе проследила реакцията ѝ върху многобройните монитори. Липсата на такава само подклаждаше упоритостта ѝ и желанието да се пребори час по-скоро с проблема. Всеки път, когато се изправяше срещу глуха стена, тя отново се връщаше към записките и скиците си.

Гледах да не се навъртам около нея, докато работи, и следях движенията ѝ през полупрозрачната стена на фибробалона, най-често от товарната рампа на „Наджини“. При минимално увеличение различавах съсредоточеното ѝ лице, надвесено над чертежите или обърнато към мониторите. А когато тя влизаше в пещерата, отивах на нейното място и я следях от мониторите.

Наблюдавах работата и въздействието, което оказваше върху нея.

Сън и Хансен не откъсваха очи от своите датчици.

Сучиади наблюдаваше входа на пещерата, независимо дали Вардани работеше или не.

Останалата част от екипажа гледаха сателитните предавания. Кемпистки пропагандни канали, когато успяваха да ги уловят, а когато не можеха, прехвърляха се на правителствените. Обикновено появата на Кемп на екрана предизвикваше оживление и възгласи, изпълненията на Лапиний бяха придружени от ръкопляскалия и подсвиквания. Дори Жиан често се присъединяваше към всеобщото веселие.

Хенд наблюдаваше океана, простиращ се на юг и на изток.

От време на време вдигах глава към небето и се питах кой ли наблюдава нас.

Само след два дни охранителната система пусна първа кръв на нанолите.

Тъкмо повръщах закуската си, когато електрозахранването от резонаторния акумулатор прекъсна. Усетих вибрациите в костите си, което само влоши положението.

Три отделни пулсации. После нищо.

Избързах си устата, изплаках се на чешмата и излязох на брега. Небето беше тъмносиво и само над Собървил пожарите продължаваха да хвърлят розови отблясъци. Никакви други признаци за промяна в обстановката.

Крюкшенк вече беше отвън, оглеждайки хълмовете през мерника на фотонера.

— Усети ли го?

— Да — изплюх се на пясъка. — Май се сдърпахме с някого.

Тя ме погледна по-внимателно.

— Зле ли ти е?

— Повръщах. Не ме гледай с такова отвращение. След няколко дни и теб ще те подкара.

— Благодаря, че ми напомни.

Отново няколко поредни вибрации, този път по-продължителни. Дълги, равномерни откоси, типични, когато се прочиства район. Стиснах зъби и затворих очи.

— Това е прицелна стрелба — обясни Крюкшенк. — Предишните бяха трасираци. Сега вече е прехванала целта.

— Хубаво.

Отново ниските, едва доловими вибрации. Превих се и се закашлях сподавено. Крюкшенк ме разглеждаше с любопитство.

— Какво зяпаш?

— О, извинявай. — Тя извърна глава.

Продухах си носа, плюх и огледах останалата част от хоризонта. Все още не се виждаше нищо. На пясъка пред мен имаше кървави жилки. Споходи ме усещането, че нещо в тялото ми се разпада.

Гадна работа.

— Къде е Сучиади?

Тя посочи към „Наджини“. Сучиади и Оле Хансен се бяха изправили под носовата батарея и очевидно обсъждаха нещо, свързано с нея. Малко по-нататък Амели Вонсава се бе изкатерила на една дюна

и се озърташе. Дъопре, Сън и Жиан закусваха на кораба, или правеха нещо друго да убият времето.

Крюкшенк засенчи очи и погледна към двамата мъже на носа.

— Ако питаш мен, нашият капитан очаква отдавна този момент. Всеки ден ходи да гали оръдията, сякаш няма търпение да ги изпробва. Виж, дори се усмихва.

Отправих се натам с бавни крачки. Сучиади видя, че се приближавам и тръгна насреща ми. Нямаше и следа от усмивка.

— Май времето ни изтича вече.

— Още не. Хенд дава на нанолите няколко дни, докато измислят начин да се справят с резонаторното оръдие. Според мен обаче преувеличава.

— В такъв случай да се надяваме, че твоята археоложка също е напреднала. Говорил ли си наскоро с нея?

— Че някой въобще говорил ли е?

Той се намръщи. Напоследък Вардани избягваше да се среща с когото и да било от нас. Обикновено отскачаше само за да се нахрани, сетне бързо изчезваше. Разговорите с нея се ограничаваха до едносрични подмятания.

— Не бих имал нищо против един по-подробен доклад — промърмори Сучиади.

— Аз също.

Тръгнах покрай брега, където стоеше Вонсава.

— Може ли да поговоря с теб? — попита ме тя, когато я наближих.

— Само след минутка. Искан да проверя как се справя нашата надежда.

И тук не получих усмивка.

Открих Вардани в преддверието на пещерата, втренчила поглед във вратата. На мониторите над главата ѝ се виждаше същата картина, но от други ъгли. Работната ѝ маса бе отрупана със скици и записки.

— Надявам се да не задаваш обичайните въпроси — посрещна ме тя.

— Нанолите ни нападнаха — отвърнах.

Тя кимна.

— Да. Почувствах го. Какво означава това — три, максимум четири дни?

— Хенд каза четири — най-много. Но не искам да се чувстваш под напрежение.

Най-сетне си спечелих вяла усмивка. Очевидно набирах инерция.

— Стигна ли до някъде?

— Казах, без обичайните въпроси, Ковач.

— Извинявай. — Намерих един кашон и седнах на него. — Сучиади губи търпение. Иска да чуе за резултати.

— Значи не ми остава друго, освен да престана да се мотая и да отворя проклетото нещо.

Този път бе мой ред да се усмихвам.

— Няма да е зле, наистина.

Тишина. Вратата погълна вниманието ми.

— Направих всичко както трябва — заговори тя. — Открих нужната честота, звуковите и визуалните глифи са проверени. Изчисленията ми съвпадат, поне дотолкова, доколкото разбирам от това. Тръгнах от неща, които зная със сигурност, екстраполирах в посоката, в която — доколкото си спомням — се движех предишния път. Би трябвало да се получи, мамка му. Но сигурно пропускам нещо. Нещо, което съм забравила. Нещо, което... са извлекли от мен.

Долових истерична нотка в гласа ѝ, но мисълта ми се движеше в друга посока.

— Ако тук е идвал някой преди нас, не би ли могъл да промени параметрите?

Тя мълчеше. Чаках търпеливо. Накрая вдигна глава.

— Знаеш ли... и аз си го помислих. Но е малко вероятно. Шансът навярно ще е един на милион. Не, сигурна съм, че пропускам нещо.

— Но все пак е възможно?

— Всичко е възможно, Ковач. Всичко. Но не е реално. Човек не може да го направи.

— Нали човек я е отворил предния път.

— Така е, Ковач. И куче може да отвори врата, ако се изправи на задните си лапи. Но кога за последен път си виждал куче да сваля врата от пантите и пак да я закачва?

— Разбрах.

— Въпросът тук опира до познания. До всичко, което сме научили за марсианските технологии — активиране на

противошквални укрития, управление на метросистемата, която откриха на Земя Нкрумах — все неща, които обикновеният възрастен марсианец е можел да върши и насън. Технологии от бита. Като да караш кола и да живееш в къща. Това обаче — тя посочи конструкцията от другата страна на батареята от прибори, — това е кулминационната точка на тяхната наука. Единствената, която сме открили за, петстотин години ровичкане из над трийсет планети.

— Може би не сме търсели където трябва. Може би сме се радвали на шарената обвивка, докато същевременно сме мачкали с обувки финото ѝ съдържание, което някога е опазвала?

Тя ми хвърли учуден поглед.

— Ти откога стана последовател на Вичински?

— Прочетох това-онова на Приземяване. Но ще ти призная, че не беше никак лесно да открия подробни материали за работата му. От малкото, с което се запознах, останах с впечатлението, че е бил върл противник на прилаганата от Гилдията тактика за издирване и разкопки.

— Сигурно защото по онова време вече е бил огорчен. Не е никак лесно да си жертва на постоянни нападки.

— Той е предсказал вратите, нали?

— В голяма степен. Съществуват известни данни, водещи към това заключение, сред архивните материали, които групата му е открила на Бредбъри. Няколко препратки към нещо, което наричали „Стъпка отвъд“. Гилдията предпочита да го интерпретира по-скоро като възгледи на поет лирик за хипертранспортните технологии. По онова време няхахме ясна представа какво точно четем — епична поема или синоптична прогноза. Всичко ни изглеждаше еднакво и Гилдията се радваше на всяко, що-годе по-правдоподобно обяснение. „Стъпка отвъд“ като превод на хипертунелна връзка бе задраскано от протоколите на изследователите. Реши се, че е безсмислено, след като става дума за технология, която никой не е виждал.

Силна вибрация разтърси стените на пещерата. Пространството вътре се изпълни с прах. Вардани хвърли изплашен поглед към мониторите.

— Ой-ой!

— Да, изглежда такива неща ще ни се случват все по-често. Трябва да е от системите на вътрешния периметър. Ще докарам тук

подвижна платформа, за да проверя здравината на тавана на кухнята. Не ми се ще да рухне върху теб в мига на твоя триумф.

— Трогната съм.

— Защо? Това е в интерес на всички.

— Друго имах предвид.

— Ах — магнах с ръка, чувствайки се неудобно. — Виж какво, ти вече веднъж си успяла да отвориш тази чудесия. Не виждам защо да не го повториш. Всичко е въпрос на време.

— Което ние нямаме.

— Каж ми — погледнах я с пронизателния поглед на Емисар. — Ако наистина това е връхната точка на марсианската технология, как въобще вашата група е успяла да се справи тогава? Искам да кажа...

Вдигнах умолително ръце. Тя ме разглеждаше с изморена усмивка и за първи път се запитах как ли й действа лъчевата болест и масивната доза лекарства.

— Все още не разбираш, нали, Ковач? Тук не става въпрос за човеци. Те не мислят като нас. Вичински го наричаше демократичен ретротехнодостъп. Това е като противощквалните укрития. Всеки може да ги ползва — поне всеки марсианец — защото, какъв смисъл да построиш нещо, което да не е достъпно за всички?

— Права си. Това не е човешко.

— Това е една от причините, заради които Вичински си имаше неприятности с Гилдията. Той написа статия за противощквалните укрития. Науката, която е вложена в тях, е невероятно сложна, но всичко е направено така, че да е достъпно и лесно. Системите за управление са максимално опростени, та дори и ние да можем да ги ползваме. Според Вичински това е явен признак за голямо расово разнообразие, което напълно отхвърля теорията за имперско разпадане и колониални войни.

— Просто не е знаел кога да замълчи, нали?

— И така може да се каже.

— Но какво е твърдял той? Война с друга раса? С някого, когото още не сме срещали?

Вардани повдигна рамене.

— *Това* или *те* просто са напуснали този район на галактиката без никаква очевидна причина. Вичински беше иконоборец. Повече бе

увлечен да преследва тъпизмите, които раждаше Гилдията, отколкото да създава собствени теории.

— Изумително глупаво поведение за някой, надарен с такъв брилянтен ум.

— Или изумително смело.

— И така може да се каже.

Вардани поклати глава.

— Както и да е. Важното е, че досега поне можем да работим с всички технологии, които сме открили. — Тя отново посочи мониторите. — Справяме се, защото ги разбираме. Питаш, как сме могли да се справим предишния път? И тук принципът е същият. Всеки марсианец, който изпитва потребност, би трябвало да може да пътува през тази врата. А това означава, че с подходяща екипировка и време ние също ще можем.

Кимнах бавно. В гласа ѝ отново се долавяше решимост и това ми харесваше. Надигнах се от кашона.

— Тръгваш ли?

— Трябва да говоря с Амели. Нуждаеш ли се от нещо?

Тя ме погледна учудено.

— От нищо друго, благодаря. Ще опитам още няколко комбинации и после ще дойда да хапна.

— Хубаво. Там ще се видим. — На излизане спрях. — Какво да кажа на Сучиади? Трябва да му кажа нещо.

— Кажи му, че до два дни ще отворя вратата.

— Наистина ли?

Тя се засмя.

— Най-вероятно не. Но нали трябва да му кажеш нещо.

Хенд беше зает.

Върху пясъчния под на неговото помещение бяха изрисувани някакви странни фигури, а от черните кандила, поставени в ъглите, се виеше ароматизиран дим. Самият той бе седнал с кръстосани крака в отсрещния край на изрисуваната фигура и изглеждаше, сякаш е в транс. Държеше в ръцете си малка бронзова купичка, в която бе сипал няколко капки кръв от порязания си палец. В купичката се въргалаше резбована, белезникава кост, оваляна в алена кръв.

— Хенд, какво, по дяволите, правиш?

Той изплува от транса и лицето му се изкриви от гняв.

— Казах на Сучиади никой да не ме безпокои.

— Да, и той ме предупреди. А сега — какво, по дяволите, правиш?

Между нас увисна мълчание. Погледнах го внимателно и видях телесните знаци. Беше готов да се нахвърли върху мен, което не ме плашеше. Бавната смърт ме правеше раздразнителен и склонен към агресивни прояви. Малкото симпатия, която бях изпитал към него през последните няколко дни, бързо се изпаряваше.

Може би той също четеше моите намерения. Описа някаква спирала с лявата си ръка във въздуха и напрежението изчезна от лицето му. Остави купичката и облиза кръвта от палеца си.

— И без това не очаквах да го разбереш, Ковач.

— Нека позная. — Огледах се. Димът от кандилата бе лютив и неприятен. — Призоваваш свръхестествените сили, за да ни измъкнат от тази бъркотия.

Хенд се пресегна назад и изгаси най-близкото кандило без да се обръща. На лицето му отново бе наложена познатата, равнодушна маска.

— Ковач, както обикновено приемаш нещата с опростената чувствителност на шимпанзе. Ще ти кажа само, че съществуват определени ритуали за общуване с духовния свят, които трябва да бъдат уважавани, ако искаме да получим нещо в замяна.

— Това вече го разбрах и без твоя помощ. Говориш за системата „даваш-получавам“. Колкото — толкова. Малко кръвчица срещу някоя и друга услуга. Ти си истински търговец, Хенд.

— Какво всъщност искаш, Ковач?

— Интелигентен разговор. Чакам те отвън.

Излязох пред входа и едва тогава забелязах с изненада, че ръцете ми едва забележимо треперят. Сигурно пак бе нещо свързано с обратната връзка с биоимплантантите в дланите ми. А може би причината бе в прекомерната радиация, която получаваше тялото ми.

Неприятният вкус от свещниците на Хенд дразнеше гърлото ми. Закашлях се и усетих болезнени пулсации в слепоочията. Намръщих се и започнах да стена като шимпанзе. Зачесах се под мишниците.

Отново се закашлях. След това седнах на един стол и втренчих поглед в дланите си. Не след дълго треперенето се успокои.

На Хенд му бяха необходими десетина минути, за да премахне следите от общуването си с духовния свят. Когато излезе навън, изглеждаше досущ като двуизмерното изображение на чиновник, което всички познавахме. Имаше сини кръгове под очите и кожата му бе с едва забележим сивкав оттенък, но в останалото си бе същият.

— Ковач, надявам се, че ме търсиш по важен въпрос.

— Дано не е така. Амели Вонсава ми съобщи, че снощи по някое време бордовата охранителна система на „Наджини“ се е изключила.

— Какво?

Кимнах.

— Точно така. За около пет-шест минути. Не е никак трудно да се направи... според Амели достатъчно е да убедиш системата, че се провежда рутинен технически преглед. Така няма да се задейства алармата.

— О, Дамбала! — Той погледна към брега. — Кой друг знае?

— Ти знаеш. Аз знам. Амели Вонсава знае. Тя ми каза, аз ти казах. Кажи на твоя Геде и той ще направи нещо по въпроса.

— Не започвай пак, Ковач.

— Хенд, време е да се вземат решения. Предполагам, Вонсава е извън подозрение — в противен случай какъв смисъл да ми казва? Аз зная, че съм чист, предполагам, че ти също. Извън този кръг не можем да се доверим никому.

— Вонсава проверила ли е кораба?

— Доколкото е в състояние, без да го вдига във въздуха. Но повече се притеснявам за снаряжението в хангара.

Хенд затвори очи.

— Да. Прав си.

— Ето какво измислих. Тримата ще се качим на кораба и ще излетим, под предлог, че отиваме да проверим как я карат нанолите. Докато сме във въздуха, тя ще направи пълна проверка на всички системи. Но това трябва да стане по-късно следобед. Нека първо видим какво става с нашите приятелчета отвъд периметъра.

— Съгласен.

— Освен това ти предлагам да носиш един от тези, но някъде на скрито място — подадох му контактния парализатор, който бях взел от

Амели Вонсава. — Хитра машинка, може да ти свърши работа. Имаше ги на борда на „Наджини“ част от стандартното оборудване. За случай на бунт. Минимални последствия, ако го приложиш на неподходящия човек.

Той взе оръжието.

— Ех, добре. Ще ида да поговоря с Вонсава. Дано тримата успеем да попречим на това, което някой е започнал.

Отвън резонаторното оръдие отново откри огън.

24.

Амели Вонсава ни вдигна на пет километра, полетя известно време, сетне превключи на автопилот. Тримата се скупчихме над мониторите в пилотската кабина, като изморени ловци около огън. Вече три минути всички главни системи на „Наджини“ работеха нормално и Вонсава си позволи първата облекчена въздишка.

— Сигурно въобще не е имало причина за притеснение — рече тя, но не изглеждаше убедена. — Който и да го е направил, едва ли държи да умре тук с всички нас.

— Това — посочих — зависи единствено от степента на неговата убеденост.

— Да не намекваш, че Жи...

Сложих пръст на устните й.

— Без имена. Поне засега. Не избързвай пред събитията. Ако това нещо се срина на земята, надявам се, че поне „колодите“ ни ще останат невредими.

— Стига да не са минирани горивните клетки.

— Ами да се захващаме с проверката, тогава. Хенд?

Не ни отне много време да открием диверсията. Веднага щом Хенд отвори капака на един от защитените срещу удар контейнери, отвътре бликнаха отровни пушеци, които ни накараха да се приберем обратно в пилотската кабина. Успях да задействам навреме хидравличния люк и да изолирам помещението. Въпреки това очите ми се бяха насълзили и имах усещането, че някой стиска със закривени нокти дробовете ми.

— Маmicата му...

Амели Вонсава се обърна на пилотското кресло.

— Момчета, какво...

Хенд й махна да млъкне.

— Корозираща граната — изсвистях, докато си бършех сълзите. — Хвърлили са я в контейнера и са го затворили. Какво имаше в първи

контейнер, Амели?

— Само минутка. — Тя се надвеси над един от мониторите. — Медицинско оборудване. Резервни платки за биохирурга, част от медикаментите за лъчева болест. Двата ППИП, единият от имобилизиращите антитравматични скафандри. Ох, и един от опознавателните маяци на „Мандрейк“.

Кимнах на Хенд.

— Логично. — Приседнах на една издатина. — Амели, можеш ли да провериш какво има в другите контейнери? Освен това искам да проветриш хангара, преди да влезем отново. Умирам достатъчно бързо и без тази гадост.

Над главата ми имаше автомат за напитки. Пресегнах се и напълних една чаша с вода. Хенд също поиска.

— И така.

— И така. — Той отпи от чашата. — Очевидно изтичането на информация от Приземяване ни преследва и тук. Или мислиш, че е някой извън лагера?

— Вероятността е малка — отвърнах. — Разполагаме с два охранителни периметъра, плюс кръвожадни наноли и смъртоносна доза радиация откъм полуострова. Трябва да е луд, за да се съгласи на подобна операция.

— Кемпистите, които проникнаха в центъра на „Мандрейк“, напълно съвпадат с това описание. Доколкото си спомням, имаха самозадействащи се разрушителни устройства на „колодите“. Истинска смърт.

— Хенд, и аз да тръгна срещу корпорация „Мандрейк“, ще поискам да ми поставят нещо подобно. Не искам и да си представям с какви средства за разпити и изтезания разполага вашият контраразузнавателен отдел.

Той не отговори, погълнат от мисли.

— За човек, успял да се промъкне в „Мандрейк“, проникването на кораба ще е детска игра.

— Така е. И все пак, аз съм на мнение, че е вътрешен.

— Добре, да приемем, че е така. Кой? Твоите или моите хора?

Извих глава към пилотската кабина.

— Амели, би ли дошла тук? Не ми се ще да разговаряме зад гърба ти.

Почакахме, докато тя превключи отново на автопилот, сетне се появи при нас със сконфузено изражение.

— Аз и без това ви слушах — призна.

— Хубаво — поканих я да седне. — Защото логично е да предположим, че ти си единственият човек, комуто можем да се доверим.

— Благодаря.

— Вонсава, това не е комплимент — намеси се Хенд. — Казала си на Ковач за изключването на системата и това в известна степен те поставя извън подозрение.

— Освен ако не съм прекалено хитра и не съм изиграла всичко така, че никой да не ме заподозре.

Затворих очи.

— Амели...

— Ковач, твоите хора или моите? — Хенд губеше търпение. — Кой?

— Моите? — замислих се, втренчил поглед в чашата. — Шнайдер знае достатъчно за совалките, за да изключи охранителната система. Вардани — не. И в двата случая някой трябва да се е появил с по-добро предложение от вашето. Но ми е трудно да го повярвам.

— Ами ако става въпрос за политическа мотивация? Възможно ли е някой от тях да е кемпист?

Опитах се да си припомня всичко, което знаех за Шнайдер.

„Нямам никакво намерение да ставам свидетел отново на подобни картини. Приключих с тази история, на каквата и да било цена.“

И Вардани...

„Избиха стотици хиляди невинни, само за да разчистят пространство за едно чисто комерсиално начинание. Зная, че не аз съм го направила, но това не ме успокоява. Всеки път, когато съм навън, представям си, че вдишвам от техните атоми...“

— Не ми се вярва, да ти призная.

— Вардани е била в концентрационен лагер.

— Хенд, четвърт от населението на тази гадна планета се държи в концентрационни лагери. Не е никак трудно да си осигуриш членство.

Сигурно имаше нещо в гласа ми, защото той отстъпи.

— Добре, значи е моята група. Подборът им беше случаен, прехвърлиха ги в новите тела само преди няколко дни. Струва ми се почти невероятно кемпистите да са се добрали до тях за толкова кратко време.

— Вярваш ли на Семетайр?

— Вярвам, че не дава пукната пара за нищо друго, освен за собствената си изгода. Все пак има достатъчно акъл да осъзнае, че Кемп не може да спечели войната.

— Ако питаш мен, самият Кемп има достатъчно акъл да разбере, че не може да спечели тази война. Което не му пречи да продължава с опитите.

Хенд въздъхна.

— Добре де, кой е тогава?

— Има още една възможност, за която не се досещаш.

Той ме изглежда втренчено.

— О, моля те. Не и чудовищата с триметрови зъби. Не и песента на Сучиади.

— Както желаяш — свих рамене. — Разполагаме с два трупа с извадени „колоди“, за чиято смърт нямаме никакво обяснение. По всичко изглежда, че са били част от предишна експедиция, опитала да отвори вратата. Сега ние започнахме с опитите и получихме това — посочих с пръст хангара. — Две отделни експедиции, между които са минали месеци, може би дори година. Единствената връзка между тях е от другата страна на вратата.

— При предишното си идване тук Вардани не е имала проблеми, нали? — попита Амели Вонсава.

— Поне не са забелязали. Но никой не знае със сигурност какъв период от време ще е необходим на това нещо да реагира. Отваряш вратата първия път и не се случва нищо. Ако си дългуч с криле, въобще нямаш проблеми. Ако не си, задействаш някакъв вид... не зная, може би бавно предаващ се вирус, или...

— И какво прави той? — попита ме насмешливо Хенд.

— Нямам представа. Влиза ти в главата, бърника ти в мозъка. Подлудява те постепенно и незабележимо. Кара те да избиваш спътниците си, да унищожаваш екипировката. — И двамата ме гледаха с недоверие. — Казах ви, че не зная. Просто ви подхвърлям идеи. Но помислете върху това. Там някъде отвъд така наречените защитни

периметри се скита самоусъвършенстваща се наносистема. Наше производство. На човешката раса. А ние сме поне с няколко хиляди години назад от марсианците. Кой знае какви отбранителни системи биха могли да създадат за такъв период?

— Ковач, не съм военен, а търговец, както обичаш да подчертаваш, но някак си не мога да повярвам в съществуването на защитна система, която се задейства чак след година. Аз, във всеки случай, не бих си купил дял от нея, а сигурно в сравнение с марсианците съм пещерен човек. Хипертехнологиите, според мен, предполагат хиперрефективност.

— Хенд, ти наистина си пещерен човек. Първо, защото разглеждаш всичко, включително ефективността, от гледна точка на ползата. За да бъде ефективна една система, не е необходимо да създава външни облаги, достатъчно е да функционира. Това е два пъти по-вярно за оръжейните системи. Погледни през прозореца какво е останало от Собървил. Къде е ползата от това?

Хенд сви рамене.

— Попитай Кемп. Той го направи.

— Добре, помисли върху друго. В продължение на петстотин години оръжия от типа на това, което изравни със земята Собървил, са се използвали единствено за задържане на противника. Ядрените глави са били достатъчна заплаха, за да осигуряват мира. А ето че сега ги разхвърляме като играчки. Научихме се как да почистваме след тях и те отново влязоха в употреба. Какво пречи марсианците да са имали подобни проблеми, но от далеч по-голям мащаб, на друго стъпало на развитието? Какви средства биха могли да използват за сплашване?

— Нещо, което превръща хората в манияци убийци? — Хенд ме погледна скептично. — След една година? О, моля те.

— Но представи си, че няма начин да го спреш.

Това го накара да млъкне. Изгледах и двамата.

— Представете си, че идва тук през хипертунел, като тази врата, променя поведенческите реакции на всеки мозък, който срещне, и заразява всичко живо? Няма значение колко време ще отнеме, след като в края на краищата ще унищожи населението на цялата планета.

— Можем да евакуи... — поде Хенд, но млъкна.

— Не можем да евакуираме никого, защото така само ще разпространим заразата. Единственото, което ни остава, е да

изолираме планетата и да я оставим да умре. Да изгубим няколко поколения. Толкова.

— Наистина ли смяташ, че на Санкция IV се разпространява нещо подобно? — попита уплашено Хенд. — Поведенчески вирус?

— Е, това поне би обяснило войната — подметна засмяно Вонсава, сякаш това и чакаше.

Напрежението изчезна.

Вонсава изрови чифт кислородни маски от неприкосновения запас в пилотската кабина и след като ги нахлузихме, двамата с Хенд се върнахме в хангара. Отворихме останалите осем контейнера и отстъпихме назад.

Три от тях бяха разядени непоправимо. Четвъртият бе пострадал частично — дефектната граната бе унищожила само четвърт от съдържанието. Намерихме останки от проектили, вероятно за оръдието на „Наджини“.

По дяволите.

Бяхме изгубили една трета от антирадиоационните таблетки. Резервен софтуер за автоматизираните системи.

Разполагахме само с един работещ маяк.

Върнахме се в кабината, смъкнахме маските и седнахме, потънали в мълчание.

— Какво ще кажем на другите? — попита след време Амели Вонсава.

Разменихме погледи с Хенд.

— Нищо — рекох. — Нито думичка. Да си остане между трима ни. Ще го пишем инцидент.

— Инцидент? — попита учудено Вонсава.

— Той е прав, Амели. Няма никакъв смисъл да вдигаме шум около това. Да го наречем технически проблем. Военно време е и в „Мандрейк“ са привикнали с такива неща. Ще повярват и на това.

Хенд не се усмихваше. Не можех да го виня.

Корозия отвътре.

25.

Преди да се приберем, Амели Вонсава направи оглед на нанокOLONията. Пуснахме записа веднага щом се върнахме в заседателната зала.

— Това мрежи ли са? — попита някой.

Сучиади даде максимално увеличение. На екрана се появи сивкава паяжина, дълга стотина метра и широка поне десет, която изпълваше падините и цепнатините между гнездата на резонаторната батарея. Грозни същества, наподобяващи четирикраки паяци, пълзяха върху мрежата. Отдолу се усещаше и някакво друго движение.

— На мен лично ми прилича на отбранително съоръжение — подметна Люк Дъопре.

— Засега — съгласи се Хенд.

— Дано така се задържи. — Крюкшенк огледа присъстващите. — Достатъчно чакахме. Какво ще кажете, да извадим една от мобилните артилерийски установки и да пуснем няколко залпа осколочни снаряди в средата на тази гадост?

— Ивет, така само по-бързо ще ги научим да се справят с нас — Хансен рееше поглед някъде към тавана. Успяхме да замажем инцидента с контейнерите, но повредата на маяка изглежда бе разпалила любопитството му. — Те се учат от нас и се адаптират.

Крюкшенк махна ядно с ръка.

— Нека се учат. Така печелим време, нали?

— Има логика — съгласи се Сучиади. Той се изправи. — Хансен, Крюкшенк. Веднага щом се нахраните. Осколочни снаряди, с плазмен заряд. Искам да видя оттук как гори онази гадост.

Сучиади получи каквото искаше.

След една припряна ранна вечеря в столовата на „Наджини“ всички се изсипаха на брега да гледат шоуто. Хансен и Крюкшенк разпънаха мобилната артилерийска установка, въведоха данните от въздушното наблюдение на Амели Вонсава и сетне отстъпиха назад,

докато оръдието изплюваше равномерно плазмени заряди към покритите с нанопластици хълмове и онова, което растеше под замрежените им пашкули. Скоро хоризонтът бе обхванат от пламъци.

Наблюдавах картината от палубата на траулера, в компанията на Люк Дъопре, който се бе облегал на парапета и стискаше шише собървилско уиски, което открихме в една от каютите.

— Много красиво — рече той и махна небрежно към пожара.

— И жестоко.

— Такава е войната. — Той ме погледна учудено. — Странно изявление за един Емисар.

— Бивш Емисар, ако нямаш нищо против. Ние пипаме по-фино.

— Сега са други времена. Помисли си за Адорацион. И за Шарая.

— Иненин.

— Да, за Иненин също. Жестокостта е сериозен проблем, човече. Ако пипахте по-фино, войната щеше да е свършила преди година.

— Така ли мислиш? — налях си в чашата. Той кимна.

— Естествено. Пращаш спецгрупа в Кемпополис и виждаш сметката на онзи нещастник. Край. Финито.

— Нещата не са толкова прости, Дъопре. Той има жена, деца. Няколко братя. Всичките биха могли да го заместят. Какво да правим с тях?

— Значи и те влизат в сметката. Наздраве — Дъопре вдигна чаша. — Сигурно покрай тях ще отидат и известен брой генерали, но пък какво? Това е нощна работа. Два-три отряда, добре координирани. Какво?

— Да ти приличам на счетоводител?

— Не зная на какъв приличаш, човече, но ти го повтарям. С три отряда спецове досега да сме приключили тази война. Щяха да загинат две-три дузини, не милиони.

— Да, сигурно. Можеше и друго — да разположим интелигентни системи от двете страни на фронтовата линия и да ги оставим да се бият, а ние да евакуираме населението. Ще загубим машини, но ще спасим много човешки животи. Понякога наистина се питам защо не го правят.

— Ти пък. Това ще струва страшно много. Винаги е по-евтино да убиваш хора, отколкото машини.

— Струваш ми се поомекнал за специалист по диверсионни операции. Ако нямаш нищо против да ти го кажа.

Той поклати глава.

— Зная колко струвам и какво мога. Виждам съм какво ли не. При Чатичай минавах и от двете страни на фронта — там имаше момчета и момичета, почти деца, твърде млади, за да бъдат вземани за войници. Това не е тяхна война и те не заслужаваха да умрат.

Сетих се за взвода, който бях отвел право под вражеския огън само на неколкостотин километра западно оттук. Куок Юен Юе, останала без ръце и очи, след попадение на „умен“ шрапнел, който бе отнесъл краката на Еди Мунхарто и лицето на Тони Луманако. Останалите дори нямаха този късмет. Не бяха невинни жертви като тези, за които говореше Дъопре, но и те не заслужаваха такава участ.

Малко по-късно канонадата приключи. Потърсих с поглед Крюкшенк и Хансен, скрити зад завесата на вечерния здрач, и видях, че прибират установката. Надигнах чашата.

— Е, свърши се.

— Как мислиш, дали се е получило?

Свих рамене.

— Както Хансен каза. За известно време.

— Докато привикнат към мощността на взривовете. Вероятно ще се научат да неутрализират и лъчевите ни оръжия — топлинният им ефект е сходен. Със сигурност вече са напреднали с резонаторното оръдие. С какво друго разполагаме?

— Заострени пръчки?

— Има ли надежда скоро да отворим вратата?

— Защо ме питаш? Вардани е специалистът.

— Ами... изглежда сте близки.

Свих отново рамене и се облегнах на перилата. Вечерта се спускаше бързо, поглъщайки тъмните води на залива.

— Тук ли ще останеш?

— Не виждам причини да си тръгвам.

Той се изкиска.

— Даваш ли си сметка, че се наливаме с колекционерска рядкост? Може да не го усещаш на вкус, но със сигурност струва цяло състояние. Имам предвид... — той махна към Собървил. — Онези вече ги няма, за да направят още такава уиски.

— Сигурно. — Извърнах се и погледнах към разрушения град. Сипах си още една чаша и я вдигнах към небето. — Да пием за тях. Да довършим шибаната бутилка.

След това почти не разговаряхме. С намаляването на течността в бутилката приказките ни ставаха все по-неразбираеми. Светът се затвори около палубата, сивкавия масив на мостика и шепата звезди, заобиколени от черни облаци. Седнахме на палубата и се облегнахме на стената на една от надстройките.

По някое време Дъопре ме попита:

— Ковач, във вана ли си отгледан?

Завъртях глава и го погледнах. Не беше първият път, когато чувах подобна глупост. Сред хората се ширеше представата, че Емисарите са отгледани в биовани, и това нерядко бе повод за подигравки. Но да го чуя от спецвойник...

— Не, разбира се. А ти?

— Разбира се, че не съм. Но съм чувал за Емисарите...

— Да, Емисарите. Притискат те до стената, разтварят душата ти във виртуалността и те натъпкват с цял куп програми, които за нищо на света не би желал да имаш. Но повечето от нас си остават нормални хора. Естественото развитие ти осигурява гъвкавост, каквато никога не би могъл да получиш наготово.

— Сигурно си прав. Но биха могли да ти направят копие, да го пуснат в ускорена симулация и сетне да го прехвърлят в някой клонинг. Ако си такъв, дори няма да го знаеш.

Прозях се.

— Да бе, да. Това важи и за теб, между другото. Както и за всички останали. Припомням си го всеки път, когато ме „пренахлузват“ или ме пращат с ДВЧ хипертранспорт. И знаеш ли как разбирам, че не са го направили с мен?

— Как?

— Защото няма начин да програмират толкова шибано съзнание като моето. Израснах като социопат, способен да се бунтува и да реагира агресивно на всякакви опити да бъде поставен под контрол. Емоционално непредсказуем. Това прилича ли ти на клониран войник, Люк?

Той се засмя, след малко и аз.

— Знаеш ли, човече, всичко това — той махна с ръка към морето и брега — ме кара да се замислям. Твърде спокойно е и се питам дали не е някоя военна симулация. Място, където ни затварят, след като умрем, докато решат какво да правят с нас.

— Ами, наслаждавай се, докато го има.

— На теб ти харесва, така ли? Да живееш в симулация?

— Люк, след това, което видях и преживях през последните две години, готов съм да живея и в симулация за прокълнати души.

— Много романтично. Но аз говорех за военна виртуалност.

— Разлика в термините, нищо повече.

— Смяташ ли се за прокълнат?

Довърших уискито и се намръщих от острия му вкус.

— Това беше шега, Люк. Опитвам се да бъда забавен.

— Ах. Трябваше да ме предупредиш. — Той се наклони към мен.

— Ковач, кога за пръв път уби човек?

— Ако не е личен въпрос...

— Можем да умрем на този бряг. От истинска смърт.

— Не и ако е симулация.

— Ами ако сме прокълнати, както казваш?

— Не виждам причина да разкривам душата си пред теб.

Дъопре направи обидена физиономия.

— Добре, да поговорим за нещо друго. Ти ли оправяш археоложката?

— Шестнайсет.

— Какво?

— Бях на шестнайсет. Което е близо до осемнайсет години. — Земен стандарт. Харланов свят се движи на по-бавна орбита.

— И все пак, твърде млад.

— Не. Тъкмо ми беше време. Членувах в бандата от четиринайсетгодишна възраст. На няколко пъти преди това за малко да ми се случи.

— С бандата ли беше тогава?

— Да, но всичко се обърка. Опитахме се да оберем тетраметров дилър, но той се оказа по-як, отколкото предполагахме. Другите избягаха и той хвана мен. Само че се излъга.

— Взе ли му „колодата“?

— Не. Бързах да избягам. Чух, че тръгнал да ме търси, когато го „пренахлузили“, но тогава вече се бях записал в армията. Връзките му не стигаха чак дотам.

— А в армията те научиха как да убиваш наистина.

— Сигурен съм, че рано или късно щях сам да се науча. А ти? И ти ли започна така?

— О, не — той поклати глава. — На мен ми е в кръвта. На Латимер моето семейство има исторически връзки с армията. Майка ми е била полковник от латимерските междупланетни десантници. Баща ѝ е флотски адмирал. Брат ми и сестра ми също бяха военни. — Той се усмихна и зъбите му блеснаха. — Може да се каже, че сме били възпитани от малки за тази професия.

— Но защо избра точно специалните части? Със семейство като твоето? Не бяха ли разочаровани, че няма да направиш кариера? Ако не е личен въпрос.

— Войникът си е войник — сви рамене Дъопре. — Какво значение как точно ще бъдеш убит? Поне така твърдеше майка ми.

— А твоето първо убийство?

— На Латимер — той се засмя, погълнат от спомена. — Бях почти на твоята възраст. Беше по време на Сурфиерските размирици. Пратиха ме с един разузнавателен отряд в мочурищата. Тъкмо излизах иззад едно дърво и — бум! Стоеше точно пред мен. Застрелях го без да мисля. Направо го срязах на две. Дори не разбрах защо го направих.

— Взе ли му „колодата“?

— Да, естествено. Бяхме инструктирани. Да се събират всички убити за разпит, да не оставяме никакви улики.

— Трябва да е било забавно.

Дъопре поклати глава.

— Гадно ми беше. Много гадно. Другите от отряда ми се присмиваха, но сержантът ми помогна. След това ми нареди да се почистя и ми каза да не го вземам навътре. Имаше и други, по-късно, но вече бях започнал да свиквам.

— И те е бивало, предполагам.

Той срещна погледа ми и в очите му блесна искрица на гордост.

— Когато приключи Сурфиерската кампания, ме наградиха. С препоръка за диверсионни операции.

— Имал ли си вземане-даване с някого от Кейрфорското братство?

— Кейрфорското? — той се намръщи. — Създаваха доста сериозни проблеми на юг. Бису — не си ли го чувал?

Поклатих глава.

— Бису им е нещо като родина, но за какво се бият, остава пълна загадка. Имаше кейрфорски хогани, които продаваха контрабандно оръжие на бунтовниците — зная го, защото собственоръчно убих двама от тях. Но пък други работеха за нас. Снабдяваха ни с разузнавателни данни, лекарства, понякога извършваха религиозни служби. Много от обикновените войници бяха вярващи и сред тях се ширеше представата, че е добър признак да получиш благословия на хоган преди битката. Ти не си ли имал работа с тях?

— Няколко пъти, в Латимерград. Но повече съм слушал. Хенд е хоган.

— Наистина? — Дьопре внезапно придоби умислен вид. — Това е много интересно. Не ми изглеждаше на вярващ.

— На мен също.

— Това означава, че е непредсказуем.

— Ей, Емисарчето! — викът дойде откъм носа и чак сега чух тихото бръмчене на двигател. — На борда ли си?

— Крюкшенк? — надигнах се. — Ти ли си?

Смях.

Изправих се и се приближих до парапета. Когато погледнах надолу, открих, че Шнайдер, Хансен и Крюкшенк, натоварени на един гравибайк, се поклащат над водата до траулера. Стискаха бутилки и други купонджийски принадлежности и от начина, по който се люлееше гравибайкът, заключих, че са започнали от доста време.

— Я най-добре се качете горе, преди да се издавите — викнах им.

Новото попълнение пристигна с музика. Тръшнаха уредбата на палубата и нощта се изпълни със салса от Лимоновите планини. Шнайдер и Хансен сглобиха наргиле и му подпалиха нагревателчето. Димът се вдигна нагоре между забулените в мъгла мачти. Крюкшенк раздаваше пури от Индигоград.

— Тези са забранени — отбеляза Дъопре, докато въртеше една между пръстите си.

— Военни трофеи — отвърна Крюкшенк, захапа своята пура и се просна по гръб на палубата. Изви се на една страна и я запали от нагревателя на наргилето. Имаше гъвкаво тяло. Погледна ме и ми се усмихна. Престорих се, че не съм се облецил в изящните форми на маорския й „ръкав“.

— Брей! — подметна тя и се претърколи към мен. — Сега пък се правим на недостъпни.

Извадих една „Седморка“ от джоба си и я запалих.

— Пиехме си кротичко, преди да се появите вие.

Въгленчето на пурата й се разгоря.

— Да бе. Две стари кучета, които се хвалят с подвизите си. Убийствата ли си мерехте?

— Крюкшенк, откъде отмъкна тия пури?

— От военния склад на „Мандрейк“, точно преди да излетим. Не съм откраднала нищо, всичко беше уговорено. Обещах му да се срещнем в оръжейната, когато се върна. Кажи сега — убийствата ли си брояхте?

Погледнах към Дъопре Той се хилеше.

— Не.

— Хуууубаво. — Тя изпусна облаче бял дим. — Наслушах се на подобни глупости, когато бях с парашутистите. Тъпи, безмозъчни копелдаци. За Бога, какво толкова важно има в това да убиваш хора? Всеки от нас го може. Въпрос на умение и желание.

— И на техника, разбира се.

— Подиграваш ли ми се, Ковач?

Поклатих глава и надигнах чашата. Имаше нещо тъжно в разговора с Крюкшенк. Напомняше ми за моята младост.

— Ти си от Лимон, нали? — попита Дъопре.

— Планинско чадо, родено и отгледано. Защо?

— Сигурно си си имала работа с кейрфорци?

Крюкшенк изруга.

— Тези негодници! Да, често се навъртаха около нас. Особено през зимата на 28-а. Качвах се на групи с кабинковите лифтове, вършеха гнусните си дела, а когато им се опъвахме, горяха цели села.

Дъопре ме погледна многозначително. Кимнах.

— Хенд е бивш кейрфорец.

— Не му личи. — Тя отново дръпна от пурата. — А и от къде на къде? Те всичките изглеждат като нормални хора, докато не дойде време за молитва. Знаете ли, въпреки всички гадости, които струпват на Кемп... — тя се поколеба и се огледа подозрително. На Санкция IV човек винаги се оглежда за политкомисар, преди да каже нещо важно. — Той поне вярва в това, което върши. Четох, че ги прогонил от Индигоград, преди да започне блокадата.

— И добре е направил — кимна Дьопре. — Маниак като него няма да търпи конкуренция.

— Говорят, че квелизмът е същата стока. Никаква религия.

Изхъмках.

— Ей — Шнайдер се намести между нас. — И аз зная нещичко по въпроса. Какво казваше Квел? „Плюй в лицето на тираничния Господ Бог, ако този шибаняк посмее да ти поиска сметка.“ Нещо такова, нали?

— Кемп не е никакъв квелист — намеси се Оле Хансен, опрян с гръб на перилата. Той ме погледна въпросително. — Нали, Ковач?

— Въпросът е спорен. Кемп заимства доста от квелизма. — Взех мундщука на наргилето и го захапах. Димът удари в дробовете като студен вятър. Закашлях се и изплюх мундщука. — А и цитатът ти е боклук. Неоквелистка измишльотина.

Това предизвика малка буря.

— О, я стига...

— Какво?

— Казала го е на смъртно легло, за Бога!

— Шнайдер, тя никога не е умирала.

— Ето това — вдигна пръст Дьопре — наричам истинска вяра.

— Добре де, *никой от нас* не я е виждал да умира. Просто е изчезнала. Човек не произнася речи на смъртното си легло, след като не е умрял.

— Може да е било прощално слово.

— Прощално, предсмъртно — глупости! — надигнах се. Ако искате цитати, ще ви засипя с тях.

— Дааа!

— Хайдеее!

Те се отдръпнаха да ми направят място.

Изкашлях се.

— „Няма на кого да давам сметка...“ — е казала тя. Това е от „Дневник на кампанията“, не някакви глупости, уж изречени на предсмъртния одър. Малко преди това отстъпили от Милспорт, косени от техните микробомбардировачи, а правителството на Харланов свят дънело ефира със закани, че скоро Господ Бог ще я призове, за да ѝ поиска сметка. А тя отвърнала: „Няма на кого да давам сметка, най-малкото на Господ Бог. Като всички тирани и той не заслужава дори слюнката, която ще изгубя, за да му отговарям. Сделката, която склучих с него, е безкрайно простичка — аз няма да му търся сметка и той ще ми отвърне със същото.“ Точно това са ѝ думите.

Ръкоплясканията им бяха като плясък на птичи криле.

Огледах лицата им, търсейки ирония и насмешка. За Хансен речта ми изглежда значеше нещо. Имаше замислен вид, захапал лулата. Шнайдер пляскаше и подсвиркваше, но очевидно се наслаждаваше на шоуто. Крюкшенк ми мятеше подканящи погледи. Лицето на Дьопре оставаше неразгадаемо.

— Кажете някое стихотворение — рече той тихо.

— Да! — подкрепи го Шнайдер. — Искате военна балада.

Кой знае защо изведнъж си спомних площадката за разходки на орбиталната болница. Луманако, Куок и Мунхарто, събрани около мен, с превързани рани. Никой от тях не ме винеше. Законът на вълчата глутница.

— Никога не съм изучавал поезията ѝ — излъгах и се облегнах на перилата, за да скрия лицето си. Пожарищата на далечния полуостров вече гаснеха. Погледах ги известно време и преместих поглед към въгленчето на пурата в ръката ми.

— Този квелизъм май пуска доста дълбоки корени — пошушна ми в ухото Крюкшенк, която незабелязано бе застанала до мен. — Сериозно ли си от Харланов свят?

— Сериозно. Защо питаш?

— Просто така.

— Крюкшенк, тя е била смахната. Вероятно е причинила повече истинска смърт, отколкото всички войници на Протектората, взети заедно.

— Впечатляващо.

Погледнах я и не можах да сдържа усмивката си.

— Ох, Крюкшенк, Крюкшенк.

— Какво?

— Някой ден ще си спомниш за този разговор. Някой ден, след сто и петдесет години, когато дойдеш на моя акъл.

— Сигурно си прав, старче.

Поклатих отново глава, но не можах да прогоня усмивката си.

— Твоя работа.

— Ами да. Правя каквото си искам, откакто се помня. По-точно от единадесетгодишна възраст.

— Божичко, че това са цели десет години!

— Ковач, аз съм на двайсет и две. От пет години съм в армията, от три — в стратегическия резерв. Завърших десантната школа девета по успех. От общо осемдесет курсанти. Имам седми боен разряд. Ефрейторски пагони на деветнадесет, сержант на двайсет и две.

— Убита на двайсет и две — допълних, малко по-рязко, отколкото възнамерявах. Тя ме стрелна с поглед.

— Ама и ти си в отвратително настроение. Да, убита на двайсет и две. Но сега съм обратно в играта, както всички други наоколо. Вече съм голямо момиче, Ковач, тъй че престани да се държиш, сякаш съм ти по-малката сестричка.

— Както наредиш, голямо момиче.

— Одеве видях, че ме гледаш. Та какво ще кажеш, старче? Да го направим ли, преди радиацията да ни е изсмукала докрай? Да сграбчим момента?

Спомени от един друг бряг се гонеха в главата ми, от девствен пясък и Таня Вардани, седнала в скута ми.

— Не зная, Крюкшенк. Не съм убеден, че времето и мястото са подходящи.

— Вратата май те изплаши, а?

— Това имах предвид.

Тя махна с ръка.

— Както и да е. Как мислиш, Вардани ще успее ли да я отвори?

— Веднъж вече го е направила.

— Да, но сега прилича на истинска развалина.

— Заради лагера е, Крюкшенк. Не ти препоръчвам да го пробваш.

— Нямам намерение, старче. Ние не служим в лагерите. Това е работа на правителството. Працат само местни.

— Нищо не знаеш, Крюкшенк.

— Може, но пък съм чувала какво говорят за Клина на Карера. Ритуални екзекуции на затворници. Гадна работа по всички стандарти. — Тя се обърна настрана. Виждах само тъмния ѝ профил. Усещах, че губя контрол над разговора и това никак не ми се нравеше. Наведох се към нея.

— Прощавай.

— Остави. — Тя се отдръпна леко от мен.

— Не, наистина. Съжалявам. Това място ме убива.

Неохотна усмивка на устните ѝ.

— Говоря сериозно. Мен са ме убивали много повече пъти — поклатих глава. — Просто никога досега не съм умирам толкова дълго.

— Сигурно. А и точиш лиги по археоложката. Нали?

— Толкова ли си личи?

— Сега вече да. — Тя разгледа пурата, угаси я и я прибра в джоба на ризата. — Не те виня. Тя е умна и запалена по ужасно интересни неща, които едва ли са истина. Загадъчна жена. Разбирам защо те привлича. — Тя ме погледна. — Изненадах ли те?

— Аха.

— Може да съм малка, ама ги виждам нещата. Това, за което сме дошли, може да преобърне целия свят. Нали разбираш за какво говоря?

— Да.

— Хубаво, защото каквото и да правим оттук нататък, надзорнем ли веднъж през онази врата, нищо вече няма да е същото за нас. До края на дните ни. — Тя не сваляше поглед от мен. — Малко е странно, да знаеш. Чувствам се, както когато умрях. Не зная дали трябва да ме е страх. Не, човече, направо го очаквам с нетърпение. Не мога да изтрая да видя какво има от другата страна.

Някакво топло чувство изпълваше пространството между нас. Чувство, което се хранеше от думите ѝ и от израза на лицето ѝ. Тя се усмихна, съвсем мимолетно този път, сетне се обърна настрана.

— Ще се видим пак, Ковач — чух гласа ѝ.

Изпратих я с поглед, докато се отдалечаваше по палубата към другите.

Чудесно се справи, Ковач. Не можеше ли да си малко по-деликатен?

Такива са обстоятелствата. Аз умирам.

Всички умираме, Ковач.

Траулерът се люшна над вълните и отзад мрежата изскърца. Спомних си за зловещия ѝ „улов“. Метнах пурата зад борда и закрачих към каюткомпанията.

— Ей, Ковач? — повика ме Шнайдер, който идваше от другата страна. — Къде се губиш бе, човек?

— Зовът на природата — отвърнах и влязох в тясното помещение. Вътре цареше почти непрогледен мрак, наложи се да премина на нощно виждане. Дори така едва различавах отделни детайли — желязно легло, закачено на стената, рафтове, бюро. Прекосих с три крачки каюткомпанията и се подпрях на бюрото. Затворих очи и оставих на светлината да се блъска зад спуснатите ми клепачи. Каквото и да бяха сложили в наргилето, сега се виеше в ума ми като змия.

„Гледай тук, Клинов вълк. Знаеш ли какво е това? Виждаш ли как се събира реколтата?“

„Разкарай се от главата ми, Семетайр.“

„Грещиш. Аз не съм шарлатанин и Семетайр е само едно от стотиците имена...“

„Каквото и да си, плачеш за куршум в лицето.“

„Но ти ме доведе тук.“

„Не мисля.“

Видях череп, увиснал под неестествен ъгъл в мрежата. Сардонична усмивка на прояденото лице.

„Ковач-Ковач-Ковач...“

Премигнах и инфоколонката върху лявата ми ретина се задейства. Някой се движеше зад мен. Изправих се и се загледах през светлия отвор на вратата. Нещо се местеше там. Заех позиция, пристъпих напред, затаил дъх...

Извъртях се, готов да убивам.

— По дяволите, Ковач, изкара ми акъла!

Отвън стоеше Крюкшенк, опряла ръце на хълбоците. Сиянието на инфоколонката озаряваше неуверената усмивка на лицето ѝ и разтворената ѝ риза под маскировъчния комбинезон.

— Крюкшенк, какво за Бога, търсиш тук?

— Ами ти? Нали каза, че те призовала природата? Какво смяташе — да пикаеш върху командното табло?

— Защо си ме проследила? — не се предавах аз. — Да ми го държиш ли искаш?

— Не зная. Това ли ти харесва? Или си падаш по дигиталния секс?

Отново затворих очи. От Семетайр нямаше и следа, но змията в мен продължаваше да се усуква. Когато отворих очи, Крюкшенк все още стоеше пред мен.

— Крюкшенк, ако говориш така, накрая ще си го получиш.

Тя се ухили. Вдигна лявата си ръка и пъкна пръст в небрежно разтворената си риза. Гърдите ѝ се показаха. Тя докосна зърното на едната и то почти незабавно набъбна.

— Харесвам ли ти, Емисарче?

Пристъпих към нея и тя мушна бедрото си между краката ми. Избутах ръката ѝ от гърдите и я замених с моята. Прегръдката ни наподобяваше клинч на уморени борци, и двамата бяхме свели поглед към настръхналото зърно и онова, което пръстите ми вършеха с него. Усещах, че дъхът ѝ се учестява, ръката ѝ се плъзна надолу под колана ми. Тупнахме на леглото, оплетени в собствените си дрехи. Завивките бяха подгизнали, от удара с леглото в каютата се вдигна влажна пелена. Ухилих се, заровил лице в косата ѝ.

— Горкият Ян.

— А? — тя се извърна и ме погледна в лицето.

— Това страшно ще го ядоса. Хвърлил ти е око още в Приземяване.

— Нищо чудно, с крака като тези всеки нормален мъж ще се влачи след мен. Но това не значи нищо.

— Добре. Щом настояваш.

— Хубаво. Да продължаваме. — Тя се плъзна надолу и опря гърдите си в набъбналия ми член. — Пък и той сигурно вече се е прехвърлил на археоложката.

— Какво? — Опитах се да седна. Крюкшенк ме бутна назад, съсредоточена да търка члена ми със зърната на гърдите си.

— Ще стоиш там, докато приключи с теб. Не смятах да ти го казвам, но после реших, че и сам ще го разбереш. На няколко пъти ги

виждах да се усамотяват. След това Шнайдер неизменно се появяваше с широка усмивка, та предположих... нали се сещаш? — Тя повдигна рамене и отново се върна към това, което правеше. — Е, той не изглежда никак зле за бяло момче. А Вардани... горката... приема, каквото й... се предложи. Харесва ли ти това, Ковач?

Изстенах.

— Така си и мислех. Ах вие, мъже. Толкова сте праволинейни в секса. Научи ли ви човек веднъж номерата... и ставате лесни.

— Ела ми тук, Крюкшенк.

— О, не. Няма начин. Искам да ти видя физиономията, когато повече не можеш да се сдържаш, а аз не ти позволявам да го направиш.

Не ми беше никак лесно да се боря с мяркащите се образи на Семетайр, Шнайдер и Вардани в неговите прегръдки, но с повечко упоритост и ентузиазъм Крюкшенк скоро отведе мислите ми на друго, по-приятно място. На три пъти ме накара да стигам до ръба и всеки път ме връщаше, накрая ръката й започна да се мести в бясно темпо по члена ми. Чувах възбудените й стенания, изтръгнати направо от гърлото. Аз също изстенах, а от слабините ми бликна фонтан, който опръска и двамата ни. Чувствах се, сякаш се е изключила някаква част от мозъка ми. Бях забравил напълно за Вардани, Шнайдер и Семетайр. Отпуснах се на влажното легло и каютата се завъртя пред очите ми.

Не след дълго Крюкшенк се раздвижи, премести се нагоре и ме яхна през гърдите.

— А сега, Емисарче — рече, докато обхващаше главата ми с ръце. — Искам да си платиш за удоволствието.

Пръстите й повдигнаха тила ми и тя се разтвори пред мен, полюшвайки се леко, като майка, който приспива детето си. Вагината й беше топла и влажна, соковете, които изтичаха от нея, имаха солено-горчив вкус. Усещах причудливата миризма на изгоряло дърво, чувах приглушените й стенания. Мускулите на бедрата й се стягаха все повече с приближаването на кулминацията и накрая тя се надигна и започна да се търка все по-силно в лицето ми. Дишането й стана пресекливо, накрая премина в дрезгаво стенание.

„Няма да се отървеш толкова лесно от мен, Клинов вълк...“

Крюкшенк се надигна още малко, застина за миг, погълната от безмерното удоволствие на оргазма, сетне се отпусна върху гърдите ми.

„Няма да ти е лесно...“

— А сега — рече тя след малко. — Да видим какво... Ох.

Изненадата в гласа ѝ бе осезаема, за щастие успя поне да прикрие разочарованието си. Членът ми беше полуизправен, недостатъчно твърд, за да проникне в нея.

„Да. Виждаш ли как се събира реколтата?“

„РАЗКАРАЙ СЕ ОТ ГЛАВАТА МИ, СЕМЕТАЙР!“

Подпрях се на лакти, усещайки как бързо ме напускат и последните остатъци на възбудата. Огънят, който бяхме запалили в каютата, неусетно чезнеше. Опитах да се усмихна, но Семетайр ми отне и тази възможност.

— Съжалявам. Тази гадна радиация ми взе и това — по-скоро, отколкото очаквах.

Тя сви рамене.

— Не се кахъри, Ковач. На всеки може да се случи.

„Виждаш ли как...“

— Всъщност, ако искаш, можем да опитаме. Въпреки това. Няма да е кой знае колко трудно, цялата съм мокра.

Тя се отпусна върху мен и започна бавно да се поклаща. В бледата светлина на каютата втренчих поглед в слабините ѝ, сякаш очаквах силата ми да дойде оттам. Постепенно топлината на тялото ѝ и равномерният натиск оказаха своето въздействие и аз проникнах бавно в нея. На няколко пъти членът ми се изплъзваше, но тя бе винаги готова да го върне вътре с опитни ръце. Пъхнах палец в устата ѝ, навлажних го и след това започнах да галя с него клитора ѝ. Тя дръпна свободната ми ръка и я постави на гърдите си. Малко след това се изпразни отново. Аз не можах, но въпреки това се чувствах удовлетворен.

Тя се наведе и ме целуна по устните. И да имаше нещо повече в жеста ѝ, не го долових. Ако не друго, поне имах усещането, че съм успял да преборя Семетайр. По-късно, когато Крюкшенк се облече и излезе навън, където бе посрещната с бурни аплодисменти от другите, аз продължих да се въргам на влажното легло. Чаках го, но той не се появи.

Първата ми малка победа на Санкция IV.

26.

Съзнанието ме удари в главата като юмрук на боксьор мутант.

Подскочих от сблъсъка и се претърколих на леглото, споходен от внезапното желание да повърна. С немалко усилие на волята успях да се овладея и се надигнах, озъртайки се сънено. Ярък слънчев сноп нахлуваше през люка на тавана, който не бях забелязал снощи. Зад металните стени се чуваха приглушени гласове.

Чувствах главата си като срязана на две. Стомахът ми всеки миг бе готов да поеме по пътя нагоре към устата. Нямах представа доколко това се дължи на махмурлука и в каква степен — на лъчевата болест. Нахлузих панталоните, претършувах джобовете и открих инжекционен медипистолет и антирадиационни капсули. Претеглих капсулите на дланта си, докато обмислях какво да направя. Шокът от инжекцията със сигурност щеше да ме накара да повърна. След още едно, по-обстойно ровичкане из джобовете открих няколко обезболяващи таблетки. Глътнах една, помислих малко, после пратих след нея втора. Облекчението дойде почти незабавно. Навлякох останалите дрехи, изправих се и се подпрях на стената. Сега вече имах достатъчно сили да понеса антирадиационните капсули. Опрях дулото на пистолета в сгъвката на лакътя и изстрелях под кожата съдържанието на една капсула.

„Погледни се само, Ковач. Умираща, разпадаща се купчина от клетки, свързани с отслабващи химични връзки.“

Пак Семетайр, опитващ се да се измъкне от някое ъгълче на съзнанието ми. Разтърсих глава, за да го прогоня, и пристъпих към вратата.

„Още няколко дни в това тяло и ще си готов за оня свят...“

„Да бе, да.“

Излязох на палубата и, ориентирайки се по гласовете, се отправих към камбуза. Почти всички от снощния купон вече се бяха събрали там. Нямаше го само Шнайдер. Появата ми бе отбелязана с

аплодисменти. Крюкшенк се ухили, удари ме с дупе и ми поднесе чаша кафе. Съдейки по смалените ѝ зеници, не само аз се бях реанимирал с медикаменти тази сутрин.

— Кога станахте, момчета? — попитах ги, докато сядах.

— Преди около час — отвърна Оле Хансен. — Дьопре се похвали, че можел да готви. Отскочих до лагера за продукти.

— А Шнайдер къде е?

— Дойде с мен, но реши да остане. Защо?

— Питам просто така.

— Заповядай — Люк Дьопре постави чиния с омлет пред мен. — Зареди се.

Опитах няколко хапки, но не успях да събудя ентузиазма си към храната. Болката беше изчезнала, но сега пък цялото ми тяло беше изтръпнало. Нищо ново, и без това нямах кой знае какъв апетит през последните няколко дни. Нещата бяха слезли на клетъчно ниво. Нарязах омлета на парчета в чинията, но накрая оставих повече от половината.

Дьопре се престори, че не забелязва, но виждах, че е малко обиден.

— Някой проверявал ли е какво правят нашите малки приятели?

— Още димят — отвърна Хансен. — Ще ядеш ли омлета?

Поклатих глава.

— Дай го насам — той притегли чинията ми към себе си. — Снощи май си попрекалил.

— Аз умирам, Оле — отвърнах раздражено.

— Да, може и да е от това. Или наргилето. Баща ми обичаше да повтаря — никога не смесвай алкохол с наркотици. Направо те разбива.

Чу се настойчиво писукане от другия край на масата. Някой бе оставил там слушалките и радиостанцията си. Хансен се пресегна, взе слушалките и ги долепи до ухото си.

— Хансен. Да? — Той се заслуша. — Добре. След пет минути. — Заслуша се отново и на лицето му изгря усмивка. — Добре, ще им кажа. До десет минути. Разбрано.

Той хвърли слушалките до чинията и направи кисела гримаса.

— Сучиади?

— Уцели от първия път. Излита на разузнавателен полет до наноколонията. Ах, да. Човекът каза да не изключвате шибаните си радиостанции, инак ще ви напъха в *дисципа*.

— Дословно цитирано? — засмя се Дьопре.

— Не — перифразирано — озъби се Хансен. — Той не каза *дисципа*, а ДП9.

Да се командва взвод, не е проста работа. Но да командваш отряд възкресени примадони от специалните части, трябва да е истински кошмар.

Сучиади се справяше добре.

Той ни изгледа с безизразно лице, докато се намъквахме в залата и се настанявахме по столовете. Беше поставил на облегалките до меморизаторите шишенца с болкоуспокояващи капсули. Някой възкликна учудено, когато ги зърна, но млъкна, скастрен от строгия поглед на Сучиади. Когато заговори, гласът му бе като на оберкелнер, предлагащ най-хубавото вино в ресторанта.

— Ако някой от присъстващите има махмурлук, съветвам го да вземе незабавни мерки. Една от охранителните системи на външния периметър е била унищожена. Нямаме никаква представа как е станало.

Това предизвика желаната реакция. Разговорите бързо утихнаха. Почувствах в кръвта си прилив на хормони.

— Крюкшенк и Хансен, искам да вземете гравибайкове и да отидете на разузнаване. Засечете ли някакво движение, *каквото и да било движение*, обръщате и се прибирате незабавно. Инак задачата ви е да огледате района и да приберете каквото е останало от системата за анализ. Вонсава, от теб искам да включиш двигателите на „Наджини“ и да го приготиш за излитане. Останалите да се въоръжат и да чакат на разположение. И този път си носете радиостанциите! — Той се извърна към Вардани, която се бе свила на стола си и видимо не беше сред нас. — Госпожице Вардани. Мога ли да разчитам на предполагаем срок, в който ще си свършите работата?

— Може би утре — отвърна тя, без дори да го поглежда. — Ако имам късмет.

Някой се изхили. Сучиади дори не си направи труда да го потърси.

— Госпожице Вардани, навярно е излишно да ви напомням, че се намираме в голяма опасност.

— Излишно е — тя се надигна и тръгна към изхода. — Ще бъда в пещерата.

Срещата приключи след нейното излизане.

Хансен и Крюкшенк се забавиха около половин час.

— Нищо — докладва сапърът, когато се върнаха. — Никакви отломки, никакви следи от пожар или взривове. Всъщност... — добави той и посочи с пръст през рамо, към мястото, откъдето се връщаха. — Никакви следи от проклетата гадост.

Напрежението в лагера осезаемо нарасна. Повечето от войниците бяха завладени от мрачно настроение на очакване и единственото, с което се забавляваха, бе да чистят и подготвят оръжията си. Хансен разопакова корозиращите гранати и огледа детонаторите. Крюкшенк разглоби мобилната артилерийска установка. Сучиади и Вонсава изчезнаха в кораба, последвани не след дълго от Шнайдер. Люк Дъопре отиде на брега да тренира с Жиан Жианпин, а Хенд се прибра в неговия фибробалон, вероятно за да изгори още няколко ароматични свещички.

Прекарах останалата част от сутринта на една скала на брега в компанията на Сън Липинг. Ако се съдеше по небето, времето беше на оправяне. Сивите облаци от предния ден се бяха преместили далеч на запад, откривайки синьо небе. На изток пушеците над Собървил бяха изтънели. Нямахше го и димът от изпепелените наноли. Когато споменах този факт пред Сън, тя само сви рамене.

— Не те ли притеснява това? — попитах я.

— Кое? Била съм и в по-тежки положения.

— Разбира се, че си била. Нали са те убили.

— Да бе, забравих. Но не това имах предвид. Наносистемите са си тревога, но дори след онова, което каза Матиас Хенд, някак си не мога да си представя, че ще еволюират дотолкова да се опъват на „Наджини“.

Спомних си за роботите скакалци, за които разправяше Хенд.

— Роднините ти знаят ли с какво си изкарваш прехраната?

Тя ме погледна учудено.

— Да, разбира се. Баща ми ме посъветва да постъпя в армията. Те винаги имат пари, казваше той. Разбира се, тогава никои не предполагаше, че ще избухне война. Пък и как биха могли, преди двайсет години?

— Така е.

— А твоите?

— Моите какво? Не съм виждал баща си от осемгодишна възраст. Преди близо четирийсет години, субективно време. А обективно е над век и половина.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Животът ми стана далеч по-добър, откакто ни напусна.

— Не смяташ ли, че сега би се гордял с теб?

Това ме разсмя.

— О, да. Със сигурност. Той беше голям почитател на насилието, моят старец. Имаше пропуск за целия сезон на мутантите борби. Той самият обаче нямаше кой знае какви способности, та се упражняваше главно върху жена си и децата. Да, бе, как ли пък не? Ще се гордее с мен.

— А майка ти? — попита тя след малко.

Присвих очи, опитвайки се да си припомня. Един от страничните ефекти на Емисарската школовка е, че спомените от ранните години са доста замъглени, и този ефект се засилва с течение на времето.

— Сигурен съм, че се е зарадвала, когато постъпих в армията — рекох. — Първия път, когато се прибрах у дома в униформа, тя ми спретна цяла чайна церемония. Покани всички от квартала. Та, предполагам, че се е гордяла с мен. Пък и парите й дойдоха добре. Бяхме три деца — аз и по-малките ми сестри. Детството ни премина в оскъдица. На Харланов свят Протекторатът плаща доста добре на войниците си. Страх ги е да не ги прикоткат *якудза* и квелистите.

— Тя знае ли, че си тук?

Поклатих глава.

— Твърде дълго не съм се връщал у дома. При Емисарите има закон — не могат да те пращат на работа на родната планета. Опасяват се от проява на съчувствие към хората, чиято съдба решаваш.

— Чувала съм — кимна Сън. — Това е стандартна процедура. Има логика в нея. Но ти вече не си Емисар. Защо не отидеш да я видиш?

— И с какво ще се похваля? — засмях се огорчено. — Че съм професионален престъпник? Доколкото знам, майка ми се е омъжила за друг. Протекторатски офицер от кариерата. Ще ѝ бъда чужд.

Сън не отговори. Известно време двамата мълчахме.

— Колко е тихо тук — подметнах, само за да кажа нещо.

— На определено ниво на сетивата — кимна тя. — Но не и на клетъчно, разбира се. Там долу се води битка, която ние губим.

— Ех, как ме зарадва само.

— Съжالياвам. — Тя се засмя, в противовес на думите си. — Но ми е някак трудно да мисля за обкръжаващото ни спокойствие, когато от едната страна имаме разрушен град, от другата — дебнеща заплаха в хиперпортал, а по средата неумолимо настъпва невидимата армия на нанолите. А, да не забравя, че въздухът, който вдишваме, гъмжи от радиационни частици.

— Е, погледнато по този начин...

— Така са ме учили, Ковач. Твърде дълго съм работила с машини, които имат съвсем различни темпове и възможности за възприятие. Когато го правиш, рано или късно започваш да виждаш стаената под привидното спокойствие буря. Вгледай се внимателно. За теб това е един спокоен океан, огрян от лъчите на слънцето. Но под повърхността му съществуват милиони същества, вкопчени в битка на живот и смърт, които се хранят едни с други. Виж, повечето от труповете на чайките ги няма. — Тя сбърчи вежди. — Напомни ми да не влизам да се къпя. Дори слънчевите лъчи се състоят от субатомни частици, унищожаваци всичко на пътя си, което не притежава определено ниво на защита.

— Привидното спокойствие е илюзия — това ли искаш да кажеш? Звучи като надгробно слово.

— Не, не е илюзия. Но е относително и за него винаги се плаща — рано или късно.

— Затова ли се записа в армията?

— Записах се заради парите. Остават ми още десет години служба — минимум. Но ако трябва да бъда искрена, най-вероятно ще остана и след това. Ако войната приключи дотогава.

— Винаги ще има войни.

— Не и на Санкция IV. Смажат ли Кемп, няма да има кой да се надигне повече. Втори път няма да допуснат същата грешка.

Спомних си разказа на Хенд за това как действат корпорациите във военно време. Имаше някой, комуто войната носеше постоянна изгода. Но на глас казах:

— Човек може да загине и в полицейска акция.

— Вече умрях веднъж. Погледни ме. Не изглеждам толкова зле.

— Добре, Сън. — Потърках уморено очи. — Предавам се. Ти си твърда жена. Трябва да си поговорите с Крюкшенк.

— Не мисля, че Ивет Крюкшенк се нуждае от окуражаване. Достатъчно млада е да се справя сама с живота.

— Да, май си права.

— А и може да съм ти се видяла *твърда*, но не такава беше намерението ми. Аз съм войник и съм свикнала да приемам нещата такива, каквито са. Сама постъпих в армията. Не съм някакъв лигав наборник.

— Е, в наши дни това е... — Млъкнах, защото видях Шнайдер да изскача от предния люк на „Наджини“ и да спринтира по брега. — Къде отива този?

В подножието на скалата, където се намирахме, се появи Вардани. Вървеше към морето, но имаше нещо странно в походката ѝ. Якето ѝ бе изцапано от едната страна.

Скочих на крака. Задействах стимулаторите.

Сън положи ръка на рамото ми.

— Тя да не е...

Беше пясък. Петна влажен тюркоазен пясък от вътрешността на пещерата. Полепнал, когато...

Тя се строполи.

Беше грозно падане. Левият ѝ крак поддаде и тя се завъртя около него. Скочих светкавично и се спуснах по отвесната стена на скалата в бърза поредица от невростимулирани захвати, всеки един достатъчен да се задържа няколко секунди, преди да се плъзна надолу. Тупнах на пясъка почти едновременно с Вардани и бях до нея миг преди Шнайдер.

— Видях я да пада, когато излезе от пещерата — рече задъхано той.

— Да я отнесем...

— Нищо ми няма. — Вардани се обърна и се освободи от ръката ми. Подпря се на лакът и премести поглед от Шнайдер към мен. Едва сега забелязах колко е измъчено лицето ѝ. — Казвам ви и на двамата — добре съм. Благодаря.

— Какво всъщност стана? — попитах я тихо.

— Какво стана ли? — Тя се закашля и изплю на пясъка хрчка с кървави жилки. — Просто умирам, като всички останали наоколо. Ето какво става.

— Дали не е по-добре да понамалиш работата днес? — попита Шнайдер. — Май имаш нужда от почивка.

Тя го погледна малко изненадано, сетне направи опит да се надигне.

— Ах, да — рече, докато се изправяше. — Забравих да ви кажа. Отворих вратата.

Забелязах кръв на устните ѝ.

27.

— Нищо не виждам — оплака се Сучиади.

Вардани въздъхна и се приближи до един от пултовете. Натисна няколко последователни клавиша и между нас и марсианската машина изникна полупрозрачен транспарант.

— Гледайте.

Отвъд транспаранта всичко бе окъпано в хладна виолетова светлина. Горната част на вратата сияеше в ярки, въртящи се светлини, като предупредителни сигнали за биологично заразяване.

— Какво е това? — попита зад гърба ми Крюкшенк.

— Време до отварянето. Обратно преброяване — рече Шнайдер, сякаш го знаеше със сигурност. Разбира се, той го бе виждал и преди. — Браво, Таня.

Вардани се подпря, усмихнала, на пулта.

— Почти сигурни сме, че марсианците са виждали в по-широк диапазон на синия цвят от нас. Много от визуалните им сигнали например са в ултравиолетовата част на спектъра. — Тя се покашля. — За разлика от нас те щяха да виждат тези светлини без спомагателни средства. Според мен, това, което казват в момента, е „стойте настрана“.

Не можех да откъсна поглед. Всяка една от светлините се раждаше на върха и се спускаше постепенно, право надолу, като на моменти изчезваше навътре, следвайки контурите на машината. Трудно ми беше да определя, но имах усещането, че пътуват по-дълго, отколкото би трябвало, движейки се в пространство с различна, изкривена геометрия.

— Честотата на светлините се ускорява с приближаване момента на събитието — продължи с обясненията Вардани. — Не ме питайте обаче защо.

Сучиади се обърна към нас. Лицето му, озарено от трепкащите отблясъци, изглеждаше мрачно и навъсено.

— Колко време остава? — попита той.

Вардани вдигна ръка и посочи един от индикаторите на пулта.

— Шест часа, стандартно време. Приблизително.

— Свети Самеди, каква красота! — възкликна Крюкшенк. Стоеше до мен и не сваляше поглед от светлинната феерия наред пещерата. На лицето ѝ бе изписана детинска почуда.

— Капитане, най-добре веднага да пренесем маяка тук — предложи Хенд. — И стартовата платформа. Ще ни е нужна, за да го изстреляме от място.

Сучиади обърна гръб на вратата.

— Крюкшенк. Крюкшенк!

— Да? — тя премигна и насочи поглед към него.

— Иди на „Наджини“ и помогни на Хансен да приготви маяка за изстрелване. И кажи на Вонсава да е на линия. Нека се опита да прати сигнал до Клина. Да ги предупреди, че тази вечер ще се връщаме обратно. — Той ме потърси с поглед. — Не ми се ще да попаднем под „приятелски“ огън.

Обърнах се към Хенд, очаквайки да видя реакцията му. Не се наложи да чакам дълго.

— Никакви предавания на този етап, капитане — отрязва Хенд с непоколебим глас. — Нека информацията остане между нас, докато се приберем в базата. Що се отнася до Вонсава, да изчисли само параболата.

Сучиади не беше глупав. Той долови стоманените нотки в гласа на Хенд и ме погледна въпросително. Свих рамене и се приготвих да подкрепя Хенд. За какво са Емисарите, в края на краищата?

— Нещата стоят така, Сучиади. Ако те разберат, че си на борда, ще ни свалят въпреки всичко, само и само да те докопат.

— Клинът на Карера — заяви Хенд — няма да направи подобно нещо, докато си в договорни отношения с Картела.

— Не искаше ли да кажеш *правителството*? — подхвърли подигравателно Шнайдер. — Хенд, мислех, че тази война е чисто вътрешна работа.

Хенд го погледна с досада.

— Вонсава — Сучиади бе включил микрофона си. — Чуваш ли ме?

— На позиция.

— А останалите?

Още четири гласа потвърдиха, че са на линия. Гласовете на Хансен и Жиан бяха тревожни, Дъопре бе както винаги лаконичен, а Сън — някъде по средата.

— Подгответе траекторията за прибиране. Оттук до Приземяване. Очакваме да напуснем пещерата след около седем часа.

В слушалките се чува радостни възгласи.

— Освен това проучете състоянието на подорбиталния трафик. Ще летим без опознавателни сигнали и ще поддържаме пълно радиомълчание.

— Пълно радиомълчание — повтори Вонсава. — Разбрано.

— Добре — Сучиади кимна на Крюкшенк и тя се отправи към изхода. — Хансен, Крюкшенк ще дойде да ти помогне с маяка. Това е всичко. Останалите — стойте наблизо. — Сучиади отново се извърна към археоложката. — Госпожице Вардани, не изглеждате никак добре. Имате ли друга работа тук?

— Аз... — Вардани се подпря отново на пулта. — Не. Приключих. Докато не ви потрябвам да затворя проклетото нещо.

— О, няма да е необходимо — обади се Хенд, който междувременно се бе приближил до вратата. — След като разположим маяка, ще докладваме на Картела и оттам ще пратят друга група. С помощта на Клина се надявам да обявим тази зона за свободна от бойни действия. — Той ми се усмихна.

— Опитай се да го кажеш на Кемп — рече Шнайдер.

— О, ще му го кажем, не се безпокой.

— Както и да е — намеси се Сучиади. — Госпожице Вардани, съветвам ви да се върнете на „Наджини“. Нека Крюкшенк включи автохирурга и да ви прегледа с негова помощ.

— Ами... благодаря.

— Моля?

Тя поклати глава.

— Мислех си, че един от двама ни трябва да го каже.

След тези думи Вардани се извърна и тръгна към изхода.

Шнайдер ме погледна, поколеба се и я последва.

— Бива те да се разпореждаш с цивилните, Сучиади. Кой те е учил на това?

— Длъжен ли съм да ти давам отчет? — отвърна той с безизразна физиономия.

Засмях се. Той ми обърна гръб и се загледа към вратата. Приблжих се към него. Веднага щом зърнах лицето му, осъзнах, че сцената с Вардани не му е била никак приятна. Тупнах го по рамото.

— Ей, Сучиади, не ми казвай, че това нещо те плаши. Не и човека, изправял се срещу Кучето Вьотин и главорезите му. По онова време ти беше мой герой.

И да е сметнал думите ми за смешни, запази го за себе си.

— Стига де, това е само една машина. Като кран, като... — потърсих подходящо сравнение, но не можах да открия, — ... като машина. Нищо повече. До неколкостотин години и ние ще правим такива. С подходяща застраховка живот току-виж го доживееш.

— Грещиш — отвърна той лаконично. — Няма нищо човешко в това.

— Уф, мамка му, сега пък ще подхванеш някоя мистична песен — погледнах към мястото, където стоеше Хенд. — Разбира се, че в нея няма нищо човешко. Не са я направили хора, а марсианци. По-умни от нас, по-развити от нас, но не са били богове, нито демони, нали? Така ли е?

— Не зная. — Той се обърна с лице към мен. — Така ли е, наистина?

— Сучиади, братче, започваш да приказваш като оня глупак там. Това е *технология* бе, човек.

— Не — той поклати глава. — Това е праг, който предстои да прекрачим. И сигурно ще съжаляваме за това. Не го ли усещаш? Не чувстваш ли... че е затаена в очакване?

— Не, но чувствам очакването в мен. Вместо да стоиш тук и да се блещиш в божествената машина, най-добре ела с мен да свършим нещо полезно.

— Май си прав.

Хенд явно предпочиташе да остане и да се радва на новата си играчка и ние го зарязахме там и се отправихме през тунела. Страховете на Сучиади изглежда се бяха предали и на мен, защото през цялото време усещах, че тилът ми е настръхнал. Все едно, че се движех в обсега на заредени оръжия. Колкото и да са обезопасени и снабдени с какви ли не предпазители, винаги имаш едно наум, защото *стават нещастни случаи*. Приятелският огън убива не по-малко ефективно от вражеския.

— Доволен ли си сега? — попитах, когато се озовахме на дневна светлина.

— Ще бъда доволен, когато изпратим маяка и напуснем завинаги това проклето място.

— Не те разбирам, Сучиади — поклатих глава. — Приземяване е построен на един хвърлей място от шест големи разкопки. Цялата планета буквално гъмжи от марсиански руини.

— Аз съм от Латимер. Но отивам там, където ме пратят.

— Добре де, Латимер. Там също руините не са дефицит. Помисли си само, всяка една от тези планети някога им е принадлежала. Нали благодарение на техните карти ги открихме.

— Точно така. — Сучиади спря и се извърна. За първи път виждах такава богата палитра от чувства на лицето му. — *Точно така.* И знаеш ли какво означава това?

Отстъпих назад, изненадан от промяната в поведението му.

— Защо не ми кажеш?

— Означава, Ковач, че мястото ни не е тук. — Говореше с тих, напрегнат глас, какъвто не бях чувал от него досега. — Нямаме работа тук, ето какво означава. Ние не сме *готови*. Тъпа грешка бе поначало, че се натъкнахме на картите им. Ако бяхме разчитали на собствени сили, щяхме да достигнем тези планети след хиляда години. Ние имаме нужда от това време, Ковач! Имаме нужда, за да узнаем къде ни е мястото в космоса. А вместо това се появихме тук с помощта на познания от една мъртва цивилизация, която не разбираме.

— Не мисля, че...

Той не ми обърна внимание.

— Погледни само колко време й беше необходимо на археоложката да отвори вратата. Колко ни е трудно да разчитаме писмеността им. „Почти сигурни сме, че марсианците са виждали в по-широк диапазон на синия цвят от нас“ — изимитира той Вардани. — Тя си няма представа, както и всеки друг. Ние *предполагаме*. Ние не знаем какво правим, Ковач. Скитаме се по чужди земи, опитвайки се да приложим антропоморфните си представи към космоса, свиркаме в мрака, очаквайки да чуем ехото, но истината е, че нямаме ни най-малка представа какво се случва около нас. Не трябва да сме тук. *Не ни е мястото тук.*

Въздъгнах.

— Така е. Сучиади... — вдигнах очи към небето. — Знаеш ли какво? Започни да спестяваш за хипертунелен транспорт до Земята. Може сега да е помийна яма, но все пак сме произлезли от там. Мястото ни е там, както повтаряш.

Той се засмя и лицето му за миг се промени.

— Твърде късно е за това — рече. — Прекадено е късно вече.

Когато стигнахме „Наджини“, Хансен и Крюкшенк вече бяха изнесли опознавателния маяк на „Мандрейк“.

28.

Крюкшенк и Хансен изгубиха близо половин час да приготвят маяка за работа, най-вече защото Хенд настояваше за три пълни проверки на системата, преди да се увери, че приборът е готов за работа.

— Вижте — рече Хансен раздражено, когато включваха компютъра за трети път. — Маякът се ориентира по обекти, затъмняващи звездния блясък. Няма никакъв проблем да открие този ваш космически кораб, освен ако от време на време не се прави на невидим.

— Не е невъзможно — не се предаваше Хенд. — Провери отново аварийната система на обемния детектор. Искам да съм сигурен, че ще се включи в момента на разполагането.

Хансен въздъхна. От другата страна на двуметровия маяк Крюкшенк се хилеше.

По-късно им помогнах да изнесат от хангара на „Наджини“ стартовата платформа и да я поставят върху жълтеникавия верижен влекач. Хансен приключи с проверката на системите, затвори капака на командното табло и тупна с ръка металното тяло на маяка.

— Готов за Големия скок — докладва той. С помощта на Жиан тримата качихме маяка върху платформата и я подкарахме към тунела. Само след няколко метра носът ѝ се наклони напред, маякът се претърколи през перилата и се заби с острия си връх в пясъка. Погледнах към Хансен. Той се смееше.

— О, за Бога! — възкликна Крюкшенк, когато видя накъде гледаме. Тя заобиколи платформата. — Не стойте там, хилещи се кретени. Помогнете ми, да...

Тя се разпадна.

Бях най-близо и вече се обръцах на призива ѝ за помощ. По-късно, когато си припомних отново събитията, видях как ударът я разкъсва от таза нагоре и разхвърля останките ѝ високо в небето, сред фонтани от кръв. Впечатляваща и зловеща гледка, като невероятно труден трик на циркаджия, объркал се в последния момент. Видях

едната ѝ ръка и част от рамото да прелита над мен. Крак, с окървавени повлека откъм разкъсаната част, се влачеше по пясъка, оставяйки алени дири. Главата ѝ се премятеше в небето, с развети коси и около всичко това, като ръмеж, се сипеха ситни капки кръв.

Чух вика си, но някак отдалеч. Зад мен Хансен се втурна към захвърления си фотонер.

И тогава съгледах...

Викове от „Наджини“.

... това...

Някой откри безпорядъчна стрелба с бластер.

... което го бе направило.

Пясъкът около стартовата платформа кипеше от движение. Дебелият, бодлив кабел, разкъсал тялото на Крюкшенк, бе само един от половин дузина такива — бледосиви, излъчващи вътрешна светлина. Издаваха някакъв монотонен звук, който дразнеше неприятно слуха.

Пипалата сграбчиха платформата и я разкъсаха. Стържене на метал. Един от болтовете изхвърча настрани и разцепи въздуха със скоростта на куршум.

Пукот от бластерна стрелба, този път едновременно от няколко оръжия. Лъчите преминаваха през пипалата, без да им сторят нищо. Покрай мен притича Хансен, опрял приклада на фотонера в рамото си, бълващ огнени струи. Нещо се размести в главата ми.

— Назад! — изкрещях му. — Бягай назад веднага!

Калашниците сами се озоваха в ръцете ми.

Твърде късно.

Хансен бе разширил обхвата на лъча, за да побере повече от целите, но за да съхрани мощността, налагаше се да скъси дистанцията. Общовойсковият фотонер прототип 11, по прякор „Снайпи“ е в състояние да прореже танталова стомана, както нож — плът. От близка дистанция превръща всичко в пара.

Единственото, което стори на пипалата, бе да ги накара да засветят още по-силно. После пясъкът под краката му изригна и още няколко пипала се извиха право нагоре. Едно от тях му преряза краката за времето, което ми бе необходимо да вдигна автоматите в хоризонтално положение. Той изпищя пронизително като ранено животно и се строполи, без да преустановява стрелбата. Фотонерът

превръщаше пясъка около него в стъкло, оставяйки разкривени, гланцови пътечки. Къси, яки кабели обгърнаха тялото му и виковете му секнаха мигновено. Бликна кръв, като лава от гърло на вулкан.

Приблжих се, на автоматичен огън.

Двата автомата бяха като рупори на обзелия ме гняв. Длановите имплантанти подаваха постоянна обратна информация. Осколочни проектили с микрочаряди, пълнителите заредени догоре. Невростимулаторите подаваха сканирано изображение на целта, с приблизителната ѝ структура. Целех се в предполагаемо слабите места, а имплантантите се грижеха куршумите да попадат с милиметрова точност.

Няколко прерязани парчета кабел заподскачаха върху пясъка като риби на сухо.

Изпразних и двата автомата. Те изплюха пълнителите и останаха със зейнали магазини, като гладни чудовища. Блъснах дръжките им в гърдите си. Пачкометът достави нови пълнители, магазините в дръжките ги засмукаха жадно и презаредиха с метално изщракване. Натезали отново, ръцете ми започнаха да се местят наляво-надясно, в търсене на цел.

Пипалата убийци бяха изчезнали, накъсани на парчета. Други обаче се плъзгаха към мен в пясъка и умираха, насичани като парчета зеленчук под ножа на готвач.

Изпразних отново.

Презаредих.

Изпразних.

Презаредих.

Изпразних.

Презаредих.

Изпразних.

Презаредих.

Изпразних.

И продължих да се удрям в гърдите, докато осъзная, че пачкометът е празен. Пипалата около мен бяха накъсани на малки парчета. Захвърлих автоматите и сграбчих един заострен стоманен прът от разбитата стартова платформа. Вдигнах го високо, сетне го стоварих. Нагоре. Надолу. Парченца. Нагоре. Надолу. Останки. Нагоре. Надолу.

Вдигнах отново стоманения прът и видях главата на Крюкшенк, с облепени в мен очи.

Беше паднала на пясъка, с лице, обърнато към небето, и сплъстена от кръв коса. Устата ѝ зееше отворена, сякаш се опитваше да проговори, лицето ѝ бе застинало в ужасено изражение.

Монотонното бръмчене в ушите ми бе секнало.

Отпуснах ръце. Погледът ми се плъзна по останките от кръвожадните кабели. Не усетих кога до мен се появи Жиан.

— Донеси ми корозираща граната — наредих му с неузнаваем глас.

„Наджини“ бе увиснал на три метра над брега. През отворените люкове на двата борда се подаваха дулата на тежкокалибрени картечници. Дъопре и Жиан бяха заели места зад всяко от оръжията, лицата им бяха озарени от слабото сияние на прицелните екрани. Така и не бяхме успели да задействаме автоматичните системи.

Хангарът зад нас бе претърпан с набързо прибрано снаряжение от фибробалоните. Оръжие, консерви с храна, облекло, всичко, което ни бе попаднало при трескавото събиране под прикритието на картечниците. Оповестителният маяк лежеше в самия край на хангара и разкривеният му корпус се полюшваше леко напред-назад всеки път, когато Амели Вонсава размърдваше щурвала. По настояване на Матиас Хенд това бе първият предмет, който качихме на борда след неочакваната атака под пясъка. Войниците се подчиниха безропотно.

Маякът най-вероятно бе повреден. Конусовидният му корпус бе разпорен по дължина. Виждаха се изтръгнати платки, натрошени мониторни стъкла и увиснали кабели, като останки от...

Престани...

Оставаха ни два часа. Цифричките на хронометъра отброяваха неумолимо времето в горния ъгъл на ретината ми.

Ивет Крюкшенк и Оле Хансен бяха на борда. Гравироботът, оборудван със системата за събиране на човешки останки, бе прелетял ниско над онези участъци от пясъка, където се виждаха кървави петна и бе засмукал с мощната си вакуумна тръба всичко, което съдържаше в себе си човешка ДНК, събирайки го в два големи сини найлонови чувала, прикрепени към задната част на тръбата. Процесът на

събиране и пакетиране бе придружен със звуци, които кой знае защо ми приличаха на повръщане. Когато роботът приключи, той откачи двата чувала, залепи отворите им с тънък лазерен лъч и постави върху тях етикети с точни обозначения. С каменно лице Сучиади ги отнесе до трупохранилището в дъното на хангара и ги затвори там. В нито един от чувалите нямаше нещо, което поне малко да напомня на човешки орган.

Не можахме да открием и следа от „колодите“. Амели Вонсава сканира целия район, но безрезултатно. Предположихме, че нанолите са погълнали всички неорганични материали, за да ги използват при изграждането на следващото поколение. Не намерихме също и оръжията на Хансен и Крюкшенк.

Отместих поглед от трупохранилището и се изкатерих на втория етаж. На пода в каютите на екипажа и задната кабина бяха струпани опаковани в пермапластик остатъци от бодливите пипала, които Сън Липинг изучаваше под микроскоп. Сучиади и Хенд бяха застанали зад нея. Таня Вардани седеше в ъгъла, с непроницаема физиономия. Приклеках до нея, достатъчно далеч от останалите.

— Погледни — извика ме Сън, след като се изкашля. — Точно каквото каза, е.

— Значи няма защо да гледам.

— Това ли, според теб, са нанолите? — попита невярващо Сучиади. — Но...

— Сучиади, вратата дори още не е отворена — прекъснах го с все същия, изменен глас.

Сън отново долепи очи до окулярите, сякаш намираше там някаква утеха.

— Това е някаква кръстосана конфигурация — заговори тя. — Но отделните компоненти дори не се допират. Вероятно са свързани помежду си с динамични полета. Прилича ми на... не зная — на подсилена електромагнитна мускулна система върху мозаечен скелет. Всеки нанол генерира част от полето и на свой ред се прикрепя към него. Лъчите на фотонерите преминават през него, без да му сторят нищо. Може би изпаряват няколко наноли, които срещат по пътя си, макар че, според мен, те издържат на много високи температури, но това не нанася никакви сериозни поражения на цялостната структура и

скоро след това околните единици заместват мъртвите клетки. Казвам клетки, защото всичко това е органично.

Хенд ме погледна учудено.

— Ти знаеше ли го?

Разперих ръце. Все още трепереха едва забележимо. Скрытите под кожата биоимплантанти непрестанно се стягаха и разпускаха.

Направих опит да ги успокоя.

— Предположих го. По време на боя. — Срецнах погледа му. С периферното си зрение забелязах, че Вардани ни наблюдава. — Наречи го емисарска интуиция. Фотонерите не можеха да им въздействат, защото вече бяхме атакували колонията им с подобни оръжия и те се бяха научили да ги неутрализират.

— А резонаторното оръдие? — попита Сучиади, но гледаше към Сън.

Тя поклати глава.

— Подложих ги на минитест с резониращ лъч и нямаше никакви последствия. Нанолите резонират вътре в полето, но не получават никакви увреждания. Още по-слаб е ефектът на фотонерния лъч.

— Твърдите проектили са единственото нещо, което им действа — заяви Хенд замислено.

— Да, но не за дълго — рекох и се изправих. — Дайте им още малко време и ще се научат да се предпазват и от тях. А също и от корозиращите гранати. Трябваше да ги оставя за края.

— Къде отиваш, Ковач?

— На твоето място, Хенд, щях да накарам Амели да ни вдигне още по-високо. Разберат ли, че не всичко, което ги избива, живее на повърхността, ще започнат да си отглеждат по-дълги пипала.

Излязох в коридора и се спуснах обратно в хангара. Люк Дъопре най-сетне бе успял да задейства автоматичната прицелна система на картечните. Спуснал крака от люка, той пушеше и разглеждаше замислено песъчливия бряг под нас. В другия край на платформата седеше със скръстени крака Жиан Жианпин. И двамата мълчаха мрачно.

Облегнах се на една подпора и затворих очи. Един час и трийсет и пет минути. Обратно преброяване.

В съзнанието ми изникна образът на Крюкшенк. Замислена, засмяна, в кулминацията на оргазма, разкъсана в небето...

Престани.

Чух шум от триеци се дрехи зад мен и се обърнах. Беше Жиан.

— Ковач — той приклегна, за да е на едно ниво с мен. — Ковач, съжалявам. Тя беше добра душа...

Интерфейсният автомат шляпна в ръката ми и в следния миг го опрях в челото му. Той се отдръпна стреснато назад.

— Млъквай, Жиан — процедих през стиснати устни. — Кажеш ли още една дума, ще опръскам Люк с мозъка ти.

Чаках, стиснал автомата, който сякаш внезапно бе натезал. Не след дълго Жиан се надигна и ме остави сам.

Час и петдесет минути. Всяка изминала секунда пулсираше в главата ми.

29.

Хенд свика обща среща една минута и седемнадесет секунди преди отварянето на вратата. В началото не се намесваше, решил да остави на другите да изпуснат парата. Във всеки случай, след като напуснах горната палуба, оттам се чуваха доста викове. От време на време някой слизаше в хангара, но не се приближи към мен, нито ме заговаряше. Единственият, който не ми даваше покой, беше Семетайр.

„Не ти ли казвах, че за мен също ще се намери работа тук?“

Затворих очи.

„Къде ти е сега оръжието, Клинов вълк? Къде е кипящата ти ярост, когато толкова ти трябва?“

„Аз не...“

„Търсиш ли ме вече?“

„Аз не се занимавам с такива глупости.“

Смях, като стържене на „колоди“ по метален под.

— Ковач?

Вдигнах глава. Беше Люк Дъопре.

— Най-добре да се качиш горе.

Едва сега забелязах, че на горния етаж шумотевицата бе утихнала.

— Ние няма... — говореше Хенд, когато се върнах в каюткомпанията, — повтарям, *няма* да си тръгнем оттук, преди да поставим *мандрейкски маяк* от другата страна на тази врата. Прочетете внимателно условията на своите договори и обърнете внимание на израза „с всякакви възможни начини и при всякакви обстоятелства“. Каквото и да ви нареди да правите капитан Сучиади, ще бъдете езекутирани и пратени на Бунището за души, ако си тръгнете оттук, без да изпълните поставената ви задача. Достатъчно ясно ли се изразявам?

— Не, не е достатъчно ясно — извика Амели Вонсава през люка за пилотската кабина. — Защото единственият възможен начин, който

аз виждам, е да отнесем на ръце проклетия маяк и да го хвърлим през вратата, с надеждата, че все още функционира. Кое не ми се струва никак разумно и по-скоро се равнява на самоубийство. Тези неща ядат „колоди“.

— Сканирахме за наноли... — поде Хенд, но други разгневени гласове го заглушиха. Той вдигна ръце, опитвайки се да потуши страстите. Сучиади изшътка и постепенно настъпи тишина.

— Ние сме войници — заговори неочаквано Жиан. — Не сме кемпистки доброволци. Шансовете ни за успех са нулеви.

Той се огледа, изненадан не по-малко от другите, че е взел думата.

— А когато се жертваше на Данангското плато — попита го Хенд, — тогава имаше ли някакви шансове? Не, готов бе да дадеш живота си. Това е, заради което ви купих всичките.

Жиан го изгледа с нескрито презрение.

— Дадох си живота заради хората, които командвах. Не за някакви шибани търговски интереси.

— О, Дамбала! — възкликна Хенд и завъртя очи към тавана. — А за какво, според теб, глупава главо, е цялата тази война? Кой, мислиш, е платил за щурма на данангския плацдарм? Набий си го в главата — ти се сражаваш заради мен. За корпорациите и техните шибани марионетни правителства.

— Хенд — прекрачих през люка и заставах в центъра на каюткомпанията. — Струва ми се, че търговските ти похвати са неподходящи в случая. Защо не си отдъхнеш малко?

— Ковач, аз не съм...

— Сядай — произнесох с тих глас, но изглежда в тона ми имаше нещо, което го накара да се подчини незабавно.

Всички вторачиха в мен очаквателни погледи.

Не и този път.

— Никъде няма да вървим — рекох, — защото не можем. И аз също като вас искам да напуснем час по-скоро това проклето място. Но е невъзможно, разберете. Не и докато не разположим маяка.

Млъкнах, очаквайки нови възражения, но не последвах. Всички мълчаха.

Обърнах се към Хенд.

— Защо не им разкажеш за ОПРО-ните? Кажи им откъде са се взели.

Той ме изгледа мрачно.

— Добре тогава, аз ще им го кажа — огледах лицата им, усещайки напрегнатото им очакване. Посочих към Хенд. — Нашият спонсор тук си има няколко домашни врагове в Приземяване, които ужасно държат той да не се върне обратно. Нанолите са техният начин да се подсигурят за това. До момента успяхме да оцелеем, поне някои от нас, но в Приземяване няма как да го знаят. Ако обаче се вдигнем и поемем обратно, незабавно ще разберат и ще ни свалят още преди да стигнем горния край на параболата. Така ли е, Матиас?

Хенд кимна.

— А кодът на Клина? — попита Сучиади. — Той нищо ли не значи?

Нови развълнувани въпроси след думите на Сучиади.

— Какъв код?...

— За какво говори той? За идентификационен код ли?...

— Как е възможно да не ни...

— Млъкнете всички — за мое учудване те го направиха. — Командването на Клина ни прати опознавателен код, който да използваме в случай на спешна евакуация. Не ви го показахме, защото... не е ваша работа да го знаете. Не си мислете обаче, че този код е гаранция за безопасно завръщане. Хенд, ще им обясниш ли защо?

Той вдигна поглед от земята.

— Командването на Клина отговаря пред Картела — рече, с равномерния тон на лектор. — Който и да е разположил ОПРО-новите системи, извършил го е с разрешението на Картела. По същия канал би могъл да се снабди и с опознавателните кодове на Айзък Карера. Тъй че, ако някой ще стреля по нас, най-вероятно това ще е самият Клин.

Люк Дъопре се изправи и ме погледна.

— Ковач, ти си от Клина. Не вярвам да стрелят по някой от своите. Никога не са правили подобно нещо.

Погледнах към Сучиади. Лицето му се изпъна.

— За съжаление — отвърнах, — присъстващият тук Маркус Сучиади се издирва за убийството на офицер от Клина. Връзката ми с него автоматично ме превръща в изменник. От враговете на Хенд се

иска само да подадат списък с имената на членовете на екипажа. Това ще е достатъчно, предполагам.

— Не можеш ли да блъфираш? Чувал съм, че Емисарите ги бива в това.

— Бих могъл да опитам — кимнах. — Но се опасявам, че шансовете ни не са кой знае колко добри. А има и по-лесен начин.

Дъопре наклони глава.

— И той е?

— Разберете, единственото, което може да ни измъкне оттук, е разполагането на маяка. Поставим ли обозначения на „Мандрейк“ около марсианския космически кораб, шансовете ни да се приберем нарастват неимоверно. Всичко друго може да бъде разчетено като блъф и тогава просто ще ни видят сметката и ще пратят други да свършат нашата работа.

Всички мълчаха, но във въздуха се усещаше неимоверно напрежение. Погледите им бяха вперени в мен.

Не и този път, моля те.

— Вратата се отваря след час. Ще разрушим скалата около нея с резонаторно оръдие и ще изпратим шибания маяк където му е мястото. След това се прибираме у дома.

Напрежението изригна отново. Стоях сред хаоса от гласове и чаках, усещайки, че вълната скоро ще се пречупи. Те щяха да се съгласят. Щяха да се съгласят, защото знаеха това, което знаехме ние с Хенд. Бях им показал единствения изход, светлинната в края на тунела и всеки, който откажеше да я види...

Потреперих.

Всеки, който откажеше да я види, щеше да се изправи срещу мен.

За човек, чиято специалност е обезвреждане на електронни и механични системи, Сън се оказа забележително веща в управлението на тежката артилерия. Тя извърши пробна стрелба с резонаторната батарея по различни цели в подножието на скалите, след което Амели Вонсава откара „Наджини“ на петнайсетина метра от входа на пещерата. Тук вдигна предния защитен екран, за да ни предпази от летящите отломки и Сън откри огън.

Звукът бе като от стържене на метална жица по пластмасова повърхност, като бръмченето на бръмбари напролет. Същия звук бях чул, когато Таня Вардани изваждаше коровата „колода“ на Денг Жао Жун в онази дупка, където бяхме отседнали в Приземяване. Една зловеща смесица от цвърчене, чуруликане и стържене, доведена до непоносими нюанси.

Беше като звука на разпадащ се свят.

Наблюдавах сцената от предния люк на хангара, в компанията на двете тежки картечници, включени на автоматичен режим. В пилотската кабина и без това нямаше достатъчно място. Сън откри стрелбата с ниска интензивност и защитните екрани на „Наджини“ неутрализираха по-голямата част от ударната вълна. Въпреки това пискливият вой ме караше да стискам мъчително зъби.

Непрестанно виждах как Крюкшенк умира.

Двайсет и три минути. Оръдието замлъкна.

Вратата изникна сред прахоляка и разрушението като дърво от утихнала снежна буря. Вардани ми бе казала, че нито едно от нашите оръжия не може да й причини нещо, но въпреки това Сън бе програмирала батареята на „Наджини“ да замлъкне веднага щом получим визуален контакт. Сред бавно снишаващия се облак прах постепенно изплуваха останките от оборудването на археоложката, натрошени и изкривени в последните секунди на канонадата. Трудно беше да повярвам, че вратата може да оцелее наред това разрушение. За миг бях завладян от тревога и в ума ми отекна гласът на Сучиади:

Не ни е мястото тук. Още не сме готови...

Разтърсих глава, за да го прогоня.

— Ковач? — повика ме Амели Вонгсава.

— Тук съм.

— Затварям люковете. Отдръпни се.

Станоците на картечниците се плъзнаха гладко назад и люковете пред дулата се спуснаха, отрязвайки пътя на светлината. Миг по-късно блеснаха вътрешните светлини.

— Засичам движение — обади се разтревожено Сън. Беше преминала на общия канал и сега вече я чуваха всички.

Вонсава реагира мигновено и вдигна „Наджини“ с няколко метра. Подпрях се на стената и машиналко погледнах надолу.

— Не е под нас — произнесе Сън, сякаш можеше да ме види. — Струва ми се, че се насочва към вратата.

— По дяволите, Хенд. Колко от тази гадост има долу? — попита Дъопре.

— Нямам представа за възможностите и ограниченията на ОПРО-новите системи — отвърна Хенд. — Нищо чудно да е заело цялото пространство под брега.

— Но е малко вероятно — обади се Сън. — Сензорите щяха да засекаат обект с подобни размери. Освен това, доколкото ни е известно, то не е погълнало останалите охранителни системи, така че едва ли разполага с достатъчно количество материал за разрастване. Предполагам, че е отворило пробойна в защитния ни периметър и е проникнало навътре през него...

— Погледнете — прекъсна я Жиан. — Там е.

Вдигнах поглед към екрана над главата ми. От пясъка около вратата изникнаха познатите пипала. Може би вече бе опитвало да премине под основите на марсианската машина и не бе успяло. Кабелите му бяха на не повече от два метра от триъгълната плоча, когато реши да удари.

— Сега ще ни довърши — рече Шнайдер.

— Не, почакай — обади се Вардани и в гласа ѝ се долавяше гордост. — Почакай и ще видиш.

В началото пипалата изглежда само се затрудняваха да се заловят за обшивката на вратата. Те се плъзгаха по повърхността ѝ, сякаш бе добре смазана. Повториха опитите си близо десетина пъти, после се отдръпнаха и от пясъка изникна нова, по-дълга и по-дебела ръка, която се издигна на десетина метра, преди да се увие около подножието на шпила. Изглеждаше толкова здрава и гъвкава, че със сигурност би могла да свали „Наджини“ насред полет.

Ръката се изви и видимо се напрегна.

След това се разпадна.

Отпърво си помислих, че Сън е пренебрегнала инструкциите ми и е открила огън с резонаторното оръдие. Но почти веднага си спомних, че нанолите бяха неподатливи на резонаторен огън.

Останалите кабели също бяха изчезнали.

— Сън? Какво, по дяволите, стана?

— Точно това се опитвам да установя — чух задъхания ѝ глас.

— Вратата го изключи — произнесе с ясен глас Вардани.

— Изключи кое? — попита Дьопре.

Сега вече почти долавях усмивката в гласа на археоложката.

— Нанолите съществуват в електромагнитна среда. Това ги свързва. Вратата изключи полето.

— Сън?

— Изглежда госпожица Вардани е права. Не засичам долу никаква електромагнитна активност. И никакво движение.

Последва тишина, прекъсвана от тихия пукот на радиовръзката. Всички обмисляха чутото.

— През това нещо ли ще трябва да прелетим? — попита накрая Дьопре.

Имайки предвид случилото се досега и онова, което очаквахме да се случи в обозримото бъдеще, час нула в преддверието на вратата бе напълно лишен от драматичност. Две минути и половина преди отварянето трептящите светлини, които бяхме наблюдавали през поляризиращия екран на Вардани, най-сетне преминаха във видимия спектър, очертавайки потрепващите контури на входа. На дневна светлина гледката не бе така впечатляваща, както в мрака на пещерата.

Осемнайсет секунди преди финалния срок цялата машина видимо се разтърси, сякаш потрепваше с криле.

Девет секунди след това над шпила се появи черно петно, наподобяващо сфера от масло. То се плъзна бавно надолу, разширявайки се по пътя.

Осем секунди по-късно петното започна да се върти около собствената си ос. В мрака, изпълващ центъра му, заблещукаха звезди.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ НЕОБЯСНИМИ ФЕНОМЕНИ

„Трябва да приемаме на сериозно всеки, който строи спътници, които не можем да свалим. Подходът към технологията на подобен създател трябва да е крайно внимателен. Това не е религия, а проява на здрав разум.“

Квелкрисст Фалконър
„Метафизика за
революционери“

30.

Не обичам открития космос. Той те удря право в главата.

Първо, защото не е материален. Можеш да направиш далеч повече грешки в космоса, отколкото на дъното на океана или в токсична атмосфера, като тази на Светулка 5. Глупостта и невниманието тук се заплащат неимоверно по-скъпо, отколкото навсякъде другаде.

Но не само по тази причина.

В орбитата на Харланов свят кръжат спътници, готови да стрелят по всичко, което се издигне над повърхността и е по-голямо от шестместен хеликоптер. Съществуват някои изключения от това правило, за които така и не е намерено обяснение. Като резултат от това жителите на моята планета рядко летят и съвсем естествено изпитват неописуем страх от височините. Първия път, когато облякох космически скафандър — бях на осемнайсет, в Протекторатската школа, — умът ми се смрази в мига, когато погледнах към безмерната пустош. Усетих, че се задавям. Имах чувството, че ще падам *безкрайно* дълго.

Емисарската школовка ти помага да преодоляваш почти всички страхове, но не прогонва причината, която ги е предизвикала. Усещах намесата ѝ всеки път — като тежест, легнала над съзнанието ми. В орбита около Лойко, по време на Пилотското въстание; при операцията с космическите командоси на Рандал; край една от луните на Адорацион и веднъж в дълбините на открития космос, когато бяхме подхванали смъртоносна игра на криеница със съперниците от „Недвижимо имущество“ за това кой пръв ще разположи опознавателен маяк около отвлечения колонизаторски шлеп „Мивтсемди“, който се косеше беззвучно по собствена траектория, на светлинни години от най-близкото слънце. От всички изброени, битката около „Мивтсемди“ бе най-тежка. Все още я виждам в кошмарите си.

„Наджини“ се плъзна през отвора в тримерното пространство, което бе създаде вратата, и увисна в нищото. Изпуснах дъха, който

задържах в гърдите си от момента, когато щурмовият кораб започна да се приближава към вратата, и се подпрях на таблото под монитора, докато системите на кораба уравниаваха гравитационното поле. Виждах съвсем ясно звездите отсреща, но предпочитам да им се любувам през илюминатора на пилотската кабина. Все едно, че гледаш врага право в очите, че усещаш лишено от материя пространство на няколко сантиметра пред носа си. Като че ли така най-добре усещаш животинските корени в себе си.

Абсолютно е забранено да се отварят вътрешните люкове по време на движение през хиперпространството, но никой не каза нищо, сякаш знаеха къде отивам. Получих свъсен поглед от Амели Вонсава, когато подадох глава в кабината, но дори тя премълча. В края на краищата тя бе първият пилот в историята на човешката раса, осъществил мигновено прехвърляне от планетна повърхност до открития космос, та предполагах, че други мисли вълнуваха ума ѝ.

Наведох се и надникнах през рамото ѝ. Погледнах *надолу* и пръстите ми неволно се впиха в облегалката.

Потиснат страх. Старото, познато усещане в главата ми. Емисарска школовка.

Поех си мъчително дъх.

— Ако ще оставаш, най-добре седни — посъветва ме Вонсава, докато настройваше навигационния монитор, който бе изпаднал в електронна паника след внезапното изчезване на планетата под нас.

Настаних се на креслото на втория пилот и се огледах за коланите.

— Виждаш ли нещо? — попитах.

— Звезди — отвърна тя лаконично.

Почаках малко, докато привикна с гледката.

— На какво разстояние се намираме?

Вонсава следеше някакви числа върху звездната карта.

— Според това ли? — попита тя. — На около седемстотин и осемдесет милиона километра. Можеш ли да повярваш?

Това ни поставяше в орбита около Банхарн, самотен и доста внушителен газов гигант, разположен в покрайнините на Санкцияската система. На триста милиона километра по-нататък по плоскостта на еклиптиката се простираше море от космически отломки, твърде широко, за да бъде наречено пояс, което по някаква причина не бе

сполучило да се слее в планетна маса. На неколкостотин милиона километра в противоположна посока беше Санкция IV. Където бяхме допреди четирийсет секунди.

Внушително.

Вярно, че хипертунелната връзка също може да те изпрати на огромни разстояния в междузвездното пространство за същото време. Но трябва да бъдеш дигитализиран, а от другата страна — прехвърлен в нов „ръкав“, и всичко това отнема време и ресурси. Това е *процес*.

А тук не преминахме през никакъв процес, или поне не доловихме да е имало такъв. Просто прекрачихме прага. Бих могъл да го направя и сам, със същия успех, ако носех скафандър.

— Спряхме — прошепна Вонсава, по-скоро на себе си. — Нещо уби скоростта ни. Някаква невидима намеса... като божествена.

Гласът ѝ постепенно утихваше, заедно със снижаващата се скорост на „Наджини“. Вдигнах поглед от числата на екрана и първата мисъл, която ме споходи, бе, че се намираме в някаква гигантска сянка. Трябвах ми няколко секунди, за да си спомня, че вече не сме на планетата и че наоколо няма планини, нито обекти, които да закриват слънчевата светлина.

Над нас звездите постепенно угасваха.

Изчезваха безшумно, поглъщани с ужасяваща скорост от непрогледно тъмна маса, увиснала, както ми се струваше, само на няколко метра от кораба.

— Това е — рекох и неволно потреперих, сякаш бяха приключил някакъв мистичен ритуал.

— Разстояние... — Вонсава поклати глава. — Почти на пет километра. Което означава...

— Двайсет и седем километра напречен диаметър — рекох, след като погледнах данните от екрана. — Дължина петдесет и три километра. Външните структури се простират на... — Предадох се. — Голямо е. Много голямо.

— И още как — потвърди Вардани, която стоеше точно зад мен. — Погледнете само зъбците по края. Всеки един е дълъг поне километър.

— Защо ли не продадох още места тук? — ядоса се Вонсава. — Госпожице Вардани, ако обичате, върнете се на мястото си и седнете.

— Извинете — рече археоложката. — Просто не можах да се...

Сирени, чийто вой бе като писък, в тясното пространство на кабината.

— Приближаващо се тяло — извика Вонсава и включи двигателите на „Наджини“.

Рязка маневра, която сигурно щеше да доведе до травми, ако се намирахме в гравитационно поле, но тук я почувствахме по-скоро като ефектен трик на опитен пилот.

Следващите сцени се редяха на забавен каданс:

Видях приближаващия се предмет, който се премятеше в космоса, носейки се към дясната страна на обзорните илюминатори.

Чух всички бойни системи да докладват за готовност със странно ентузиазирани си механични гласове.

Викове от каютата зад мен.

Тялото ми се напрегна.

Още само минутка...

— Тук нещо не е наред — произнесе неочаквано Вонсава.

Човек не може да види ракета в космическото пространство. Дори тези, които ние правим, се движат твърде бързо, за да бъдат проследени с невъоръжено око.

— Липсва заплаха за сблъсък — отбеляза бойният компютър и кой знае защо ми се стори, че долових в гласа му разочарование.

— Ами да... — потвърди Вонсава, докато тракаше с пръсти по клавишите и следеше данните от екрана. — То едва се движи. Аксиалната му скорост е... почти като при дрейф.

— Но скенерът засича механични компоненти — посочих съседния екран, в ъгълчето на който блещукаха червени индикатори. — Вероятно електронни компоненти. Значи не е обикновена скала.

— Но и не е активно. По-скоро е напълно инертно. Ще задам някои нови...

— Защо просто не ни завъртиш и издигнеш — предложих, опитвайки се да направя бързо изчисления. — С около стотина метра. Така ще се озовем право на пътя му. И включи външните светлини.

Вонсава ми хвърли поглед, в който се смесваха покорство и ужас. Едва ли предложението ми би било одобрено от някой инструктор по полетна безопасност.

— Изпълнявам — чух гласа ѝ.

Зад външните илюминатори блеснаха ярки светлини.

На практика идеята не се оказа кой знае колко добра. Подсилената полупрозрачна сплав, от която бяха изработени стъклата на илюминаторите, съгласно изискванията за работа в открития космос, трябваше да издържа на всякакви външни въздействия, до размерите на микрометеорит. Те със сигурност нямаше да пострадат при сблъсък с нещо с подобни размери и скорост на движение. Но предметът, който се удари в носа на „Наджини“, оказа, макар и различно по характер, въздействие.

Зад мен Таня Вардани издаде къс, сподавен вик, подобен на писък. Макар обгорен от невероятно ниската температура и разкъсан от липсата на налягане, летящият обект все още бе запазил някаква далечна прилика с човешко тяло, облечено за лято на Дангрекското крайбрежие.

— Свети Боже! — възкликна Вонсава все така шепнешком.

Почерняло лице извърна кухите си очници към нас, от които стърчаха само тънки, замръзнали нишки. Устата бе разтворена като в секнал вик, беззвучен също толкова, колкото в мига, когато нейният притежател се бе опитал да го нададе — в агонията на своята зловеща кончина. Под налудничаво ярката лятна риза се виждаше подпухнала маса, която вероятно се бе образувала от раздутите и спукани черва и стомах. Една скелетоподобна ръка чукна с оголените си пръсти по стъклото. Другата бе отведена назад и над главата. Краката бяха сгънати напред и нагоре, в мъчителна, ембрионална поза. Който и да е бил този нещастник, бе издъхнал, пропадайки в космоса.

Пропадайки...

Зад мен викът на Вардани премина в тих плач.

Сред стоновете ѝ различих някакво име.

Открихме останалите с помощта на пеленгаторите на скафандрите им — носеха се в подножието на тристаметрова вдлъбнатина в корпуса, събрани накуп около нещо, което наподобяваше хангарен портал. Бяха четирима на брой, всичките облечени с евтини еднократни скафандри. Съдейки по външния оглед, трима от тях бяха издъхнали, след като им бе свършил кислородът, което — според техническите характеристики на скафандрите — бе отнело около шест часа. Четвъртият не бе чакал толкова дълго.

Открихме малка, петсантиметрова дупка с разтопени краища от едната страна на шлема му и същата на срещуположната страна. Индустриалната лазерна резачка, с която бе извършил това, все още се поклащаше, привързана към дясната му ръка.

Вонсава прати извънбордовия робот да събере труповите. Наблюдавахме мълчаливо на екрана, докато машината улавяше с манипулаторните си ръце една по една жертвите и ги отнасяше на „Наджини“. В движенията ѝ имаше някаква странна и мрачна тържественост. Първи на борда пристигнаха разпокъсаните останки на Томас Дхасанапонгсакул.

Вардани не можа да се овладее. Тя слезе в хангара с всички нас, изчакайки нетърпеливо, докато Вонсава затваряше шлюза и пълнеше помещението със затоплен въздух. Сучиади и Люк Дьопре пренесоха телата на горната площадка. Едва когато Дьопре счупи пломбите на първия скафандър и под шлема се показа вкочанено лице, от устните ѝ се изтръгна сподавено ридание. Тя се завъртя и се присви в ъгъла, където започна да повръща. Замириса остро и неприятно на стомашно съдържимо.

Шнайдер отиде да ѝ помогне.

— И този ли го познаваше? — попитах, без да откъсвам поглед от лицето на мъртвеца. Едва сега забелязах, че е жена в приблизително четирийсетгодишен „ръкав“, с изцъклени укоризнено очи. Беше съвсем втвърдена, защото вратът ѝ стърчеше право нагоре от широкия пръстен на скафандъра, прикрепяйки изправената ѝ глава. Ако тази жена бе част от групата на двамата удавени в рибарската мрежа, вероятно бе прекарала тук близо година. Първо бе секнал кислородът, после — далеч по-късно — се бяха изтощили и батериите на нагревателите в скафандъра. Никой не произвежда скафандри, които да поддържат жизнените функции толкова дълго.

Шнайдер отвърна вместо археоложката.

— Това е Аирбоу. Фаринторн Аирбоу. Специалист по глифи от Дангрекските разкопки.

Кимнах на Дьопре. Той отвори и другите скафандри. Мъртвите ни зяпаха с неподвижните си очи, сякаш бяха застинали по средата на коремни преси. Само очите на самоубиеца бяха затворени, а на лицето му бе изписано доста странно спокойствие за някой, решил да си среже черепа с лазерен лъч.

Докато го гледах, чудех се какво щях да направя на негово място. Представих си, как вратата зад мен се затваря и постепенно осъзнавам, че ми предстои дълга и мъчителна смърт в мрака. Дори да знаеха къде се намирам, най-бързият кораб щеше да изгуби няколко месеца, докато стигне до мен. Дали щях да имам куража да чакам насред безкрайната нощ, с надеждата, че може да се случи чудо.

Или не.

— Това е Уенг — Шнайдер застана между нас. — Не си спомням второто му име. И той беше теоретик по глифите. Останалите не ги познавам.

Потърсих Вардани, но тя продължаваше да се подпира на стената в ъгъла.

— Защо не я оставиш на мира? — изсъска Шнайдер.

Свих рамене.

— Добре де. Люк, слез долу и отнеси Дхасаналонгсакул в трупохранилището, преди да се е разкапал. А после и останалите. Аз ще ти помогна. Сън, заеми се с нашия маяк. Сучиади, ти си с нея. Искам доклад за най-краткия възможен срок, в който да изстреляме проклетото нещо.

Сън кимна мрачно.

— Хенд, а ти мисли за резервни варианти, в случай че маякът се окаже непоправим.

— Чакайте малко — никога досега не бях виждал Шнайдер толкова изплашен. — Нима ще останем тук? След всичко, което се е случило с тези хора, ние ще *останем*?

— Не знаем какво им се е случило, Шнайдер.

— Не е ли очевидно? Вратата не е стабилна и се е затворила след тях.

— Това са глупости, Ян — обади се с невероятно променен глас от ъгъла Вардани. Погледнах я. Беше се изправила и търкаше остатъците от повърнатото от брадичката си. — Миналия път, когато отворихме вратата, тя остана така в продължение на няколко дни. Няма никакви данни за нестабилност в поведението ѝ.

— Таня — прекъсна я Шнайдер с вид на човек, когото са предали. — Искан да кажа...

— Не зная какво се е случило тук — продължи Вардани. — Нямам представа какво може да се е объркало. Може би Аирбоу е

използвала друга последователност от знаци. Но това няма да се повтори сега. Аз знам какво правя.

— С цялото ми уважение, госпожице Вардани — заговори Сучиади и огледа събралите се в хангара, сякаш търсеше поддръжници. — Но вие сама признахте, че познанията ви за този обект са доста ограничени. Не разбирам как можете да гарантирате...

— Аз съм капелан — прекъсна го Вардани с блеснали очи. Тя се приближи към подпрените на стената трупове. — Никой от тях не е бил такъв. — Нито тази жена. Нито Уенг Цзиадонг. Нито Томас Дхасанангсакул. Тези хора са *драскачи*. Може би талантиливи драскачи, но това не е достатъчно. Зад гърба си имам седемдесетгодишен опит с марсиански технологии и когато ви казвам, че тази врата е стабилна, значи тя *е стабилна*.

Тя се огледа с блеснали очи, изправена над вкаменените трупове. Изглежда никой нямаше желание да продължи спора.

Отровата от Собървил набираше сили в клетките ми. Отне ни далеч повече време, отколкото очаквах, за да пренесем труповете, и когато най-сетне затворихме трупохранилището, бях напълно изцеден.

И да се чувстваше по същия начин, Дьопре с нищо не го показа. Може би маорските „ръкави“ бяха по-добре пригодени за подобни условия. Той се върна в хангара, където Шнайдер показваше на Жиан Жианпин някакви номера с гравираницата. Поколебах се за момент, после се обърнах и се качих на горната палуба, с надеждата да намеря Таня Вардани.

Вместо това открих Хенд, който разглеждаше гигантското тяло на марсианския кораб на големия екран.

— Нужно е време, за да привикнеш с това, не мислиш ли?

Имаше някакъв алчен ентузиазъм в гласа му. Външните светлини на „Наджини“ достигаха едва на неколкостотин метра от нас, но дори там, където не можеха да осветят кораба, той присъстваше със завесата, която спускаше пред звездите. Имах чувството, че се простира безкрайно далече в двете посоки — изплетен от странни форми, наподобяващи прилепнали един към друг мехури, които изглеждаха така, сякаш току-що бяха напъпили, но вече се готвеха да се пръснат. Ако се загледаш внимателно през краищата му, можеш да

зърнеш светлините отзад. Миг по-късно обаче, когато тялото се премести встрани, разбираш, че това е било само илюзия, игра на светлосенки и че там има нови и нови структури. Колонизаторските шлепове на Конрад Харлан, които са един от най-големите, строени някога от човечеството, биха могли да послужат за спасителни лодки на този титан. Дори космическите станции в системата Нови Пекин не можеха да се сравняват с него. Той притежаваше мащаби, за каквито не бяхме подготвени. „Наджини“ се рееше над него като чайка над ферибота от Нюпест за Милспорт. Бяхме нищожни и незначителни.

Тръснах се на съседното кресло и го завъртях към Хенд. В ушите ми още звучеше неприятният, хрущящ звук, който бях чул, докато пренасях чувала с трупа на Дхасанапонгсакул.

— Нищо повече от окрупнен вариант на колонизаторски шлеп — рекох. — Теоретично, ние също бихме могли да построим нещо с подобни размери. Далеч по-трудно ще е обаче да придадем ускорение на такава маса.

— Не и за тях, очевидно.

— Очевидно не.

— Това ли смяташ, че е? Колонизаторски кораб?

Свих рамене.

— Съществуват ограничен брой причини да се построи толкова голям съд. Или за да пренесеш нещо някъде, или да живееш на него. Във втория случай обаче не виждам защо ще го домъкнат чак тук. Няма нищо за изучаване. Нито редки и ценни ресурси.

— По същата причина не биха го оставили тук, ако е колонизаторски кораб.

Затворих очи.

— Какво те интересува, Хенд? Когато се върнем, това чудо ще изчезне в хангара на някой астероид, притежание на любимата ти корпорация. Никой от нас няма да го види отново. Защо трябва да си блъскаме главите? Ще си получиш процента, хонорара или както там го нарекат и толкоз.

— Не мислиш ли, че мога да изпитвам най-обикновено, човешко любопитство?

— Мисля, че не даваш пукната пара.

Той не отговори и двамата замълчахме, докато не се появи Сън. Оказа се, че маякът не може да бъде поправен.

— Той подава сигнали — обясни тя. — И с малко усилия двигателите му могат да бъдат ремонтирани. Необходима му е нова енергийна клетка, но мисля, че ще пригоя една от гравибайковете. Но позициониращата система е напълно унищожена и нямаме нито инструменти, нито материали, с които да я поправим. Без нея маякът няма да може да се задържа в указаните координати. Дори реактивната струя от нашите двигатели ще е достатъчна, за да го изтика към открития космос.

— Ами ако го изстреляме, след като включим двигателите? — предложи Хенд, като местеше поглед между мен и Сън. — Вонсава може да изчисли траекторията и да подкара напред, а след това, преди да влезем през вратата, да спуснем маяка, още докато се... хм...

— Движим — довърших вместо него. — Остатъчната инерция, която ще набере от изхвърлянето през шлюза, ще е достатъчна, за да се отдалечи. Нали Сън?

— Точно така.

— Ами ако го прикачим?

Засмях се безжалостно.

— Да го прикачим? Забрави ли какво се случи с нанолите, когато се опитаха да се „прикачат“ за вратата?

— Трябва да измислим някакъв начин — упорстваше той.

— Не можем да се приберем обратно с празни ръце. Не и когато сме стигнали толкова близко.

— Опитай се да се скачиш с онова нещо и може въобще да не помислим за връщане — троснах се аз. — Сам го знаеш, Хенд.

— Тогава — почти извика той, — все трябва да има някакво решение!

— Има.

Таня Вардани се подаваше от люка на пилотската кабина, където се бе скрила, докато пренасяхме трупове. Все още беше бледа от конвулсиите и очите ѝ бяха обрамчени с виолетови кръгове, но в поведението ѝ се долавяше някакво безмерно спокойствие и увереност.

— Госпожице Вардани — Хенд се озърна, сякаш очакваше, че и други са присъствали на разговора ни. Той притисна с юмруци слепоочията си. — Какво ще ни предложите?

— Ако Сън Липинг успее да поправи захранването на маяка, зная едно място, където да го поставим.

— И то е? — попитах аз.

Тя се усмихна вяло.

— Вътре в кораба.

За миг настъпи мъртвешка тишина.

— Вътре в... — кимнах към километричната, извънземна постройка на екрана — ... това?

— Да. Влизаме през хангара и оставяме маяка някъде вътре. Няма никакви причини да предполагаме, че корпусът ще екранира радиосигналите — поне на определени места. Повечето марсиански материали ги пропускат. Можем да извършим пробни излъчвания, докато намерим най-подходящото място.

— Сън — рече Хенд, който отново гледаше замечтано към екрана. — Колко време ще ти е нужно да поправиш енергозахранването?

— Между осем и десет часа. Не повече от дванайсет. — Тя се обърна към археоложката. — А на вас, госпожице Вардани, колко време ще ви отнеме да отворите входния хангар?

— О! — Вардани ни надари с нова странна усмивка. — Той вече е отворен.

Имах само една възможност да разговарям с нея, докато се приготвяхме за скачване. Срецнах я, когато излизаше от тоалетната, десетина минути след неочакваното и кратко съвещание, свикано от Хенд. Беше с гръб към мен и двамата се сблъскахме несръчно в тясното пространство на коридора. Тя се извърна стреснато и тогава забелязах, че по челото ѝ са избили ситни капчици пот. Сигурно пак бе повръщала. Дъхът ѝ вонеше неприятно и миризмата се носеше след нея.

Изглежда забеляза нещо в погледа ми, защото попита навъсено:

— Какво има?

— Как си?

— Не мога да кажа, че съм добре, Ковач. Аз умирам. А ти?

— Сигурна ли си, че идеята е добра?

— А, не почвай и ти! Надявах се, че съм приключила този разговор със Сучиади и Шнайдер.

Не казах нищо, само я гледах втренчено. Тя въздъхна.

— Виж, ако дадем на Хенд каквото иска и се приберем вкъщи здрави и читави, значи идеята е била добра. Така поне смятам аз. Във всеки случай е далеч по-безопасно, отколкото да се опитваме да прикачим маяка за външния корпус.

Поклатих глава.

— Не е това.

— Не е кое?

— Не е това. Ти искаш да видиш как изглежда корабът отвътре, преди „Мандрейк“ да го скрие под похлупак. Искаш да е твой — поне за няколко часа. Така е, нали?

— А ти не искаш ли?

— Всички го искаме — с изключение може би на Шнайдер и Сучиади. — Знаех, че Крюкшенк също щеше да го иска. Бях го прочел в очите ѝ. Може би ѝ го дължах.

— Добре тогава — повдигна рамене Вардани. — Какъв е проблемът?

— Знаеш добре какъв е проблемът.

Тя махна нетърпеливо с ръка да ѝ направя път. Не мръднах от мястото си.

— Ковач, ще ми сториш ли път? — просъска ядно. — До приземяването остават пет минути и искам да съм в кабината, когато това стане.

— Защо не са влезли, Таня?

— Това вече го обсъж...

— Стига глупости, Таня. Инструментите на Амели засякоха годна за дишане атмосфера вътре. Намерили са начин да отворят входния хангар или са го заварили в това положение. Но са останали да чакат отвън, докато издъхнат един по един. Защо не са влезли?

— Ти беше на срещата. Чу какво смятам. Не са имали храна, не са имали...

— Да, чух те да вадиш едно след друго от рационални по-рационални обяснения, но това, което не чух, е защо четирима археолози са предпочели да умрат в скафандрите си, вместо да прекарат последните часове от своя живот във вътрешността на най-великата археологична находка на човешката раса.

Тя се поколеба за миг и зад измъчените ѝ черти зърнах жената от водопада. После в погледа ѝ отново се върна трескавият блясък.

— И защo питаш точно мен? Защо не включиш проклетия ППИП и не ги попиташ сам? „Колодите“ им са запазени, нали?

— ППИП е развален, Таня. Унищoжен от корозираща граната, заедно с резервния маяк. Питам те отново. Защо не са влезли?

Тя мълчеше, вперила поглед встрани. Стори ми се, че видях лявото ѝ око да потрепва. Но когато ме погледна, на лицето ѝ се бе върнало одевешното спокойствие.

— Не зная — заяви с безизразен глас. — Щом не можем да ги попитаме, има само един начин да разберем какво е станало.

— Да — въздъхнах уморено. — Всичко се върти около това, нали? Да разберем. Да разкрием тайната. Да запалим факела на човешкото откритие. Ти не се интересуваши от парите, нито чие притежание ще стане корабът, не те вълнува и фактът, че умираши. Защо тогава да се интересуват другите, нали?

Тя потрепери, но само за миг. След това успя да се овладее. После се промуши покрай мен и изчезна в другия край на коридора.

31.

Беше като кошмар наяве.

Спомних се, че съм чел нещо подобно за археолозите на Марс, които първи са проникнали в гигантските затрупани мавзолеи, впоследствие обявени за подземни градове — голяма част от тях покъсно полудяха. По онова време професията им бе свързана със значителен душевен риск. Някои от най-брилянтните умове на първото столетие на големите открития бяха пожертвани в търсене на ключове към марсианската цивилизация. Не умопомрачени от грамадно напрежение, а по-скоро изхабени, както се изхабява скалпел, когато се търка в камък. В самото начало губехме с десетки.

— Всъщност предполагам, че ако можеш да летиш... — бе мъглявият коментар на Люк Дъопре, който оглеждаше чуждоземната архитектура без видим ентузиазъм.

Забележката му предизвика видимо раздразнение. Предполагам обаче, че и той като мен по навик се озърташе за най-подходящи за засада места. Какво да се прави, в такива моменти школовката вземаше връх. Само че да откриеш засада сред хаотичната марсианска архитектура си беше истински подвиг.

От заплашително надвисналият трегер, който започваше във входния хангар, вътрешната структура на кораба се разпростираше във всички посоки около нас. Нищо подобно не бях виждал досега. В търсене на някакво, дори най-малко сходство, си спомних един пролетен ден от моето детство в Нюпест. Бях се спуснал с краден и сглобяван от подръчни средства леководолазен апарат в дълбочините край Хирата риф и ужасно се изплаших, когато шланговете ми се закачиха за някакъв заострен ръб на дълбочина от петнадесетина метра. Гледах втрещен как през отвърстието бликат едри въздушни мехури и кой знае защо се питах как ли изглежда всичко това, ако си вътре в тях.

Сега вече знаех.

Тези мехури бяха замръзнали, оцветени в различни тонове на розово и синьо, с едва забележимо сияеща повърхност и поне на пръв

поглед в подредбата им не се забелязваше никаква последователност. Липсваше какъвто и да било архитектурен ритъм или обяснима причина, за да бъдат долепени по един или друг начин. На места връзките между тях бяха дълги по няколко метра. На други, сводестите им стени се пресичаха, превръщайки ги в купчини от кухи сфери. Първата от сферите, в която влязохме, имаше височина поне двайсетина метра.

— Подът е равен — отбеляза Сън Липинг, като коленичи и докосна с длан повърхността. — Но сигурно имат... имали са гравигенератори.

— Въпрос на произход — прокълтя в празното пространство гласът на Таня Вардани. — И те, като нас, са еволюирали в гравитационна среда. А когато имаш гравитация, нужна ти е гладка повърхност, за да поставяш нещата върху нея. Забелязах го още във входния хангар. Прави линии, където да приземиш корабите си, дори когато нямаш търпение да си разкършиш крилете.

Всички погледнахме назад, към отвора, през който бяхме влезли. Сравнен с мястото, където се бяхме озовали, доковият хангар изглеждаше съвсем скромнен. Дълги, леко наклонени стени, нагънати на равни разстояния, подобно на полегнали една върху друга гигантски змии. Серпентините им следваха почти права линия, сякаш дори в помещение със съвсем конкретни цели, каквото бе входният док, марсианските корабостроители не са могли да се отърсят от влечението си към органични форми. Не изпитахме никакво затруднение да вкараме щурмовия кораб и да го приземим върху равната площадка в атмосфера, която с навлизането навътре постепенно се сгъстяваше. Но погледнеш ли настрани, спохождаше те неизбежното усещане, че си в търбуха на някое влечуго.

Кошмар наяве.

Усещах го всеки път, когато извъртах рязко глава. Напомняше ми за онези виртуални игри от детството, когато вече приближаваш следващото ниво, но не можеш да вдигнеш глава и да го видиш, колкото и да се опитваш. Сякаш някой ти натиска очните ябълки надолу.

Таванът на дока се извиваше плавно навътре, превръщайки се в голям навес и докато пристъпвахме под него, имахме усещането, че всеки миг ще се напука и ще рухне върху нас.

Кошмар наяве.

Най-добре да свикваме по-бързо.

Залата, в която се озовахме, не беше празна. По краищата бяха подредени геометрично правилни метални конструкции, наподобяващи строително скеле. Спомних си един научнопопулярен филм, който бях гледал на времето — марсиански „птичарници“ с тръби, по които бяха накацали и дремеха марсианците, такива, каквито си ги представяхме. Тукашното скеле ми приличаше на нещо подобно. Усетих, че космите ми настръхват.

— Всичко е сгънато и прибрано — промърмори замислено Вардани. Имаше учуден вид.

В подножието на две от стените, под напречните тръби на скелето, се виждаха машини, чието предназначение ми беше напълно неясно. Повечето от тях бяха покрити с шипове и изглеждаха опасни, но когато археоложката докосна една от тях, тя само се завъртя, променяйки конфигурацията си. Дори това обаче бе достатъчно в ръцете на всички да се появят оръжия.

— О, за Бога! — въздъхна уморено Вардани. — Отпуснете се вече. Това са *машини*. Изключени са, или... са заспали.

Прибрах калашниците и разкърших неспокойно рамене. Дъопре срещна погледа ми и се ухили.

— Машини за какво? — поиска да знае Хенд.

Този път археоложката не се огледа.

— Не зная — отвърна тя уморено. — Дайте ми няколко дни и напълно екипирана лабораторна група и ще мога да ви кажа. Единственото, което виждам сега, е, че не функционират.

Сучиади се приближи до нея, следван от Сън.

— По какво съдите?

— Защото в противен случай щяхме да наблюдаваме някакво действие. А и можете ли да си представите същество с шипове, стърчащи на метър от раменете, да постави машина толкова близо до извита стена? Казвам ви, цялото това място е консервирано.

— Изглежда госпожица Вардани е права — потвърди Сън, докато следеше върху предмишницата си екранчето на измервателния уред „Нуханович“. — В стените са вградени голямо количество проводници, но повечето от тях не показват никаква активност.

— Трябва да има нещо, което да функционира. — Амели Вонсава извади ръце от джобовете си и ги разпери към тавана. — Разполагаме с въздух, който става за дишане. Малко е разреден, но затова пък е затоплен. Значи има и нагревателни уреди.

— Климатизиращи системи — Таня Вардани изглежда бе изгубила интерес към машините. Тя се върна обратно при групата. — Открили са ги още в подземните градове на Марс и Земя Нкрумах.

— След толкова време? — попита Сучиади с нещастен вид.

Вардани въздъхна. Сетне посочи към отвора на хангара.

— Това не е магия, капитане. На „Наджини“ също имате нещо подобно. Ако умрем, корабът ще продължи да пречиства и подгрива въздуха. Най-малко още стотина години, преди да му се изчерпят ресурсите.

— Да, но какво ще стане, ако вътре проникне някой, който не разполага с нужния код. Корабът ще го направи на пихтия. Точно от това се боя и тук.

— Е, може би в това е разликата между нас и марсианците. Може би те са малко по-цивилизовани.

— И имат по-дълготрайни акумулатори — добавих. — „Наджини“ едва ли може да се похвали с такива.

— Каква е радиопроницаемостта на стените? — попита Хенд.

Сън направи нещо със своя „Нуханович“ и на екранчето се появиха други данни. Някои от тях се материализираха като холографски образи над ръката ѝ.

— Не е никак добра. Едва долавям радиосигналите на „Наджини“, а той е вътре в хангара. Вероятно има екраниращи щитове. Все още сме твърде близо до корпуса. Мисля, че трябва да се отдалечим навътре.

Забелязах, че някои от членовете на групата си разменят тревожни погледи.

— Е, кой гласува да продължим експедицията? — попита засмяно Дъопре.

— Не мисля, че това е добра идея — поклати глава Хенд.

— Може и да не е добра — рекох, докато се отдалечавах към едно от разклоненията. — Но колко души през това хилядолетие ще имат подобна възможност? Сън, колко часа каза, че ще са ти нужни — десет?

— Най-много.

— Ще можеш ли да ни направиш сваятна карта с това нещо? — кимнах към измервателния уред.

— Вероятно. Това е най-добрата машинка, която може да се купи на пазара. „Нуханович“ — в думите й се долавяше възхищение. Тя погледна към Хенд. — Те не могат да правят такива.

Погледнах въпросително Амели Вонсава.

— Оръжейните системи на „Наджини“ са в пълна бойна готовност. С параметрите, които му зададох, ще може да издържи на масирано нападение, без да прибегва до нашата помощ.

— Е, в такъв случай си осигурихме целодневен пропуск до Кораловия замък — обявих аз и погледнах към Сучиади. — Тези от нас, които искат, разбира се.

Съдейки по лицата на останалите, предложението намираще широка подкрепа. На лицето на Дъопре вече се четеше нетърпение и любопитство. Другите пък оглеждаха с нескрита почуда странните конструкции. Дори Сучиади не можеше да се сдържа напълно. Мрачната напрегнатост, с която бе пристъпил на кораба, сега се топеше и на нейно място идваше нещо по-поносимо. Ала страхът от непознатото си оставаше.

Маймунско любопитство. Качеството, което си бях позволил да омаловажа, докато разговарях на брега с Вардани. Недораслият интелект от джунглата, който е карал нашите предци да завират пръсти в кухите очници на каменните идоли само за да видят какво *ще стане*. Ослепително яркото желание *да знаят*. Все същите неща, които са ни довели чак тук от саваните на Централна Африка. И тези, които ще ни отведат нататък.

Хенд пристъпи в центъра на групата и зае началническа поза.

— Нека си изясним някои въпроси — произнесе той с важен тон. — Напълно симпатизирам на желанието ви да разгледате по-голяма част от този кораб — аз самият го споделям — но главната ни задача е да открием място, откъдето да предава маякът. Трябва да го свършим преди всичко останало — той се обърна към Сучиади. — А след това ще разpratим изследователски групи. Капитане?

Сучиади кимна, но изглеждаше някак унесен. Подобно на всички останали и той беше под въздействието на тази причудлива гигантска структура.

Ако е имало някакви съмнения за размерите на марсианския кораб, стопиха се само след няколко часа, през които крачехме из замръзналите сфери. Извървахме близо километър, движейки се напред-назад през на пръв поглед хаотично подредените коридори. На някои места отворите бяха на приземно ниво, на други — на такава височина, че се налагаше Вардани и Сън да включват гравираниците си и да се издигат до тях. Понякога с тази задача се нагърбваха Жиан и Дъопре.

Не открихме нищо, което дори отдалече да напомня жив организъм.

Машините, към които се доближавахме, ни игнорираха и не проявяваха никаква склонност за каквото и да било действие.

— Знаеш ли на какво ми приличат тези мехури? — обърнах се към Вардани, докато чакахме Сън да се върне от поредния разузнавателен полет. — На аерогел. Сякаш първо са построили носещата конструкция и после са впръскали няколко кубически километра бързотвърдяваща се сплав от типа на аерогела.

Вардани се усмихна вяло.

— Да, може би. Нещо подобно. Това означава, че и химическата им наука е била далеч пред нашата. За да могат да синтезират вещество с подобни качества и в такива количества.

— Може и да не е била — възразих. — Когато си в космоса, формата няма особено значение. Важно е да побира онова, което искаш. Двигатели, системи за поддържане на средата, оръжия...

— Оръжия? — тя ме погледна с неразгадаемо изражение. — Според теб това е боен кораб?

— Не, беше само един пример. Но...

— Тук има нещо — обади се Сън в слушалките. — Прилича на дърво, или...

Трудно ми е да обясня това, което се случи после.

Чух ехото на приближаващия се звук.

Знаех, без капчица съмнение, че ще го чуя части от секундата преди откъм мехура, който разглеждаше Сън, да долети niskият звън. Знаех го с абсолютна сигурност, като нещо, което се е случило преди няколко секунди и още съм под неговото впечатление. Ако е

прословутата емисарска интуиция, значи бе подействала на ниво, за което не бях и сънувал.

— Пеещи шипове — рече Вардани.

Заслушах се в утихващото им ехо и за пръв път ми се дощя да се върна обратно на брега край Собървил, където поне всички опасности, които ни дебнеха, бяха познати. Дори наносистемите.

Из въздуха се разнесе аромат на череши и горчица. Жиан измъкна своя фотонер.

Сучиади ни погледна обезпокоено.

— Какво е това?

— Пеещи шипове — отвърнах с многозначителен тон във възцарилата се тишина. — Марсианско домашно растение.

В интерес на истината, бях ги виждал веднъж, на Земята. Изкопани от някакви марсиански руини, на възраст близо няколко хиляди години, те се бяха превърнали в украшение в дома на богат ценител. Запяваха всеки път, когато ги докоснеш, и около тях се разнасяше същият аромат на череши и горчица. Нито живи, нито мъртви, нищо, което да може да бъде категоризирано според човешките стандарти.

— Как са закачени? — поиска да знае Вардани.

— Растат направо от стената — отвърна Сън и в гласа ѝ се долови вълнение. — Като коралите...

Вардани отстъпи назад, за да се отдалечи от останалите, и посегна към ръчките на своята гравираница. Из въздуха се разнесе тихо бръмчене.

— Идвам при теб.

— Само за момент, госпожице Вардани — Хенд се приближи към нея. — Сън, там горе има ли друг коридор?

— Не. Сферата е затворена.

— Тогава слизай долу. — Той вдигна ръка да спре Вардани. — Сега нямаме време за това. По-късно, ако искате, може да се върнете. След като Сън разположи маяка. Но първо да открием подходящо място.

На лицето на археоложката се изписа отчетливо несъгласие, но бе твърде уморена, за да се възпротиви. Само посегна и спусна ръчките на гравираницата надолу. Тръгнахме в колона към следващия изход. Изравних се с Хенд.

— Чудесно се справи — рекох му тихо. — Тя е единствената, която има опит с подобни неща — посочих с ръка наоколо. — А ти взе, че я ядоса. Така ли ви учат във вашето училище? Да дразните собствените си експерти?

— Не — отвърна той с безразличие. — Но ни учат да не си губим времето.

— Правилно — тръгнах напред и застигнах Вардани в коридора. — Таня, почакай. Успокой се. Този човек е задник, какво можеш да направиш?

— *Тъп* търговец.

— Да, така е. Но благодарение на него сега сме тук. Не бива да подценяваме стремежа към забогатяване.

— Ти за какъв се мислиш, за някой шибан философ по икономика ли?

— Аз съм... — спрях. — Слушай.

— Не, омръзна ми да...

— Не, *заслушай се!* — вдигнах ръка и посочих надолу по коридора. — Ето там. Чуваш ли?

— Не чувам ни... — тя млъкна, едва сега уловила звука. По това време невростимулаторите вече го бяха увеличили до такава степен, че ехтеше в ушите ми като водопад.

Някъде нататък по коридора нещо пееше.

Открихме ги две зали по-навътре. Цяла бонзаена плантация от пеещи шипове, поникнали от пода и покриващи двете извивки на коридора до мястото, където се вливаше в следващата сфера. Шиповете сякаш бяха пробили стените на кораба, макар на пръв поглед да не се виждаха следи от сериозни поражения около корените им. Като че ли материалът, от който бе изработен корпусът, се бе разтворил, за да ги пропусне, а сетне се бе събрал около тях. Песента на дръвчетата донякъде можеше да се сравни със звука на цигулка, но без да се долавя нито ритъм, нито каквото и да било подобие на мелодия. Този звук бе в най-ниските регистри на тоновете, но всеки път, когато се усилваше, усещах осезаем натиск в корема си.

— Въздухът — произнесе тихо Вардани. — Трябва да има някаква връзка с останалите нива. Те пеят само при повърхностен

контакт.

Поклатих глава и сподавих едно нервно потръпване.

— На каква възраст са, според теб?

— Кой знае? — тя се озърна. — Ако се намирахме в планетно гравитационно поле, бих казала няколко хиляди години. Но тук... нямам представа? Погледни онези клони там — тя ми посочи с ръка. — Те не растат така. Никога не съм ги виждала толкова изкривени.

Проследих погледа ѝ. Най-високото от бодливите дръвчета се издигаше на нивото на гърдите и от централното му стъбло се разклоняваха яркочервени клони, гъсти и преплетени. Около тях се извиваха и други, по-малки шипчета.

Към нас се присъединиха останалите от групата. Дъопре и Хенд бяха най-отзад.

— Къде, по дяволите, се губите? Ах!

Тихата песен на шиповете едва забележимо се промени. Въздушни течения, пораждани от движението на телата из залата.

— Хенд, ако нямаш нищо против, исках само да разгледам тези отблизо.

— Госпожице Вардани...

Метнах на Хенд предупредителен поглед.

Дъопре застана до археоложката.

— Опасни ли са?

— Не зная. По принцип не, но...

Онова, което дълбаеше бавно подсъзнанието ми, изведнъж изплува на повърхността.

— Погледнете ги — те растат едно срещу друго. Вижте клонките на по-малките. Всичките се протягат нагоре и навън. Големите пък се разклоняват във всички посоки.

— Това предполага някаква форма на общуване. Интегрирана, взаимосвързана система. — Сън доближи най-близкото дръвче и го сканира с уреда на китката си. — Хъмм — изсумтя тя озадачено.

— Няма да откриеш никаква радиация — рече Вардани, почти замечтано. — Всмукват я като сунгер. Пълно поглъщане на всички лъчения, освен на червената светлина. Според минералния им състав повърхността им въобще не би трябвало да е оцветена в червено, а по-скоро да сияе във всички цветове на дъгата.

— Само че тук не е така — намеси се Хенд. — Каква може да е причината, госпожице Вардани?

— Ако го знаех, досега да са ме избрали за президент на Гилдията. Знаем далеч по-малко за тези дръвчета, отколкото за всички останали аспекти на марсианската биосфера. В интерес на истината, не сме сигурни дори дали трябва да ги класифицираме като част от тази биосфера.

— Те растат, нали?

Вардани се засмя подигравателно.

— Също и кристалите. Това не ги прави живи.

— Не зная за вас — рече Амели Вонсава, докато заобикаляше наострените шипове, вдигнала фотонера в позиция за стрелба, — но на мен това ми прилича на нашествие.

— Или пък на изкуство — промърмори Дъопре. — Как може да знае човек?

Вонсава поклати глава.

— Това е кораб, Люк. Никой няма да разположи произведения на изкуството в коридора, където всеки да се спъва в тях. Погледни тези неща. Те растат навсякъде.

— Ами ако можеш да летиш над тях?

— Изкуството на сблъсъка — подметна ухилен Шнайдер.

— Добре де, стига — Хенд изгуби търпение и се изправи между шиповете и тяхната нова публика. Отново долових промяна в тоновете, предизвикана от раздвижването на въздушните пластове. Уханието на растенията рязко се усили. — Нямаме време да...

— Се занимаваме с това — довърши вместо него Вардани. — Трябва да открием подходящо място за излъчване.

Шнайдер се засмя. Дъопре също се хилеше. Предполагах, че Хенд едва сдържа гнева си.

— Сън — обади се той с леден глас. — Провери горните отвори.

Тя кимна и включи гравираницата. Тъничкият вой на двигателите постепенно се усилваше, докато се възнасяше право нагоре. Жиан и Дъопре я последваха, приготвили фотонерите си, за да й окажат помощ при нужда.

— Оттук няма изход — извика тя от първия отвор.

Долових промяна и погледът ми се стрелна към пеещите шипове. Единствено Вардани ме гледаше и забеляза застиването на лицето ми.

Изправена зад Хенд тя ми хвърли въпросителен поглед. Кимнах към дръвчетата и опрях длан на ухото си.

Слушай.

Вардани се приближи към тях, сетне поклати глава.

— Това не е възможно... — прошепна тя.

Но беше.

Пискливото стържене, напомнящо звука на цигулкови струни, се променяше, реагирайки на постоянното боботене от двигателите на гравираницата. А може би и на самото изкуствено гравитационно поле. Променяше се и едва забележимо се усилваше.

Напомняше ми на пробуждане.

32.

Около половин час и четири горички по-нататък най-сетне открихме място, откъдето да излъчваме без проблеми сигнала, на който толкова държеше Хенд. По това време вече бяхме извили обратно към хангара, следвайки приблизителната карта, съставена от скенера на Сънния „Нуханович“. На картографиращия софтуер никак не му се нравеше марсианската архитектура, което ставаше видно от продължителните паузи всеки път, когато Сън въвеждаше новите данни. Но след няколко часа скиторене насам-натам и благодарение на умело съставената програма от неизвестен, но очевидно гениален специалист приборът най-сетне започна да прави достоверни предположения относно курса, който трябваше да следваме. Странно или не, но всеки път се оказваше абсолютно прав.

След като изкатерихме една стръмна, спираловидно извита тръба, която ни дойде малко множко, двамата със Сън се озовахме в началото на петдесетметрова платформа, която изглеждаше съвсем открита към обкръжаващия ни космос. Над главите ни, отстрани и под нас се виждаше черното звездно небе и тази гледка се прекъсваше единствено от гигантска централна носеща колона, която напомняше по размери и размах на товарния кран в Милспортския космопорт. Усещането, че се намираш сред открития космос, бе толкова силно, че гърлото ми се сви мигновено, под въздействие на вградения в мен защитен рефлекс. Дробовете ми продължаваха да пърхат мъчително, опитвайки се да прокарат поне мъничко въздух през затворената ми гласна цепка.

Не без усилие на волята си наложих да преодоля рефлекса.

— Това силово поле ли е? — попитах задъхано Сън.

— Не, според мен е солидно — тя погледна намръщено екранчето на ръката си. — Прозрачна сплав, с дебелина около метър. Внутрителна работа. Никакво изкривяване. Пълен директен визуален контрол. Виж, ето я и нашата врата.

Намираше се точно над главите ни, продълговат спътник със сивкава обшивка, озарен от бледата светлина на звездите.

— Това вероятно е контролната кула — предположи Сън, след като дишането ѝ се поуспокои. — Нали ти казах. Бива си го апаратчето ми... виж къде ни отведе... — тя вдигна глава и внезапно гласът ѝ секна. Гледах я с периферното си зрение, но нещо във физиономията ѝ ме накара да проследя погледа ѝ. Точно над средата на платформата, където бе монтирано широко напречно скеле, видях марсианците.

— Най-добре да повикаш и останалите — рекох дрезгаво.

Висяха над платформата като призраци на измъчвани до смърт орли — с широко разперени криле, уловени в нещо, наподобяващо мрежа, единият съвсем близо до центъра на скелето и високо под купола, а вторият — отстрани, на височина почти един човешки бой. Когато се приближих още малко, открих, че мрежата е метална, накичена с инструменти, чието предназначение ми бе точно толкова неясно, колкото и на машините, които бяхме открили досега.

Подминах една неголяма горичка с пеещи шипове, повечето от които ми стигаха до коленете. Въобще не им обърнах внимание. Зад мен Сън крещеше нещо от горния край на стълбата. Гласът ѝ сякаш накърняваше спокойствието на залата. Ехото от него се гонеше надалеч из обширното покрито пространство. Стигнах по-ниско разположения от двамата марсианци и застанах под него.

Бях ги виждал и преди, разбира се. Че кой не е? Такива неща се учат още в детската градина. Марсианците. Те бяха заменили митичните същества от нашето далечно минало, боговете и демоните, които някога са били главни действащи персонажи във всички наши легенди. „Невъзможно е да се оцени — бе писал в онези далечни времена Грецьки — въздействието, което е оказало това откритие, на представите ни за нашето място във вселената и за вярата, че тя ни принадлежи.“

По-интересно бе как ми го бе представила Вардани една вечер, наред пустинята, в изоставения склад на Руспиноджи:

Бредбъри, 2089 г. от предколониалната ера. Праотците основатели от зората на човешкото съществуване се оказват невежи създания, каквито всъщност винаги са били, след като разшифроването на марсианската информационна система предоставя неоспорими доказателства за съществуването на междузвездна раса, която на възраст е почти колкото човешката. Хилядолетните познания, трупани от Египет и Китай, приличат на наивните спомени на десетгодишно

дете. Лао Дзъ, Конфуций, Исус Христос и Мохамед — какво са знаели тези хора? Тесногръди провинциалисти, които никога не са напускали планетата. Къде са били те, когато марсианците са прекосявали междузвездните пространства?

Разбира се — кисела усмивка на лицето на Вардани, — религията не закъсняла да отвърне на удара. Обичайната стратегия. Да се вградят марсианците в позната схема, да се интерпретират по начин, който да бъде богоугоден. Да се отрича всичко, което не е по вкуса на тържествуващата догма. Успехът трябвало да е налице.

Но не бил.

Всъщност, в началото всичко било много обнадеждаващо. Вихрещата се истерия довела до изблици на сектантско насилие и наскоро построените нови крила на университетите, посветени на марсиански проучвания, често били обгръщани в пламъци. Въоръжени ескорти за известните археолози, чести стълкновения между фундаменталисти и силите на обществения ред. Интересни времена за студентите...

От всичко това се породили нови вярвания. Повечето от тях не се отличавали особено от старите и били също толкова догматични. Но с течение на времето възникнала една обединяваща всички събития вяра в съществуването на нещо, което било малко по-трудно за дефиниране от понятието Бог.

Може би причината е в крилете. Толкова стар културен архетип — ангели, демони, Икар и безчет кретени, скачащи от кули и скали — човечеството винаги си е падало по тези неща.

Или пък е заради огромния залог. Звездните карти, с техните обещания за нови светове, които вече са достижими, и то само защото го пише там.

Каквото и да е, за мен си остава най-обикновена вяра. Не е познание, по онова време Гилдията не е била толкова уверена в преводите си, а ми се вижда невероятно да изстреляш стотици и хиляди съхранени съзнания и клонирани ембриони в дълбините на междузвездното пространство, уповавайки се на нещо, малко по-сигурно от теория.

Вяра в приложимостта на Новото знание. На мястото на терацентричната увереност в силата на човешката наука и способността ѝ да постигне всичко един ден, възникнала една друга

вяра — в превъзходящото могъщество на марсианското познание, което — подобно на всеопрощаващ баща — ще ни позволи и помогне да прекосим океана с нашата малка лодка. Ние се приготвихме да прекрачим прага към космоса — но не като зрели, уверени в силата си хора, а като деца, стиснали за ръчичка по-възрастния чичко. Преизпълнени с абсолютно доверие в неговите способности и добри намерения. Така — въпреки хвалебствената ода на Хенд за корпорациите — е започнало човешкото разселване из космоса.

Един милион мъртъвци на Адорацион променили нещата. Този страшен факт, както и някои късогледи геополитически решения довели до появата и възхода на Протектората. На Земята старите религии успели бързо да си възвърнат изгубените позиции, налагайки с желязна воля властта си над заблудените овце. „Живяхме безотговорно и сега трябва да заплатим горчивата цена за това. В името на стабилността и безопасността управлението трябва да се ръководи от твърда ръка.“

В наше време е останало съвсем малко от онзи някогашен наивен ентузиазъм за всичко, свързано с марсианската цивилизация. Вичински и неговите поддръжници напуснаха този свят преди повече от сто години, като преди това бяха прогонени от университетските си постове, а някои от тях — избити. Гилдията се затвори в себе си, охранявайки ревниво ограничената интелектуална свобода, позволена ѝ от Протектората. А марсианците — те се превърнаха в рисунки от учебниците и създатели на научни принципи, които — както твърди съвременната наука — все още не са ни по силите. Всяко дете учи прилежно как са изглеждали, запознава се с анатомията на крилето и скелета им, с динамиката на техния полет, с начина на размножаване, с виртуални симулации на периодите от тяхното израстване и съзряване, основаващи се на оскъдните видеозаписи, които Гилдията си позволява да отпусне за обществено потребление. Конструкция на „птичарниците“, облекло. Цветни рисунки, лесни за възприемане. Почти никаква социология — тя е трудно смилаема, често не съвсем точно определена, пък и кой иска да се занимава с подобни неща...

„Сами отхвърлихме познанията — говореше Вардани, потръпвайки от вечерния хлад, — предпочитайки доброволното невежество пред лицето на нещо, което бихме могли да разберем, ако бяхме положили поне малко усилие.“

А междуременно в дълбините на човешкото общество набирали сили нови езотерични явления — причудливи религиозни секти, предавани шепнешком легенди и поверия, за които се твърдяло, че са съвсем достоверни...

Този марсианец беше мъртъв.

Мъртъв много отдавна — беше съвсем очевидно. Тялото му, уловено в металната мрежа, бе напълно мумифицирано, с тънки като пергамент криле и източена, съсухрена до скалп глава, с полуотворен клюн. Очите бяха потъмнели в хлътналите им кухини, скрити наполовина от мътни ципи. В подножието на клюна шията се издуваше от някаква подкожна, овална формация — вероятно жлеза. Подобно на крилето и шията бе изтъняла като хартиено руло и почти прозрачна.

Под крилето се подаваха ъгловати крайници, протегнати към инструментите в мрежата, които стискаха със закривените си нокти. Почувствах неволен порив на възхищение. Каквото и да е станало тук, това същество бе умряло на своя пост.

— Не го докосвай — извика зад мен Вардани и едва сега осъзнах, че съм протегнал ръка към марсианеца в мрежата.

— Съжалявам.

— Наистина ще съжаляваш, ако кожата му се пропука. В подкожния им слой има жлези с алкална секреция, които се отварят, когато тялото умре. Приживе контролът над тях се осъществява чрез окисляването на хранителните вещества, но при достатъчно количество влага разяждащото им действие се засилва и може да увреди почти целия труп. — Докато ми обясняваше, тя заобиколи внимателно и на достатъчно разстояние увисналата чуждоземна птица. Не откъсваше очи от нея. — Когато умрат, алкалната секреция разтваря мазнините в мастния слой и изсъхва на прах в подкожните кухини. Притежава ужасно разяждащо действие, както локално, така и при вдишване.

— Е, благодаря, че ме предупреди — рекох, докато отстъпвах назад.

Тя сви рамене.

— Не очаквах да ги открием тук.

— Корабите имат екипажи.

— Така е, Ковач, а градовете — население. Но за четиристотин години археологически проучвания не сме намерили повече от стотина съхранени марсиански трупа на три десетки свята.

— Не се изненадвам, щом носят подобна гадост в телата си — намеси се в разговора Шнайдер, който ни бе заобиколил и бе застанал от другата страна. — Но какво става с нея, ако известно време не се хранят?

Вардани го погледна с досада.

— Не знаем. Вероятно процесът се задейства.

— Това сигурно доста боли — рекох.

— Да, и аз така смятам — очевидно не ѝ се разговаряше с нас. Беше като омагьосана.

Шнайдер не схвана намека. А може би просто имаше нужда да говори, за да не позволява на тишината в залата и увисналите крилати създания да ни въздействат.

— Интересно, как са стигнали до подобно нещо? Искам да кажа — до нещо, което няма еволюционно-селективна стойност. Нещо, което те убива, ако си гладен.

Погледнах отново към изтънелия труп на марсианеца и си припомних възхищението си при мисълта, че е издъхнал на своя пост. За миг ми се стори, че съм на път да разкрия някаква по-голяма тайна, но усещането бързо ми убягна.

— Не е съвсем така — рекох. — Това е двигател. Постоянно надвиснала заплаха, която ги кара да доминират над всичко останало в небето.

Стори ми се, че мярнах едва забележима усмивка на устните на Таня Вардани.

— Ковач, трябва да пишеш. Това си е чисто интелектуално прозрение.

Шнайдер се изхили.

— Всъщност — продължи археоложката, сякаш се готвеше да ни чете лекция, но без да откъсва поглед от мумифицирания марсианец, — според съвременните еволюционни теории това е способ да се поддържа хигиената в пренаселен „птичарник“. Васвик и Лаи, отпреди няколко години. По-рано в Гилдията вярваха, че е способ за борба с паразити и насекоми, които гнездят под перушината. Васвик и Лаи не пожелаха да излязат с открито становище и да оборят теорията на

Гилдията, стигаше им да се докопат до нови постове. Разбира се, съществува и хипотезата за доминиране в небето, която създадоха неколцина членове на Гилдията, в далеч по-елегантен вид, отколкото ти я изрази, Ковач.

Поклоних ѝ се церемониално.

— Как мислите, ще можем ли да я свалим? — попита Вардани, докато се надигаше на пръсти, за да огледа металната мрежа.

— Нея?

— Да. Това е пазач на „птичарника“. Вижте шпорите върху крилето ѝ и костния израстък, който тръгва от черепа и продължава по гръбнака. Такива има само кастата на войните. Доколкото ни е известно членовете ѝ са били само женски. Дали ще можем да я свалим? — повтори тя нетърпеливо.

— Не виждам какво ще ни попречи — обърнах се и забелязах, че Жиан е в другия край на платформата. — Ей, Жиан, да виждаш там нещо като лебедка?

Жиан се огледа и поклати глава.

— А при теб, Люк?

— Госпожице Вардани!

— Пак този тъпанар — въздъхна Шнайдер. Матиас Хенд крачеше с решителен вид по платформата право към нас.

— Госпожице Вардани, надявам се, че нямате намерение да правите нещо повече, освен да разглеждате този екземпляр.

— Всъщност — рече археоложката, — имахме идеята да го свалим. Някакъв проблем с това?

— Да, госпожице Вардани, има проблем. Този кораб и всичко, което съдържа, е собственост на корпорация „Мандрейк“.

— Не и докато не бъде обозначен с маяк. Нали сам ни го казахте? Хенд я дари с презрителна усмивка.

— Това надхвърля задълженията, за които ви плащаме, госпожице Вардани.

— Ах, за които ми *плащате*. На мен ми се *плаща*. Вардани се изправи пред него. — Майната ти, Хенд!

Заобиколи го и се отдалечи нататък по платформата, без да поглежда назад.

Приближих се към него.

— Хенд, какво ти става? Нали те помолих да не я дразниш? Зъбли й имаш, или какво?

Оставих го при трупа на марсианеца и отидох при Таня, която стоеше, скръстила ръце, на самия край на платформата.

— Не смяташ да скачаш, надявам се?

Тя изсумтя.

— Това лайно. Готов е да забодее неонова табела и пред райските двери, ако някога ги открием.

— Виж, за това не съм сигурен. Той е дълбоко вярващ човек.

— Така ли? И как се помества вярата в неговата търговска душа?

— Е, има си начини. Нали си чувала за организирана религия?

Тя изсумтя отново, но този път лицето й се поразведри.

— Не зная защо се заядох толкова. И без това не разполагам с никакви инструменти за работа с органична материя. На кого всъщност му пука?

Усмихнах се и положих ръка на рамото й.

— На мен.

Куполът над нас се оказа също толкова прозрачен за радиосигнали, колкото и за видими обекти. Сън направи поредица от проби със своите прибори, след което ние всички се върнахме на „Наджини“ и пренесохме повредения маяк до платформата, заедно с няколко сандъка инструменти, които Сън сметна, че ще й влязат в работа. Спирахме във всяко помещение и маркирахме коридорите със светещи пътеуказатели, а на пода — за голямо неудоволствие на Таня Вардани — рисувахме флуоресциращи стрелки.

— Лесно се мият — опита се да я успокои Сън Липинг.

Въпреки че неколцина от нас носеха гравираници, пак се оказа доста трудно да пренесем тежкия маяк из хаотично виещите се коридори на кораба. Когато най-сетне се изкатерихме на платформата, се чувствах напълно изтощен. Радиационното увреждане на клетките ми надхвърляше всякаква способност на медикаментите да се борят с него.

Отдалечих се настрани и приседнах на едно място, където да позволя на лудо блъскащото си сърце да се поуспокои. Докато зяпах към звездите, забелязах носещата се отвън отворена врата. Малко по-

нагоре и вдясно от нея висеше трупът на по-близкия от двамата марсианци. Преместих поглед към него. Имах усещането, че трупът ме разглежда през помътнелите си очи. Вдигнах два пръста до челото си и отдадох чест.

— Спокойно. Скоро идвам при теб.

— Прощавай?

Извърнах глава и открих, че само на няколко метра от мен стои Люк Дьопре. Изглеждаше съвсем добре в своя резистентен на радиация маорски „ръкав“.

— Нищо. Говоря си.

— Ясно. — Съдейки по израза на лицето му, не му беше съвсем ясно. — Искаш ли да се разходим наоколо?

Поклатих глава.

— Може би по-късно. Но ти ако искаш, върви.

Той се намръщи, но ме остави и си тръгна. Видях го малко по-късно да излиза в компанията на Амели Вонсава. Останалите членове на отряда се бяха разделили на малки групички из платформата и разговаряха тихо. В далечината се долавяше тихата песен на шиповете. Усещах, че ме завладява безмерна умора. Затворих очи и потънах в нещо, което само наподобяваше сън, но откъм най-лошата му страна.

„Ковач...“

Шибаният Семетайр.

„Липсва ли ти твоята разкъсана хубавица от Лимоновите планини?“

„Недей...“

„Не ти ли се ще сега да е тук — цяла-целеничка, а? Или я предпочиташ върху теб на части?“

Лицето ми се сгърчи при спомена за тупналия близо до мен крак.

„Семетайр, не ме принуждавай...“

„Но това е съвсем нормално, Ковач. Изхвърляш ненужните части. Отвъдният живот крие толкова удоволствия...“

„Остави ме на мира, Семетайр.“

„Защо да го правя? Самотата е толкова студена. Защо да те изоставям, когато ти ми беше такъв приятел? Прати ми толкова души.“

„Добре. Сега вече прекали, скапаняко...“

Събудих се, облян в пот. Таня Вардани бе приклепнала на метър от мен и ме наблюдаваше. Над нея висеше марсианецът, разперил

криле като за полет.

— Какво ти е, Ковач?

Притиснах с пръсти влажните си слепоочия.

— Почти нищо за някой, който е на умирачка. Свърши ли с изследванията?

— Нещо нямам настроение. Може би по-късно.

Надигнах се. В другия край на платформата Сън работеше над изкормената вътрешност на маяка. Жиан и Сучиади стояха близо до нея и разговаряха тихо. Закашлях се.

— По-късно едва ли ще има. Като гледам, Сън ще се справи преди обещаните десет часа. Къде е Шнайдер?

— Тръгна с Хенд. Ти самият защо се отказа от обиколката на Кораловия замък?

— Какви ги говориш, Таня? — засмях се. — Кога през живота си си виждала Кораловия замък?

Тя седна до мен и зарея поглед към звездите.

— Припомних си одевешните ти думи. Това е от Харланов свят, нали? Нещо лошо ли казах?

— Писнало ми е от проклети туристи.

Тя се разсмя. Седях и се наслаждавах на звука, докато утихна. Настъпи тишина, която никой не искаше да нарушава.

— Красиво небе — рече тя накрая.

— М-да. Ще ми отговориш ли на един археологичен въпрос?

— Щом искаш.

— Къде са се дянали?

— Марсианците?

— Да.

— Ами, космосът е доста голям. Кой...

— Не, тези марсианци. Екипажът на това чудо. Защо им е трябвало да го изоставят? Навярно струва колкото бюджета на цяла планета — дори за тях. Освен това функционира нормално — доколкото сме в състояние да определим. Затоплена и добре поддържана атмосфера, работеща система за скачване, хангари. Защо не са го взели с тях?

— Кой знае? Може би е трябвало да го изоставят спешно?

— О, стига...

— Не, говоря сериозно. Те или са напуснали целия този регион на космоса, или са били унищожени, или са се изтребили едни други. Но са оставили доста неща след себе си. Цели градове.

— Така е, Таня, не можеш да вземеш със себе си градовете. Очевидно ще се наложи да ги изоставиш. Но този кораб? Какво ги е накарало да го напуснат?

— Нали и орбиталните станции около Харланов свят също са изоставени?

— Те са автоматични.

— Е, и? Тук също, поне що се отнася до поддържащата система.

— Да, но този кораб е бил построен, за да се използва от екипаж. Не е нужно да си археолог, за да го видиш.

— Ковач, защо не се върнеш на „Наджини“ и не си починеш? От твоите въпроси ме заболя главата.

— Според мен това е от радиацията.

— Не, аз...

Слушалките, увесени на шията ми, пропукаха. Погледнах ги объркано, сетне допрых едната от тях до ухото си.

— ... да ле... там... — чух развълнувания глас на Вонсава сред шума на радиосмущенията. — Каква... причин... не мисл... че... е... умрял... от... гла...

— Вонсава, говори Ковач. Чувам те лошо. Върни се и започни отначало.

— Казах — повтори малко по-бавно тя. — Че... рихме... уго тяло. Чов... ко тяло. Част от същ... рупа... Изгл... а, че нещ... го е у... било.

— Добре, тръгваме веднага — надигнах се и допрых устни до микрофона. — Повтарям, тръгваме веднага. Стой на място и не мърдай. И стреляй по всичко, което ти се стори подозрително.

— Какво има? — попита Вардани.

— Проблеми.

Огледах платформата и изведнъж отново си спомних думите на Сучиади.

Не ни е мястото тук.

Увиснал високо над главата ми, марсианецът продължаваше да ме следи с изцъклените си очи. Изглеждаше ми далечен колкото ангел и също толкова помощ можех да чакам от него.

33.

Той лежеше в един от страничните тунели, на около километър във вътрешността на кораба, облечен в на пръв поглед съвсем здрав скафандър. Под меката синкава светлина, която струеше от стените, лицето му зад защитното стъкло изглеждаше сгърчено и съсухрено, но инак почти напълно запазено.

Коленичих до трупа и втренчих поглед в шлема.

— Не изглежда никак зле, като се има предвид...

— Стерилен въздух — рече Дьоупре, положил ръка на дръжката на фотонера. Погледът му непрестанно щъкаше към обширното празно пространство над нас. На десетина метра по-нататък, също извадила оръжието, Амели Вонсава надничаше през входа за следващия тунел. — Би трябвало да е снабден с антибактериален разтвор — имат ги всички свестни скафандри. Интересно. Резервоарът му все още е пълен на една трета. Не зная от какво е умрял, но не е от задушаване.

— Някакви поражения по скафандъра?

— Аз поне не можах да открия.

— Нищо не разбирам — въздъхнах и се облегнах назад. — Този въздух става за дишане. Защо му е трябвало да стои със затворен скафандър?

— Движение — прошепна Вонсава.

Автоматът сам се озова в дясната ми ръка, докато притичвах към нея. Коридорът имаше корниз, който се извиваше нагоре, достигайки при вратата височина от около метър. Отвъд него се виждаше съвсем открито пространство. Мечтата на снайпериста. Приклекнахме зад корниза, а Дьоупре се настани зад нас, за да ни охранява тила.

— Стори ми се, че нещо падна — добави шепнешком Вонсава — Не беше в това помещение, а в следващото.

— Ще се оправим — отвърнах, докато невростимулаторите набираха скорост и пращаха сигнали право в сърцето ми. Хубаво бе да знам, че системата функционира като часовник, дори в изтощеното от лъчева болест тяло. А и след толкова много загадки, явни и скрити заплахи, след гонитбата на призраци и сраженията с наноли,

възможността да се изправя пред нов, макар и непознат противник, ми действаше вдъхновяващо.

Усещах надигащото се в мен приятно очакване при мисълта, че най-сетне ще мога да убия някого. Да си начеша крастата.

Дъопре вдигна ръка от дръжката на своя фотонер.

Слушай.

Този път и аз го чух — приглушено тътрузене, някъде от дъното на помещението. Извадих и втория интерфейсен автомат и го поставих на ръба на корниза. Емисарската школовка бе прогонила и последните остатъци от умората и напрежението в схванатите ми мускули, трупайки същевременно енергия в натегнатите ми като пружини рефлексии.

Нещо бледо се движеше в сумрака на отсрещната страна. Поех си въздух и фокусирах поглед върху него.

Започва се.

— Амели, там ли си?

Гласът на Шнайдер.

Чух Вонсава да издишва едновременно с мен. Тя се изправи на крака.

— Шнайдер? Какво правиш, бе човек? За малко да те гръмна.

— Ама че приятелско посрещане. — Шнайдер се появи на откритото и скочи върху корниза. Беше праметнал своя фотонер небрежно през рамо. — Идваме ви на помощ, а вие сте готови да ни изпостреляте.

— Още един археолог? — попита Хенд, който изникна откъм коридора зад Шнайдер. Изглеждаше нелепо с бластер в дясната ръка. Едва сега осъзнах, че откакто се познаваме, го виждам за пръв път с оръжие. Някак си не му отиваше. Разваляше общия му изглед на предприемчив търговец и паркетен кавалер. Хенд не бе човек на оръжието. Или по-скоро, не бе човек на такива груби оръжия.

Но той винаги носи парализатор в джоба си.

— Ела и виж — поканих го аз.

Двамата новопристигнали прекосиха откритото пространство пред нас и коленичиха до трупа. Докато Хенд се навеждаше, неволно забелязах колко е преbledняло и измъчено лицето му от лъчевата болест. Все гледаше да се подпре, сякаш не беше сигурен кога може да

падне, а дясната му устна потрепваше нервно. В сравнение с него Шнайдер изглеждаше в цветущо здраве.

Постарах се да смачкам мимолетния порив на симпатия. *Добре дошъл в клуба на умиращите, Хенд. Добре дошъл сред бордеите на Санкция IV.*

— Той е със скафандър — промърмори Хенд.

— И ние го забелязахме.

— Как е умрял?

— Не знаем. — Усетих, че ме завладява безмерна умора. — А и, честно казано, не съм в настроение за аутопсии. Да поставяме маяка и да се махаме отгук.

Хенд ме погледна със странно изражение.

— Трябва да го отнесем на борда.

— Е, ако ми помогнеш, съм готов. — Приближих се до трупа и вдигнах единия крак. — Хващай другия.

— Ще го влачиш ли?

— *Ние*, Хенд. *Ние* ще го влачим. Не мисля, че ще има нещо против.

Изгубихме близо час да пренесем трупа обратно през усуканите тунели и стръмно спускащи се зали на марсианския кораб и да го качим на борда на „Наджини“. Спестихме доста време благодарение на светещите пътеуказатели, но лъчевата болест си взе своето. На няколко места по пътя двамата с Хенд бяхме спохождани от остри пристъпи на гадене и трябваше Шнайдер и Дьопре да ни заместват. Забелязах, че Дьопре също не изглежда никак добре, въпреки своя радиозащитен маорски „ръкав“, а под светлината от прожекторите на „Наджини“ зърнах виолетови кръгове и увиснали торбички под очите на Вонсава.

„Не виждаш ли?“ — прошепна по някое време Семетайр.

Имаше някаква огромна, стаена заплаха в зловещата архитектура на този привидно заспал, чуждоземен кораб, който сякаш ни наблюдаваше постоянно.

Когато приключихме, останах още няколко минути под антисептичната виолетова светлина на трупохранилището. Облечените

в смачкани космически скафандри фигури приличаха на купчина нулагравръръгбисти в решителния стадийна срещата. Чувалите с останките от Крюкшенк, Хансен и Дхасанапонгсакул бяха скрити някъде по-навътре.

Едни вече мъртви...

Други, още умиращи...

Емисарската школовка продължаваше да човърка някакъв нерешен проблем в съзнанието ми.

„Земята е за мъртъвците.“ За миг пред погледа ми се мярна сияещата татуировка на Шнайдер.

За мъртъвците?

— Ковач? — беше Дьопре, застанал в отвора на шлюза. Хенд ни вика обратно на платформата. Ще носим храна. Идваш ли?

— Ще ви настигна след малко.

Той кимна и изчезна обратно. Чух и други гласове, но се опитах да ги заглуша.

Едни вече мъртви?

„Земята е...“

Вратата... така, както изглежда през илюминаторите на „Наджини“...

През илюминаторите на пилотската кабина...

Разтърсих раздразнено глава. Емисарската интуиция е несигурна система и най-неуместният момент да разчиташ на нея е, когато радиацията прояжда тялото ти.

Други, още умиращи...

Отказах се да търся някаква връзка и оставих на умората да ме надвие.

Виолетовата светлина на трупохранилището ме подканяше.

Захвърлените вътре „ръкави“...

Семетайр.

Когато се върнах на платформата, вечерята там вече привършваше. Групата се бе разположила върху надуваеми дюшеци под висящите мумифицирани тела на двамата марсианци и поемаше, без видим апетит и ентусиазъм, равни количества храна и антирадиационни таблетки. Не можех да ги виня, аз също не изпитвах

особена охота за ядене. Забавих се малко на входа, когато шумът от приближаването ми предизвика напрегнати реакции.

— Ей, аз съм — извиках с вдигнати ръце.

Сумтене и дрънчене на оставено оръжие. Приблжих се към групата. Жиан Жианпин и Шнайдер седяха право на пода, последният — в досадна близост до Таня Вардани. Не зная защо, но неволно стиснах зъби. Приклекнах до Вонсава и отказах протегнатата консерва.

— Какво те забави? — попита Дъопре.

— Мислех си за разни неща.

Шнайдер се разсмя.

— Човече, не ти препоръчвам подобно занимание. Действа ти зле. Вземи — той изтърколи към мен кутия с амфетаминова кола. Спрях я с крак. — Не помниш ли какво ми каза в болницата? Не се опитвай да мислиш, войнико — не си ли чел инструкцията за постъпване на служба?

Думите му предизвикаха изнурени усмивки. Кимнах.

— Той кога идва, Ян?

— А?

— *Попитам* — повторих и изритах кутията обратно към него, — той кога идва?

Разговорите постепенно утихнаха. Настъпи напрегната тишина, нарушена от пукането на кутията в ръката на Шнайдер.

В дясната му ръка. Лявата бе твърде бавна, докато се протягаше към оставеното на пода оръжие. Дулото на единия калашник вече сочеше към челото му.

— Недей — предупредих го.

Приклекнала до мен, Вонсава продължаваше да тършува за своя фотонер. Поклатих глава.

— Не е необходимо, Амели — спрях я, прибавяйки в гласа си нужната доза емисарска настойчивост.

Ръката ѝ се отпусна в скута. С периферното зрение виждах, че всички останали седят неподвижно. Дори Вардани. Позволих си да се отпусна едва забележимо.

— Та питах, Ян, той кога ще дойде?

— Ковач, не зная за какво...

— Напротив, знаеш. Кога ще дойде той? Или вече не ти трябват двете ръце?

— Кой?

— Карера. Кога ще дойде тук, Ян? Последна възможност.

— Не разб... — гласът му премина в остър писък, когато един куршум проби дланта му и превърна кутията, която държеше, в накъсан метал. Кръв и амфетаминова кола се смесиха на пода, алени капки опръскаха лицето на Таня Вардани.

— Какво ти става, Ян? — попитах все така спокойно. — Да не би „ръкавът“, който ти е осигурил Карера, да е с недостиг на ендорфини^[1]?

Вардани скочи на крака и взе да си трие лицето.

— Ковач, той е...

— Не ми казвай, че е със същия „ръкав“, Таня. Чукала си се с него сега и преди две години. Би трябвало да знаеш.

Тя поклати глава.

— Татуировката...

— Татуировката е съвсем нова. Личи й, като я погледнеш внимателно. Козметична хирургия, направили са му я като част от сделката. Така ли е, Ян?

Единственото, което получих от Шнайдер, бяха агонизиращи стенания. Държеше ранената си ръка протегната и я разглеждаше невярващо. Кръв струеше по пода.

Отново безмерната умора.

— Досетих се, че си предпочел да ни предадеш на Карера, когато са те заплашили с виртуален разпит — рекох, докато следях реакцията на присъстващите. — Не мога да те виня. Ако са прибавили в обещанията прясно изпечен боен „ръкав“ с пълна радиохимична защита, какво пък, в наши времена на Санкция IV рядко се случват толкова изгодни сделки. Пък и кой може да знае още колко атомни бомби ще си разменят двете страни, докато положението се успокои. Сигурно и аз щях да приема подобно предложение.

— Имаш ли някакви доказателства? — попита Хенд.

— Освен факта, че той е единственият от нас, който не изглежда зле? Само го погледни, Хенд. Държи се по-добре от маорските „ръкави“, а те са създадени за това.

— Това не е доказателство — рече замислено Дъопре. — Макар че е странно.

— Този тип лъже! — кресна Шнайдер през стиснати от болка зъби. — Ако някой играе за Карера, това е той самият! За Бога, та той е лейтенант от Клина!

— Не си подритвай късмета, Ян.

Шнайдер ме изгледа с изкривено от болка лице. Чувах далечната песен на пеещите шипове от другия край на платформата.

— Някой да ми даде аптечка — рече той. — Моля ви.

Сън посегна към джоба си. Поклатих глава.

— Не. Първо да ни каже колко време остава, докато Карера се появи на вратата. Трябва да сме готови.

— След като вече го знаем, какво ни пречи да сме готови? — попита Дьопре.

— Не и когато става въпрос за Клина.

Вардани се приближи мълчаливо до Сън и дръпна аптечната от джоба на жилетката ѝ.

— Ще взема това — заяви тя. — Щом вие, униформени свине, отказвате да го направите, аз ще го сторя.

Тя коленичи до Шнайдер и разпиля цялото съдържание на аптечката по пода, докато търсеше превръзки.

— Зелените пакети — подсказа ѝ Сън. — Тези.

— Благодаря — троснат отговор. Вардани ме погледна. — Сега какво ще правиш, Ковач? И мен ли ще застреляш?

— Таня, той ни е продал.

— Не можеш да си сигурен.

— Знам, че по някакъв начин е успял да се промъкне на борда на орбиталната болница, където въобще не му беше мястото. Че успя да влезе в офицерската столова, без да има пропуск.

Лицето ѝ се изкриви.

— Майната ти, Ковач. Когато копаехме при Дангрек, той успя да ни осигури деветседмично енергоподаване без никакви документи.

Хенд се покашля.

— Бих казал, че...

И в този момент корабът се озари в светлини.

Те се процеждаха направо през пода — късчета от внезапно блеснали светлини, сливащи се в солидни, прозрачни колони, които се

събираха около централната част. Святкащи електрически отблясъци разцепваха въздуха между тези колони, подобно на светкавици в сумрачно небе. Пълзящи светлинни фонтани бликаха от горните нива на разрастващата се сияйна конструкция, обливаха с лъчите си палубата и събуждаха фосфоресциращо пламтене във всеки предмет, който докосваха. Високо над нас звездите угаснаха, а мумифицираните трупове на марсианците потънаха сред светлосенките. Всичко това бе придружено и от звуци, но те по-скоро се долавяха, отколкото да се чуват — постепенно нарастващо барабанене и трептене, подобно на прилива на адреналин, който усещах в началото на битката.

Вонсава ме докосна по ръката.

— Погледни навън — чух я да вика. Макар че стоеше до мен, имах усещането, че гласът ѝ се надпреварва с воя на вятъра. — Погледни към вратата!

Вдигнах глава и задействах зрителното невростимулиране, опитвайки се да надзърна отвъд въртящите се вихри от светлина, които запречваха кристалния таван. В началото не разбирах за какво говори Вонсава. Не можах да открия вратата и си помислих, че може би се намира от другата страна на кораба. После забелязах едно сиво петно, твърде смътно, за да бъде...

И тогава разбрах.

Бурята от светлина и енергия, сред която се намирахме, не беше ограничена само в рамките на прозрачния похлупак. Пространството около марсианския кораб също кипеше от живот. Звездите бяха избледнели до едва забележими светулки зад мъглива и потрепваща завеса на около километър отвъд кораба.

— Това е екран — рече със странна увереност Вонсава. — Нападат ни.

Бурята над главите ни постепенно се уталожваше. Само тук-там се виждаха отделни разноцветни пращинки, които бързо се спускаха към пода. Бученето постепенно утихна и корабът започна да разговаря със себе си с едносрични команди. Мелодични тонове отекваха от далечните краища на платформата, прекъсвани от дълбоки, органоподобни звукоизлияния.

— Това не е ли... — промърморих, докато умът ми трескаво прехвърляше различни възможности. — Не е ли информационна система?

— Право в десетката — Таня Вардани прекоси един разноцветен сноп светлина и посочи към трепкащите, неясни изображения около двете увиснали фигури. На лицето ѝ имаше странно изражение. — Нещо като нашите холограми, но сигурно далеч по-усъвършенствани. Жалко, че няма потребители, които да се възползват от тях, но предполагам, че корабът ще се справи и сам.

— Зависи от това, което се задава — рече мрачно Вонсава. — Погледнете към горните щитове. И сивия фон зад тях.

Проследих ръката ѝ. Високо горе, под свода на купола се виждаше овално петно с умалена версия на звездния небосвод отвън. Нещо се движеше там, тъмна сянка на фона на звездите.

— Какво, мамка му, е това? — попита стреснато Дьопре.

— Не можеш ли да се досетиш? — Вардани цялата се тресеше от вълнение. Беше застанала в самия център на платформата. — Огледай се. Чуй кораба. Опитва се да ни каже нещо.

Марсианската инфосистема продължаваше да говори на език, който никой от нас не би могъл да разбере. Накъсаните снопове — *техноглифови числа*, досетих се изведнъж, *това е обратно отброяване* — припламваха като дигитални обозначения около приближаваща се бойна ракета. Придружаваха ги пискливи звуци, каквито нито едно човешко гърло не би могло да издаде.

— Изглежда ще се сблъскаме с някакъв обект — отбеляза Вонсава с хипнотизиран поглед. — Това трябва да е тяхната автоматична бойна система.

„Наджини“...

Обърнах се.

— Шнайдер! — извиках.

Но от Шнайдер нямаше и следа.

— Дьопре — креснах през рамо, докато тичах към платформата. — Жиан. Той е тръгнал към „Наджини“.

Докато стигна входа към тунела за долното ниво, нинджата вече се бе изравнил с мен, а Дьопре бе на няколко крачки зад нас. И двамата държаха фотонерите със сгънати приклади, за да са по-удобни за стрелба в тясно помещение и от къса дистанция. Чух приглушен тропот от долния край на тунела, после болезнен вик. Някъде дълбоко в мен вълкът изръмжа тихо.

Плячка!

Тичахме, пързаяйки се на по-стръмните участъци, докато и тримата се изсипахме вкупом на дъното на озарения от нашите равномерно потрепващи светлинни маркери тунел. Имаше голямо кърваво петно на пода, където Шнайдер бе паднал. Коленичих до него и почувствах как устните ми се разтварят в хищна усмивка. Изправих се и погледнах моите двама спътници.

— Едва ли ще се движи бързо. Не го убивайте, ако е възможно. Все още ни трябва, за да разкаже за Карера.

— Ковач!

Викаше ме Хенд, от горния край на тунела и в гласа му се долавяше сподавена ярост. Поклатих глава и се затичах към изхода на следващия тунел.

На лов!

Не е никак лесно да тичаш, когато всяка клетка на тялото ти иска да престане да функционира и да умре, но вълчите гени и каквито там други подобрения бяха сипали в коктейла биоспециалистите от Клина, успяха по някакъв начин да потиснат мъчителното чувство за гадене и да прогонят умората. Емисарската школовка надделя.

Около нас корабът се тресеше като пробуждащо се чудовище. Тичахме по коридори, озарени от трепкаща оранжева светлина, каквато бях видял около вратата, когато я отворяхме. В една от залите някаква машина се раздвижи и се опита да ни препречи пътя, изстрелвайки във въздуха пред себе си сияещи техноглифи, придружени от разтревожено чуруликане. За миг автоматите се озоваха в ръцете ми, Дьопре и Жиан заеха позицията от двете ми страни. Машината сякаш се подвоуми, сетне се отдръпна встрани.

Разменихме погледи. Лицето ми бе изпънато от напрежение, но въпреки това успях да се усмихна.

— Да вървим.

Десетина зали и коридори по-нататък Шнайдер доказа, че е похитър, отколкото предполагам. Тъкмо когато двамата с Жиан се подавахме от отвора на поредния тунел, в далечния край се чу пукот от фотонер. Усетих опарване по бузата и в същия миг нинджата се наведе рязко и ме подкоси с въртеливо движение на крака. Следващият изстрел изпепели мястото, на което се намирах допреди секунда. Жиан тупна на пода, претърколи се и погледна намръщено димящия си ръкав.

Дьопре успя да спре в сянката на тунела, опрял око в мерника на своето оръжие. Дългият откос от прикриващ огън направи на пух и прах засадата на Шнайдер, но без да предизвиква каквито и да било поражения по стените. Жиан се претърколи под огъня на Дьопре и зае по-изгоден ъгъл за обстрел. Стреля веднъж, погледна в мерника и поклати глава.

— Няма го — извика и се изправи.

— Уф, благодаря — рекох. — Задето ме събори.

Той кимна отсечено и прекоси с бързи крачки помещението. Дьопре ме тупна по рамото и го последва. Разтърсих глава и заех позиция отзад. Когато стигнахме отсрещния коридор, опрях длан на стената, където бе попаднал изстрелът на Дьопре. Дори не почувствах топлина.

Слушалките изпукаха. Гласът на Хенд бе прекъсван от пукота на радиосмущенията. Жиан замря на няколко метра пред нас и се заслуша.

— ...дри, и...мен...как...тарям, връ...ага...

— Нищо не разбрах. Повтори пак! — чух гласа на Жиан.

— ...азвам...клад...не...

Жиан ме погледна и сви рамене. Прокарах пръст през гърлото си и свалих слушалките. Нинджата се размърда и продължи нататък с ловките движения на професионален танцьор. Последвах го, макар и не със същата грациозност.

Сега вече Шнайдер си бе осигурил нужната преднина. Налагаше се да се придвижваме по-бавно, покривайки всеки ъгъл, преди да проникнем в следващото помещение. На два пъти засичахме някакво движение пред нас и се налагаше да пълзим, за да открием, че е поредната машина, която разговаря със себе си. Една от тях дори ни последва за известно време, като кученце след господаря си.

Бяхме през две зали от хангара, когато чухме двигателите на „Наджини“ да набират мощност. Зарязахме всякаква предпазливост и се втурнахме напред. Бях първи, но скоро Жиан и Дьопре ме задминаха. Опитах се да ги застигна, но се закашлях, превих се и се проснах на пода на последната зала. Дьопре и Жиан бяха на двайсетина метра пред мен, когато свърнаха във входа на хангара. Изтрих горчивата слюнка от брадичката си и се надигнах.

Пронизителен, стържещ, разкъсващ писък, като натиснати в последния момент спирачки, изпълни цялата вселена.

Залп с резонаторното оръдие на „Наджини“ в затворено помещение.

Изпуснах фотонера и притиснах ушите си с длани, усещайки как сърцето ми спира. Дъопре се появи иззад ъгъла, отстъпвайки бавно, без оръжие, целият окървавен отпред. Зад него двигателите на „Наджини“ отново започнаха да набират мощ. Откъм хангара появя топъл въздух с мирис на изгоряло. Сетне изненадващо се възцари пълна тишина.

Захвърлих фотонера и изтичах при мястото, където Дъопре се бе свлякъл на пода, с гръб към извитата стена. Беше втренчил изцъклен поглед в ръцете си и овъглената коричка, която ги покриваше. Лицето му бе измазано с черни и червени петна и маскировъчният му костюм прилежно променяше цвета си в съответствие с тях.

Издадох някакъв звук и той вдигна поглед.

— Жиан?

— Това... — той протегна ръце към мен и на лицето му за миг се изписа неуверено изражение, като на малко дете, което не знае дали да заплаче. — ... е Жиан. Това е... мамка му...

Слушалките, увиснали на гърдите ми, изпукаха безпомощно. Зад гърба ми една от машините пак се раздвижи.

[1] Обезболяващи хормони. — Б.пр. ↑

34.

„Поваленият войник не е убит войник. Не оставяй след себе си «колоди».“

Това е една от любимите песни на повечето специални части, между които и Емисарския корпус. Но става все по-трудно да подхванеш тази песен пред лицето на модерните технологии. Резонаторното оръдие бе разпръснало Жиан Жианпин равномерно по стените и пода на площ от десет квадратни метра. Нито едно от късчетата, които бяха останали от него, не бе по-голямо от парченцата, полепнали по ръцете и тялото на Люк Дьопре. Огледахме внимателно желеподобните останки, но не открихме и следа от неговата „колода“.

След десетина минути Дьопре даде израз на това, което мислехме и двамата.

— Само си губим времето.

— Така е.

— Ще се връщаме ли?

Спомних си за слушалките и ги поставих на ушите си. От известно време бяха замлъкнали.

— Тук е Ковач. Повтарям, тук е Ковач. Обадете се, моля.

Настъпи продължителна пауза, след това чух гласа на Сучиади.

— ... се случи? Ви... отдале... ва. Шнай... ли... ораба?

— Има смущения, Маркус. Повтори, ако обичаш. Нападат ли ни?

Отново пукот в слушалките и няколко гласа, които опитваха да се намесят в разговора ни.

Накрая се обади Таня, която се чуваше най-ясно.

— ... е тук... ко... безоп... ст... Ние сме поч... едно... втарям... няма пря... пасност... едно...

— В безопасност сме, това ли казваш?

— ... дааа... ня... пря... пасност... върн... забавно...

Повтарям... ние... е... безоп... ост.

Погледнах към Дьопре и повдигнах рамене.

— Трябва да е някое ново значение на думата.

— Връщаме ли се?

Огледах стените на хангара, наподобяващи подредени една върху друга гигантски змии, после почерненото му лице.

— Май така изглежда — рекох. — Да оставим на Вардани да решава. Тук е нейна територия. Досега не е грешала.

Когато излязохме на платформата, марсианската инфосистема бе помръкнала до приглушено съзвездие от целенасочени светлинни, а хората се бяха скупчили отдолу и ги зяпаха, сякаш присъстваха на чудотворно проявление.

Не беше трудно да се открие причината.

По цялото протежение на централната структура бяха подредени еднакви по форма светещи екрани, някои от които наподобяваха мониторите на бойни космически кораби, докато други не можеха да бъдат оприличени на нищо познато. И все пак определено можеше да се говори за общи принципи — целта на съвременното бойно оборудване е да предостави в нагледен вид и реално време максимално количество важна тактическа информация, помагайки за светкавично оформяне на цялостната картина. Емисарската школовка доразвиваше тази способност до съвършенство, но заобиколен от сияещите геометрични фигури на марсианската инфосистема, аз се чувствах напълно изгубен. Тук-там виждах на пръв поглед познати или поне обясними картини, изображения, които можех да свържа с онова, което се случваше в космоса около нас, но дори сред тях липсваха важни детайли. На други места просто не знаех дали екраните подават пълна картина, или дефектен, изкривен от смущения образ. С известна доза въображение бях готов да определя някои от данните като визуална телеметрия в реално време, спектрографики, траекторни вектори и аналитични модели на бойната обстановка, прицелни устройства и нещо като измервател на гравитационния градиент...

В средата на всеки втори екран се виждаше задаващия се противник.

Движейки се косо спрямо посоката на слънчевото притегляне, към нас се приближаваше ъгловат обект, с щръкнали във всички посоки, но предимно напред израстъци, който буквално крещеше боен кораб. Не се наложи да чакам дълго потвърждение. На един от екраните, който не показваше реалния космос, зърнах рой изстреляни

насреща ни смъртоносни проектили. Разпънат на известно разстояние пред нас, щитът на марсианския кораб потрепери от сблъсъка с тях и се озари в разноцветни сияния. Подът под краката ни се разтърси.

Което би могло да означава...

Имаше само една възможност и тя никак не ми се нравеше.

— Не зная какви са тези неща — подхвърли Сън, когато застанах до нея. Изглеждаше като хипнотизирана. — Но трябва да са със свръхсветлинна скорост, щом противникът е почти на една астрономична единица от нас, а ударите последваха незабавно. Изглежда обаче нямаше никакви поражения.

Вонсава кимна.

— Изпреварващи системни заглушители — обясни тя. Целта им е да прецакат отбранителната мрежа. Може би са гравиразрушители, чувала съм, че „Митома“ разработват такива... — Тя млъкна. — Вижте, задава се следващият рояк от торпеда. Божичко, колко усилия за една атака!

Беше права. Пространството пред атакуващия кораб бе нацепено от ярки трасиращи следи, толкова нагъсто, че почти се сливаха една с друга на екрана. Изникна втори екран, който показваше по-детайлно изображение, и на него се виждаше зигзагообразното движение на торпедата, които очевидно бяха програмирани да избягват по този начин заградителния огън.

— Според мен и тези са свръхсветлинни — поклати глава Сън. — На екрана виждаме симулация или забавена картина на нещо, което вече се е случило.

Подът под нас отново се разтресе, няколко отделни вибрации, идващи от различни посоки. Навън щитът засия и за миг ми се стори, че зърнах някакво тъмно тяло да се шумгува навън.

— Контраудар! — извика Вонсава и в гласа ѝ се долови задоволство. — Ето пак.

Всичко ставаше прекадено бързо, за да бъде проследено. На централния екран новият рояк, обгърнат във виолетова светлина, се изпречи на пътя на златистите трасиращи дири, превръщайки ги в ярки изригвания, които угасваха почти незабавно. Всяко изригване поглъщаше в себе си поредната златиста диря, докато накрая пространството между двата кораба отново опустя.

— Красиво — въздъхна Вонсава — Дяволски красиво!

Събудих се.

— Таня, чух думата *безопасност* — посочих слушалките си. — Това ли наричаш *безопасност*?

Археоложката не отговори. Гледаше окървавеното лице и дрехи на Люк Дьопре.

— Успокой се, Ковач — обади се вместо нея Вонсава. Тя посочи екрана с векторните траектории. — Това е кометен рой. Вардани го разчете от глифите. Ще мине близо покрай нас и ще си продължи по пътя.

— Кометен рой?

Тя разпери ръце.

— Движи се в затворен кръг. Вероятно кръжи от хиляда години. Нищо чудно да е част от някаква оръжейна система.

— Какво стана с Ян? — чух да се провиква Вардани.

— Той ни изостави. — Изведнъж си спомних за нещо. — Стигна ли до вратата? Видяхте ли го?

— Да, шмугна се като плъх в дупка — отвърна Вонсава с неочаквана злост. — Бива я да лети, тази гадина. Отиде си хубавото ми корабче.

— Бил е изплашен — промърмори замислено Вардани.

Люк Дьопре извърна към нея почернялото си, окървавено лице.

— Всички се изплашихме, госпожице Вардани. Това не е оправдание.

— Глупак! — срязва го тя. — Всички вие сте глупаци. Той не се изплаши от това скапано светлинно шоу. Боеше се от него. — Тя ме погледна. Очите ѝ ме пронизваха.

— Къде е Жиан? — попита внезапно Сън. В бурята, вдигната от чуждоземната технология, останалите бяха забравили за нинджата.

— Размазан върху Люк, в по-голямата си част — отвърнах грубо. — Другото е разпръснато в тунела пред хангара, благодарение на резонаторното оръдие на „Наджини“. Сигурно се е страхувал и от него, нали, Таня?

Вардани трепна и отмести поглед.

— А „колодата“ му? — не прочетох нищо по лицето на Сучиади, но интуицията ми подсказваше как се чувства. Същото изпитвах и аз.

Няма го един от глутницата.

Поклатих глава.

— Това е резонаторно оръдие, Маркус. Отнесе цялата му сила.

— Шнайдер... — почти проплака Вонсава. — Аз ще го...

— Забрави за Шнайдер — рекох й. — Пиши го умрял.

— Нареди се на опашката.

— Не, Амели. Наистина е мъртъв — те всички втренчиха погледи в мен, включително и Таня Вардани. — Минирах енергийните клетки на „Наджини“. Детонаторите се задействат при ускорение в планетна гравитация. Изпарил се е в мига, когато е минал през вратата. Ще има късмет, ако е останала и една молекула.

Над главите ни разцъфна нова вълна от разноцветни точки. Сетне отново мрак.

— *Ти си взривил „Наджини“?* — попита Вонсава сподавено. — *Взривил си моя кораб?*

— Ако пораженията наистина са такива — заговори замислено Дъопре, — нищо чудно Карера да сметне, че всички сме загинали.

— Стига срещу нас да е Карера — подметна Хенд. — А не някой друг. Например Емисарите.

— О, това ли било, Хенд? Да не би да сте се спогодили с Шнайдер, докато се размотавахме наоколо?

— Нямам представа за какво говориш, Ковач.

Може би наистина нямаше. Беше ми омръзнала тази нескончаема подозрителност.

— Карера ще дойде тук каквото и да се случи — обясних им аз. — Не е от хората, които се отказват, особено когато целта е такъв кораб. Със сигурност знае как да опитоми нанолите. Но няма да пристигне веднага. Не и докато не мине известно време след взрива на „Наджини“. Сега всички са вперили погледи натам и се питат какво става. Ще трябва да изчака. А това е в наша полза.

— В какъв смисъл? — попита Сучиади.

Плъзнах бавно поглед по лицата им, опитвайки се да преценя на кого мога да разчитам, разглеждайки ги през призмата на емисарската си интуиция. Дошло бе време да изиграя последната си карта.

— Преди да минирам „Наджини“, свалих скафандрите от труповите и ги скрих в една ниша в първата зала до хангара. Ако не броим този с пробития шлем, остават четири напълно запазени скафандъра. Те са стандартно изпълнение, но резервоарите им са в състояние да се презареждат от околната среда, дори от разрежена

атмосфера като тази. Необходима е само малка настройка. Ще се евакуираме на две групи. Един от първата група ще се върне да донесе скафандрите.

— И всичко това — засмя се ехидно Вардани, — докато Карера ни чака на пусия от другата страна. Не, не мисля.

— Не казвам да го направим веднага — отвърнах спокойно. — Предлагам само да се върнем и да приберем скафандрите, докато все още имаме време.

— А когато на борда дойде Карера? Тогава какво предлагаш да направим? — лицето на Вардани бе разкривено от злоба. — Да се скрием от него?

— Да — отвърнах все така спокойно, докато отново следях реакциите им. — Точно това. Предлагам да се скрием. Ще навлезем навътре в кораба и ще чакаме. Каквато и група да прати Карера, ще разполагат с достатъчно оборудване, за да засекат следи от присъствието ни в хангара и първите зали. Но няма да открият никакви доказателства, че все още сме тук, а не сме се взривили с „Наджини“. Карера ще им нареди да огледат района, да поставят маяк — както възнамерявахме и ние — и после ще ги изтегли. Не разполага с необходимото количество хора, нито с време, за да окупира обект с дължина петдесет километра.

— Така е — кимна Сучиади. — Но със сигурност ще остави контролна група.

— А ние ще ги избием — отвърнах нетърпеливо.

— Без съмнение втора такава група ще дебне от другата страна на вратата — добави Дебре.

— Е, и какво? Божичко, Люк. Нали от това се прехранваш?

— Не смятам, че трябва... — Подът отново се разтърси, толкова силно, че Хенд и Таня Вардани политнаха. Останалите имахме повече опит и тренировка, и все пак...

Стенание в недрата на кораба. Пеещите шипове в другия край на платформата подхванаха тъжна мелодия на самия предел на човешкия слух.

Изпълни ме неясно безпокойство. Нещо не беше наред.

Погледнах към екрана, където за пореден път атакуващите обекти бяха неутрализирани от защитната мрежа. Стори ми се, че този път всичко това става малко по-близо.

— Значи, докато ме нямаше, вие всички решихте, че сме в безопасност?

— Направихме изчисления, Ковач — отвърна малко нерешително Вонсава и кимна към Сън и Вардани. Археоложката продължаваше да ме изгаря с поглед. — Изглежда, че нашият приятел там се появява на всеки хиляда и двеста години. Като се има предвид възрастта на повечето руини от Санкция IV, излиза, че тази битка се е водила близо стотина пъти, без никакви последствия.

Но въпреки това емисарската интуиция продължаваше да настоява, да нашепва, да не се предава — нещо не беше наред.

Втренчих поглед в екрана.

Трябва да изчезваме оттук.

— Ковач?

— Трябва да...

Почувствах как думите стигат върха на езика — сякаш някой друг използваше моя „ръкав“ — и там замират.

И в този момент атакуващият започна истинската атака.

Тя изригна от предната повърхност на летящия обект, сякаш бе жив израстък. Едно аморфно, турбулентно петно се понесе право към нас, като втвърдена скала от омраза. На съседния екран се виждаше ясно как разкъсва тъканта на пространството около себе си и оставя килватерна струя от опустошена реалност. Не ми трябваше много време, за да се досетя какво виждам.

Хиперпространствено оръжие. Мечтата на всеки флотски командир от Протектората.

Корабът, марсианският кораб — едва сега осъзнах, не без инстинктивната подкрепа на емисарската интуиция, че другият кораб не беше марсиански, или поне не приличаше на нищо такова — пулсираше по начин, който караше стомахът ми да се свива мъчително. Олюлях се, стиснах зъби и паднах на коляно.

Нещо бликна в пространството пред фронта на атаката. Превърна се в кипящо кълбо, разшири се рязко и ни заля със смътното усещане за детонация. Почувствах как сътресението преминава корпуса — вълна от разместени частици, която надхвърляше далеч способностите на всяка обикновена реалновременна вибрация. Щитът потрепери и отново засия в разноцветни проблясъци, но миг по-късно угасна подобно на духната от вятъра свещ.

Корабът издаде писък.

Няма друг начин да го опиша. Кънтящ, модулиращ вик, който сякаш се пораждаше в заобикалящия ни въздух. Звукът бе толкова силен, че в сравнение с него грохотът на резонаторното оръдие на „Наджини“ щеше да е почти приятен. Но докато резонаторният залп се стоварваше с цялата си мощ върху слуха, този звук режеше и преминаваше направо през тъканите с лекотата на лазерен скалпел. Още преди да вдигна ръце, си дадох сметка, че ще е безполезно да притискам с длани ушите си.

Но въпреки това го направих.

Писъкът се усили, задържа се, след това утихна към отсрещния край на платформата, оставяйки след себе си далеч по-поносимите тревожни сигнали на инфосистемата и монотонния напев на...

Обърнах се.

... пеещите шипове.

Този път вече нямаше никакво съмнение. Меко — като вятър, който свисти над скален ръб — дръвчетата бяха подхванали писъка на кораба и го повтаряха отново и отново в различни тоналности, които почти можеха да бъдат сравнени с музика.

Една бърза сянка прелетя от външната страна на купола. Щитът отново припламна.

— Мамка му! — изруга Хенд, докато се надигаше. — Какво беше то...

— Млъквай! — Погледнах към мястото, където бях зърнал сянката, но сега там мъждукаха само звездите. Вляво от тях и доста по-близо се полюшваше трупът на марсианеца.

Корабът отново се разтърси.

— Изглежда отвърщаме на огъня — промърмори Сън.

— Това е неописуемо — заговори възбудено Хенд. — Направо невероятно!

— Но ще трябва да го повярваш — рекох му.

— Задава се — предупреди ни Вонсава. — Запушете си ушите!

Този път ракетите на чуждоземния кораб стигнаха малко по-близо, преди да ги улови и унищожи мрежата на марсианската отбранителна система. Шоковата вълна от взрива отново ни повали на пода. Имах усещането, че корабът около нас се разтърсва и усуква. Сън започна да повръща.

Външният щит бе свален.

Подготвих се мислено за следващия писък, но вместо него чух нисък, стържещ звук, сякаш някой прокарваше закривени нокти по сухожилията на ръцете ми. Пеещите шипове го уловиха и повториха неколkokратно, по-високо и по-дълго, в утихващо ехо.

Някой зад мен изсъска. Обърнах се и видях, че Вардани се е ококорила от изненада. Проследих погледа ѝ и мярнах същата сянка да се плъзва по горния край на инфоекраните.

— Какво... — беше Хенд, но гласът му замлъкна.

Вече знаех какво и дори се изненадах, че Хенд още не се е досетил.

Първата сянка се гмурна надолу и се завъртя около трупа на марсианеца.

Вардани поклати невярващо глава.

— Не — прошепна тя. — Не може да бъде.

Но можеше.

Те изникнаха от всички краища на купола. В началото по един и двама, плъзгайки се нагоре по кристалната му стена и материализирайки се неочаквано в тримерно съществуване, те се освобождаваха след всяко конвулсивно разтърсване на своя кораб. Спускаха се право надолу, правеха рязък завой при пода и отново се възкачваха към най-високата точка на централната структура. Изглежда не ни забелязваха, или просто нямахме значение за тях. Във всеки случай никой от тях не ни докосна. Някои от тях пресичаха прозрачния купол и изчезваха за кратко в космическото пространство отвъд него. Други нахлуваха през фуниевидния отвор на тунела, през който бяхме дошли дотук, търсейки място в претрупаното пространство над главите ни.

Звукът, който издаваха, ужасно наподобяваше писъка на кораба и монотонния напев на дръвчетата. Въздухът се изпълни с острата миризма на горчица и череша, но към него се прибавяше и мирисът на изгоряло.

Хиперпространствени деформации накъсваха космоса отвън, щитът отново се включи и се озари във виолетово сияние и целият корпус се разтърси от поредния ответен залп на батареите. Завладя ме странно безразличие. Изчезнало бе напълно усещането за физически дискомфорт, заменено от едва доловим сърбеж в слепоочията и

гърдите. Платформата сякаш се разшири до огромно и равно поле, в което останалите членове на групата бяха разпилени на гигантски разстояния.

— Ковач!

Извърнах се, с мудни движения, сякаш се намирах в басейн с бързо замръзваща вода, и видях, че Хенд рови в джоба си, опитвайки се да извади парализатора.

Разстоянието помежду ни, както по-късно си припомних, бе не повече от пет метра, но ми се стори, че измина цяла вечност, докато го прекося. Протегнах се, блокирах ръката му с едно рязко натискане в нужната точка и го ударих в лицето. Той извика и политна назад, а оръжието му изтрака на пода и отхвърча настрани. Хвърлих се след Хенд, търсейки през замрежения си поглед оголената му шия. Чух го да вика, размахвайки безпомощно ръце. Дланта на дясната ми ръка вече се бе стегнала за саблен удар. Невростимулаторите напрягаха сили да надмогнат мержелеенето на очите.

Замахнах за удар. Чувах изплашеното му хленчене.

— ...ички ще умрем, скапаняк...

Пелена.

Сълзи в очите.

Изтрих ги с бързо движение и премигнах. По лицето на Хенд също се стичаха сълзи. Едва различавах отделни думи сред хленченето.

— Какво? — отпуснах ръка и само го зашлевих през лицето. — Какво каза?

Той преглътна и си пое дъх.

— Застреляй ме. Застреляй ни всички. Използвай парализатора, Ковач. *Ето какво е убило другите.*

Едва сега осъзнах, че и моето лице е подгизнало от сълзи. Усещах надигация се в гърлото ми хленч, същото болезнено стенание, което издаваха пеещите шипове — не от кораба, осъзнах неочаквано, а от напусналия го преди хилядолетия екипаж. Невидимият нож, който ме пронизваше, бе мъката на марсианците, съхранената някъде тук болка на чуждоземците, нетърпимото страдание, което, не се съмнявах, бе в състояние да разкъса тялото ми като куха черупка.

Някъде в периферията на зрението ми се мярна още едно тъмно и размазано петно, което профуча съвсем близо до купола.

— Направи го, Ковач!

Олюлях се и се изправих. Измъкнах своя парализатор и прострелях от упор Хенд. Огледах се за останалите.

Дъопре, опрял юмруци в слепоочията, полюшващ се като извивано от вятъра дърво.

Сън, подпряна на колене.

Сучиади, между двамата, замъглен, сгърбен силует.

Вардани, Вонсава...

Твърде далеч, за да ги виждам ясно.

Емисарската школовка се намеси, прогони надигналите се в мен чувства, накара ме да се концентрирам. Погледът ми се проясни.

Протегнах ръка и натиснах спусъка на парализатора.

Дъопре повален.

Сучиади, стреснат, когато човекът до него се свлече.

Повален.

Зад него Сън бе свела глава. Ръката ѝ се протегна бавно към колана и напипа дръжката на бластера. Измъкна го, завъртя го и опря дулото му под брадичката си с надежда да намери утеха. Олюлях се и пристъпих към нея. Извиках ѝ, но грохотът погълна думите ми. Стрелях, не уцелих. Скъсих дистанцията.

Бластерът изригна. Сноп от ярка светлина проряза брадичката ѝ отдолу и обгори в миг лицето ѝ. Тя се свлече бавно на една страна. Дим бликаше от устата и очите ѝ.

Нещо ме стисна за гърлото. Неясно усещане за загуба, като миниатюрна болка в океана на огромна печал, който ме бе завладял напълно.

Вонсава се блъсна в мен. Завъртях се и я улових. Очите ѝ бяха широко разтворени, изпълнени със сълзи. Опитах се да я избутам, да си осигуря дистанция за изстрела, но тя продължаваше да се притиска към мен и да стене.

Стрелях и тя се свлече върху трупа на Сън.

Вардани стоеше от другата страна и ме гледаше. Крилатите сенки над нас пищяха и плачеха, а аз имах усещането, че нещо в мен се къса.

— Не — рече Вардани.

— Това е кометата — извиках ѝ на свой ред. — Трябва да премине, а ние...

И тогава нещо в мен наистина се скъса. Паднах, превит от болка, каквато не бях изпитвал никога досега.

Сън — мъртва, убита от собствената си ръка, за втори път.

Жиан — размазан по пода и стените на хангара. С унищожена „колода“.

Крюкшенк — същата участ. Както и Хансен. Списък от мъртъвци, който непрестанно се разрастваше.

Смрадта на лагера, от който бях измъкнал Вардани, гладни деца под оръжията на роботизирани пазачи и жичкоглав комендант, у когото не е останало почти нищо човешко.

Орбиталната болница, извън обсега на войната.

Взводът, моите другари, разкъсани от шрапнелен залп.

Две години кланета на Санкция IV.

Преди това Корпусът.

Иненин, Джими де Сото и другите, с проядени мозъци от роулингския вирус.

Още по-рано, на други светове. Болка, невинаги моята. Смърт и емисарски интриги.

Харланов свят, детството, първата среща с реалния свят. Малко по-късно бруталността на протекторатските космически пехотинци.

Човешки нещастия, спотаена болка, надежда за по-добър живот, който никога не идва.

А над главата ми марсианците продължаваха да кръжат, давайки воля на мъката си. Усещах как вътре в мен също се надига писък, търсец път навън и заплашващ да ме разкъса.

И после избликът.

А сетне мрак.

Гмурнах се в него преизпълнен с благодарност и надежда, че духовете на мъртвите ще ме оставят на мира.

35.

Долу на брега е хладно и се задава буря. Черни сажди се смесват с вихрушка от потъмнял сняг, вятърът вдига пенливи пръски от морските вълни. Свивам зиморничаво рамене под якето, пъхнал ръце в джобовете, и извърщам лице от вятъра.

Малко по-нататък, където брегът извива, виждам огън, който хвърля червеникави отблясъци към небето. Край огъня е седнала самотна фигура, загърната в одеяло. Тръгвам натам, въпреки че не искам. Какво друго да правя, когато огънят излъчва примамлива топлина.

Вратата е затворена.

И все пак...

С приближаването тревогата ми нараства. Сгърбената фигура не помръдва и по всичко изглежда, че не ме забелязва. Спохожда ме мисълта, че е някой, когото познавам. Някой, който — сигурен съм — е мъртъв...

Като всички останали, които познавам.

Едва сега забелязвам, отвъд фигурата при огъня, щръкнал от пясъка кръст, с нещо, увиснало на него. Прахолякът, вдигнат от вятъра, ми пречи да различа какво виси там.

Стигам до огъня и усещам горещото му дихание в лицето си. Изваждам ръце от джобовете и ги протягам.

Фигурата се размърдва. Опитвам се да не ѝ обръщам внимание.

— Ах... разкаялият се грешник.

Семетайр. Няма я сардоничната усмивка, може би смята, че вече не му е нужна. Вместо нея изражение, напомнящо състрадание. Великодушната топлина на някой, който е спечелил в игра, за чийто изход дори не се е съмнявал.

— Моля?

Той се смее.

— Много смешно. Защо не прилекнеш до огъня, тук е по-топло.

— Не ми е студено — лъжа, макар че треперя. Поглеждам го. Очите му са като разпалени въглени.

— Доста време ти трябваше да стигнеш дотук, Клинов вълк — казва той любезно. — Но можем да почакаме още малко.

Поглеждам разперените си над огъня пръсти.

— Какво искаш от мен, Семетайр?

— О, я стига. Какво съм искал? Знаеш какво искам. — Той отмята одеялото и се изправя грациозно. По-висок е, отколкото си спомням, и в позата му се крие елегантна заплаха. Вдига ръка и нагласява шапката си. — Същото, каквото искат и другите.

— А това какво е? — кимам към разпнатото тяло зад него.

— Това ли? — за първи път изглежда смутен. Може би малко засрамен. — Това е... Да кажем, че е една алтернатива. Алтернатива за теб, но не мисля, че би искал да...

Поглеждам към щръкналия кръст. Внезапно вятърът спира и вече го виждам съвсем ясно.

На него вися аз.

Прикован с големи, ръждясали пирони, посивялата плът на ръцете и краката ми, пристегната от груби въжета, глава, клюмнала на гърдите. Чайки са кълвали лицето ми. Очниците ми са кухи, бузите — покрити с рани.

И сигурно ми е ужасно студено.

— Предупреждавах те. — В гласа му отново се долавя следа от някогашната насмешка. — Това е една алтернатива, но тук долу при огъня е по-топло. А имаме и това.

Той разтваря съсухрената си ръка и ми показва корова „колода“, с петна от кръв и полепнала тъкан. Докосвам с пръсти тила си, за да открия там зейнала дупка, в която ръката ми пропада с обезпокоителна лекота. Някъде долу върховете на пръстите ми опират в меката субстанция на мозъка.

— Виждаш ли — подмята той почти със съжаление в гласа.

— Откъде го взе, Семетайр?

— О, такива се намират лесно. Особено на Санкция IV.

— У теб ли е „колодата“ на Крюкшенк? — питам с внезапен изблик на надежда.

На лицето му се чете колебание.

— Но, разбира се. Те всички идват при мен — рано или късно. — Той кимва замислено. — Рано или късно.

Повторението е малко пресилено. Сякаш се опитва да убеди себе си. Чувствам, че надеждата ми отмира.

— По-късно, тогава — му казвам и отново протягам ръце към огъня. Вятърът ме шибва в гърба.

— За какво говориш? — разсмива се той.

— Тръгвам си. Няма какво да правя тук.

— Тръгваш си? — В гласа му се долавят заплашителни нотки. Той вдига „колодата“ и ми я показва. — Никъде няма да ходиш, мое малко вълче. Ще останеш тук, с мен. Имаме малко работа да свършим.

Този път аз съм този, който се разсмива.

— Разкарай се от главата ми, Семетайр.

— Ти... — той ме посочва със закривен пръст през огъня. — Ще... останеш.

Калашникът вече е в ръката ми, с натезжала дръжка от пълния магазин.

— Трябва да вървя — казвам. — Ще предам на Хенд поздрав от теб.

Той се надига, с блеснал поглед.

Насочвам оръжието.

— Предупредих те, Семетайр.

Стрелям в пространството под ръба на шапката. Три равномерни изстрела.

Куришумите го отхвърлят назад и той се просва по гръб на пясъка, на три метра зад огъня. Изчаквам, за да видя дали ще стане, но той е изчезнал. Огънят също бързо загасва.

Поглеждам към кръста, който сега е пуст, каквото и да означава това. Спомням си мъртвото си лице и приляквам до огъня. Сред възглените зървам обгорялата и почерняла „колода“. Пресегам се и я улавям с палеца и показалеца, както я бе държал Семетайр.

Малко ми пари, но нямам нищо против.

Прибирам я, заедно с автомата, сетне пъхвам изстиващите си ръце в джобовете и се изправям.

Студено е и все трябва да има някакъв път, който да води надалеч от този проклет бряг.

ПЕТА ЧАСТ

РАЗДВОЕНА ЛОЯЛНОСТ

„Приемете фактите. След това действайте съобразно с тях. Това е единствената мантра, която знам, единствената доктрина, която ви предлагам, и тя е по-трудна, отколкото си мислите, защото — кълна се — хората винаги избягват да го сторят. Приемете фактите. Не се молете, не мечтайте, не си замъглявайте погледа с остарели представи и мъртва реторика. Не се поддавайте на онова, на което са ви учили от малки. ПРИЕТЕТЕ ФАКТИТЕ. СЛЕД ТОВА действайте.“

Квелкрисст Фалконър
Реч преди щурма на
Милспорт

36.

Кристално ясно и обсипано със звезди нощно небе.

Известно време го разглеждах с празен поглед, като отделих повече внимание на една странна, червена точка, която се движеше в лявата част на полезрението ми.

„Това трябва да ти говори нещо, Так.“

Приличаше ми на код, на числа, на глифи. Изведнъж осъзнах какво виждам и тялото ми се покри с хладна пот.

Червената светлинна бе лицевият дисплей на шлем. Бях затворен в скафандър.

„Това не е нощно небе, Так.“

Това е космосът.

Опитах се да раздвижа ръце и установих, че не съм в състояние да ги помръдвам от китките нататък. Чувах едва доловимо бръмчене. Извърнах се, доколкото можех, в скафандъра.

— Ей, той идва на себе си.

Познат глас, въпреки металическия тембър на говорителя в скафандъра. Някой друг се изкиска.

— Изненадан ли си, човече?

Усетих някакво движение вдясно от мен. Отгоре се показва шлем, чието лицево стъкло бе затъмнено и непроницаемо.

— Ей, лейтенант — друг глас, когото познавах. — Току-що ми спечели петдесет долара. Казах на тия скапаняци, че ще се свестиш преди останалите.

— Тони? — промълвих отпаднало.

— Брей, и мозъкът ти изглежда запазен. Още една точка за 391-ви взвод, момчета. Ние сме безсмъртни!

Бяха ни прекарали от марсианския кораб като погребална процесия. Седем тела върху самозадвижващи се носилки, четири гравибайка и двамайсет и пет души почетна гвардия в напълно екипирани бойни скафандри. Карера бе решил да не поема никакви рискове при преминаването на вратата.

Тони Луманако водеше групата, сякаш през целия си живот бе заемал плацдарми отвъд марсиански врати. Първо бе изпратил две сонди, последвани от носилките и пехотата — командосите, разделени на двойки, а другите две сонди бяха поставени в ариергард, за да прикриват отстъплението. Скафандрите, носилките и гравибайковете се движеха синхронно, в еднакво темпо и на равни разстояния до завръщането им в гравитационното поле на Санкция IV.

Клинът на Карера.

Проснат върху носилката, наблюдавах всичко това със смесица от възхищение и гордост, усещайки как в мен се надига привързаността към глутницата.

— Добре дошъл в базовия лагер, лейтенант — обяви Луманако и ме тупна с юмрук по гърдите. — Всичко ще бъде наред. Няма за какво да се притесняваш. — Той повиши тон. — Хайде, момчета, размърдайте се. Мичел и Куок, оставате със скафандри. Две от сондите да са в пълна готовност. Другите могат да вървят да се изкъпят. Тан, Сабиров и Мунхарто, искам да сте тук след петнайсет минути, за да смените Куок и Мичел. Останалите — отбой. Контролна зала „Чандра“, ще може ли да получим медицинска помощ и да е тази година?

Смях, който в слушалките заприлича на бръмчене. Наоколо цареше атмосфера на всеобщо отпускане, която се долавяше дори зад скафандрите и обемистото оборудване. Дулата на оръжията сочеха надолу, прикладите бяха сгънати, войниците се отправяха един по един надолу по брега. Там, където вълните леко се плискаха, забелязах „Анджин Чандра“, бойно-десантен кораб на Клина, полегнал върху разкрячените си подпори като някакво праисторическо земноводно. Масивната му маскировъчна броня сияеше в тюркоазен цвят, за да е в тон с цветовете на брега.

Приятно ми бе да го видя отново.

Едва сега обърнах внимание на брега, на който цареше пълна разруха. Докъдето ми стигаше погледът, пясъкът бе изровен и изпепелен от взрива на „Наджини“. Ударната вълна бе отнесла фибробалоните и оставила само отделни метални отломъци, които едва ли бяха от корпуса на кораба. „Наджини“ бе избухнал още във въздуха и експлозията вероятно бе погълнала всяка молекула от бронирания му корпус и онова, което се криеше зад него. Ако повърхността е за мъртъвците, значи Шнайдер бе получил онова, за

което бе мечтал. Частиците му сигурно се рееха нагоре чак до стратосферата.

Взривът бе потопил и траулера. Когато погледах натам, зърнах само стърчащи от водата мачти.

Клинът бе заменил унищожения лагер със свой. Шест големи овални фибробалона се издигаха вляво от най-близкия кратер, а в подножието на десантния съд се виждаше полупрозрачната кабина на сглобяемата баня, на покрива на която бяха поставени цилиндри за вода. Командосите струпваха екипировката си пред вратата на банята и се подреждаха на опашка.

Откъм „Чандра“ се зададоха неколцина военни с отличителни знаци на медици. Те се струпаха около носилките, включиха отново двигателите им и ни подкараха към фибробалоните. Луманако ме тупна по рамото, когато моята носилка се издигна.

— Ще се видим по-късно, лейтенант. Ще мина да те навестя, когато те позакърпят. Сега отивам да се къпя.

— Да, благодаря, Тони.

— Радвам се, че пак се срещнахме, сър.

Във фибробалона медиците ни разсъблякоха, работейки с ловки, умели движения. С мен се справиха по-бързо, тъй като имах възможност да им помагам. Не че бях в кой знае каква форма, след като не си бях вземал от доста време антирадиационните таблетки и едва мърдах крайници. Когато най-сетне ми смъкнаха скафандъра и ме тръшнаха в леглото, бяха ми останали сили колкото да отговарям на въпросите, докато се занимаваха със стандартния тест на „ръкава“.

С неимоверни усилия успях да задържа очите си отворени и да наблюдавам огледа на останалите. Сън, която очевидно бе отвъд всякаква надежда за спасение, захвърлиха безцеремонно в ъгъла.

— Значи ще живея, докторе? — попитах отпаднало.

— Не и в този „ръкав“ — отвърна медикът, докато ми инжектираше антирадиационен серум. — Но ще издържиш поне още известно време. Достатъчно да се срещнеш със стареца.

— Той какво очаква — доклад ли?

— Предполагам.

— В такъв случай по-добре ми дай нещо да не заспя, дока то го чакам. Имаш ли амфетамин?

— Не смятам, че идеята е добра, лейтенант.

Това ме накара да се разсмея.

— Да, сигурно си прав. Тази гадост не е полезна за здравето.

В края на краищата успях да го убедя да ми даде тетрамет, та да се посъвзема до идването на Карера.

— Лейтенант Ковач.

— Айзък.

Усмивката разцепи белязаното му лице като пукнатина върху черупка на яйце.

— Ковач, негоднико. Знаеш ли колко души съм разпратил по всички краища на полусферата да те търсят?

— Сигурно не повече, отколкото можете да си позволите, сър. — Подпрях се на лакът. — Разтревожих ли ви?

— Най-вече с недисциплинираното си поведение, лейтенант. Двумесечна самоотлъчка, без никакво оправдание. Освен това крайно неясно съобщение: „Захванах се с нещо, което може да спечели тази шибана война. Ще се позабавя.“ И това ако е доклад.

— Достатъчно точен, ако питате мен.

— Така ли е? — той приседна на края на леглото. — Онова там боен кораб ли е?

— Точно така.

— Използваем?

Замислих се.

— Вероятно да, стига да си осигурите помощта на археолозите.

— А какво стана с твоите?

Погледнах към мястото, където лежеше Таня Вардани, завита с тънко, прозрачно полиетиленово покривало. Медикът, който се грижеше за нея, каза, че състоянието ѝ е стабилно, но едва ли ще живее по-дълго от мен.

— Май не мога да разчитам на тях — отвърнах и се закашлях. Карера изчака търпеливо да отmine пристъпът. — Както и всички останали. При вас как е положението?

— Не разполагаме с археолог на борда, ако не броим Сандор Мичел.

— Не го броим. За него археологията е хоби, а не професия. Защо не си осигурихте поне няколко драскачи?

Шнайдер сигурно ви е обяснил с какво се захващате. Помислих и реших да не издавам единствения си източник на информация. Когато

ти остане последен пълнител, гледаш да не стреляш по сенки.

— Сигурно сте имали известна представа какво ви чака тук.

Той поклати глава.

— Корпоративни интереси, Такеша. Не можеш да се разбереш с тези алчни копелдаци. Пускат ти по толкова информация, колкото да не умреш от жажда. Единственото, което знам, е, че Хенд е надушил нещо голямо и че от Клина се изисква да сложи ръка на него, преди да ни е изпреварил някой друг.

— Да, но поне са ви предоставили кода за нанолите. Какво по-ценно от това на Санкция IV? Хайде, Айзък, сигурно се сещаш за какво става въпрос.

Той вдигна рамене.

— Само в най-обща черта. Но в Клина сме свикнали на оскъдна информация. Което ми напомня нещо. Това там не е ли Хенд?

Кимнах. Карера се надигна и се приближи към отпуснатото тяло. Сетне огледа и останалите.

— Като гледам какво показва радиационният брояч, чудя се как въобще някой от вас е жив.

— Малко ни остава — отвърнах.

— Така е. — Усмивката му бе крива. — Божичко, Такеша. Защо не се забави поне с няколко дни? Щеше да получиш половината от тази доза. Държа хората си на стандартни антирадиационни таблетки и никой не се е оплакал от нещо по-сериозно от главоболие.

— Не ми е в стила да чакам.

— Май си прав. Коя е убитата?

— Сън Липинг — заболя ме повече, отколкото предполагам. Отново привързаността към глутницата, предполагам. — Системен оператор.

Той изсумтя.

— Другите?

— Амели Вонсава, пилот. — Посочих я с пръст. — Таня Вардани, археолог. Жиан Жианпин, Люк Дъопре, специални части.

— Ясно. — Карера се намръщи отново, загледан към Вонсава. — Щом тя е била вашият пилот, кой е управлявал „Наджини“, когато се е взривил?

— Един тип, на име Шнайдер. Той ме забърка в тази история. Цивилен пилот. Изплаши се, когато започнаха фойерверките. Метна се

на кораба, застреля Хансен — още един от нашите — с резонаторно оръдие и се понесе право навън. Заряза ни, като...

— Сам ли тръгна?

— Да, освен ако не броим пасажерите в трупохранилището. Изгубихме двама, докато се справим с нанолите. Други шест открихме при кораба. И още двама открихме в мрежата на траулера. Изглежда са от археологическа група отпреди войната.

Той не ме слушаше, по-скоро чакаше да свърша.

— Ивет Крюкшенк, Маркус Сучиади. Тези двамата ли загинаха при боя с нанолите?

— Да. — Опитах се да потисна изненадата си. — Откъде разполагате със списък на екипажа? Всъщност, какво ли питам, както знам как се съхранява вътрешнокорпоративна информация.

Той поклати глава.

— Не е съвсем така. Тук истината е малко по-различна. Твоят човек Хенд си е имал врагове, дето само са дебнели как да му подлеят вода. Ей такива игрички — в гласа му се долови презрение. — Отрепки. Предполагам, че не сте успели да спасите „колодите“ на жертвите на нанолите?

— Не. Защо?

— Няма значение. Не смятах, че ще успеете. Осведомиха ме, че наносистемите поглъщат всичко, което може да им бъде от полза. Механичен канибализъм.

— Да, и ние си го помислихме. — Разперих ръце. — Айзък, дори да бяхме открили „колодите“, щяха да изгорят заедно с „Наджини“.

— Да, наистина забележителна експлозия. Да знаеш нещо по въпроса, Такеша?

Придадох си невъзмутим вид.

— Ти какво смяташ?

— Смятам, че щурмови кораби от клас „Локмит“ не избухват току-така във въздуха. А не ми изглеждаш ядосан заради номера, който ви е свил този Шнайдер.

— Той си получи заслуженото. — Карера ме гледаше, скръстил ръце. — Добре де, аз минирах двигателя. Никога не съм му вярвал на този тип.

— И с право, както излиза. Имаш късмет, че се появихме навреме, инак краят щеше да е съвсем различен. — Той се надигна и

си изтупа ръцете. Имаше недоволен вид. — Най-добре си почини, Такеша. Утре те очаквам за подробен доклад.

— Разбира се. Макар че не виждам какво повече мога да кажа.

— Така ли? — той повдигна вежди. — Моите скенери говорят друго. През последните седем часа от другата страна на вратата регистрирахме по-голям изблик на енергия, отколкото е била необходима за всички хиперпространствени трансмисии на Санкция IV от момента на основаването на колонията. Ако питаш мен, имаш доста неща за разказване.

— А, това ли — махнах небрежно с ръка. — Нищо особено. Малка схватка на автоматични чуждоземни отбранителни системи.

— Да бе.

Той вече се отдалечаваше към изхода, когато се сети за нещо друго.

— Такеша.

Усетих, че сетивата ми настръхват като пред бой.

— Да? — опитах се да се държа както обикновено.

— Питам само от любопитство. Как смятахте да се приберете? След като ти взриви совалката? И като се има предвид, че от тази страна са ви дебнели нанолите и радиацията. Без транспорт, ако изключим ръждясалия траулер. Какво щяхте да правите — да вървите пеша? Що за тактическо решение — да унищожих единственото транспортно средство?

— Не зная, Айзък. Бях прибрал скафандрите. Може би щяхме да се навъртаме при вратата и да подадем сигнал за бедствие.

— Ами ако вратата не е радиопропусклива?

— Тя пропуска светлината. И лъчите на скенерите, както разбирам.

— Това не означава, че ще пропуска и...

— В такъв случай щяхме да хвърлим през нея радиомаяка и да се молим да не привлече вниманието на нанолите, преди да е подал сигнал. Айзък, аз съм Емисар. Свикнал съм с всякакви ситуации. Знаех, че разполагаме с радиомаяк, и затова разчитах на последна възможност. Сън можеше да го поправи, да го нагласи на постоянна емисия, а после всички щяхме да си пръснем мозъците и да чакаме, докато някой дойде да ни прибере. Какво значение — и без това след седмица щяхме да се разделим с тези „ръкави“.

Той се усмихна. И двамата се засмяхме.

— И все пак, Такеши, не бих го нарекъл стратегическо планиране.

— Не те разбирам, Айзък — добавих малко по-сериозен тон в разговора. — Аз съм Емисар. Стратегическият план предвиждаше да избия всички, които се опитват да ми попречат. Оцеляването е на второ място, като награда. Такъв съм си — свих рамене.

— Добре, Такеши. Почини си — рече той и си тръгна.

Изпратих го с очи, сетне потърсих с поглед неподвижното тяло на Сучиади. Надявах се тетраметът да ме държи буден достатъчно дълго, докато дойде в съзнание и открие, че е в ръцете на Клина и че го заплашва екзекуция.

37.

Тетраметът е едно от любимите ми лекарства. Не прищпорва така необуздало като някои от армейските стимуланти, което на практика означава, че не можеш да забравиш някои полезни неща от типа, че не е възможно да се лети без гравираница или че натиснеш ли това копче, ще се превърнеш на пихтия. В същото време ти позволява да черпиш от енергийните резерви на клетъчно ниво, до които човек без необходимата подготовка няма никакъв достъп. Възбудата е продължителна, но не оставя странични ефекти, ако се изключат някои напълно поносими моменти на халюцинация, които обикновено са в началото и могат лесно да бъдат преодоленни. Пък и те най-често са свързани с предозиране.

Започвах да се чувствам в леко приповдигнато настроение по времето, когато другите се пробудиха, и може би по тази причина разтърсих Сучиади малко по-рязко, отколкото беше необходимо.

— Жиан, ей, *Жиан!* Отвори тия заспали очи. Познай къде сме!

Той премигна със странно, детинско изражение.

— К-какво...

— На брега сме, човече. Клинът дойде и ни изтегли от кораба. Клинът на Карера, мои стари дружки. — Усецах, че ентусиазмът ми е малко пресилен, но не можех да направя нищо, попаднал изцяло в плен на тетрамета. — Спасиха ни, Жиан. Клинът!

— Клинът ли? Това е... — той млъкна, докато обмисляше информацията със сънени си мозък. — Чудесно. Клинът на Карера, значи. Не мислех, че се занимават със спасителни операции.

Приседнах до него на леглото и се ухилих.

— Дошли са за мен — рекох и почувствах, как ме изпълва топлина. — Можеш ли да повярваш?

— Щом го казваш — Сучиади се надигна. — Кои оцеляха?

— Всички, освен Сън — посочих към ъгъла. — Но поне „колодата“ ѝ е съхранена.

Лицето му се сгърчи. Спомени, които си пробиваха път в мозъка му като заседнало парче от шрапнел.

— Ето я там. Виждаш ли я?

— Да, виждам я... Имаше призраци... — добави той след малко.

— Жиан, говориш твърде необмислено за един боец нинджа. *Нали се разбрахме* на какво сме били свидетели? Най-вероятно някакъв стар запис.

— Доста странна дефиниция за понятието *призраци* — Амели Вонсава седеше на съседното легло. — Ковач, правилно ли чух, че Клинът дошъл да ни спаси?

Кимнах и я погледнах втренчено.

— Тъкмо това обяснявах на *Жиан* — посочих Сучиади. — Изглежда все още се радвам на привилегиите на почетен член.

Тя схвана намека. Трябваше й не повече от секунда.

— Радвам се за теб. — Сетне се огледа. Останалите все още се надигаха. — На кого да съобщя щастливата вест, че не сме мъртви?

— Избери си сама.

След това вече беше по-лесно. Вардани възприе новата идентичност на Сучиади с невъзмутимо безразличие, Хенд, който имаше опит в корпоративните интриги, дори не мигна. А за Люк Дьопре, ветеран от стотици тайни операции, подобни трикове бяха въздух и вода.

Но очевидно всички ние все още бяхме под въздействието на онези последни минути на марсианския кораб. Всъщност това донякъде бе от полза, защото така мигновеното превръщане на Сучиади в Жиан бе възприето по-лесно.

— Поне вече знаем защо са зарязали онази проклетия на сред космоса — рекох по някое време. — Радиацията и биологичното заразяване са нищо в сравнение с шоуто там. С тях поне можеш да се справиш. Но представяте ли си да управлявате космически кръстосвач и всеки път, когато положението стане напечено, старият екипаж да се появява изневиделица и да започне да подрънква с вериги.

— Аз — заяви тържествено Дьопре — не вярвам в призраци.

Това не им направи особено впечатление.

— Да не искаш да кажеш — попита Вонсава, — че когато са напускали кораба или са измрели, марсианците са оставили нещо след себе си? Нещо такова?

Вардани поклати глава.

— Ако е така, трябваше да е нещо, на което да сме се натъквали досега. А ние се ровим из марсианските руини повече от петстотин години.

— Аз чух... — Сучиади преглътна. — Чух ги да крещят. Беше истински ужас. Гибелта на цял един екипаж. Толкова много мъртъвци. Когато бяхме на Приземяване, ти ни обясняваше, че марсианците са имали високоразвита цивилизация. Много по-развита от нашата. Може би повечето от тях са загинали така — от ужасяваща, насилствена смърт.

— Никой не може да каже със сигурност — сви рамене Вардани.

— Дали и от нас не остава нещо подобно, всеки път, когато умрем насилствено?

— Ковач, дрънкаш глупости — Хенд се надигна от леглото с неочаквана енергия. — Всички вие твърде много вярвате на изопачените, античовешки изказвания на тази жена — той посочи Вардани. — Марсианците не са били кой знае колко по-развити от нас. Знаете ли какво видях там? Видях два кораба, чието построяване навярно е струвало милиарди, вкопчени в безплодна борба, която не може да бъде решена вече стотици хиляди години. Какво по-различно от това, с което се занимаваме на Санкция IV? И те са се избивали помежду си също като нас.

— Браво, Хенд! — Вонсава изпляска подигравателно с ръце. — Трябваше да станеш политкомисар. Само че има една малка подробност, която пропусна. Вторият кораб не беше марсиански. Права ли съм, госпожице Вардани? Малка подробност, която преобръща всичко.

Останалите се втренчиха в археоложката. Тя вдигна глава, срещна погледа ми и кимна неохотно.

— Не приличаше на нито една от марсианските машини, които съм виждала — въздъхна. — Или за които съм чела. Изглежда марсианците са воювали с някого другиго.

Стаята се изпълни със смълчано безпокойство. Пробуждането на човека към новото познание.

Не ни е мястото тук.

Бяхме като деца, зарязани от възрастните да играят на детска площадка, а сега изведнъж ни идваше наум, че някой може да се прокрадне до оградата и да ни стори нещо.

— Това са глупости — заяви Хенд. — Марсианската империя се е разпаднала под въздействие на колониални войни, отдавна е установено. Госпожице Вардани, става въпрос за доктрина, възприета от Гилдията.

— Така е, Хенд — презрението в думите ѝ бе убийствено. — И защо, според вас, Гилдията настоява на подобна теория? Кой ѝ плаща за това? Кой решава на какво да учим децата си?

— Но съществуват доказателства...

— Не ми говори за доказателства! — почти изкрещя археоложката. За миг си помислих, че ще се нахвърли върху него. — Ти си един невеж тъпак! Какво знаеш за Гилдията? Хенд, аз се прехранвам с това. Искаш ли да ти кажа колко много „доказателства“ са били скрити, само защото не съвпадат с официалната доктрина на Протектората? Колко изследователи са били опозорени и съсипани, колко изследователски проекти са били осакатени, защото не отговарят на общоприетата линия? Даваш ли си сметка, че канцлерите на Гилдията са марионетки в ръцете на Протектората?

Хенд изглеждаше стреснат и объркан от внезапния ѝ изблик.

— От статистическа гледна точка — промърмори той смутено — шансовете да възникне и еволюира звездна цивилизация...

Но беше все едно да пхне глава в устата на звяра. Вардани вече бе набрала скорост.

— Ти малоумен ли си, или какво? Или не внимаваше, когато отворихме вратата? Това там бе мигновено прехвърляне на огромно разстояние в пространството! Ами другите машини, които са оставили след себе си? Нима смяташ, че цивилизация с подобни постижения ще се ограничи в няколко стотици светлинни години? Оръжията, които видяхме в действие, са *по-бързи от светлината*! Нищо чудно тези кораби да идват от другия край на галактиката! Какво знаем ние?

Някой повдигна покривалото и в помещението нахлу светлина отвън. Погледнах към вратата. Беше Тони Луманако, с камуфлажен комбинезон. Отдолу се виждаше мобилен скафандър. Вдигнах ръка.

— Здравсти, Тони. Добре дошъл на нашия малък академичен спор. Чувствай се свободен да задаваш въпроси, когато някой технически термин не ти е ясен.

Лицето на Луманако разцъфна в усмивка.

— Имам синче на Латимер, което мечтае да стане археолог. Казва, че не желаел да тръгва по стъпките на баща си и да се препитава с насилие.

— Това е временно, Тони. Ще го преживее.

— Надявам се. — Тони пристъпи неуверено от крак на крак. — Командирът иска да те види.

— Само мен ли?

— Не. Каза да доведе всички, които са се свестили. Мисля, че е нещо важно.

Зад стените на фибробалона денят постепенно си отиваше. Под смрачаващото се небе лагерът на Карера бе истински модел за контролирана активност.

Двама часовои с гравибайкове кръжаха непрестанно около вратата. Вятърът носеше откъслечни фрази и смях. Други двама стояха при резонаторното оръдие, привидно отпуснати, но нащрек. Понататък по брега трима или четирима войници бяха разглобили нещо, което наподобяваше генератор на силово поле. Други пренасяха сандъци и контейнери между „Анджин Чандра“ и фибробалоните. Хангарът на „Чандра“ зееше отворен, озарен от бордовите светлини и оттам периодично се подаваше манипулаторна ръка, за да разтовари поредния контейнер.

— Защо още си с мобилния скафандър? — попитах Луманако, докато слизахме към кораба.

Той сви рамене.

— Попаднахме под артилерийски обстрел при Районг. Изглежда пак изтичане на информация. Изгубих левия си крак, част от таза, няколко ребра. Имах и рана на лявата ръка.

— Пак си извадил късмет, Тони.

— Е, не беше чак толкова зле. Само дето ще мине доста време, докато заздравее напълно. Докторите казаха, че снарядите им са били натъпкани с карценогени, затова и заздравяването щяло да се забави. — Той се намръщи. — От три седмици съм така. Гадна работа.

— Е, благодаря, че дойде да ни спасиш. Особено като се има предвид в какво състояние бяхме.

— Нищо работа. Пък и вече свикнах с проклетия скафандър. Колко му е да нахлузя още един върху него.

— Сигурно си прав.

Карера ме очакваше под товарната платформа на „Чандра“, облечен с униформата, с която го видях по-рано, и заобиколен от неколцина офицери. Някъде по средата на пътя до „Чандра“ ни застигна някакъв тип с омазнена униформа, който спря и ме загледа с немигащ поглед. Когато отвърнах на погледа му, той се разсмя налудничаво и поклати глава. Непрестанно се чешеше по врата с лявата си ръка и долната му устна бе увиснала и потрепваше. Всъщност цялото му лице се свиваше от мъчителни спазми. Изведнъж се досетих за причината. Жичкоглави тремори.

Сигурно той прочете нещо на лицето ми.

— О, гледай, гледай — промърмори заядливо. — Не си толкова умен, за колкото се мислиш. Обвинения в антихуманизъм, самоотлъчка, знаем и за отношението ти към Картела...

— Млъквай, Ламонт — срязва го Луманако и жичкоглавият подскочи стреснато. Луманако се изхили. — Политкомисар — обясни ми, когато отминахме. — Нали ги знаеш тия шибаняци? Дай им само да плямпат.

— На този изглежда сте му хванали юздите.

— Е, горе-долу — продължаваше да се хили Луманако. — Нямах представа колко бързо губят интерес към работата си скапаните му копелдаци, когато започват да си включват разни машинки в мозъка. От цял месец не сме имали лекция за „Праведната мисъл“, а досиетата ни са в такова състояние, сякаш са писани от родните ни майки. Така ли е, Ламонт?

Едва сега забелязах, че политкомисарят пристъпва зад нас. Очите му бяха насълзени.

— Да, намери си той майстора при нас — продължи доволно Луманако. Ламонт го изгледа мрачно и се отдалечи. — Помниш ли Фибун и онзи, как му беше името, другия глупак?

— Портило — рекох замислено.

— Да бе, точно. Истински гадове. Но тук нямаме такива проблеми. Достатъчно е да му покажеш как да си включва имплантантите и после го оставяш да се справя сам. Вълшебна работа,

казвам ти. Има моменти, когато стария Ламонт не можеш го откачи от жицата за нищо на света.

— Защо не го оставите на мира? — попита с безразличие Таня Вардани. — Не виждате ли, че съвсем е изкукуригал.

Луманако я погледна учудено.

— Цивилна? — попита ме той.

Кимнах.

— Нещо такова. Тя е, хм... командирована.

— Ах, така ли било?

Карера изглежда бе приключил с рапорта, защото когато се приближихме, офицерите започнаха да се разпръсват. Той кимна на Луманако.

— Благодаря, сержант. Стори ли ми се, или Ламонт ви създаваше някакви проблеми?

Луманако разцъфна в хищна усмивка.

— Нищо, за което по-късно да съжалява, сър. Но май е дошло време да го промием отново.

— Ще обмисля предложението, сержант.

— Да, сър.

— А междувременно... — Карера премести поглед към мен. — Лейтенант Ковач, има някои...

— Само за момент, командире — прекъсна го Хенд, заел наперена поза. Карера млъкна и го погледна въпросително.

— Да?

— Уверен съм, че знаете кой съм, командире. Както и аз съм наясно с интригите в Приземяване, които са ви довели тук. Може би не си давате сметка обаче за това, че сте бил измамен от хората, които са ви пратили.

Карера ме погледна и повдигна вежди. Свих рамене.

— Не, грешите — отвърна той с любезен тон. — Давам си съвсем ясна сметка, че вашите колеги от „Мандрейк“ са спестили голяма част от истината. Честно казано, не очаквах друго. — Хенд го гледаше мълчаливо. — Но както и да е — продължи Карера, — въпросът с истината не ме интересува особено. По-важното е, че съм добре заплатен.

— Дали са ви по-малко, отколкото би трябвало — произнесе Хенд със забележителна бързина. — Моята бизнес операция тук е

одобрена от Картела.

— Вече не. Хенд, опасявам се, че алчните ви приятелчета са ви продали.

— И точно в това им е грешката, командире. Не виждам обаче причина да я споделяте с тях. Повярвайте ми, нямам никакво желание разплатата да попадне не по адресата си.

— Заплашвате ли ме? — подсмихна се Карера.

— Не виждам причини да гледаме на...

— Попитах ви дали ме заплашвате — повтори с настойчив тон Карера. — Очаквам ясен отговор — да или не?

Хенд въздъхна.

— Нека кажем само, че съществуват сили, на които мога да разчитам и за които моите колеги не са се досетили. Или по-скоро, не са ги оценили подобаващо.

— Да. Забравих, че сте вярващ. — Карера изглежда се забавляваше от разговора. — Хоган, нали? Вие вярвате в тези неща. Духовните сили? Но май не можете да ги наемате като войници.

Луманако се изхили.

Хенд въздъхна отново.

— Командире, това, в което вярвам, е, че и двамата сме цивилизовани хора и...

Бластерът го накара да млъкне.

Карера вероятно го бе нагласил на широк разряд — почти невъзможно е да се получи толкова обширно поражение от малък ултракомпактен модел като този, който стискаше в ръката си. Дулото му, разперено като плавник на риба, едва се показваше между палеца и показалеца.

Никакъв откат, никакъв блясък, нито ударна сила. Само пукот и Хенд продължаваше да стои до мен, със зейнала дупка в корема. Той премигна, сетне изглежда долови миризмата на изпечените си черва и сведе бавно поглед надолу. От гърлото му се изтръгна сподавено стенание, което можеше да се дължи както на болка, така и на уплаха.

Ултракомпактните се нуждаят от известно време, за да презаредят, но не беше необходимо да прибягвам до периферното си зрение, за да осъзная, че всякакви опити да се нахвърля срещу Карера са обречени на провал. Луманако стоеше до мен, а офицерите от

рапорта въобще не се бяха разпръснали — просто се бяха отдалечили на няколко крачки, за да ни сторят място.

Много хитро.

Хенд се олюля, продължавайки да стене, след това се свлече на колене. Някаква гадна част от съзнанието ми жадуваше да се изхили. Той опря длани в димящата си рана.

— Сгреси отново — произнесе Карера, надвесен над него. Тонът му не се бе променил след изстрела. — Аз не съм цивилизован човек, Хенд. Аз съм войник. Професионален убиец, нает от хора като теб. За теб също не зная какъв си, но изглежда в „Мандрейк“ смятат, че песента ти е изпята.

Звукът, който Хенд издаде, наподобяваше писък. Карера се обърна към мен.

— Успокой се, Ковач. Само не ми казвай, че не си искал да го направиш.

— Веднъж или два пъти — признах неохотно. — Накрая сигурно щях да успея.

— Е, вече не е необходимо.

Хенд тупна на една страна и продължи да се гърчи. Говореше нещо нечленоразделно. Забелязах с периферното си зрение няколко фигури да се приближават отзад. Сучиади и... Таня Вардани.

Карера им махна да си останат по местата.

— Не трябваше... да... го правиш — успя да промълви най-сетне Хенд. Той вдигна лявата си ръка към Карера, разтвори пръсти. Приклеках до него и се наведох към сгърчено то му от болка лице.

— Какво казва? — попита командирът на Клина.

— Мисля, че те проклина — рекох.

— О, съвсем обяснимо, имайки предвид обстоятелствата. Но от друга страна... — Карера отмести крак назад и изрита Хенд в хълбока. Чиновникът нададе нов болезнен вик и отново се сви. — Не виждам смисъл да слушаме подобни глупости. Сержант.

Луманако пристъпи напред.

— Да, сър?

— Ножът, ако обичаш.

— Да, сър.

Затова го уважавам Карера — никога не е искал някой от подчинените да върши работа, която той самият не би свършил. Той

взе виброножа от Луманако и изрита Хенд отново, преобръщайки го по корем в пясъка. Виковете на чиновника преминаха в сподавена кашлица и мъчителни стенания. Карера коленичи върху гърба му и започна да реже.

Още щом почувства проникващото острие в тила си, Хенд запищя с обновени усилия, но миг по-късно, когато ножът прекъсна гръбначния му стълб, той клюмна и замлъкна.

— Така е по-добре — отбеляза спокойно Карера.

Вторият разрез в основата на тила стана далеч по-елегантно, отколкото бих очаквал при подобни обстоятелства. Когато свърши, Карера изключи ножа, избърса го грижливо в дрехите на Хенд и се изправи. Подаде на Луманако ножа и парчето от шийния прешлен.

— Благодаря, сержант. Дай го на Хамад и му кажи да го пази като зеницата на окото си. Току-що спечелихме допълнителна награда.

— Да, сър — Луманако плъзна поглед по околните. — Ами...
ъъ?...

— О, да — Карера вдигна ръка. Лицето му изведнъж придоби уморен вид. — Това.

Ръката му падна надолу, сякаш беше парализирана.

Откъм зейналата паст на хангара долетя пукот, като от електрически разрив. Вдигнах глава, тъкмо навреме да видя как във въздуха се издига нещо, наподобяващо компактна ескадрила от нанокоптери. Почти веднага се досетих интуитивно какво ще последва, но бях завладян от някакво странно спокойствие и безразличие, което вероятно се дължеше на последиците от лъчевата болест и отслабващия ефект на тетрамета. Успях само да погледна към Сучиади. Той забеляза, че го гледам, и устата му се сгърчи. И той като мен знаеше. Сякаш някой бе изписал с големи, червени букви на екрана пред нас.

ИГРАТА...

И тогава от небето заваляха паяци.

Не точно, но приличаше на нещо подобно. Бяха вдигнали дулото на минохвъргачката за умиротворяване на тълпи право нагоре и бяха изстреляли ограничен по сила заряд. Сивкавите неутрализатори, с размери на пестник, се разпръснаха в кръг с диаметър двайсетина метра. Някои от тях тупнаха върху корпуса на кораба и се плъзнаха с тихо стържене надолу. Други се озоваха в пясъка, където образуваха

малки кратери, от които се измъкваха припряно. Кой знае защо ми напомняха за крабовете от тропическия рай на Таня Вардани.

Само дето бяха хиляди.

ИГРАТА...

Падаха по главите и раменете ни, меки, като детски играчки и се закачваха там.

Пълзяха към нас по пясъка и се катереха по краката ни.

Понасяха равнодушно удари и отърсване и отново се връщаха. Сучиади успя да се отърве от няколко, но само за кратко.

Насочвах се със смайваща увереност право към нервните центрове и забиваха през дрехи и кожа тъничките си пипала.

ИГРАТА...

Жилата им потъваха надълбоко.

... СВЪРШИ.

38.

Нямаше никаква причина адреналинът в кръвта ми да е по-малко, отколкото при другите, но прогресиращата лъчева болест бе намалила способностите на моя „ръкав“ да реагира със съответното количество стресови хормони. Инхибиторите действаха съответстващо. Почувствах как по тялото ми преминават слаби конвулсии, които по-скоро приличаха на изтръпване и стигнаха колкото да ме повалят на коляно.

Маорските „ръкави“ бяха в далеч по-боеспособно състояние и затова го понесоха по-тежко. Дъопре и Сучиади се олюляха и рухнаха на пясъка, сякаш бяха простреляни с парализатори. Вонсава успя да контролира падането си и се претърколи на една страна, ококорила очи.

Таня Вардани продължаваше да стои със замаян вид.

— Благодаря ви, господа — обърна се Карера към войниците при минохвъргачката. — Чудесно попадение.

Неврални неутрализатори. Последният хит в овладяването на разбеснели се тълпи. Само преди няколко години вдигнаха колониалното ембарго от тях. Веднъж, в качеството си на местен военен съветник, бях наблюдавал ефекта им върху тълпа в Индигоград. Но никога досега не се бях подлагал на въздействието им.

„Охлаждане на емоциите — обясни ми тогава един млад ентузиазиран офицер. — Ето от какво се нуждаят. Колкото повече адреналин изливаш, толкова по-голямо количество инхибитори ти натъпкват тези машинки. Ако прекалиш с гнева, току-виж накрая ти спряло сърцето. Трябва да си истински дзенбудист, за да не ти подействат. Но такива не се срещат в бунтарски тълпи, нали?“

Опитах се да запазя пълно спокойствие и прогоних всякакви емоции от мислите си. Паяците висяха върху мен, но бяха престанали да ме жият.

— По дяволите, лейтенант, тези гадинки май те харесаха.

Луманако стоеше до мен и се хилеше. Сигурно носеше маркер, та паяците се държаха на почтително разстояние от него и не го

закачаха. Вдясно от него Карера се движеше в подобна зона на неприкосновеност. Огледах се и видях, че останалите офицери също са недосегаеми за неутрализаторите.

Много хитро, наистина.

Зад тях политкомисарят Ламонт ни сочеше с пръст и се хилеше.

Какво пък. Не можех да го виня.

— Да, време е да те почистим, Ковач — съгласи се Карера. — Ще ни извиниш, но нямаше друг начин да задържим този престъпник. — Той посочи Сучиади.

„Всъщност, Карера, би могъл да ни упоиш всички накуп, докато бяхме във фибробалона. Но нямаше да е достатъчно драматично, нито щеше да притежава нужната показност, която е неотменна част от всяко наказание, налагано от Клина на предателите, нали?“

Мисъл, която ме споходи като вледеняващ полъх.

Побързах да я прогоня, преди да се е превърнала в страх, гняв, или някакво друго силно чувство.

— За какво, по дяволите, говориш, Айзък? — реших да играя на неинформиран.

— Този човек — продължи Карера — ти се е представил за Жиан Жианпин. В действителност той се казва Маркус Сучиади и се издирва за престъпления срещу служители на Клина.

— Така е — потвърди засмяно Луманако. — Тази гадина утрепа лейтенант Вьотин и сержанта на неговия взвод.

— Вьотин? — погледнах към Карера. — Не го ли пратихте на Бункинари?

— Да, така беше — потвърди Карера, без да сваля поглед от сгърченото тяло на Сучиади. За миг си помислих, че ще го застреля. — И там този негодник първо отказал да му се подчини, а сетне му видял сметката с фотонера. Убил го и му изгорил „колодата“. Сержант Брадуел се опитал да му попречи и бил третиран по същия начин. Още двама от хората ми получили увреждания на „ръкавите“ си, докато овладеят този маниак.

— Никой не може да се измъкне след подобно престъпление — добави Луманако. — Нали така, лейтенант? Не можем да позволим да ни избиват безнаказано. Анатомизатор за него.

— Наистина ли? — не свалях поглед от Карера.

— Щом ти казвам. Разполагаме с очевидци. Случаят е приключен.

Сучиади се размърда като смачкано насекомо.

Почистиха ме от паяците с дезактиваторна метла и ги събраха в специален контейнер. Карера ми подаде маркер и настъпващите към мен паяци изгубиха интерес.

— А сега, време е за доклад — рече той и ми кимна към „Чандра“.

Доскорошните ми спътници бяха отведени обратно във фибробалона. Никой от тях не направи — нито имаше тази възможност — какъвто и да било опит да се съпротивлява. Войниците от минохвъргачката продължиха да събират разпилените по пясъка неутрализатори.

Сучиади ми хвърли поглед, докато го отвеждаха. Видях, че едва забележимо поклаща глава.

Нямаше смисъл да ме предупреждава. И без това едва пристъпвах, та се наложи Карера да ми помага, докато се изкачвах по стълбичката на кораба. Прекосихме няколко коридора и се озовахме в малка кабина.

— Сядай, лейтенант. Ако си намериш място.

Помещението бе тясно, но вътре цареше безупречен ред. На пода бе положена гравикойка с изключена тяга, до нея имаше миниатюрно бюро, върху което се мъдреше статуетка от Дом Хън. Още една маса бе поставена в отсрещния ъгъл и върху нея имаше холопроектор. Една от стените бе заета от холопейзаж от Адорацион, изгрев над зелени хълмове. Другата бе заета от семейна снимка — тъмнокожата съпруга на Карера, обгърнала нежно широките му рамене, и трите му деца. На снимката командирът на Клина изглеждаше безмерно щастлив, но „ръкавът“ който носеше, бе по-стар от сегашния.

До масата забелязах спартански на вид железен стол и го дръпнах. Карера ме изгледа, докато сядах, и застана пред мен със скръстени ръце.

— Били сме си скоро у дома? — подхвърлих, гледайки семейната холография.

— Не чак толкова скоро — отвърна той със замислено изражение. — Ковач, ти знаеше много добре, че Сучиади се издирва от Клина.

— Не знаех обаче, че *този* е Сучиади. Хенд ми го представи като Жиан. Защо си толкова сигурен?

Той се усмихна.

— Добър опит. Моите приятелчета от корпорацията ме снабдиха с гениите кодове на всички бойни „ръкави“. Ужасно държаха да разбере, че Хенд е наел на работа военнопръстълник. Смятаха, че така ще ме заинтригуват допълнително, и успяха.

— Военнопръстълник, значи — повторих, докато се оглеждах. — Интересен термин за някой, който прстъпва Декатьорския умиротворителен пакт.

— Сучиади е убил един от моите офицери. Офицер, при когото е бил на пряко подчинение. Според бойния устав това се определя като прстъпление.

— Един офицер? Вьотин? — Не разбирах защо споря, освен може би по инерция. — О, стига, ти би ли приел заповеди от него?

— За щастие не ми се налага. Но неговият взвод му е бил фанатично предан. Вьотин беше добър войник.

— Айзък, не току-така го наричаха Кучето.

— Войната не е състезание...

— По популярност — довърших вместо него. — Чувал съм го и друг път. Вьотин беше гадняр и ти го знаеш. Ако Сучиади го е изпържил, навярно е имал уважителна причина.

— Причините невинаги ти дават право, лейтенант Ковач — странно, но гласът му изглеждаше поомекнал. — Джошуа Кемп също има причини да действа по своя начин и от негова гледна точка те са напълно уважителни. Това не значи, че е прав.

— Трябва да внимаваш какво приказваш, Айзък. Могат да те арестуват за подобни сравнения.

— Съмнявам се. Нали видя Ламонт?

— Аха.

Между нас се възцари мълчание.

— И тъй — рекох накрая, — смяташ да пратиш Сучиади на анатомизатора.

— Имам ли друг избор?

Разглеждах го мълчаливо.

— Ние сме Клинт, лейтенант. Знаеш какво означава това. — В гласа му се долавяше напрежение. Не разбирах само кого от двамата ни се опитва да убеждава. — Ти си се клел във вярност, както и всички останали. Трябва да бъдем обединени пред лицето на хаоса и другите да го знаят. Да са наясно, че не могат да постъпват така с нас. Ако искаме да действваме ефективно, трябва да всяваме страх. Без него сме изложени на разложение.

— Щом казваш — затворих уморено очи.

— Не искам от теб да присъстваш.

— Съмнявам се, че ще има свободни места.

Бях затворил очи, но го чух да се движи. Когато ги отворих, открих, че се е надвесил над мен, опрял длани на масата, и лицето му е изкривено от гняв.

— Крайно време е да млъкнеш, Ковач. Забранявам ти да се държиш по този начин. — Той отстъпи назад и се изпъна. — Няма да ти позволя да сложиш кръст на кариерата си. Ти си способен офицер, лейтенант. Умееш да печелиш доверието на хората, имаш голям боен опит.

— Благодаря.

— Присмивай ми се колкото щеш. Това е факт.

— Това е *биотехнология*, Айзък. Вълчи гени, рефлекс на глутницата, серотониново потискане, емисарска школовка. Едно куче може да свърши това, което аз направих за Клина. Кучето Вьотин, например.

— Така е — кимна той. — Вие с Вьотин имахте сходни психопрофили. Ако не ми вярваш, мога да ти покажа заключението на нашите психолози. Същият градиент на Кемерич, същият коефициент на интелигентност, сходен емпатичен диапазон. За всеки лаик вие щяхте да сте едно и също лице.

— Да, само че той е мъртъв. Разлика, която дори лаикът би забелязал.

— Е, може да не сте били толкова еднакви в емпатично отношение. Емисарската школовка ти е помогнала да опознаеш Сучиади и най-вече да не го подценяваш. Сигурно щеше да се справиш с него по-добре от Вьотин.

— И какво излиза, Сучиади е сгрешил, защото е бил подценен от Вьотин? И това ако е причина да бъде изтезаван до смърт.

Той спря да крачи из кабината и се втренчи в мен.

— Лейтенант Ковач, струва ми се, че бях пределно ясен. Въпросът с екзекуцията на Сучиади не подлежи на обсъждане. Той е убил двама мои войници и утре призори присъдата ще бъде приведена в изпълнение. Може да не ми се нрави...

— Колко състрадателно от твоя страна.

Той не ми обърна внимание.

— ... но това трябва да бъде извършено и аз ще го направя. А ти, ако си знаеш интересите, ще ме подкрепиш.

— Или какво? — отвърнах малко по-рязко, отколкото възнамерявах. Усещах, че изпускам инициативата в разговора.

— Какво каза?

— Попитах, какво ще стане с мен, ако откажа да те подкрепя?

— Ще информирам хората си, че съзнателно си се опитал да прикриеш Сучиади.

— Това обвинение ли е?

— Засега неофициално. Не ме интересува дали си го направил, всъщност зная, че си го направил, но не ме интересува. Трябва да се грижа за реда и дисциплината, а справедливостта е неотменна част от тях. Съобрази се с това и ще получиш повишение, плюс нов отряд. Прекрачиш ли линията, ще бъдеш следващият пример за назидание.

— Луманако и Куок няма да го харесат.

— Така е. Но и те са войници от Клина и ще направят каквото се иска от тях.

— Толкова по въпроса за вдъхновената лоялност.

— Лоялността е валута като всяка друга. Харчиш каквото си спечелил. Но да оставя ненаказан един убиец на офицер от Клина, е повече, отколкото бих могъл да си позволя. — Той отново се облегна на бюрото. Имаше някаква безапелационна твърдост в позата му, каквато бях виждал в заключителната част на важни съвещания. — Ковач, разбери ме, не искам да те загубя, нито да обърквам войниците, които вярват в теб. Но в края на краищата Клинът е повече от хората, които го създават. Не можем да си позволим вътрешни раздори.

Разглеждах го внимателно. Напомняше ми за онзи Карера от пробива на правителствената армия при Шалайското дефиле, когато

кемпистските парашутисти се сипеха върху ни като първи сняг. И тогава нямаше накъде да отстъпваме. Въпреки че противникът разполагаше с огромно числено превъзходство, Карера нареди да задържим позициите си на всяка цена. Два часа по-късно, когато атаката на врага бе на изчерпване, ние на свой ред преминахме в контраатака, а паникьосаните началници на десанта наредиха на хората си да отстъпят. Когато битката приключи, цялото Шалайско дефиле беше покрито с трупове на кемписти, а Клинът бе загубил не повече от двайсетина души.

Той се наведе към мен. Гневът му сякаш се бе изпарил.

— Струва ми се, че бях пределно ясен, лейтенант. Всеки от нас в един или друг момент трябва да пожертва нещо. Може да не ни харесва, но това е цената на членството в Клина.

Кимнах.

— Значи си готов да го преглътнеш?

— Аз умирам, Айзък. Единственото, за което съм готов сега, е да поспя.

— Разбирам. Няма да те задържам повече. А сега... — Той махна с ръка към инфохолограмата и тя се изпълни с данни. Опитах се да се съсредоточа. — Щурмовият отряд е следвал екстраполация на изходната траектория на „Наджини“ и се е озовал доста близо до доковия хангар, през който сте проникнали. Луманако докладва, че не е забелязал каквито и да било уреди за затваряне на дока. Въпросът е как сте влезли?

— Ами, когато отидохме там, той беше отворен — нямах сили да измислям нови лъжи, пък и при разпит можеха да измъкнат от мен цялата информация. — Ние също не видяхме уреди за управление на дока.

— На боен кораб? Трудно ми е да повярвам.

— Айзък, този кораб разполага със силов щит, който се вдига на два километра пред корпуса. За какво, по дяволите, им е необходимо да затварят доковия хангар?

— Ти видя ли го?

— Да. При това в действие.

— Хм. — Той размърда пръсти и нанесе някои корекции в инфоколонката. — Пуснахме вътре автоматични сонди, които са открили следите ви на три километра навътре в кораба. Но щурмовата

група ви е намерила съвсем близо до изхода. Доста сте се поразходили — той ме погледна внимателно.

— Не и аз. Някои от другите. Не съм следил кой къде е бил.

— Не ми прилича на организирана експедиция.

— Ами, не беше — отвърнах нехайно. — Айзък, не разбираш ли? Ние всички бяхме малко шашнати от това, което виждахме. Иди там и ще го почувстваш.

— Може би си прав — той се поколеба, сетне продължи. Видели сте и някакви... призраци?

Свих рамене с престорено безразличие, но мислите ми се гонеха трескаво.

— Видяхме *нещо*. Все още не зная какво точно. Подслушвал си гостите си, Айзък?

Той се усмихна извинително.

— Прихващам разни навици от Ламонт. Той изгуби интерес към слухтенето, но ми остави в наследство екипировката си. Според медицинския доклад — той посочи инфоколонката, — всички показват симптоми на тежко парализиране. Освен теб и Сън, очевидно...

— Да, Сън се застреля. Ние... — Кой знае защо ми се струваше невъзможно да го обясня. Все едно да повдигна на плещите си непосилна тежест. Последните мигове на марсианския кораб бяха обгърнати със спомена за непоносима болка и за писъците на екипажа. Как да разкажеш за това на човек като Карера? Как да проникнеш зад непробиваемата обшивка на неговата вяра? Как да му предадеш онова усещане за странна реалност...

Реалност? Изведнъж ме проряза съмнение.

Така ли беше? Каква част от онова, което си спомнях, бе неподправен факт?

Не, почакай. Емисарските спомени...

Действително ли всичко беше толкова страшно? Хенд започна пръв и аз му повярвах. Поддадох се на паниката му. Хенд, хоганът. Хенд, религиозният маниак. Кога друг път му се бях доверявал за нещо?

Защо въобще му повярвах?

Сън. Сграбчих този факт. Сън знаеше. Тя видя какво назрява и предпочете да се самоубие, вместо да присъства на него.

Карера ме гледаше със странно изражение.

— Да?

Ти и Сън...

— Почакай малко. — Изведнъж взе да ми просветлява. — Ти каза: освен Сън и мен?

— Ами да. Всички останали имаха признаци на стандартна електроневрална травма. От силен заряд, както ми докладваха.

— Но не и аз.

— Не и ти — потвърди той, но ме гледаше учудено. — Защо, спомняш ли си някой да те е прострелвал с парализатор?

Когато привършихме, той изключи инфоколонката с едно небрежно махване на ръката и ме отведе по пустите коридори навън, където вече бе среднощ. Почти не разговаряхме. Изглежда виждаше колко са объркани спомените ми. А може би не можеше да повярва, че един Емисар би могъл да изпадне в подобно състояние.

Аз самият не можех да го повярвам.

Тя те е застреляла. Ти изпусна парализатора и тя те е застреляла, а сетне и себе си. Няма кой друг.

Освен...

Потреперих.

На един чист участък от пясъка край „Анджин Чандра“ издигаха ешафода за екзекуцията на Сучиади. Подпорите вече бяха поставени на местата си, забити дълбоко в пясъка, но под флуоресцентната светлина на прожекторите наподобяваха на щръкнали нагоре крака на насекомо. Наблизо бяха подредени все още несглобените части на анатомизатора, приличаха на останки от насечена оса.

— Войната се променя — говореше Карера. — Кемп вече не разполага с превъзходство на континента. От седмици не е предприемал въздушни удари. Използва флотилия от айсберги, за да евакуира силите си през Уачаринския пролив.

— Ще може ли да се задържи там? — попитах, колкото да поддържам разговора.

Карера поклати глава.

— Никакъв шанс. Брегът е нисък и равен. Няма къде да се окопае, пък и не разполага с достатъчно техника да изгради бункери.

Това означава, че не може да разчита на средства за електронна борба, нито на кибероръжия. Дай ми още шест месеца и ще го прогоня оттам с бронирана група. След година ще паркирам „Чандра“ в центъра на Индигоград.

— И после какво?

— Моля?

— И после какво следва? Когато превземете Индигоград и унищожите всичко, което е построено там, а Кемп избяга с шепа фанатици в планините. Тогава какво ще правите?

— Ами... — Карера изду бузи. Изглежда въпросът ми го бе заварил неподготвен. — Все същото. Стратегия на задържане и на двата континента, ограничени полицейски акции и показни разстрели, докато немирните се успокоят. Но дотогава...

— Дотогава ние няма да сме тук, нали? — пъгнах ръце в джобове. — Ще напуснем тази кална топка, която се величае за планета, но не може да надмогне дребните си враждички. И къде ще идем, например?

— Дом Хън изглежда подходящо място. Вътрешнополитически боричкания, дворцови интриги. Ще си в собствени води.

— Благодаря.

Откъм фибробалона долетяха ниски гласове. Карера нададе уху.

— Защо не дойдеш с мен да се повеселим — предложих му аз. — Вместо да се забавляваш с играчките на Ламонт.

Тримата оцелели членове на експедицията на „Мандрейк“ бяха насядали около ниска масичка в единия край на голямото помещение. Часовоите се навъртаха около входа и хвърляха по някое око на затворниците, но иначе не ги притесняваха.

Когато влязохме, те вдигнаха глави към нас. Всеки реагира по свой начин. Люк Дъопре демонстрираше пълно безразличие и нито едно мускулче на лицето му не трепна. Вонсава улови погледа ми и вдигна въпросително вежди. Вардани изгледа първо мен, сетне Карера и накрая се изплю демонстративно на пода.

— Това е за мен, предполагам — подметна командирът на Клина.

— Поделете си го — подхвърли археоложката. — Изглеждате достатъчно близки.

Карера се усмихна.

— Госпожице Вардани, бих ви посъветвал да не излагате на риск съдбата си по такъв лекомислен начин. Иначе вашето малко приятелче пак ще ви ухапе.

Тя поклати глава, но не отговори. Помъчи се да вдигне ръка към впития в рамото ѝ неутрализатор, но се отказа. Вероятно вече бе правила подобни опити.

Карера се приближи към нея и приклепна на пода, до мястото, където се бе изплюла. Докосна хрчката с пръст и го помириса. Лицето му придоби угрижен израз.

— Не ви остава много, госпожице Вардани. На ваше място щях да се държа по-любезно с човека, от когото зависи дали да ви бъде разрешено скорошно „пренахлузване“.

— Съмнявам се, че подобно решение е по силите ви.

— Хубаво — сви рамене Карера. — Нека да кажем, че този човек има право на глас. Стига, разбира се, да стигнете до Приземяване в състояние, което го позволява. А може и да не успеете.

Вардани демонстративно се направи, че не го забелязва, и се извърна към мен.

— Заплашва ли ме този педал?

Поклатих глава.

— По-скоро те предупреждава.

— Нещо не мога да усетя разликата — тя хвърли на Карера поглед, изпълнен с отвращение. — Знаете ли, най-добре още сега ме застреляйте в корема. Предполагам, че това е предпочитаният ви метод за разправа с непокорни цивилни.

— Ах, да. Хенд. — Карера дръпна един от свободните столове край масата. — Той не беше ли ваш приятел?

Вардани го погледна изненадано, но не отговори.

— Не мисля. Не е вашият тип.

— Това няма нищо общо с...

— Знаете ли, че Собървил е бомбардиран по негова вина?

Още една мълчалива пауза, но лицето на Вардани се изкриви от мъка. Карера вече беше подготвен.

— Да, госпожице Вардани. Някой е трябвало да разчисти пътя за вашето малко приключение и Матиас Хенд е уредил въпроса с общия ни познат Джошуа Кемп. Нищо, което може да бъде доказано, естествено. Погрешна военна информация, внимателно редактирана и

подадена по съответния начин на информационните канали. И това стига да бъдат убедени някои хора, че Собървил изглежда по-добре както си е сега — петно. Ах, трийсет и седем от хората ми изгубиха очите си там. Но сигурно тези неща ги знаете? — Той се обърна към мен.

— Досещах се — рекох. — Инак каква полза?

Вардани ме погледна невярващо.

— Виждате ли, госпожице Вардани — продължи Карера и се надигна. — Навярно ви е приятно да ме смятате за чудовище, каквото всъщност не съм. Хора като Матиас Хенд създават тези войни и викат такива като мен да се бият. Запомнете го за следващия път, когато ви хрумне да ме обиждате.

Археоложката не отговори, но усещах впития ѝ в лицето ми поглед. Карера понечи да си върви, но спря.

— И още нещо, госпожице Вардани. Педал... — той сведе очи към пода, сякаш обмисляше думата. — Имам доста ограничени — вероятно според някои, — закостенели представи за физическата любов и аналният секс не влиза в тях. Но съдейки по досието ви от концентрационния лагер, същото не може да се каже за вас.

Тя издаде някакъв звук. Почти усещах как се пропуква защитната стена, която с толкова усилия бях създал в душата ѝ. Неусетно бях скочил на крака.

— Айзък, ти...

— Аз ли? — Той ме погледна с усмивка, наподобяваща хилещ се череп. — Ти, паленце. Ти най-добре да сядаш.

Беше почти команда и аз замръзнах наред движението. Бях прехапал устни до кръв.

— Ковач... — гласът на Вардани бе като скъсан кабел.

Продължих да се изправям. Ръката ми сякаш от само себе си се изстреля към гърлото на Карера, сгъната за удар, и същевременно вдигнах рязко крак за удар на средна височина. Имах чувството, че се пробуждам от транс или от продължителна болест. Карера се извъртя към мен и блокира двете атаки с брутална лекота. Кракът ми се плъзна вляво и аз изгубих равновесие. Междувременно той улови ръката ми в ключ и я изви.

Чух някакво изщракване в задната част на главата си, като от празна бутилка уиски, тупнала на пода на бара. Изкрещях от болка,

която миг по-късно бе надлежно потушена от невростимулаторите. Изглежда „ръкавът“ все още реагираше както се очаква. Карера не отпусна ключа и аз бавно се свлякох на колене, като парцалена кукла. Опитах се да помръдна другата си ръка, но той се изсмя. След това изви рязко лакътя ми в областта на ставата и болката толкова се усили, че пред очите ми причерня. Един не особено рязък ритник в корема бе достатъчен да се свия на пода в ембрионална поза.

— Ще ти пратя медиците — чух го да подхвърля над мен. — А вие, госпожице Вардани, най-добре си затворете устата, инак ще пратя някои от хората ми да се позанимаят с вас. Това може би ще ви напомни, макар и по не съвсем доброволен начин, какво означава думата педераст. Не ме принуждавай да го правя, жено.

Чух шум от триене на дрехи и го видях да прикляква до мен. Ръката му подпря брадичката ми и я повдигна нагоре.

— Ако искаш да работиш за мен, Ковач, ще трябва да разкараш тия сантиментални говна от съзнанието си. Но тъй като не съм сигурен, че си узрял за това — той ми показва един неутрализиращ паяк в шепата си. — Само временна мярка. Докато приключим със Сучиади. Така всички ще бъдем в безопасност.

Той разтвори пръсти и паякът тупна на земята. За замъгленото ми съзнание изглеждаше, сякаш лети надолу цяла вечност. Почти веднага след падането малката машинка се претърколи и запълзя към мен. Покатери се по лицето ми и се плъзна надолу по гърба. Едно тъничко, леденостудено жило прободете кожата и аз усетих, че мускулите на врата ми се стягат.

Уф, мамка му.

— Пак ще се видим, Ковач. Помисли върху случилото се. — Карера се изправи и напусна полезрението ми, а вероятно и помещението. Известно време лежах и разглеждах шарките на подовото покритие. После усетих, че някой ме хваща под мишниците и ме нагласява в седнало положение.

— Ковач — пред погледа ме си появи лицето на Дьопре. Жив ли си, бе човек?

Закашлях се отпаднало.

— Да, и още как.

Той ме подпря на ръба на масата. До него застана Вардани.

— Ковач?

— Уффф, Таня, извинявай за сцената. Трябваше да те предупредя да не го предизвикваш. Той не е като Хенд. Не обича да го поливат с лайна.

— Ковач — повтори тя и едва сега забелязах, че е стиснала челюсти. — Какво смятат да правят със Сучиади?

В помещението се възцари тишина.

— Ритуална екзекуция — произнесе Вонсава. — Познах ли?

Кимнах.

— Какво означава това? — попита Вардани с нечовешки спокоен глас. — Ритуална екзекуция! Обяснете ми!

Затворих очи и извиках от спомените си една сцена отпреди повече от две години. Когато ѝ се наситих, отново отворих очи.

— Това е нещо като киберхирург — заговорих бавно. — Препрограмиране. Сканира цялото тяло и картографира нервната система. Измерва нейната издръжливост. После задейства разслояващата програма.

— Разслояващата програма? — повтори тя неразбиращо.

— Програма, която го разслоява на части. Отделя кожата, изстъргва подкожната тъкан, натрошава костите — върнах се отново към спомените. — Изкормва, сварява очите в очниците, разбива зъбите и пъха сонди в нервите.

Тя трепваше при всяка моя дума.

— И през цялото време го държи жив. Спира веднага, щом организмът заплаши да изпадне в шок. Дава стимулиращи средства, ако е необходимо, обезболяващи дори.

Странно, но докато говорех, имах усещането, че между нас се е появил и пети човек. Някой невидим, клекнал до мен, който от време на време стиска натрошената ми лакътна става.

— И колко време продължава това? — попита Дъопре.

— Зависи. Може и цял ден. Но трябва да приключи до залез-слънце. Част от ритуала. Ако никой не го прекрати по-рано, машината отделя черепа от тялото надвечер. Това обикновено е достатъчно. — Не исках да говоря, думите сами излизаха от устата ми. — Офицерите и сержантите по правило имат право да поискат да бъде гласуван от присъстващите *сoup de grâces*^[1], но това може да стане едва късно следобед, дори ако всички са съгласни, че екзекуцията трябва да бъде

прекратена. Не могат да си позволят да размекват дисциплината. Даже тогава все ще се намери някой да гласува против.

— Сучиади е убил взводен командир от Клина — припомни Вонсава. — Съмнявам се, че може да разчита на пощада.

— Той е отслабнал — рече с надежда Вардани. — Лъчевата болест...

— Не — прекъснах я, докато се опитвах да размърдам дясната си ръка. — Маорските „ръкави“ издържат на радиация. Създадени са за бой в подобни условия.

— Но неврости...

Поклатих глава.

— Забрави. Машината ще се адаптира, ще настрои болкопредизвикващата система и ще неутрализира невростимулаторите.

— И тогава той ще умре.

— Не, няма да умре. Точно това ти обяснявам.

Никой не взе думата след това.

Пристигнаха двама медици — единият от мъжете, които ме бяха докарали по-рано през деня, и жена със сурово лице. Те прегледаха ръката ми компетентно, но мълчаливо и сякаш не забелязаха неутрализатора. Използваха ултразвонаторен микрокомплект, за да разделят натрошените фрагменти на костта, и инжектираха между тях биостимулиращ гел, свързан чрез тънки нишки с прикрепения към кожата ми микрочип, който трябваше да управлява процеса на заздравяване. „Никакво губене на време. Отново и веднага в строя, войнико.“

— След няколко дни — обясни жената, докато отлепяше ендорфиновата лепенка от сгъвката на лакътя ми. — Почистихме назъбените краища на костта, така че ще можете да свивате ръката. Ще ви боли и това е предупреждение да не я претоварвате.

След няколко дни. След няколко дни ще съм щастлив, ако този „ръкав“ още диша. Случайно или не, но си спомних за докторката от орбиталната болница.

— Благодаря — едва намерих сили да промърморя. Приклепнал до мен, мъжът стягаше лакътя ми в лонгета. Превръзката бе топла и някак уютна.

— Ти от обслужващия персонал на анатомизатора ли си? — попитах.

Той ме погледна уплашено.

— Не. Там са от сканиращия отдел...

— Приключихме тук, Мартин — срязва го жената. — Време е да вървим.

— Да — кимна той и се зае да прибира нещата си в раницата. Наблюдавах как инструментите и прозрачните пликчета с медикаментозни лепенки изчезват вътре едни след други.

— Ей, Мартин — рекох. — Остави ми няколко приспивателни лепенки. Исках да подремна тая нощ.

— Ами...

Жената се покашля.

— Мартин, не можем...

— О, я млъквай, ако обичаш! — кресна й той с неочаквана злоба. Емисарската школовка ми подсказа, че е време да действам. Пресегнах се зад гърба му и бръкнах в раницата. — Не си по-старша от мен, Зейнеб! Ще правя каквото си искам, а ти...

— Успокой се — промърморих. — Сам си ги взех.

Двамата медици се втренчиха в мен. Вдигнах една ендорфинова лепенка, която държах в лявата си ръка. Усмивката ми бе умиротворяваща.

— Не се безпокойте, няма да прекалявам.

— Ваша работа — отвърна през зъби жената. — Сър.

— Зейнеб, казах ти да мълчиш! — Мартин събра набързо остатъците от екипировката и стисна раницата под мишница. — Не повече от три едновременно — рече ми той. — Така ще ти е по-лесно да преживееш... онова, което става около теб — довърши той и преглътна уплашено.

— Благодаря ти.

На излизане Зейнеб спря при покривалото и ме изгледа продължително. Устата й беше стърчена. Промърмори нещо, но твърде тихо, за да го чуя. Мартин вдигна ръка, сякаш я призоваваше да се успокои, и те напуснаха фибробалона. Сведох поглед към кожните лепенки в ръката ми.

— Това ли е твоето решение? — попита Вардани с хладен глас. — Да се натъпчеш с лекарства, за да издържиш на шоуто?

— Да имаш по-добра идея?

Тя извърна глава.

— В такъв случай слизай от шибаното минаре, на което си се възкачила, и престани да се правиш на праведна.

— Бихме могли...

— Какво? Налепени сме с неутрализатори, остават ни по няколко дни живот и не зная за теб, но мен ръката ме боли ужасно. А, на всичко отгоре това място е натъпкано с микрофони и камери, до които Карера има пълен достъп. — Усетих лек допир от жилото на залепналата за тила ми метална гадинка и побързах да овладея гнева си. — Таня, аз приключих със съпротивата. Утре щем, не щем, ще трябва да гледаме как Сучиади умира. Ти прави каквото щеш, но аз предпочитам да проспя шоуто напълно. — Изпитвах странно задоволство да ѝ говоря по този начин, но кой знае защо пред погледа ми все беше комендантът на лагера с неговото единствено зрящо око.

Дали не беше време и мен да прикрепят за някое кресло?

[1] Последен смъртоносен удар, наричан милостив, защото избавя от мъките. — Б.пр. ↑

39.

Малко след зазоряване Сучиади започна да крещи.

Безсилен гняв през първите няколко секунди, който обаче не продължи дълго. Само след минута в звука вече не се долавяше нищо човешко. Дива и необузdana животинска агония. Письци, които отекваха надалеч по брега. Бяхме чакали да започнат още преди изгрев-слънце, но въпреки това ни се сториха като ударна вълна, напълно забележим трепет, който премина по всеки от нас, докато все още лежахме на леглата, на които така и не бяхме направили опити да заспим. Звукът ни обедини в някаква зловеща интимност. Той положи ръце на гърдите ми и аз спрях да дишам. Все още прилепен към тила ми, неутрализиращият паяк се размърда с внезапно събуден интерес.

Успокой се.

Зад завесата на писъка се процеди един друг звук. Ниското ръмжене на възбудена публика. Клинът, наслаждаващ се на въздаденото правосъдие.

Кръстосах крака на леглото и отпуснах юмруци. Лепенките паднаха на пода.

Нещо трепна в съзнанието ми.

Видях изображението на мъртвия марсианец, толкова ясно, сякаш го прожектираха на ретиновия ми дисплей.

... този стол...

... ме събужда...

... витаещи пращинки от светлина и сянка...

... песента на мъртвите иноземци...

Усещах...

... тези втрещени, нечовешки очи, които ме гледаха...

Разтърсих глава, за да прогоня видението.

Човешкият писък не секваше, стържейки оголените ми нерви, забивайки се в костите. Вардани зарови лицето си в длани.

„Не би трябвало да се чувствам толкова зле — обяви някаква отвлечена част от ума ми. — Не ми е за първи път да присъствам на...“

Нечовешки очи. Нечовешки писъци.

Вонсава започна да плаче.

Усетих нещо да се надига в мен, да се извива нагоре по спиралата, както го правеха марсианците. Неутрализаторът се напрегна.

Не, още не.

Емисарски контрол, студен и методичен, неповлияващ се от човешките емоции, точно когато се нуждаех от него. Почти се радвах, че го има, струва ми се дори, че се засмях.

Отвън на ешафода Сучиади крещеше да го оставят на мира, да му дадат поне минутка покой.

Посегнах към лонгетата, която пристягаше лакътя ми, и я изтеглих внимателно надолу към китката. Почувствах щипене и сърбеж от заздравяващата кост.

Сучиади крещеше и звукът бе като прокарано по оголените ми сетива наъбено стъкло. Неутрализаторът...

„Спокойно. Спокойно.“

Лонгетата достигна китката и увисна хлабаво. Посегнах към първия от биочиповете.

В помещението със сигурност имаше скрити камери, но се съмнявах някой да ни следи. Шоуто отвън вероятно бе по-интересно. Пък и кого го е грижа за пленници, с вкопчени в гърбовете неутрализатори? Какъв смисъл? Нали сме под сигурната опека на машините.

Сучиади пищеше.

Стиснах биочипа съвсем лекичко.

„Нищо не правиш — повтарях си наум. — Седиш си кротко и слушаш как отвън един човек умира — нещо, на което си бил свидетел много пъти.“ Поне засега неутрализаторът не реагираше.

Усетих как се измъква първата растежна микронишка.

Прекадено къса.

„Мам...“

Спокойно.

Сучиади пищеше.

Избрах друг чип и го разклатих едва забележимо. Усетих как микронишката се измъкна между натрошените ми кости и вече знаех, че тази също не е достатъчно дълга.

Вдигнах поглед и открих, че Дьопре ме наблюдава. Устните му оформиха въпрос. Усмихнах му се разсеяно и дръпнах следващата нишка.

Едва четвъртата бе тази, която ми трябваше — когато я затеглих, тя се заплете вътре в лакътя ми. Ендорфиновата лепенка, която си бях поставил преди това, поддържаше равнището на болката в поносими граници, но не можеше да намали напрежението. Подхванах отново емисарската лъжа, че нищо особено не се случва тук, и я дръпнах по-силно.

Нишката се изхлузи като кабел от влажен пясък, разкъсвайки част от плътта на предмишницата ми. Няколко ситни капчици кръв ме удариха в лицето.

Сучиади пищеше. В гласа му се долавяше отчаяние и недоверие от това, което машината правеше с него, от агонизиращата болка, която усещаше в най-далечните фибри на тялото си.

— Ковач, какво по дяволите... — Вардани млъкна, когато я стрелнах гневно с поглед и забодох пръст в шията си. Увих нишката около лявата си длан и затиснах свободния ѝ край под биочипа. След това, без да си давам време да разсъждавам, разтворих пръсти и изпънах нишката докрай.

Нищо не се случва тук.

Микронишката се заби в кожата, проряза я сякаш бе от тесто и достигна интерфейския биоимплантант. Смътна болка. През тънката рана се процеждаше кръв, която се стичаше надолу по дланта ми. Чух развълнуваното дишане на Вардани и след миг тя изстена — паякът я бе ухапал.

„Нищо не се случва... — продължавах да си повтарям. — Не и тук и сега.“

Сучиади крещеше.

Пристегнах нишката отново и стиснах наранената си длан. Забодох палец в раната и го завъртях, докато...

НИЩО не се случва тук. Съвсем нищо.

... разкъсах плътта.

Болеше въпреки ендорфина, но точно това исках. Под кървавата маса от кръв и тъкан прозираше белезникавата повърхност на имплантанта, набраздена от миниатюрни електронни вериги. Разширих още малко ръбовете на раната, докато се откри цялата

пластина. След това се пресегнах нагоре и долепих кървящата си длан до неутрализатора.

Натиснах с всичка сила.

За един кратък миг си помислих, че късметът ме е изоставил. Късметът, който ми бе позволил да изтегля нишката без да разкъсам някой голям кръвоносен съд, и да достигна имплантанта, без да прекъсвам важни сухожилия. Късметът никой да не ни следи от камерите. Подобен късмет рано или късно се изчерпва и аз реших, че моментът е настъпил, когато неутрализаторът се размърда под наранената ми длан. Помислих си, че цялата внимателно изградена от емисарската школовка сграда на моето вътрешно спокойствие е на път да рухне.

По дяволите!

Интерфейсната пластина — програмирана да се държи враждебно спрямо всякаква непозната електроника — се размърда в дланта ми и нещо изщрака в главата ми.

Неутрализаторът издъхна с тъничък, електронен писък.

Изпъшках и оставих на болката да излезе на воля през стиснатите ми зъби. След това отделих внимателно повредената машинка от тила си. Невростимулаторите вече се бяха задействали и болката в раната се притъпяваше.

— Вонсава — рекох, след като магнах неутрализатора. — Искам да излезеш навън и да намериш Тони Луманако.

— Кого?

— Сержанта, който ни докара тук снощи. — Вече нямаше нужда да потискам чувствата си, но усещах, че школовката продължава да го прави. Сякаш се бях потопил в океан от безмерно търпение. — Казва се Луманако. Вероятно ще е някъде около ешафода. Кажу му, че трябва да разговарям с него. Не, почакай. Кажу му, че се нуждаю от него. Точно тези думи използвай. Никакви обяснения. Нужен ми е веднага. Това ще го доведе.

Вонсава погледна към спуснатото покривало на изхода. Зад стените се чуваха приглушените писъци на Сучиади.

— Да изляза навън? — попита тя.

— Да. Съжалявам. Бих излязъл аз, но това е по-рисковано. А и ти все още носиш една от тези гадинки.

Огледах внимателно коремчето на повредения неутрализатор. На пръв поглед не се забелязваха никакви поражения. Пипалата му бяха застинали в полусвито положение.

— Добре — кимна Вонсава. — Тръгвам.

— И... Амели?

— Да?

— Запази спокойствие отвън. Гледай да не се вълнуваш много.

На устните ми трепна усмивка и Вонсава ме изледа втрещено. Сетне излезе. Когато вдигна покривалото, за миг виковете на Сучиади се усилиха многократно.

Насочих вниманието си към лекарствата пред мен.

Луманако дойде почти веднага. Вървеше пред Вонсава, когато се шмугна под покривалото — още един миг на неистови крясъци, — и се отправи към средата на помещението, където лежах, треперещ, на леглото.

— Извинявай за шума — рече той, докато се навеждаше над мен. Той ме докосна лекичко по рамото. — Лейтенанте, ама ти...

Стрелнах ръка право нагоре, в незащитеното му гърло.

Пет бързодействащи лепенки с тетрамет, откраднати снощи от раницата на медиците, бяха подредени върху големите ми кръвоносни съдове. Ако носех обикновен „ръкав“, щях да тупна на пода и да издъхна.

Не бих посмял да опитам с по-малка доза.

Ударът разкъса трахеята на Луманако. Рукна кръв, топла вълна върху ръката ми. Той се олюля назад, изцъклил невярващи очи. Скочих от леглото след него...

... вълчите гени в мен завиха на предателство...

... и го довърших.

Остана да лежи неподвижно.

Надвесих се над трупа, изтръпнал от прекомерната доза тетрамет. Краката едва ме държаха. Лицето ми се гърчеше от мускулни крампи.

Отвън писъците на Сучиади прераснаха в нещо ново и страшно.

— Свалете му мобилния костюм — рекох пресипнало.

Никакъв отговор. Огледах се и установих, че говоря на себе си. Дьопре и Вардани лежаха, парализирани, на леглата си. Вонсава се опитваше да се изправи, но не можеше да си координира крайниците. Твърде много вълнения — неутрализаторите се бяха погрижили да възстановят нарушения баланс.

— Мамка му!

Изтичах при тях, допирайки разкъсаната си длан към полепналите по гърбовете им паяци. Дьопре и Вардани изпъшкаха учудено, когато неутрализаторите им издъхнаха. Вонсава го понесе по-трудно и дори успя да ме удари по ръката. След това се преви и повърна. Коленичих до нея и я притиснах, докато се успокоят спазмите.

— Пооправи ли се?

Навън Сучиади изпищя.

Тя кимна.

— Тогава ми помогни да сваля мобилния костюм. Нямаме много време, преди да се усетят, че той липсва.

Луманако бе въоръжен с личен интерфейсен автомат, стандартен армейски бластер и виброножа, който снощи бе подал на Карера. Разрязах му дрехите и се заех с костюма отдолу. Беше последна дума на техниката — след изключване сам се разкопчаваше. Петнайсет секунди и малко неуверената помощ от страна на Вонсава бяха достатъчни да разкача задвижващите механизми на гърба и крайниците и да разкопчая екзоскелета. Луманако лежеше неподвижно, с разпрано гърло и разперени ръце върху щръкналите нагоре фибронишки на костюма. Напомняше ми за разкъсаните трупове от крайбрежието на Хирата.

— Помогни ми да го преобърна...

Чух някой да повръща зад мен. Обърнах се и открих, че Дьопре се е изправил. Той премигна няколко пъти и най-сетне сполучи да ме фокусира.

— Ковач. Ти ли... — погледът му падна върху Луманако. — Добра работа. А сега, имаш ли нещо против да споделиш плановете си с нас?

Тласнах за последен път трупа на Луманако и той се изхлузи от костюма.

— Планът е съвсем простичък, Люк. Смятам да убия Сучиади и всички останали навън. Докато се занимавам с това, искам да проникнеш в „Чандра“ и да го прочистиш от нежелани пътници. Ето, вземи това — хвърлих му бластера. — Нещо друго ще ти трябва ли?

Той поклати глава.

— Нищо, освен ножа. И лекарства. Най-вече тетрамет.

— Под моето легло. — Пъхнах крака в костюма, без да си давам труда да се събличам, и се заех да пристягам презрамките. Не ми беше съвсем по мярка, но сега не бе време да съм придирчив. Пък и Луманак бе по-едър от мен и сервоусилващите подплънки щяха да се задействат и през дрехите. — Тръгваме заедно.

— И аз идвам — заяви с мрачна решителност Вонсава.

— Не, ти оставаш — закопчах последната презрамка и се заех с ръкавите. — Трябваш ми цяла и невредима — ти си единствената, която можеш да вдигнеш кораба. И недей да спориш, само така можем да се измъкнем оттук. От теб се иска да останеш жива.

Письците на Сучиади бяха утихнали до полуживотински стенания. Усетих нарастваща тревога. Ако машината реши, че е настъпило време да поспре и да даде възможност на жертвата да се възстанови, хората от задните редици могат да си отдъхнат за по една цигара. Включих задвижващите механизми, докато Вонсава закопчаваше презрамките на левия ми крак, и по-скоро почувствах, отколкото чух пробуждащите се сервоусилватели. Сгънах ръце — потискайки рязката болка в строшения си лакът — и усетих стаената мощ на екзоскелета.

Болничните мобилни костюми са конструирани и програмирани да са съразмерни, поне приблизително, на човешката сила и движения, като същевременно щадят увредените участъци и внимават никоя друга част от тялото да не се претовари отвъд допустимите граници. В повечето случаи са въведени ограничения, за да попречат на възстановяващия се глупак да стори нещо, което не е полезно за здравето му.

Армейските обикновено не действат по този начин.

Напрегнах тяло и костюмът ме изправи на крака. Помислих за удар на нивото на слабините и костюмът отправи ритник, който би могъл да огъне стомана. Дълъг прав с лявата ръка. Костюмът го нанесе право във въображаемата цел с точността на невростимулатор.

Приклеках и се изправих бавно, защото в противен случай сервоусилвателите щяха да ме изстрелят на пет метра над земята. Пресегнах се и с машинна точност дръпнах интерфейския автомат на Луманако с дясната си ръка. Върху ретиновия ми дисплей се появи колонка от цифри — имплантантите бяха разчели Клиновия код. Мигаща червена светлинна в „иконата“ на пълнителя — вече знаех с какво е зареден автоматът. Експлозивни проектили с плазмена сърцевина. Разрушителен заряд.

Отвън машината отново върна Сучиади към писъците. Сега обаче гласът му бе значително по-дрезгав. На този фон едва се долавяха сподавени възклицания. Публиката се забавляваше.

— Да не забравиш ножа — рекох на Дъопре.

40.

Навън бе чудесен ден.

Слънцето грееше приятно и лъчите му се отразяваха от корпуса на кораба. Откъм морето духаше слаб ветреца, който вдигаше снежнобели зайчета върху вълните. Сучиади крещеше в мъчителна агония под безгрижното синьо небе.

Погледнах към брега и открих, че са издигнали метална конструкция със седалки около анатомизатора. Само върхът на машината стърчеше над горния ред зрители. Невростимулираното ми зрение мярна манипулаторна ръка с пинцети, която отделяше едва забележима нишка от тялото на нещастника. Последва нов писък. Извърнах глава.

„Ще се справиш. Същото беше, когато трябваше да закърпиш Джими де Сото на бойното поле и сетне да го изнесеш.“

— Да вървим към оръжейната — прошепнах и двамата с Дьопре заслизахме към брега и далечния край на „Анджин Чандра“, стараяйки се да сме извън периферното полезрение на ветераните от Клина. Спомних си какво са ни учили в часовете по незабележимо прокраждане. Движи се плавно, дишай леко. Премахни всичко, което може да предизвика вниманието на противника. Само след половин минута корпусът на „Чандра“ се изправи между нас и зрителите.

От другата страна на оръжейната се натъкнахме на млад офицер, който повръщаше върху пясъка. Той вдигна глава, лицето му бе покрито със ситни капчици пот, и ни погледна уплашено.

Дьопре го намушка с ножа.

Изритах вратата на оръжейната със сервоусилен ритник и скочих вътре, настройвайки зрението си светкавично към сумрака в помещението.

Покрай срещнатата стена бяха подредени шкафчета. На масата в ъгъла имаше шлемове. Рафтовете в другия край съдържаха магнитни подметки и дихателни апарати. Вратата към душовете зееше отворена. Непозната жена с чин сержант вдигна ядосано глава от инфоколонката на бюрото пред него.

— Вече казах на Артола, че не желая да... — тя забеляза мобилния костюм и се сепна. — Луманако? Какво правиш...

Ножът изсвири във въздуха покрай мен и се заби в шията на сержанта, точно над дясната ключица. Тя изгледа дръжката с разширени от ужас очи и се свлече бавно на пода.

Дъопре се шмугна покрай мен, коленичи до трупа и извади ножа.

— Е? — погледна ме той очаквателно.

— Не беше никак зле за умиращ, Люк.

Той повдигна рамене.

— Тетрамет. Маорски „ръкав“. Оказва се доста добра комбинация.

Оставих интерфейския автомат на масата, взех два шлема и му подадох единия.

— Правил ли си го преди?

— Не. Аз съм космонавт.

— Нищо страшно. Сложи си шлема, но внимавай да не зацапаш лицевото стъкло. — Взех два дихателни апарата и му подадох единия. — Шлангът се включва тук — отзад. Закопчай го с колана.

— Но защо са ни...

— Не зная, струва ми се, че така ще стане по-бързо. Освен това може да си свалиш лицевото стъкло. Стъпи сега върху подметките и те сами ще се закрепят за обувките ти. А аз ще включа захранването.

Душовете стърчаха от стената в съседното помещение. Кимнах на Дъопре да ме последва. Вратата се затвори херметично зад нас и аз долових познатия мирис на бронесплав, разпръсквана в плътно затворено помещение. Блеснаха оранжеви лампи, отразявайки се в десетките подобни на разтопен метал ручейчета, които се стичаха през отворите на впръсквателите.

Пристъпих под един от душовете.

Усещането е доста неприятно, особено първия път — като че те заравят жив в кал. Бронесплавта покрива на тънък слой кожата и дрехите и в началото е с консистенцията на каша. Тя се струпа върху замрежения отвор в горния край на шлема, сетне се прецежда през него и се стича покрай лицето, очите и ушите и дразни неприятно гърлото дори при затворена уста. Молекулярното отблъскване я държи настрана от лицевото стъкло, но останалата част от шлема се покрива

за не повече от двајсет секунди. Още толкова е необходимо и за тялото, но трябва да се пазят откритите рани.

Бронесплавта е херметична, водонепроницаема и е в състояние да спре високоскоростен проектил като броня на щурмови кораб. На известно разстояние отразява дори стрелба с фотонер.

Посегнах пипнешком и включих дихателния апарат. Част от въздуха изпълни вътрешността на костюма и го изду като балон. Чукнах с брадичка контролното табло на лицевото стъкло и пристъпих встрани.

— А сега е твой ред. Не забравяй да задържиш дъх.

Някъде зад стените Сучиади продължаваше да крещи.

Тетраметът чегърташе сетивата ми. Дръпнах рязко Дъопре изпод душа и включих дихателната му система. И неговият костюм се изду.

— Така, това е. Дръж лицевото стъкло свалено. Ако някой се опита да те спре, направи му този знак. — Показах му знака с палец. — Това означава повреда на костюма. Може да спечелиш известно време. Дай ми три минути преднина, сетне тръгвай. И стой настрана от кърмата.

Той кимна. Не виждах лицето му заради затъмненото стъкло. Поколебах се за миг, сетне го тупнах по рамото.

— Гледай да не умираш, Люк.

Пресегнах се и взех интерфейския автомат. След това се измъкнах навън, където писъците продължаваха.

Отне ми три минути да заобиколя оръжейната и фибробалона на лазарета. От тази позиция обаче виждах чудесно вратата и постовете, които бе оставил Карера. Разположението им бе същото като снощи — петима въоръжени с леки оръжия, двама със скафандри и един върху гравибъги. По Стойката малко ми приличаше на Куок. Какво пък, нищо чудно, тя никога не е била голям почитател на публичните екзекуции. Поех си дъх и закрачих нагоре по хълма.

Забелязаха ме на около двајсет метра — а и аз не се криех. Размахах безгрижно интерфейския пистолет и им дадох знака за повреда в костюма. Усещах неприятна, но търпима болка в ранената ръка.

На петнайсетина метра най-сетне подушиха, че нещо не е наред. Видях, че Куок се напруга, и прибягнах до последния коз. Натиснах ключалката на лицевото стъкло и спечелих още десетина метра, преди

то да се вдигне догоре. Куок първа ме позна и на лицето ѝ се изписа изненада, примесена с объркване и загриженост. Тя се изправи бавно.

— Лейтенант?

Застрелях първо нея. Единичен изстрел през лицевия отвор на скафандъра. Плазмената сърцевина буквално разкъса шлема ѝ. Затичах се...

... борейки се надигащото се негодувание на вълчите гени...

Вторият скафандър вече се извъръщаше, когато стигнах до него с един-единствен скок. Вдигнах крак и го изритах в гърдите, притискайки го към корпуса на гравибъгито. Сграбчих го за ръката, извих я назад и го гръмнах от упор през шлема.

Нещо ме блъсна отзад в костюма и ме събори на пясъка. Един от войниците без скафандри се бе прокраднал от другата страна, с пистолет в ръка. Интерфейсният автомат сам повдигна ръката ми нагоре и краткият откос го повали. Най-сетне писък, който да се присъедини към този на Сучиади. Затворих лицевото стъкло и сгънах крака. Екзоскелетът ме вдигна в миг от пясъка. Лъч от фотонер изпепели мястото, на което лежах допреди секунда. Проследих го до източника му и пуснах няколко куршума. Стрелецът отхвърча назад от ударите и взривната вълна на проектилите.

Последният опита да ме неутрализира от близка дистанция, като блокира с длани дулото на автомата и го насочи нагоре, и същевременно нанесе удар с крак. Отличен ход срещу невъоръжен противник, но не и в този случай. Кракът му отскочи от мобилния костюм и той изгуби равновесие. Извъртях се и на свой ред го изритах с цялата сила, на която бе способен екзоскелетът.

Направо му скърших гръбнака.

Нещо изтропа върху бронята на гравибъгито. Погледнах към брега и зърнах фигури, които напускаха набързо пригодения амфитеатър, насочили оръжията си към мен. Пуснах един откос по-скоро рефлексивно, сетне скочих на седалката на гравибъгито.

Контролните системи се пробудиха още при първото докосване на таблото — светлинки и колонки от информация под дебелите бронирани стъкла на мониторите. Включих двигателите, вдигнах гравибайка на около половин метър от земята и го извъртях към брега — право срещу настъпващия авангард на Клина. Влязох в подсистемата за избор на оръжие.

— ... уоууу, уоууу, УОУУУУ! — запяха едновременно ракетните установки и на лицето ми разцъфна усмивка.

Експлозивите не са кой знае колко ефикасни при сражение във вакуум. Липсва ударна вълна, а енергията, която се отделя, се разпилява бързо. Конвенционалните експлозиви са почти безполезни срещу противник, облечен в скафандър, а атомните оръжия нямат приложение при близък бой. В подобни условия е необходимо някое по-интелигентно оръжие.

Пакетите от „умни“ шрапнели оставяха сдвоени димни следи между войниците на брега, докато локаторите им изчисляваха с микросекундна точност траекторията до мястото, където органичните поражения ще са най-значителни. Всеки от взривовете освобождаваше градушка от мономолекулярни шрапнели със заострени краища, които се забиваха надълбоко в плътта на жертвата.

Тъкмо с подобно оръжие беше покосен моят 391-ви взвод само преди два месеца. Тогава Куок изгуби очите си, Еди Мунхарто — крайниците, а аз — рамото.

„Два месеца? А ми се струваше като цяла вечност.“

Онези от войниците, които бяха по-близо до взривовете, буквално се разтваряха в буря от метални частици. Виждах ги как се къпят в кървави пръски и се превръщат в оглозгани от шрапнелите, алени месива. Към по-отдалечените смъртта бе милостива.

Някои от шрапнелените пакети подминаха войниците, достигнаха подпорите на амфитеатъра и избухнаха при сблъсък с тях. Цялата структура подскочи за миг във въздуха, сетне рухна долу, обхваната в пламъци. Отблясъците от експлозията засияха върху лъскавия корпус на „Анджин Чандра“, а ударната вълна вдигна прашни облаци.

Едва тогава открих, че очите ми са замъглени от сълзи.

Подкарах гравибъгито напред над разровения и окървавен пясък, докато оглеждах за оцелели. В настъпилото затишие след експлозиите двигателят на гравибайка издаваше приятен, мъркащ звук.

Някъде към средата на бойното поле забелязах двама ранени войници да се крият между фибробалоните. Приблжих се към тях. Единият бе твърде тежко поразен, за да се интересува от онова, което ставаше около него, при другия шрапнелът бе отнесъл част от лицето и го бе ослепил. Ръката, която вдигна към мен, бе оголена до кост.

— Какво... — чух слабо стенание.

Един изстрел с автомата бе достатъчен да го довърша. Войникът до него едва намери сили да ме прокълне, след което издъхна, задавен от собствената си кръв. Повъртях се над тях още малко, сетне забелязах някакво движение на брега. Друг войник, почти невредим от шрапнелното клане, след като бе пропълзъл под търбуха на кораба. Автоматът в ръката ми бе скрит зад контролното табло. Той виждаше само напръскания ми с бронесплав костюм и гравибъгито. Изправи се и поклати объркано глава.

— Ей, кой си ти? — чух го да вика. — И какво е станало тук?

Той зашляпа из плитчините, докато се оглеждаше, сетне отново вдигна поглед към мен. Освободих ключалката на лицевото стъкло.

— Лейтенант Ковач? — извика той учудено. — Кой направи това?

— Ние — отвърнах тихо, макар да заех, че не може да ме чуе. После вдигнах интерфейсия автомат и го приковах с един изстрел към корпуса на кораба.

Движение откъм „Чандра“.

Извъртях бъгито и забелязах фигура с костюм като моя да се препъва надолу по стълбичката и да рухва в подножието ѝ. С един скок на сервоусилвателите се озовах във водата, още десетина ме отведоха при падналата фигура. Едва когато я наближих, забелязах обширна, димяща рана от фотонер в корема.

Лицевото стъкло бе вдигнато. Под него се чуваше мъчителното пъшкане на Дъопре.

— Карера — успя да промълви той. — Предният люк.

Вече се движех, макар дълбоко в себе си да осъзнавах, че съм закъснял.

Предният люк бе взривен като при аварийна евакуация. Лежеше заровен в един пясъчен кратер, където го бяха изхвърлили експлозивните панти. До него стъпки от някой, който бе скочил от люка. Стъпките водеха към оръжейната.

„Твоята кожа, Айзък, отново ни надхитри.“

Нахлух през зейналата врата на оръжейната с автомат в ръка. Нищо. Нито следа. Всичко изглеждаше така, както го бяхме оставили. Зад втората врата душът продължаваше да работи. Миришеше нетърпимо на разтопена бронесплав.

Надникнах внимателно и огледах ъглите. Отново нищо. Влязох и изключих душовете.

Мамка му.

Какво пък, това трябваше да се очаква. Нима си въобразявах, че ще се справя лесно с него?

Върнах се да открия останалите и да им предам добрите новини.

Докато отсъствах, Дъопре бе издъхнал.

Когато се върнах при него, той вече бе спрял да диша и гледаше с изцъклен поглед към синьото небе. Нямахте кръв — от късо разстояние фотонерът изгаря съдовете, а изглежда Карера го бе прострелял от упор.

Вонсава и Вардани го бяха открили преди мен. Заварих ги коленичили на пясъка от двете му страни. Вонсава стискаше в едната си ръка бластер, но очевидно мислите ѝ не бяха в него. Тя едва вдигна глава, когато сянката ми легна върху нея. Приклекнах до тях и въздъхнах уморено.

— Таня?

Тя долови нещо в гласа ми.

— Какво ще правим сега?

— Вратата по-лесно се затваря, отколкото отваря, нали?

— Да — тя ме погледна, търсейки отговора в лицето ми. — Процедурата по затваряне не изисква да се въвеждат специални кодове. Ти откъде знаеше?

— Стори ми се логично — вдигнах рамене. Съмнявах се да е от емисарската интуиция. — Винаги е по-трудно да разбиеш ключалката, отколкото да затвориш вратата след това.

— Така е — съгласи се тя.

— Но все пак, колко време ще отнеме процесът?

— О, за Бога, Ковач! Откъде мога да знам? Няколко часа може би. Защо?

— Карера е жив.

— Какво? — ококори се тя.

— Тази голяма дупка в Люк... — продължих, без да потискам гнева си. — Карера я е направил. После се е измъкнал през предния

люк, напръскал се е с бронесплав и сигурно вече е от другата страна на проклетата врата.

— Ами защо не го оставим там?

— Защото — отвърнах все така ядосано, — ако го оставим, може да се появи обратно, докато затваряш вратата, и да те застреля. Както и всички нас. Като знам какви неща може да има на борда на „Чандра“, нищо чудно да се появи с тактическа бойна глава.

— В такъв случай защо не изчезваме веднага оттук? — попита Вонсава. Тя посочи „Анджин Чандра“. — С това нещо само след няколко минути ще бъдем от другата страна на планетата.

Погледнах към Таня Вардани и зачаках. Само след секунди тя поклати глава.

— Не. Трябва да затворим вратата.

Вонсава вдигна ръце.

— Но защо, по дяволите? Кой го е грижа...

— Почакай, Амели — спрях я аз. — Мислиш ли, че толкова лесно ще се промъкнеш през обсадата на Клина? Дори с моя помощ. Боя се, че ще се наложи да го правим по трудния начин.

„А аз ще получа възможност да убия убиеца на Люк Дъопре.“

Не бях сигурен дали в мен говори тетраметът, или споделената бутилка уиски на палубата на ръждясалия траулер, но това едва ли имаше някакво значение.

Вонсава въздъхна и се изправи.

— С гравибъгито ли ще се придвижваш? — попита тя. — Или искаш реактивна рама?

— Ще ми трябват и двете.

— Така ли? — тя ме погледна с внезапен интерес. — И защо? Да не искаш от мен...

— На бъгито можем да монтираме атомна гаубица. Двайсеткилотонов заряд. Смятам да гръмна веднъж с това чудо през вратата — може пък да умерим Карера. Но най-вероятно няма. Той ще се е скрил някъде и ще очаква нещо подобно. Поне ще го задържим достатъчно дълго далече от вратата. През това време ще се прехвърля с реактивната рама. А после — отново свих рамене. — После честен двубой.

— И предполагам, че аз няма да уч...

— Точно така. Ти си незаменима — как се чувстваш, след като го разбра?

— Тук ли? — тя се огледа и кимна към разпръснатите трупове.
— Чувствам, че не съм си на мястото.

41.

— Не можеш да го направиш — заяви тихо Вардани. Привърших с насочването носа на бѣгито към центъра на вратата и се извърнах към нея.

— Таня, тази врата пред очите ни издържа на оръжия, които... — спрях, търсейки най-точната дума. — Които дори аз не разбирам. Наистина ли смяташ, че някакъв си жалък тактически ядрен заряд може да ѝ стори нещо?

— Не това имах предвид, а теб. Погледни се.

Насочих вниманието си към контролното табло.

— Не бери грижа за мен. Остават ми поне още няколко дни.

— Да, но в болнично легло. Наистина ли вярваш, че имаш някакви шансове срещу Карера? Единственото, което те държи цял, е този костюм.

— Глупости. Забравяш за тетрамета.

— Да, смъртоносна доза, както видях. Колко дълго мислиш, че ще издържиш?

— Достатъчно дълго — погледнах над рамото ѝ към брега. — Къде, по дяволите, се бави Вонсава?

— Ковач! — повиши тон тя, за да привлече вниманието ми. — Опитай само с бомбата. Не преминавай от другата страна. Аз ще затворя вратата.

— Таня, защо не ме простреля с парализатора?

Мълчание.

— Таня?

— Е, добре — въздъхна тя. — Прави каквото щеш. В края на краищата, става дума за твоя живот.

— Не това те питах.

— Аз... — тя сведе поглед. — Изпаднах в паника.

— Говориш глупости, Таня. Виждам съм те да правиш какво ли не през последните два месеца, но нито веднъж да изпадаш в паника. Ти не знаеш значението на тази дума.

— Така ли? Толкова ли добре смяташ, че ме познаваш?

— Достатъчно.

— Тъпи войници — изсумтя тя. — Всички вие сте нещастни романтици с умопомрачено съзнание. Не знаеш нищичко за мен, Ковач. Чукал си ме веднъж, и то във виртуалността. Мислиш си, че това ти дава някаква представа? Че ти дава право да преценяваш хората?

— Хора като Шнайдер ли имаш предвид? — повдигнах рамене. — Той щеше да ни продаде на Карера. И ти го знаеш. Заради него се случи това със Сучиади.

— О, а ти се гордееш със себе си, нали? — Тя махна с ръка към ешафода, на който бе издъхнал Сучиади, и към труповете, които го заобикаляха. — Въобразяваш си, че си постигнал нещо?

— Да не искаш да умра?

— Не!

— Не това е проблемът, Таня. Друго те питах. Защо *аз* не умрях *там*? Но както гледам, не желаеш да говориш за това. Като единствен марсиански експерт сред нас, искам да кажа.

— Не зная, вече ти казах. Трябва да съм се изплашила. Грабнах парализатора веднага щом ти го изпусна. И се прострелях.

— Да, това ми е известно. Карера ми каза, че си била в неврошок. Искаше обаче да разбере защо аз не съм бил. А също и защо се свестих толкова бързо.

— Може би отвътре не си като нас.

— Ехей, Ковач!

И двамата погледнахме към брега.

— Ковач! Виж какво намерих.

Беше Вонсава, подкарала бързото със скоростта на човешки ход. Пред носа му се препъваше позната фигура. Присвих очи и дадох увеличение.

— Не мога да повярвам.

— Кой е това?

Едва сподавих смеха си.

— Един, който знае как да оцелява. Погледни сама.

Ламонт имаше мрачно изражение, но не изглеждаше по-зле от последния път, когато го бях видял. Дрехите му бяха опръскани с кръв, която очевидно не беше негова. Веднага щом ме позна, лицето му

светна. Той ускори крачка, сетне спря пред муцуната на бѣгито. Вонсава му подвижна нещо и той отново пое право към мен.

— Знаех си! — чух го да вика. — Знаех си, че ти си го направил. Имах цялото ти досие! А съм чувал разни неща за теб, Ковач!

— Открих го в един от складовете на кораба — Вонсава спря зад него. — Доста се измъчих, докато го изкарам навън.

— Чувал съм за теб и съм те виждал — продължаваше да ломоти Ламонт. — И досиенцето ти го знам. Ковач, ето кой е свършил тази работа.

— Така ли? — погледнах го с безразличие.

— Чувал съм, знам, но на никого не казах.

— Да, и това ти беше грешката. От един политкомисар се очаква да съобщава на началството за подозренията си. Така пише в директивите. — Вдигнах интерфейския автомат от пулта на бѣгито и го застрелях в гърдите. Куршумът премина през него и експлодира на няколко метра по-нататък в пясъка. Малко прибързан и не съвсем точен изстрел. От раната рукна кръв, но Ламонт се надигна и ми се ухили.

— Знаех, че си го направил — рече той дрезгаво, после коленичи и се преви на една страна. Кръвта му попиваше в пясъка.

— Намери ли реактивна рама? — попитах Вонсава.

Пратих Вардани и Вонсава да се скрият зад близката скала, преди да изстрелям бомбата. Не бяха добре защитени като мен, нито пък имаше време да се покриват с бронесплав. Дори от другата страна на вратата ядреният взрив пак би могъл да прати облак радиационен прах назад през отвора.

Всъщност, предишният ми опит от работата с вратата ми подсказваше, че тя знае как да се пази. Вероятно щеше да се справи с опасната радиация по същия начин, по който и с нанолите — просто нямаше да я пропусне през себе си. Но човек винаги може да сбърка с тези неща. Кой знае каква е допустимата доза облъчване за един марсианец?

„Тогавя защо си тук, Так? Костюмът ще поеме голяма доза лъчение.“

Сега обаче не ми беше до това. Седнал върху бѣгито, с положен напреко на бедрата фотонер и интерфейсен автомат в кобура под мишницата, усещах непреодолимо желание да приключа час по-скоро с тази работа. Гаубицата изстреля бомбата с достатъчно ниска скорост, за да проследя полета ѝ през отвора, към овала от черно, обсипано със звезди небе, който се виждаше в самия център на вратата. Секунди по-късно картината бе засенчена от ярко сияние. Лицевото ми стъкло потъмня автоматично. Изчаках, седнал върху бѣгито, докато сиянието угасне. Съдейки по липсата на реакция от страна на лъчевия датчик в костюма ми, радиацията не беше на опасно ниво.

„Горд си, че се оказа прав, нали, Так?“

Вдигнах лицевото стъкло и изсвирих с уста. Второто бѣги се появи иззад скалата, следвано от облак прах. Вонсава се приближи и го приземи с професионална точност до мен. Вардани се измъкна от седалката зад нея. Не ми беше проговаряла, откакто застрелях Ламонт.

— А какво ще правим, ако не се върнеш навреме? — попита ме Вонсава.

Ухилих се.

— Не говори глупости. Ако не успея да се справя с Карера до два часа, въобще не ме чакайте. И без мен го знаете.

После спуснах отново лицевото стъкло и подкарах бѣгито.

Усетих преминаването през вратата по внезапното изчезване на гравитацията. Стомахът ми подскочи нагоре, зави ми се свят.

„Ето че се започва отново, Так“.

Карера бе подготвил своя ход.

Една малка червена точица в горния край на дисплея замига тревожно и аз реагирах машинално. Ръцете ми сами извиха кормилото на бѣгито, за да ме изправят лице в лице с опасността. Оръжейните системи преминаха в състояние на готовност. Чифт микропрехващачи се стрелнаха от отвора на пусковата установка, насочиха се към приближаващата се ракета и избухнаха почти едновременно. Безшумна бяла светлина върху лицевото стъкло ме заслепи за няколко секунди.

Нямах време да чакам дори толкова. Разтворих крака и се оттласнах от корпуса на бѣгито. За миг, когато увиснах в безтегловността на космическото пространство, ме завладя паника. Пресегнах се с лявата ръка и сграбчих ръчката на реактивната рама. Но не я дръпнах.

„Рано е още.“

Бъгито се отдалечаваше от мен, преобръщайки се в космическото пространство, с все още работещ двигател. Прогоних от мислите си представата за бездната, из която се носех, и съсредоточих вниманието си върху неясните очертания на кораба пред мен. Облечен в тъмния, напръскан с бронесплав костюм, с реактивна рама на гърба си, вероятно бях почти невидим под бледата светлина на звездите. Поне докато не задействам реактивната тяга. Стига, разбира се, Карера да не разполагаше с детектори за маса, ала едва ли е имал подръка. При незапалени реактивни двигатели единствената видима цел за него беше бъгито. Вдигнах бавно фотонера и опрях приклада в рамото си. Поех си въздух. Стараех се да не мисля за следващия ход на Карера.

Покажи се, мръснико.

Ах, Так, ти май го очакваш.

А какво са те учили на времето? Не очаквай нищо, за да си готов за всичко.

Ако разполага с необходимото снаряжение, космическият командос няма да разчита на подобни евтини трикове. Съществуват цял набор засичащи устройства, вградени в бойните скафандри и координирани от мънички, но ужасно умни, персонални бойни компютри, които не страдат от човешкия недостатък да се смразяват от ужас само защото летят из безкрайния космос. Както е с всичко останало в наши дни, машината върши по-голямата част от работата.

Не разполагах с достатъчно време да се екипирам с бойния скафандър на Клина, но бях сигурен, че Карера също не е успял. Това означаваше, че носи костюм като този на Луманако и е въоръжен с фотонер.

Въздъгнах и оставих на емисарските сетива да надвият надигащата се в мен тревога, пришпорвани от убийствената доза тетрамет в кръвта ми, и престанах да чакам какво ще се случи.

Е то там!

Едно розово пламъче разцъфна върху тъмния силует на приближаващия се кораб.

Извъртях се леко, доколкото ми позволяваше костюмът и липсата на опорна точка, ориентирах тялото си в посока към мястото на проблясването и включих реактивните двигатели на пълна тяга.

Някъде зад мен се появи ярко сияние, което изпълни половината от дисплея ми. Ракетата на Карера се бе взривила в бѣгито.

Изключих двигателите и продължих да се нося безшумно към кораба. Усетих, че лицето ми се е разпънало в доволна гримаса. Следата от реактивната струя вероятно се е размила на фона на поголемия взрив от бѣгито и сега Карера отново нямаше за какво да се улови. Може би очакваше подобен ход, но не можеше да ме види, а когато се приближа...

Откъм кораба блесна ярък сноп от стрелба с фотонер. Максимално разширен лъч. Карера стреляше напосоки, приблизително зад мястото, където бе засякъл бѣгито. Неволно стиснах приклада на фотонера.

„Още не. Не още...“

Нов изстрел с фотонер, по-близо. Гледах как светлината блясва и загасва, блясва и загасва и се стараех да държа оръжието си насочено към източника ѝ. Нямаше смисъл да откривам огън, преди да съм се приближил на по-малко от километър. Още няколко секунди и лъчът на моя фотонер, нагласен на максимална концентрация, щеше да пробие бронесплавта върху костюма на Карера и да изгори лежащата отдолу плът. Ако имах късмет, щях да го уцеля в главата или в гърдите. Но и при други попадения щях да му създам достатъчно неприятности, докато се приближа към него.

Усещах как устните ми се разтягат в зла усмивка.

И тогава космосът около мен изригна в светлина. За един кратък миг си помислих, че екипажът на кораба се е пробудил отново, разгневен от ядрения взрив в непосредствена близост, но после осъзнах какво е това.

„Осветителна ракета, глупако.“

Дръпнах ръчката на реактивната рама и се понесох встрани. Откоси от фотонер проследиха движението ми върху корпуса на кораба. При едно от завъртанията дори успях да отвърна с насрещна стрелба. Само три секунди, но и това бе достатъчно Карера да се прикрие. Шмугнах се между две стърчащи надстройки на корпуса и веднага включих обратна тяга, докато увиснах почти неподвижно. Кръвта блъскаше неприятно в слепоочията ми.

„Дали съм го уцелил?“

Отговорът дойде незабавно.

— Хитър ход, Ковач — зашепна гласът на Карера в слушалките ми. — Не е зле за някой, който се бои от високото.

Погледнах към горния дисплей. Радиостанцията е включена на приемане. Мръднах леко с брадичка и задействах микрофона.

„Нека да говори.“

— Кой ти каза, че се боя от високото?

— О, как бих могъл да забравя. Твоето фиаско с Рандал. А ти сигурно се имаш за истински ветеран. Скоро ще узнаеш горчивата истина, Ковач. Смятам да ти строша шлема и да гледам как лицето ти се пръсва във вакуума.

— Гледай да побързаш, в такъв случай — отвърнах невъзмутимо. — Защото не смятам да се мотая тук цяла вечност.

— А, дошъл си да се полюбуваш на гледката, значи. Или си забравил някое любимо холопорно в доковия хангар?

— Не, гледам да те задържа тук, докато Вардани затвори вратата.

Кратка пауза, през която чувах напрегнато дишане. Преместих фотонера в дясната ръка, а с лявата дръгнах ръчката за кратък импулс от реактивните двигатели. Презрамките се изпънаха, докато двигателите на рамата ме теглеха встрани от корпуса.

— Какво стана, Айзък? Уплаши ли се?

— Ти си едно лайно, Ковач — изграчи той. — Продаваш другарите си, сякаш си търговец на души. Убиваш ги за пари.

— Все си мисля, че такава ни е професията. Да убиваме за пари.

— Не ми пробутвай шибания си квелизъм, Ковач! Не и когато ръцете ти са изцапани с кръвта на десетки войници от Клина. Между които и твои приятели, Ковач! Тони Луманако, Куок Юен Юе... Ти ги уби. Ти си убиец на войници.

Леко стягане в гърлото, когато спомена имената.

„Успокой се...“

— Те също убиваха — доста лекомислено за войници.

— Майната ти, Ковач!

— Както и да е.

Разперих ръце, забелязал, че се приближавам към корпуса. За миг ми хрумна мисълта, че обшивката може да е минирана по някакъв начин...

„О, по дяволите. Човек не може да мисли за всичко...“

... и после ръкавиците ми допряха гладката повърхност и аз спрях да се движа. Фотонерът се полюшваше по инерция на рамото ми. Намирах се зад сферична надстройка, отвъд която стърчеше още една. Повдигнах се и надникнах над ръба на първата. Скрих се отново, но вече бях запечатал в съзнанието си картината.

Зад втората сфера зееше отворът на доковия хангар, разположен в самия център на тристаметровата вдлъбнатина, заобиколена от десетки подобни полусфери. Отрядът на Луманако вероятно бе поставил пеленгатор, защото нямаше никакъв друг начин Карера да открие толкова бързо това място върху корпуса на кораб с дължина почти шейсет километра и ширина трийсет. Погледнах за миг към дисплея на лицевото стъкло — единственият премигващ радиоканал бе този, от който чувах развълнуваното дишане на Карера. Нищо чудно, той сигурно щеше да изключи канала веднага щом заложи капана.

„И къде, по дяволите, си се сврял, Айзък? Чувам дишането ти, въпросът е как да го спра.“

Издигнах се отново над сферата, чувствайки се болезнено уязвим, и започнах да оглеждам околностите. Всичко, от което се нуждаех, бе един-едничък погрешен ход. Само един.

„От Айзък Карера, командир на космокомандосите, оцелял в хиляди космически сражения? Погрешен ход? Как ли пък не, Так. Не го ли искаш на тепсия?“

— Знаеш ли, Ковач, питам се — чух гласа му отново. Изглежда бе овладял гнева си. — Що за сделка ти е предложил Хенд?

„Сканирай, търси. Нека си говори.“

— Дава ми повече, отколкото ти, Айзък.

— Струва ми се, че си забравил чудесната ни медицинска програма.

— Не. Надявам се само да не ми потрябва повече.

„Сканирай, търси.“

— Толкова ли ти беше зле да се биеш за Клина? Да разполагаш с гарантирано „пренахлузване“, да не се боиш от истинска смърт?

— Трима от моята група няма да са на същото мнение, Айзък. Те вече са мъртви.

— От твоята група? — едва забележимо колебание.

Намръщих се.

— Жиан Жианпин — изпържен от резонаторно оръдие. Хансен и Крюкшенк — жертви на нанолите...

— Твоята група?...

— Това вече го каза, Карера.

— О, съжалявам. Просто се питах...

— Обучението няма нищо общо с това и ти го знаеш. Не ми пей възторжените песни на Лапиний. Машинария и късмет, ето какво ви държи засега на Санкция IV.

„Сканирай, търси. Къде си, копеле?

И се успокой.“

— Санкция IV, или където и да било другаде — отвърна той със спокоен глас. — Играта е една и съща и ти го знаеш. Щом не искаш да играеш, значи си свършен. Инак защо ти беше да се захващаш с Клина?

— Айзък, цялата тази шибана планета се е захванала с вас. Никой вече няма кой знае какви шансове за оцеляване. Ако ще се забъркваш в подобно нещо, най-добре от началото пускай големите оръдия. Ето ти малко квелизъм, Айзък.

Той изсумтя.

— Ако мислиш, че ми казваш нещо, което не знам.

Ето там.

Тъмна сянка с познати очертания, в подножието на една от сферите. Рамката на реактивен двигател. Вдигнах фотонера и се прицелих.

— Тя не е била философ, Айзък, а войник.

— Теоретик и нищо повече.

— Спорим върху термини.

Натиснах спусъка. Тънък и ярък сноп проряза мрака на космоса и попадна право в центъра на смътното очертание. Нещо там избухна и се разпадна на части. Устните ми се разтегнаха в усмивка.

Дишане.

Това бе първият знак. Едва доловим шепот откъм слушалките. Потиснато, сподавено дишане.

По дя...

Нещо невидимо се разби на парчета и озари със светлина дясната страна на шлема ми. Нещо също толкова невидимо отскочи от

лицевото ми стъкло, оставяйки мъничка V-образна пукнатина. Усетих и други удари върху костюма.

Граната!

Инстинктивно се извъртях надясно. Едва по-късно осъзнах защо. Това бе най-краткият маршрут между позицията на Карера и моята покрай ръба на доковия хангар. Около една трета от диаметъра на онова разстояние, което Карера бе пропълзял, докато бе разговарял с мен. След като бе свалил реактивната рама и я бе оставил там като примамка. Беше се придвижвал, разчитайки единствено на ръцете и краката си. Беше използвал престорения си гняв, за да скрие задъханото си дишане, а след това, когато бе преценил, че е достатъчно близо до мен, се бе притаил в очакване да открия огън с фотонера. И, уповавайки се на опита си от стотици сражения в космоса, ме бе атакувал с единственото оръжие, което не би издало местоположението му.

Образцова атака, наистина.

Той се носеше право към мен от около петдесетина метра — истинска хвърчаща версия на Семетайр на брега, с протегнати ръце. В дясната различих познатите очертания на фотонера, а в лявата стискаше пневматичен гранатомет „Филипс“. Въпреки че нямаше никакъв начин да я засека, не се съмнявах, че следващата електромагнитно задвижвана граната вече лети към мен.

Включих реактивния двигател и се понесох назад. Преметнах се във въздуха и за миг изгубих корпуса от погледа си. Гранатата, отклонена от реактивната струя на рамата, избухна на известно разстояние от мен и изпълни пространството с шрапнели. Някои от тях попаднаха в левия ми крак и стъпалото, с пронизващата болка на бионишки. За миг вътрешното налягане на костюма спадна рязко и тъпанчетата ми изпукаха. Бях уцелен на още десетина места, но там бронесплавта бе издържала.

Продължих да се нося над гората от полусфери, щръкнала върху корпуса на кораба. След десетина секунди бронесплавта запуши отворстията на костюма и налягането се възстанови. Знаех, че Карера ме преследва, но нямах време дори да се огледам. От време на време край мен преминаваха снопове от фотонерни лъчи.

Сблъсках се косо с корпуса и го използвах, за да променя рязко траекторията си. За миг, докато се извъръщах, зърнах Карера да се

подава от една гънка в обшивката на десетина метра зад мен. Вече знаех какъв ще е следващият му ход. С едно рязко оттласкване щеше да се понесе така, че да ми пресече пътя, стреляйки в движение. Поне един от тези изстрели щеше да е достатъчно силен, за да преодолее съпротивата на бронесплавта и да ме довърши.

Ударих се в поредната полусфера. Пак се завъртях. Изстрелите му попадаха все по-близо. Включих за частица от секундата реактивната рама, надявайки се да налучкам траекторията, която ще ме отведе отвъд следващата издатина. Докато се носех в бърснещ полет над корпуса, протегнах ръце и се улових за нещо, което наподобяваше барелеф. Полетът ми се прекрати внезапно и аз се извъртях на място, озъртайки се за Карера.

Нито следа от него. Поне за малко бях извън обсега на оръжията му. Обърнах се и продължих да се придвижвам, придържайки се за барелефа, а сетне посегнах към следващия. Погледът ми спря върху него...

„0, не.“

Стисках крилото на марсианец.

За миг се вцепених от изненада. Отначало настина си помислих, че това е някаква скулптура, но подсъзнателно вече се досещах за истината.

Марсианецът бе умрял с крясък на уста. Крилете му бяха разперени назад, потопени почти наполовина в обшивката на корпуса, от която стърчаха само закривените му крайници и извитата горна част на гръбнака. Лицето бе застинала маска на агония, със зейнал клон и очи, сияещи като опашката на комета. Целият труп бе покрит със същия материал, с който и обшивката.

Плъзнах поглед по повърхността на корпуса, над която стърчаха и други подобни „барелефи“, и едва сега осъзнах на какво съм се натъкнал. Целият район около входа на доковия хангар представляваше обширна масова гробница от хиляди вкочанени марсианци, застинали под някакво непознато вещество, разпръснато при...

При какво?

Нямах никаква представа какво оръжие би предизвикало подобни поражения, нито какви са били обстоятелствата при сблъсъка между две раси, толкова по-усъвършенствани от нас, колкото сме ние в

сравнение с чайките, носещи се над морето около Собървил. Не разбирах как може да се е случило това. Виждах само резултатите. Виждах мъртвците.

Гранатата отскочи от поредния вкочанен марсиански труп на десетина метра от мен и експлодира. Полетях встрани от взрива. Всичко се повтори както преди. Усетих рязка болка в гърба, последвана от спадане в налягането. Тъпанчетата ми изпукаха. Изкрещях. Озърнах се.

Карера се носеше на петнайсетина метра зад мен. Той откри огън с фотонера и аз се извъртях, насочвайки се към зейналата паст на доковия хангар. Гласът на Карера ме преследваше.

— Ковач, къде си мислиш, че отиваш?

Нова експлозия зад мен, този път по-близо. Реактивните двигатели внезапно угаснаха. Изгаряща болка в гърба. Карера и неговите шибани умения на космокомандос. Но ако имах късмет и достатъчно инерция...

Секунди по-късно се гмурнах в атмосферната завеса на доковия хангар, почувствах внезапното нарастване на гравитацията и се блъснах в насрещната стена, оставяйки след себе си димна следа от ударената реактивна рама.

За един кратък миг останах да лежа в подножието на стената.

„Такеша, ставай!“

„О, я ме остави на мира.“

„Той ще те убие, Так. СТАВАЙ!“

Надигнах се и едва не тупнах отново. Бях се подпрял на счупената си ръка и от рязката болка ми причерня пред очите. Претърколих се и опитах с другата ръка. Този път беше по-добре. Мобилният костюм издаде странен звук, изглежда нещо с настройките не беше наред, но все пак ми помогна да се изправя. Явно аварийната система все още функционираше.

— Къде...пък...а — чух гласа на Карера. — Не...еш да...иеш от ...ен.

Знаех, че скоро ще се появи.

Посегнах към фотонера, но презрамката му се бе заплела в обгорялата реактивна рама. Опитах се да я освободя, но не можах.

„Зарежи я!“

„И какво ми остава тогава? Да стрелям с интерфейсен автомат? По бронесплав?“

„Оръжията са само продължение на твоята ръка. Ти си убиецът!“

„Добре де. Както кажеш.“

Затичах се към тунела, като същевременно измъкнах интерфейския автомат от кобура. На всеки няколко крачки се натъквах на Клиново снаряжение. Пеленгаторът, захвърлен безцеремонно до стената, вероятно там, където го бе оставил Карера. До него — зейнал контейнер от гранатомет, с лъщящи резервни части вътре. Сцена на припряна, забързана подготовка. Контролирана бързина на опитен войник. Човек, който знае какво прави. Карера във вихъра си.

„Разкарай се оттук, Так.“

Следващото помещение. Марсианските машини се размърдаха и започнаха да ме обкръжават мълчаливо, като ломотеха непрестанно помежду си. Прескочих ги, следвайки фосфоресциращата стрелка...

„Не, само не следвай стрелките!“

Свих в един страничен коридор при първата възможност и продължих по него. Една от машинките продължи да ме следва, но бързо изостана.

Стори ми се, че чух някакво движение зад мен и се извърнах. Нищо, дори сенки.

„Вземи се в ръце, Так. Това е от тетрамета. Поел си твърде много и сега имаш халюцинации.“

Нови помещения, пресичащи се едно друго и винаги с високи тавани. Отказах се да гледам по навик нагоре. Раните от гранатата в крака и стъпалото ме принуждаваха да накуцвам болезнено. В подобно състояние стигнах до една задънена зала и там се натъкнах на моя последен мъртъв марсианец.

Този път мумифицираните мембрани на крилете бяха сгънати назад около скелета на кацналото върху една напречна тръба същество. Издълженият череп бе клюмнал на гърдите, прикривайки шийната жлеза. Очите бяха склопени.

Марсианецът повдигна клюн и ме погледна.

„Пак халюцинираш, приятелю.“

Разтърсих глава, направих няколко крачки към трупа и го погледнах. Кой знае защо ми се дощя да се пресегна и да го погаля по гърба.

— Само ще поседя тук мъничко — обещах му аз и едва не се изкисках. — Ще пазя тишина. Само няколко часа... толкова ми трябват.

Отпуснах се на пода, притискайки автомата към гърдите си като талисман. Погледът ми се зарея към тавана и за миг ми се стори, че виждам там хвъркати сенки и призрачни полупрозрачни крила, опитващи се да се измъкнат през купола. По някое време осъзнах, че те всъщност са в главата ми, защото усещах как перата им докосват свода на черепа ми и дразнят съвсем леко, но достатъчно болезнено очните ми ябълки, а около тях се спуска гъста и черна пелена... прекалено черна, за да мога да...

Чуваше се и тих, сподавен плач.

— Ковач, събуди се.

Гласът бе любезен и някой ме побутваше лекичко по ръката. Имах чувството, че очите ми са залепнали. Опитах се да вдигна ръка.

— Събуди се! — вече не така любезно. Повдигнах клепащи и се озърнах. Марсианецът си беше на мястото, но трупът му бе запрещен от друга фигура в изпълнен с бронесплав костюм, която стоеше на тричетири метра от мен, насочила фотонер към гърдите ми.

Нещо отново ме побутна по ръката. Погледнах надолу. Една от марсианските машини ме галеше по ръкавицата с многобройните си фини, нишковидни рецептори. Побутнах я настрани и тя се отдалечи, но пак се върна, издавайки тихи, мъркащи звуци.

Карера се разсмя. Звукът отекна неприятно в шлема. Малко наподобяваше пърхане на криле.

— Точно така. Тази тъпа машинка ме доведе право при теб. Можеш ли да повярваш? От голяма помощ ми беше.

Не зная защо, но се разсмях. Стори ми се единственото разумно нещо за момента. Командирът на Клина се присъедини към мен. В лявата си ръка държеше моя интерфейсен автомат.

— С това ли възнамеряваше да ми видиш сметката?

— Съмнявам се.

И двамата престанахме да се смеем. Той повдигна лицевото си стъкло и ме изгледа изпод смръщени вежди. На лицето му се четеше напрежение. Спомен от доскорошното промъкване през залите.

Стиснах едва забележимо ръка, със слабата надежда оръжието на Луманак да не разполага с личен код. Тогава имплантантът в дланта ми можеше да го повика. Карера забеляза движението ми и поклати глава. След това, за моя изненада, ми подхвърли автомата.

— И без това е празен. Дръж го, щом искаш — някои предпочитат да умират с оръжие в ръка. Изглежда им помага да понесат по-леко своя край. Заместител, нали разбираш. Само че не знам на какво. На майчина ръка? Или на твоята пишка. Искаш ли да умреш прав?

— Не — отвърнах тихо.

— Да ти сваля ли шлема?

— За какво?

— Само ти предлагам.

— Айзък... — покашлях се, звук като от ръждясали струни. Думите едва излизаха от устата ми. — Айзък, съжалявам...

„И още как...“

— Хубаво — кимна той. — Но е малко късно.

— Айзък, погледна ли зад себе си?

— Да. Впечатляващо, но мъртво. А и не видях никакви призраци. Имаш ли да кажеш нещо повече?

Поклатих глава. Той вдигна фотонера.

— Това е заради хората, които уби. Моите хора.

— Само погледни към проклетото нещо! — изкрещях аз, влагайки всичката си емисарска убедителност, на която бях способен. Надигнах се от пода и натиснах едва забележимо сервоусилвателите на мобилния костюм. Запокитих автомата право в лицето му и се хвърлих в нисък плонж.

Жалка надежда за късмет, последен изблик на тетраметова възбуда, това бе всичко, което ми бе останало. Всичко, което ми помогна да преодолеем разстоянието между нас. Чух пукот от изстрел, но лъчът на фотонера удари мястото, където лежах допреди миг. Дали заради вика ми — последната надежда да му отвлека вниманието, или заради хвърления в лицето му автомат, а може би и той като мен бе твърде изморен.

Ударих го в коленете и той се олюля назад, а аз успях да притисна фотонера между двама ни. Карера ме приклеци в хватка от бойното джудо, която — ако бях без мобилния костюм — със

сигурност щеше да ме преметне през него. Аз обаче се съпротивлявах, черпейки сили от костюма на Луманако. Още две несигурни крачки назад и двамата се стоварихме върху трупа на марсианеца. Скелето с тръбите се прекатури и рухна на пода. Трупът се разпадна в облак от оранжев прах, който ни обгърна.

„Съжалявам.“

„Наистина ще съжаляваш, ако кожата му се пропука.“

С вдигнато лицево стъкло, задъхан от сборичкването, Карера навярно бе поел с пълни гърди отровния прах. Голяма част се бе отложила по лицето и очите му.

Действието настъпи мигновено, защото го чух да крещи.

Той отстъпи назад, изпусна фотонера и вдигна ръце към лицето си. Така обаче само втри отровата по-навътре в кожата. Виковете му преминаха в дрезгави стенания, а между пръстите му се появи червеникава пяна. Малко след това оранжевият прах изглежда прояде гласните му връзки, защото виковете стихнаха до ужасяващо гъргорене. Кой знае защо ми напомняше на звук от запушена тръба.

Той рухна на пода, без да сваля ръце от лицето си, сякаш се опитваше по този начин да го задържи на мястото му. От устата му бликнаха грамадни кървави мехури. Докато се наведе да взема фотонера от пода, вече се давеше в собствената си кръв. Под полуподвижния слой от бронесплав тялото му се гърчеше в конвулсии.

„Съжалявам.“

Опрях дулото на оръжието в лицето му и натиснах спусъка.

42.

Когато привърших разказа, Руспиноджи плесна с ръце като дете, което е слушало приказка.

— Ама това е чудесно — въздъхна той. — Истински епос!

— О, престани — срязях го аз.

— Не, наистина. Ние имаме толкова млада култура. Планетната ни история няма и век. Нуждаем се от такива неща.

— Уф — свих рамене и посегнах към бутилката на масата. Усетих тъпа болка в заздравяващия си лакът. — Мога да ти преотстъпя правата, а ти ги продай на Лапиний. Току-виж излязла цяла опера от тази история.

— Смей се колкото щеш — отвърна Руспиноджи с блеснал поглед. — Но за такива неща винаги е имало пазар. Практически всичко, с което разполагаме, е внесено от Латимер, а човек не може да живее само с чужди сънища, нали?

Налях си половин чаша уиски.

— Не и Кемп.

— О, това е *политика*, Такеша. Не е същото. Миш-маш от квелистки сантиментализъм и старовремски комин... комун... — той щракна с пръсти. — Хайде, нали си от Харланов свят. Как му беше името на това?

— Комунитаризъм.

— Да бе, вярно. — Той поклати мъдро глава. — Тези глупости не струват пукната пара, сравнени с някой героичен епос. Планирана продукция, социално равенство, дрън-дрън. Кой се интересува от това, за Бога? Къде е спасителят? Къде са кръвта и адреналинът?

Сръбнах от уискито и се загледах над тенекиените покриви към Изкоп 27, с ръждясалото, потъмняло скеле, което стърчеше нагоре в смрачаващото се небе. Според последните сведения и слухове войната се измествала в екваториалния пояс. Кемп нанесъл контраудар без разрешението на Картела.

Нищо чудно, след като вече не разполагаха с Карера, за да мисли вместо тях.

Преглътнах и потръпнах от горчивия вкус на уискито. Не беше като собървилското, което бяхме изпили заедно с Люк Дъопре само преди — възможно ли е — една седмица.

— Доста кръв се пролива и в момента — отбелязах.

— Да, в момента. Но това е революция. Помисли си за последствията. Да предположим, че Кемп спечели войната. Какво ще стане тогава? Аз ще ти кажа.

— Очаквах да ми кажеш.

— След по-малко от година ще склучи същите договори с Картела, обявявайки началото на нова, благополучна епоха. А ако не го направи, народът ще го изгони и ще издигне друг на негово място.

— Не ми прилича на човек, който би си тръгнал мирно и тихо.

— Да, това е проблемът, когато дадеш глас на народа — кимна Руспиноджи. — Срещал ли си се с него?

— С Кемп ли? Няколко пъти.

— И какво представлява?

„В него има нещо от Айзък. И от Хенд. Той е като всички тях. Същата напрегнатост, същата неотклонна убеденост в собствената правда. Само дето мечтите му са различни от нашите.“

— Висок — произнесох на глас. — Много висок.

— Ах, това вече го знам.

— Това безпокои ли те, Джоко? — обърнах се към момчето-мъж до мен. — Какво ще стане, ако Кемп спечели войната.

Той се ухили.

— Съмнявам се политическите му съветници да са различни от тези на Картела. Всеки има своите апетити. А пък и с това, което ми даде, мисля, че ще мога да се пазаря и да откупя напълно ипотекираната си душа. Стига преди това да успеем да обезвредим тези твои информационни мини, които си заложил из мрежата.

— Успокой се. Нали ти казах, заложих само пет. Достатъчно, за да сплаша „Мандрейк“, когато се натъкнат на две-три от тях. Пък и нямах време за повече.

— Хм. Ако питаш мен, трябва да си луд, за да се излагаш на подобен риск. Ами ако „Мандрейк“ ги обезвреди всичките?

— Пак няма да са сигурни дали не съм заложил още. Далеч по-безопасно е просто да ми дадат парите. Такава е същината на добрия блъф.

— Да бе, забравих, че си Емисар. — Той побутна миниатюрната машинка с герба на Клина, която бях поставил на масата между нас. — Сигурен ли си, че „Мандрейк“ няма да успее да засече излъчването?

— Довери ми се — думи, които извикаха усмивка на устата ми. — Кодираща система, последна дума на техниката. Без малката черна кутийка предаването ще изглежда като най-обикновени радиосмущения. За „Мандрейк“ и за всеки друг. Ти си гордият и неоспорим притежател на цял-целеничък марсиански кораб.

Руспиноджи се пресегна и взе машинката в ръка.

— Добре. Достатъчно. Споразумяхме се. Не е необходимо да ме удряш по главата с това. Добрият търговец знае кога да прекрати пазарлъка.

— Но те съветвам да не таиш каквито и да било задни мисли — предупредих го аз.

— Аз съм човек на думата, Такеси. Най-късно вдругиден. Най-доброто, което е на пазара. В Приземяване, независимо от цената.

— И специалист за настройките. Истински специалист, не някой виртуален аутсайдер.

— Странно отношение за човек, възнамеряващ да прекара следващите десетина години във виртуалността. Аз самият имам виртуална степен, ако не ти е известно. Бизнесадминистрация. Над трийсетина успешни виртуални сделки. Много по-лесно, отколкото да се мъчиш да ги сключваш в реалния свят.

— Добре де, не се изразих правилно. Исках само да ти напомня да не си пестиш парите за мен.

— Ами щом не ми вярваш — повдигна той рамене, — защо не помолиш своята млада приятелка? Вонсава.

— Тя ще присъства също. Може да е пилот, но разбира от тези неща.

— Сигурно е така. Изглежда ми доста самоуверена.

Самоуверена беше слаба дума за уменията на Амели. Въпреки защитите и кодовете, въведени в управлението на щурмовия кораб, тя бе успяла да ни прекара по заобиколен маршрут от Дангрек до Изкоп 27 за по-малко от петнайсетина минути.

— Да, бива си я.

— Не се и съмнявам — изкиска се Руспиноджи. — Когато се появихте снощи с това бойно чудовище, реших, че ми е ударил

последният час. И през ум не ми мина, че някой може да отмъкне кораб на Клина.

— Е, не беше никак лесно — кимнах.

Поседяхме още известно време около масичката, загледани в скриващото се зад хоризонта слънце. На една от съседните улици на склада, в който живееше Руспиноджи, деца играеха доста шумна игра. Смехът им се извиваше към терасата на покрива като дим от скара в съседска къща.

— Нарекохте ли го? — попита Руспиноджи след време. — Марсианския кораб?

— Не ни остана време.

— Сигурно. Е, сега, когато няма закъде да се бърза... Да имаш някакви идеи?

Свих рамене.

— „Вардани“, например?

— Ах! — възкликна той и ме стрелна с очи. — Дали на нея ще ѝ хареса?

Надигнах чашата.

— Откъде мога да знам?

Вардани почти не ми бе проговаряла, откакто пропълзях обратно през вратата. Убийството на Ламонт изглежда ме бе поставило отвъд някаква финална черта. Или може би касапницата, която бях устроил преди това на брега. Тя затвори вратата с изражение, в което имаше помалко чувства, отколкото в лицата на „ръкавите“ на „Синтета“, качи се последна на кораба, не промълви нито дума по време на полета и се затвори в стаята си веднага щом пристигнахме при Руспиноджи.

Аз самият не изпитвах кой знае какво желание да разговарям с нея. Бях твърде изморен за разговора, който би трябвало да проведем, а и не съм убеден, че има какво да предложи в своя защита. Казах си, че и без това имам други грижи.

Като да направим сделката с Руспиноджи.

На идната сутрин бях събуден от шума на приземяващ се въздушен скутер. Пристигаше техническата група, наета в Приземяване. Надигнах се да ги посрещна, борейки се с главоболието — резултат от евтино уиски на Руспиноджи и грамадната доза

антирадиационни таблетки. Млади, наперени и вероятно добри в онова, което се искаше да свършат, техниците ме подразниха веднага. Руспиноджи ни представи, но аз очевидно бях изгубил способността си да всявам страх. В края на краищата ги отведох при щурмовия кораб, където Амели вече ни очакваше, скръстила ръце. Техниците забравиха колко са важни веднага щом я видяха.

— Знаеш ли — спря ме тя, когато направих опит да ги последвам по стълбичката. — Защо не идеш да поприказваш с Таня? Мисля, че има някои неща, които държи да ти каже.

— На мен ли?

— На някой като теб. Във всеки случай с мен отказа да разговаря.

— Още ли е в стаята си?

— Излезе преди малко — Вонсава махна с ръка към постройките от другата страна на Изкоп 27. — Върви. Аз ще държа под око тия типове.

Открих я половин час по-късно, застанала на сред улицата в горния край на града и загледана във фасадата на сградата пред нея. Над арката на първия етаж бе зазидана отломка от марсианска постройка, чудесно съхранен син шлифован камък — елемент от скулптура или декоративна стена. Някой бе изписал с едри букви над полуизтритите техноглифи: „Открит при почвена промивка“. В подножието на арката имаше купчина ръждясали машинарии, подредени в редици, като бронемашини на парад. Между тях щъкаха, привидно безцелно, хора, облечени в комбинезони.

Тя се озърна, когато я наближих. Лицето ѝ бе смръщено, мрачно и ядосано.

— Преследваш ли ме?

— Ни най-малко — излъгах. — Добре ли спа?

Тя поклати глава.

— Още чувам виковете на Сучиади.

— Разбирам те.

Когато тишината се проточи прекадено дълго, кимнах към арката.

— Ще ходиш ли там?

— Луд ли си? Не... Спрях само да погледна — тя махна към марсианския камък.

Престорих се, че чета техноглифите.

— Инструкция за управление на свръхсветлинен двигател. Познах ли?

Тя почти се засмя.

— Не. Това е поучителна тирада. Нещо средно между поема и безопасни съвети за оперушинване. Има и уравнения, вероятно за това как да се лети при различни условия. Тук пише... — тя млъкна, сетне поклати глава. — Не, не мога да го превода. Има обещание за нещо ново, просветление, усещане за вечност, описание на мъчителните и изпълнени с надежда часове на очакването, преди да се научиш да летиш. И предупреждение да изпразниш червото, преди да литнеш над гъстонаселен район.

— Майтапиш се. Това не го пише.

— Пише го. И всичко е обвързано. — Тя се обърна. — Не го знаеш, но ги е бивало да интегрират различни факти. Просто са гледали на света по друг начин.

Демонстрацията на познания изглежда я бе изтощила. Главата ѝ клюмна.

— Тръгнал съм към кафенето, което ни показва миналия път Руспиноджи. Не зная дали стомахът ми ще задържи каквото и да било, но съм решил да опитам...

— Хубаво — рече тя. — Ще дойда с теб. — Погледна мобилния костюм, който носех под дрехите, взети от някакъв амбулантен търговец в Изкоп 27. — Дали и аз да не си намеря нещо такова.

— Не си заслужава, за времето, което ни остава.

Закрачихме нагоре по склона.

— Сигурен ли си, че ще се получи? — попита ме тя.

— Кое? Продажбата на Руспиноджи на най-великото археологическо откритие през последните петстотин години на цената на виртуален симулатор и нерегистрирана стартова площадка на черния пазар? Ти какво мислиш?

— Мисля, че той е един скапан търговец и не бива да му се доверяваш повече, отколкото на Хенд.

— Таня — отвърнах, като подбирах внимателно думите си. — Не беше Хенд този, който ни продаде на Клина. Руспиноджи получава сделката на хилядолетието и той го знае. Сигурен съм, че ще удържи на думата си.

— Щом казваш. Нали си Емисар.

Кафенето беше досущ както го помнех — разкривени столове и захабени метални маси под сянката на главното скеле. Отгоре мъждукаше флуоресцентното изображение на холоменюто, под една от тонколоните се виждаше неактивиран списък с изпълнения на Лапиний. Бяхме единствените клиенти.

Изпълнен с професионална досада келнер изникна от небитието и застана до нашата маса с негодуващо изражение. Вдигнах поглед към менюто, сетне към Вардани. Тя поклати глава.

— Само вода — рече. — И цигари, ако имате.

— „Седморка“ или „Воля за победа“?

Тя се намръщи.

— „Седморка“.

Келнерът се извърна към мен, надявайки се очевидно, че поне аз няма да му проваля деня и ще поръчам храна.

— Имате ли кафе?

Той кимна.

— Черно. С уиски в него.

Той се отдалечи бавно. Погледнах въпросително Вардани.

— Остави го на мира. Сигурно е отвратително цял ден да виси тук.

— Можеше и да е по-зле. Можеше да е в армията. А и погледни към това — кимнах към разхвърляните наоколо археологически находки. — Какъв декор само. Какво повече ти трябва?

Спечелих усмивка.

— Такеси — тя се наведе през масата. — Когато инсталират виртуалната кутия, да знаеш, няма да дойда с теб.

Кимнах. Очаквах го.

— Извинявай.

— За какво се извиняваш?

— Ами... ти направи доста за мен през последните два месеца. Измъкна ме от лагера...

— Измъкнахме те от лагера, защото ни трябваше. Не го забравяй.

— Бях ядосана, когато го изтърсих. Не на теб, а...

— Да, точно на мен. На мен, на Шнайдер, на целия шибан свят в униформи. Не мога да те виня. Беше напълно права. Измъкнахме те, защото имахме нужда от теб. Нищо не ни дължиш.

Тя сведе поглед към ръцете си.

— Такеша, тогава ти ми помогна да се възстановя. В началото не исках да го призная, но онзи твой емисарски номер свърши работа. Чувствам се много по-добре. Бавно, но се оправям.

— Радвам се да го чуя. Истината обаче е, че го направих, защото имах нужда от теб. Нямах никакъв смисъл да те измъкваме от лагера, ако душата ти останеше там.

— Душата ми? — тя изкриви уста.

— Извинявай, просто така се изразих. Сигурно съм прекарал твърде много време с Хенд.

Появи се келнерът с поръчките и двамата млъкнахме. Той остави напитките и цигарите. Таня отвори пакета и ми предложи. Поклатих глава.

— Отказах ги. Тази гадост направо убива.

Тя се изсмя беззвучно и пъкна една цигара в устата си. Сръбнах от кафето с уиски.

— Сигурно искаш да знаеш защо оставам?

— Да, защо оставаш?

Тя плъзна пръст по масата.

— Не мога да си тръгна, Такеша. Рано или късно новината ще стигне до широката общественост. Ще отворят вратата или ще пратят там междупланетен кораб. А може би и двете.

— Да, рано или късно. Но засега все още бушува война.

— Мога да почакам.

— Защо да не чакаш на Латимер? Там е далеч по-безопасно.

— Не мога. Полетът с „Чандра“ ще продължи най-малко единайсет години. И то при постоянно ускорение, без промяна на курса. Кой знае какво ще се случи тук за тези единайсет години?

— Може например да свърши войната.

— Войната може да свърши още тази година, Такеша. И тогава Руспиноджи ще обяви за своята находка, очаквайки инвестициите му да се възвърнат хилядократно.

— Преди десет минути не му вярваше повече, отколкото на Хенд. А сега искаш да работиш с него?

— Ами... — тя се поколеба. — Обсъдихме го тази сутрин.

Той е готов да ме скрие, докато положението се успокои. Ще ми осигури и нов „ръкав“. — Тя се усмихна смирено. — Откакто започна

войната, добрите археолози се броят на пръсти. Предполагам, че съм част от неговата инвестиция.

— Сигурно — опитах се да измисля някакъв начин да я разубедея, но нищо не ми идваше наум. — Нали си даваш сметка, че няма къде да се скриеш, ако Клинът реши да те потърси?

— Има ли такава опасност?

— Би могло... — въздъхнах. — Но се съмнявам. Вероятно има резервно копие на Карера на някоя отдалечена орбитална станция, но ще мине известно време, докато разберат, че е мъртъв. И още малко, докато получат разрешение да „нахлузят“ резервното копие. Дори да се появи край Дангрек, няма кой да му каже какво е станало там.

Тя потрепери и отмести поглед встрани.

— Трябваше да го направя, Таня. Трябваше да прикрия всички следи. Знаеш го не по-зле от мен.

— Какво? — тя ме стрелна с поглед.

— Казах... че го знаеш не по-зле от мен. — Задържах погледа ѝ. — Нали и ти си направила същото предишния път? Не се безпокой. Само аз го знам. А и повече никога няма да ме видиш. Просто съм любопитен.

Тя сведе глава. Ветрецьт отнесе настрани дима от цигарата ѝ. Очите ѝ бяха втренчени в нещо, което не виждах.

— Откога знаеш?

— Откога ли? Сигурно от деня, когато те измъкнахме от лагера. Някой друг бе направил опит да те изведе от там. Комендантът се изпусна да ни го каже.

— Не го очаквах от тип като него.

— Но е така. Да не забравяме и инцидента в „Мандрейк“. Това вече беше номер, стар като света. Накарай мъжа да мисли с оная си работа и го напъхай право в ръцете на конкуренцията. — Тя потрепери. Едва сдържах усмивката си. — Извинявай, ако се изразих малко по-грубо. Просто се чувствам глупаво. Я ми кажи, онези момчета с пушките сериозни намерения ли имаха, или само хвърляха прах в очите?

— Не зная. — Тя поклати глава. — Войници от революционната гвардия. Ударната сила на Кемп. Те премахнаха Денг, когато им влезе в дирите. Истинска смърт, с унищожена „колода“. Казаха ми го, докато

те чакаха да се появиш. Може би искаха да ме изплашат. Сигурно накрая и мен щяха да застрелят.

— Мда, видяха ми се доста убедителни в действията. Но въпреки това реши да ги потърсиш, така ли?

— Да — призна тя за първи път. — Въпреки това.

— И ще ми кажеш ли защо?

Таня направи едва доловимо движение, нещо средно между потръпване и поклащане на глава.

— Добре де, поне ми кажи как.

Тя се облегна назад и ме погледна.

— С кодиран сигнал. Изпратих го, докато двамата с Ян се надлъгвахте с „Мандрейк“. Казах им да чакат моя сигнал, а сетне, когато вече бях сигурна, че заминаваме за Дангрек, се обадих от стаята. — Тя се усмихна. — Поръчах си бельо — по каталог. От една местна фирма. Това беше.

— Откога си кемпистка?

Тя се намести на стола.

— Ковач, аз не съм тукашна. Не ме интересува политиката, нито имам право да се меса в нея. — Отново познатото ядосано изражение. — За Бога, Такеси. Това е *тяхната планета*, не разбираш ли?

— И това ако не е политически възглед.

— Няма нищо лошо човек да вярва в разни неща. Понякога ти завиждам заради професионалното безразличие.

— Не е никак лесно да го постигнеш, Таня. — Опитах се да не прозвучи като извинение. — Представи си какво е да си военен съветник на Джошуа Кемп, докато Индигоград се разпада от вълнения и междуособици. Спомняш ли си неутрализаторите, с които ни посипа Карера? На Санкция IV за първи път видях да ги използват. Стражата на Кемп ги пусна срещу търговците на археологически находки в Индигоград, година преди началото на войната. Настроени на максимален заряд. Никаква прошка за експлоататорите. След първите няколко улични чистки започва да ти става безразлично.

— И реши да преминеш на другата страна. — Същото презрение в гласа ѝ, като онази нощ в бара, когато си тръгна с Шнайдер.

— Е, не веднага. Известно време обмислях идеята да видя сметката на Кемп, но после осъзнах, че е безсмислено. Щеше да го замени някой роднина и колелото да се завърти отначало. Пък и по

онова време войната вече изглеждаше неизбежна. Както казваше Квел, остави нещата да следват своя хормонален курс.

— Така ли оцеляваш сред всичко това? — прошепна тя.

— За мен няма друг начин, Таня.

— Наблюдавах те. Откакто се познаваме. Завиждах ти за това твое спокойствие. За умениято да живееш със себе си. Аз не мога... — тя направи безпомощен жест. — Не мога да ги прогоня от мислите си. Дхасанангсакул, Аирбоу, останалите. Нищо, че не ги видях как умират. Ти как разбра?

— Защо първо не ми дадеш една цигара?

Подхвърли ми мълчаливо пакета. Изгубих една-две минути, докато се занимавах с цигарата, но и това не помогна.

— Не с емисарската интуиция, ако така предполагаш. Тя не действа по този начин. Но още от началото подуших, че нещо не е наред. Не можех да повярвам, че причината е в теб. Дори когато саботира контейнерите...

Тя се надигна.

— Вонсава каза...

— Да, зная. Тя смяташе, че е бил Шнайдер. Не се опитвах да я разубеждавам. Всъщност, самият аз в началото бях на същото мнение. Особено след като Шнайдер избяга. *Не исках* да мисля, че си ти. Той беше далеч по-удобен като цел. Имах готово решение, защо да си напъвам мозъка? Съществуваха обаче цял куп данни, сочещи встрани от Шнайдер. Емисарската интуиция се захвана с тях, докато ги изкара на преден план.

— Като например?

— Като това, например — бръкнах в джоба и извадих миниатюрна инфоколона. Поставих я на масата и отгоре се появиха холоикони. — Би ли почистила екрана?

Тя ме погледна учудено, сетне се протегна и премести иконите в горния ляв ъгъл на екрана. Жестът ми бе добре познат от часовете, в които я бях наблюдавал да работи с мониторите. Кимнах и се засмях.

— Интересен навик. Повечето от нас ги прибират надолу. Свикнали сме да сваляме всичко в основата. Но ти си различна. Чистиш нагоре.

— Вичински. От него ми остана.

— Но ти не си Вичински, нали?

Тя се засмя.

— О, не. Не съм. Работила съм с него на Бредбъри и Нкрумахска земя, но съм поне два пъти по-млада. Откъде ти хрумна подобно нещо?

— А, просто така. Ей сега ми хрумна. Спомняш ли си онази киберсексвиртуалност? Имаше доста интересни черти в образа, който си бе придала. И се питах кой би познавал по-добре желанията на мъжете от някой мъж?

Тя ме гледаше все така усмихнато.

— Грещиш, Такеси. Кой би познавал по-добре желанията на мъжете от някоя жена — така е правилно.

За един кратък миг между нас проблесна невидима искра. Усмивката ѝ се стопи.

— Та какво казваше?

Посочих инфоколонката.

— Че така оставяш екрана след себе си. Така го бе оставила и на инфоколоната в кабината на траулера. Вероятно след като си хлопнала вратата под носа на Дхасаналонгсакул и неговите колеги, след като си премахнала двамата от траулера и си ги хвърлила в мрежите. Не му обърнах внимание в първия момент, но както ти казах, емисарската интуиция си знае работата. Трябваше ѝ още малко време, за да натрупа информация.

Тя не откъсваше поглед от инфоколонката. Забелязах, че потрепери, когато споменах името на Дхасаналонгсакул.

— Имаше и други следи, но трябваше да започна да ги търся. Корозиращите гранати в контейнера. Вярно, приличаше да е работа на Шнайдер, но ти се чукаше с него. Стара страст, пламнала отново. Сигурно не ти е било по-трудно да го убедиш да го направи, отколкото да ме вкараш в твоята виртуална сексмечта. В началото не се досетих, защото ти настояваше да качим втория маяк на борда на „Наджини“. Не разбирах защо ще ти трябва да разрушаваш единия, а сетне да се трепеш да поставиш втория на място.

Тя кимна машинално. Мислите ѝ още бяха съсредоточени върху Дхасаналонгсакул. Все едно, че разговарях с вакуум.

— Не виждах смисъл, докато не си спомних какво още бе пострадало от гранатата. Полевите прибори за идентифициране и преценка. Всичките бяха унищожени. Защото само чрез тях бихме

могли да се свържем с Дхасанапонгсакул и останалите и да узнаем какво се е случило с тях. Разбира се, рано или късно щяхме да ги върнем в Приземяване и да открием истината. Но ти не си възнамерявала да го допускаш, нали?

Това я накара да се върне към нашия разговор. Погледът ѝ беше измъчен.

— Знаеш ли кога се досетих за всичко това? — продължих, след като дръпнах от цигарата си. — Докато се носех обратно към вратата. Разбираш ли, бях почти убеден, че ще я намеря затворена. В началото не бях сигурен защо, но постепенно всяко късче си застана на мястото. Те бяха преминали през вратата и тя се бе затворила зад тях. Защо се е случило това и най-вече по каква необяснима причина нещастният Дхасанапонгсакул се бе озовал от другата страна на вратата облечен само с фланела? И тогава си спомних за водопада.

Тя премигна.

— Какъв водопад?

— Онзи, във виртуалността. Всяко нормално човешко същество, особено след подобно освобождаващо сексуално преживяване, би изпитало желание да ме бутне в басейна и да се размее. Но ти не го стори. Вместо това се разплака. — Разглеждах с жив интерес края на цигарата, сякаш отговорът се криеше там. — Дхасанапонгсакул е бил до теб от тази страна на вратата и ти си го блъснала. А след това си я затворила. Не са необходими два часа за затварянето ѝ, нали, Таня?

— Да — прошепна тя.

— Сигурно си мислела да постъпиш по същия начин и с мен.

— Аз... — поклати глава. — Не зная.

— Как уби двамата от траулера?

— С парализатор. После ги бутнах в мрежите. Удавиха се, преди да се свестят. След това... — покашля се — ги извадих. Мислех да ги заровя някъде. Може би щях да почакам няколко дни, да ги издърпам до вратата и да ги прехвърля от другата страна. Но се изплаших. Непрестанно си мислех, че Уенг и Аирбоу ще открият начин да отворят вратата от онази страна, преди да им е свършил въздухът. Не го вярвах, но... Аз съм археолог. Давам си сметка, че... — млъкна. — Не зная дали можеш да си представиш какво ми беше. Докато седях на палубата и си мислех как се задушават там... как умират. На милиони

километри над мен и същевременно вътре в пещерата. Толкова близо. Като нещо огромно, което ме очаква.

Кимнах. Когато бяхме на брега, разказах на Вардани и Вонсава за застиналите марсианци от външната страна на корпуса, на които се бях натъкнал, докато двамата с Карера играехме нашата смъртоносна игра. Но не им казах за последния половин час, който бях прекарал вътре в кораба, за нещата, които бях видял и чул да се прокрадват и носят около мен, докато се препъвах обратно към изхода с реактивната рама на Карера на гръб. Истината е, че се бях уплашил тогава и се стараех да не откъсвам поглед от мъничката черна точка на изхода, да не поглеждам при никакви обстоятелства встрани.

„Тетраметова халюцинация“ — си казах малко по-късно и се надявах, че е било това.

— И защо не взе траулера?

Тя поклати отново глава и загаси цигарата.

— Нали ти казах — уплаших се. Докато изрязвах „колодите“ на двамата — тя потрепери. — Имах чувството, че ме гледат с мъртвешките си очи. Хвърлих ги обратно в мрежата, а „колодите“ им запокитих надалеч в морето. После избягах.

Дори не се опитах да взривя входа на пещерата и да си прикрия следите. Вървах пеша чак до Собървил. Последните няколко километра ме качи един млад мъж. Връщаше се с децата си от разходка. Предполагам, че сега те всички са мъртви.

— Сигурно.

— Но... Собървил не беше достатъчно далече. Побягнах на юг. Бях в околностите на Буткинари, когато Протекторатът заплаши да се намеси във войната. Присъединих се към една колона бежанци, но частите на Картела ни застигнаха и ни натикаха в концентрационен лагер. По онова време ми се стори като справедливо възмездие за стореното.

Тя метна цигарата надалеч.

— Смешно ли ти е?

— Не — допих си кафето. — Но е интересно. Какво всъщност правеше в Буткинари? Защо не отиде право в Индигоград? Нали си кемпистка симпатизантка?

Тя направи кисела физиономия.

— Такеши, едва ли кемпистите щяха да ми се зарадват. Току-що бях изтребила цялата им експедиция. Щеше да е доста трудно за обяснение.

— Кемпистите?

— Ами да. — За миг долових в гласа ѝ леко задоволство. — Откъде иначе екипировка за експедицията? Скафандри, земекопни машини, монитори и инфообработващи системи за вратата. Какво искаш, Такеши? Ние бяхме в навечерието на войната. Откъде да намеря всички тези неща? Кой мислиш, че изтри всякакви сведения за находката от архива в Приземяване?

— Както вече ти казах — отвърнах, — не ми се щеше да се задълбочавам в това. Значи кемпистите са го направили. Защо тогава ги изби?

— Не зная — тя повдигна рамене. — Стори ми се, че... О, не мога, Ковач.

— Ясно — кимнах, макар че нищо не ми беше ясно.

— В началото... — продължи неочаквано Вардани — смятах, че съм на тяхна страна. Струваше ми се правилно. Всички бяхме на едно мнение. В ръцете на Кемп корабът ще е разменна монета, която Картелът не би могъл да отхвърли. Можеше дори да ни спечели войната. Без да се пролива кръв.

— Хм.

— После открихме, че е боен кораб. Аирбоу намери артилерийската батарея близо до носа. Нямахме никакво съмнение. И още една. Те всички... — тя се закашля отново — се промениха. Дори Аирбоу. Преди беше толкова кротка... Направо се вманиачиха. Сякаш нещо беше минало през вратата и ги беше...

Още една гримаса.

— Сигурно въобще не съм ги познавала достатъчно добре. Двамата от траулера бяха наемници. Но и с тях стана същото. Все говореха за това какво трябва да се направи. За *необходимостта* от едно или друго нещо, за това какво *изисквала* революцията от тях. Да изпепелят Приземяване от орбита. Да включат междузвездния двигател на кораба и да отидат на Латимер. И там да направят същото. Да бомбардират цялата планета. Латимерград, Портосейнт, Суфриер. Да ги унищожат един по един, докато не капитулира Протекторатът.

— Биха ли могли да го направят?

— Може би. Стига да им позволи корабът. Но ние тогава не знаехме... Те си мислеха, че ще е лесно. Само това ги интересуваше. Не желяеха повече да го използват като разменна монета. Исканха военна машина. И аз им я бях дала. Обсъждаха смъртта на милиони с весели гласове, сякаш е някаква шега. Вечер се напиваха и пееха революционни песни. Оправдаваха намеренията си с речи. Подготвяха клането на цяла една планета! И аз им бях предоставила инструмента да го направят. Представяш ли си, дори не бяха в състояние да отворят вратата без моя помощ. Те бяха само някакви жалки драскачи. Имаха нужда от мен. Не можеха да си намерят друг капелан, останалите вече летяха назад към Латимер в криокапсули или бяха скрити в подземията на Приземяване. Уенг и Аирбоу ме бяха открили в Индигоград. Буквално ме молиха да им помогна. И аз се съгласих... — гласът ѝ се промени, сякаш се извиняваше. — Аз им го дадох.

— Но после им го отне — добавих мрачно.

Тя се вкопчи в ръба на масата. Взех ръката ѝ в моята и я задържах.

— И с нас ли възнамеряваше да постъпиш по същия начин? — попитах я, когато ми се стори поуспокоена. Вардани направи опит да се освободи, но аз не я пуснах.

— Няма значение — побързах да кажа. — Вече е минало. По-важното е да се научиш да живееш с него. Достатъчно е да го признаеш. Пред себе си, не пред мен.

Една сълза се търкулна от ъгълчето на окото ѝ.

— Знаем ли? — чух шепота ѝ. — Опитвах се да оцелея.

— И се справи не зле — уверих я аз.

Продължихме да седим мълчаливо, нейната ръка в моята, докато по някое време келнерът дойде да попита дали искаме нещо друго.

По-късно, докато се прибирахме през Изкоп 27, минахме покрай същата сграда с парчето от марсианска плоча. Кой знае защо това ми напомни за вкаменените тела на марсианците върху обшивката на кораба. Цяла гора от тях, простираща се към тъмния, близък хоризонт на кораба, разперили криле в последен и отчаян опит да се измъкнат от каквато и да е била онази страшна участ, която ги бе застигнала там.

Погледнах крадешком към Таня и интуитивно се досетих, че тя вижда същата картина.

— Надявам се той да не дойде тук — промърмори тя.

— Кой?

— Вичински. Но сигурно ще пристигне, веднага щом се разпространи новината. Ще иска да види с очите си какво сме намерили. Опасявам се, че това може да го довърши.

— Ще му позволят ли да дойде?

Тя сви рамене.

— Не могат да го задържат, нали? От около век е пенсиониран и се занимава с безперспективни изследвания на Бредбъри, но все още има няколко приятели в Гилдията. Едни са му длъжници, други се чувстват виновни. Някой ще поиска да му направи услуга и ще му плати хипертунелния скок поне до Латимер. За останалото той има достатъчно средства. Но това ще го убие. Масови гробове и планетно богатство, кристализирало в една-единствена военна машина. Ще унищожи всичко, в което някога е вярвал.

— Е, марсианците все пак са били хищници...

— И без теб го зная. Хищниците обаче трябва да са най-умните, да се научат да господстват, да развият цивилизация и да покорят звездите.

— Поне не са се били помежду си като нас. Нали каза, че другият кораб не е бил марсиански?

— Да, така изглеждаше. Но какво значение? Да обединиш цяла една раса срещу друга разумна раса. Не можеха ли да го *преодолеят* по някакъв начин?

— Изглежда не са могли.

Тя не ме слушаше. Отново се беше втренчила в циментирания артефакт.

— Сигурно са знаели, че ще умрат. Действали са инстинктивно, когато са се опитали да отлетят от кораба. Като да избягаш от взрив на бомба. Или да спреш с ръце куршум.

— А после корпусът се е разтопил.

Тя поклати отново глава.

— Нямам представа. Не ми се струва да е така. Чудех се какво може да е било. Оръжията, които открихме, действат върху първичните принципи за строеж на веществото. Променят — ръката ѝ описа дъга,

— не зная, може би вълновата дължина на материята? Въздействат ѝ хиперпространствено? Нещо извън обичайния, тримерен космос? Според мен корпусът е изчезнал и те са се озовали наред космоса, все още живи, защото корабът им по *някакъв начин* е бил там, но уверени, че всеки миг ще изчезне напълно. И тогава са се опитали да отлетят.

Потреперих при спомена за гробницата.

— Трябва да е била някоя по-страшна атака от тази, на която бяхме свидетели — продължи Вардани. — Защото онази корабът я овладя почти напълно.

— Ами да, автоматичните системи са разполагали с хиляди години да се усъвършенстват. Нищо чудно, че са го превърнали в цяло изкуство. Чу ли какво каза Хенд, точно преди положението да се спече?

— Не.

— Той каза: „Ето какво е убило другите.“ Говореше не само за онези в коридорите, но и за Уенг, Аирбоу и останалите от групата. Затова са останали отвън, докато им свърши въздухът. И с тях се е случило същото.

Тя спря наред улицата и ме погледна.

— Виж, ако е така...

— Да — прекъснах я аз. — И аз си го помислих.

— Защото ние изчислихме орбитата на онази комета. Веднъж на дванайсет хиляди години. Няма как да е била там заедно с Аирбоу и хората ѝ.

— Което означава друга подобна среща, с друг кораб. Година, до осемнайсет месеца по-рано, кой знае на каква орбита.

— Статистически... — въздъхна тя.

— Аха. Значи и ти си се сетила. Какви са статистическите шансове на две експедиции, разделени във времето само с осемнадесет месеца, да се натъкнат на комета от открития космос?

— Почти нулеви.

— Иначе казано, почти невъзможно.

— Освен...

Кимнах отново и се усмихнах заради начина, по който мислехме в еднаква плоскост.

— Точно така. Освен ако там горе летят толкова много машинарии, че подобна среща е обичайно явление. Освен, с други

думи, ако не сме свидетели на останките на цяла една флотилия, разпръсната на постоянна орбита, вкопчена в конфликт с всеобхватни мащаби.

— Трябваше да сме ги засекали досега — подхвърли неуверено тя.

— Съмнително е. Има доста пространство там горе и дори петдесеткилометров кораб е пращинка според звездните мащаби. Пък и да не би някой да ги е търсил специално? Откакто сме тук, само се ровим в прахоляка на тази планета и трупаме археологически боклуци. Търсим възвръщане на инвестициите. Това е играта, която играем в Приземяване. Забравили сме, че на света има и други важни неща.

Тя се разсмя, но звукът съвсем не приличаше на смях.

— Ти не си Вичински, нали, Ковач? Защото понякога говориш като него.

Присъединих се към смеха ѝ.

— Не. Аз също не съм Вичински.

Телефонът, който ми бе дал Руспиноджи, изписука в джоба ми. Извадих го и го включих.

— Да?

— Вонсава е. Тези момчета привършват. Можем да изчезнем оттук още тази нощ, ако настояваш.

— Настоявам. — Погледнах към Вардани и въздъхнах. — Идвам при теб след десетина минути.

Прибрах телефона и закрачих надолу по улицата. Вардани ме последва.

— Ей! — извика тя.

— Да?

— Онези приказки, дето само се ровим в прахоляка и търсим възвръщаемост на инвестициите. Откъде ти хрумнаха? Така говореше Вичински.

— Нямам представа. Може да е заради миналото ми на Харланов свят. Единственото място в целия Протекторат, където вдигнеш ли глава към небето, не може да не помислиш за марсианците. О, ние също имаме своите разкопки и останки. Но кой би могъл да забрави орбиталните им станции, които кръжат там горе, денем и нощем, като ангели с мечове. Знаеш ли, въобще не се учудвам от това, което открихме тук. Беше му дошло времето.

— Така е.

Енергията, с която го каза, ми подсказваше, че е на път да се оправи. Имаше един момент, в който си мислех, че оставането ѝ тук е заради някакво спотаено желание да изкупи вината, да се накаже заради онова, което бе извършила. Но приливът на ентузиазъм подсказваше друго.

Вече бе на прав път.

Струваше ми се като край на дълго пътуване. Пътуване, което бяхме започнали заедно, ръка за ръка, с помощта на емисарската психотехника, в откраднатата совалка, на другия край на планетата.

Изглеждаше ми като паднала коричка на рана.

— И още нещо — рекох, докато заобикаляхме една къща в долния край на улицата и се приближавахме към малкото летище на Изкоп 27. Вече се виждаше тъмната маса на скрития под маскировъчна мрежа щурмови кораб на Клина. Спряхме, загледани натам.

— Да?

— Какво да направя с твоя дял от парите?

Тя се засмя, този път съвсем чистосърдечно.

— Прати ми ги по хипервръзка. Единайсет години, нали? Тъкмо ще имам с какво да се позабавлявам.

— Разбрано.

Изпод маскировъчната мрежа се подаде Амели Вонсава и засенчи очите си с длан, загледана към нас. Вдигнах ръка и ѝ помахах, сетне заслизах към нея и дългия полет, който ни очакваше.

ЕПИЛОГ

„Анджин Чандра“ напуска равнината на еклиптиката и навлиза в открития космос. Вече се движи по-бързо, отколкото е в състояние да си представи човешкият мозък, но дори тази скорост е твърде бавна за междузвездните мащаби. При пълно ускорение той ще съумее да постигне едва минимална част от скоростта на светлината, което е далеч по-бавно, отколкото колонизаторските шлепове, които достигнаха Санкция IV преди около столетие. „Анджин Чандра“ не е предназначен за полети в открития космос, но ще се справи с тази задача, донякъде благодарение и на системите „Нуханович“, с които е оборудван. Рано или късно той ще стигне там, накъдето се е отправил.

Когато си във виртуалността, губиш връзка с физическия свят и неговите ограничения. Хората на Руспиноджи са се справили отлично. Имаме си скалист, прояден от слънцето и ветровете бряг, който се спуска постепенно към морето, като разтопен восък от свещ. Изграден от бели варовикови тераси, толкова ослепителноярки, че понякога ти е трудно да ги гледаш. Морето под тях е лазурносиньо. От най-ниската тераса се скача право в прохладните му води, гъмжащи от пъстроцветни рибки и украсени с коралови плантации.

Къщата, която се издига на един от хълмовете, е просторна и стара и напомня на замък, на който някой е отрязал покрива. Вътре има достатъчно място да останем насаме, стига да ни споходи подобно желание. Къщата ни залива с музика почти през цялото време — испанска китара от Адорацион и попмузика от Латимерград. Има лавици с книги на повечето стени.

През деня температурата се покачва дотолкова, че да те подтикне да се гмурнеш във водата малко след закуска. Вечер времето е прохладно и предразполага към съзерцаване на звездите с чаша вино от плоския покрив. Това не е нощното небе, което се вижда от мостика на „Анджин Чандра“ — един от техниците

призна, че са взели картината от някакви стари записи от Земята. Никой няма нищо против.

С други думи, не е никак зле за задгробен живот. Може да не е по вкуса на някой като Хенд, привикнал да поставя все по-високи изисквания пред живота, но на нас ни върши работа. Със сигурност обаче тук е далеч по-приятно, отколкото из пустите коридори на „Чандра“. Ако съм призрак, каквито бяха марсианците в своя гигантски кораб, нямам никакви оплаквания от обстановката.

Въпреки това понякога, особено вечер, когато поглеждам към просторната маса във всекидневната, която сякаш приканва към весели разговори, изпитвам съжаление, че някои от другите не успяха да стигнат дотук. Най-много ми липсва Крюкшенк. Дьопре, Сън и Вонсава също са чудесна компания, но никой от тях не притежава тази непринудена жизнерадостност на момичето от Лимоновите планини. И разбира се, никой от тях не изпитва желание да правим любов.

Сучиади също е в списъка на неуспелите. „Колодата“ му бе единствената оцеляла след клането, което устрои на Дангрекския бряг. Опитавме се да установим контакт с него, преди да напуснем Изкоп 27, но той ни посрещна с писъци на безумец. Стояхме около него в прохладния и лъщящ като мрамор формат на симулацията, но той дори не ни позна. Отдръпваше се изплашено всеки път, когато някой от нас посягаше да го докосне, и ломотеше нечленоразделно в промеждутъците между периодите на оглушителни писъци. В края на краищата го изключихме, а после изтрихме и формата, сякаш се бояхме, че лудостта му може да е заразна.

Всъщност Сън бе споменала нещо за психохирургия. Аз обаче си спомних онзи сержант от Клина, когото бяха „пренахлузвали“ твърде често, и изпитах колебание. Но колкото и да струват услугите на психохирургите в Латимерград, ще му ги осигуря. На моя сметка.

Сучиади.

Крюкшенк.

Хансен.

Жиан.

Някой би казал, че сме се отървали леко.

Понякога, докато седя под нощното небе в компанията на Люк Дъопре на бутилка уиски, съм склонен да се съглася.

От време на време Вонсава изчезва. Идва да я вземе млад мъж с костюм и маниери на бюрократ от ранните години на заселването на Дом Хън. Върти се около нея, отваря ѝ вратата на въздушния джип и въобще играе малко представление, което забавлява всички ни. Обикновено Вонсава се прибира след около час.

В реалното време, разбира се, това съответства на няколко дни. Техниците на Руспиноджи са забавили корабната виртуалност по наше желание. Сигурно им се е сторило странно, защото повечето клиенти искат обратното — да бъде ускорен хода на времето във виртуалната реалност. Но те нямат години за пилеене, докато корабът се носи из черния космос. Ние изживяваме транзитното време на „Чандра“ стотици пъти по-бързо, отколкото то тече в реалността. Седмици на пустия мостик на кораба се равняват на часове при нас. В края на месеца очакваме да пристигнем в Латимерград.

Щеше да е наистина много по-лесно, ако бяхме проспали пътуването, само дето нямаше такава възможност заради предпазливостта на Карера. Като всички бойни кораби, които биха могли да бъдат използвани за бягство от планетата, и този е оборудван само с една криокапсула — за пилота. Използва я Вонсава, за да държи под наблюдение приборите, но се оплаква, че губи страшно много време за размразяване, и стоварва цялата вина върху процесора на криокапсулата. Тя преувеличава, разбира се, както често го правят хората, що се отнася до житейските дреболии, когато си нямат други проблеми. Същото е и с този неин бюрократ ухажор, но ние я оставяме да се забавлява.

За всички нас случилото се на Санкция IV е нещо, което постепенно избледнява. Сън например твърди, че не помни почти нищо. В задгробния живот губиш връзка с реалния ход на времето или пък отпада необходимостта да я поддържаш. Всеки от нас може да узнае във всеки един момент точно колко време е изминало и колко остава, но изглежда, че никой не гори от подобно желание. Предпочитаме да потънем в забравата. Нямаме представа какво

става на Санкция IV — нищо чудно войната вече да е свършила. Но за нас това няма никакво значение. Поне засега. Проблемите на живите отдавна вече не са наши проблеми.

Е, има и изключения.

От време на време се питам какво ли прави Таня Вардани. Дали вече е в покрайнините на системата, издокарана в някой нов „ръкав“ и погълната от важни изследвания на борда на марсианския кораб. Чудя се колко от онези древни оръжейни системи продължават да кръжат из космоса и да събуждат от време на време алармите на марсианския кръстосвач. Какви ли други странни и неочаквани неща стават там. Чудя се каква ли е тази война, която сега водят машините, а някога, много отдавна, са подхванали две враждуващи раси. Дали до края са смятали, че си е заслужавало.

В други моменти се опитвам да си представя какъв ще е животът ми в Латимерград, но подробностите все ми убягват. Квелистите ще очакват от мен доклад. Ще искат да знаят не съм ли могъл да вербувам Кемп за тяхната идея, защо съм преминал от едната страна на другата в критичния момент и защо в края на краищата не съм свършил онова, за което са ме наели.

Все ще измисля нещо.

В момента не разполагам с „ръкав“, но това е незначително неудобство. Държа половин дял от двацет милиона ООН-ски долара в една от банките на Латимерград и имам малка група близки приятели, спецове от различни елитни отряди. Пристигна ли, първата ми работа ще е да открия психохирург за Сучиади. След това съм решил да посетя Лимоновата планина и да предам на семейството на Ивет Крюкшенк тъжната вест за нейната смърт. Обмислям също така дали да не отида на Иненин и да се отдам на спомени. Или да потърся Таня Вардани.

Това ще са първите неща, които ще свърша, когато се върна от задгробния живот. Останалите могат да почакаат.

Да ви призная, очаквам с нетърпение края на месеца.

Голяма досада е да живееш в отвъдното.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.